Missionstidning

för

Finland.

58 årgången.

1916.

Helsingfors 1916,
Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Innehållsförteckning

till

Missionstidning för Finland

år 1916.

I. Uppbyggliga uppsatser, predikningar m. m.

II. Uppsatser angående Finska Missionssällskapets verksamhet.

1. Afrika.

2. Kina.

3. Hemlandet.

III. Världsmissionen.

Illustrationer.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9

N:o 1. Januari.

58 årgång. 1916.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

Ett godt nytt år.

Bland många andra wackra seder räkna wi äfwen den, att wid det nya årets ingång önska hwarandra ett „godt nytt år!" Den seden går igen hos många folk. Och det är en god sed, blott den framgår af werklig inre wälwilja. Huru skönt wore icke lifwet, om all den myckna wälwilja, som uttalas i ord, äfwen skulle omsättas i lifwet i formen af en manlig, fast sträfwan för alla medmänniskors wäl!

Kinesen upphänger nyårstiden på sin dörr ett wackert textadt lyckospråk och han önskar därwid sig och sitt hus allt det bästa han i sin föreställning han tänka sig.

Äfwen juden firar sitt nyår (ehuru på annan tid). Och han är wan att möta alla tidens wäxlingar inför sin Gud. Till denna högtid bereder han sig genom att fyra gånger å rad uppstiga midnattstid för att läsa sina botpsalmer (selichot), ty han wet att det finnes en Gud, som går till rätta med sina tjänare. Han föreställer sig, att där i himlen finnes twå troner, rättfärdighetens tron och nådatronen. Wid nyårsfesten sätter sig Gud på rättfärdighetens tron. Omkring honom stå 70 englafurstar. Och han dömer både änglar och människor. Tre böcker upplåtas: de gudlösas, de rättfärdigas och de oafgjordas bok. De gudlösa dömas till döden, de rättfärdiga till lifwet, men de oafgjorda få ännu nåd till den stora försoningsdagen en wecka senare. Det är en pröfwotid, som försätter mången jude i stor själsångest, och drifwer honom att såwidt möjligt ställa allt på rätt i sitt lif. — Det är ett nedslående fattigdomsbewis för oss människor, att skräcken sätter långt flere i rörelse än den mest upphöjda kärlek. —

Men en jude, som under de stora högtiderna wore fridfull och

glad i sitt inre, finner man sällan eller aldrig. En jude kan aldrig wara wiss om sin frälsning, ty han känner icke Frälsaren och den fullbordade frälsningens ewangelium.

Äfwen judarna önska hwarandra ett „godt nytt år", men de bäfwa både inför det förflutna och det kommande året, ty de weta sig stå inför de uppslagna himlaböckerna, inför de 70 änglafurstarna och allseende Gud. Hwem skall förswara dem, hwem skall frälsa dem?

Men, är då skillnaden mellan judar och andra så stor, som wi kanske tänkt oss? Ett är wisst, de äro mera wakna, mindre slöa än andra. De taga lifwet mera på allwar, mera werkligt. De både tänka och känna mer än andra.

Är icke Gud äfwen för oss samma fruktanswärda Gud? Har icke alltid en stor ångest gripit de människor, som på ett eller annat sätt mötte lefwande Gud? Är icke den tanken helt naturlig för hwarje waken människa: skall jag någonsin kunna se Gud och lefwa?

Hwaraf denna fruktan? — I samma ögonblick, som Herren berör mitt inre, står det klart för mig: all min usselhet är uppenbar inför honom! — Jag har syndat! — Se där wår dom: syndens lön är döden! — Jag har syndat. Jag är wärd döden! — Så snart en glimt af sanningens ljus når en människas inre, waknar hos henne fruktan för domen och döden.

Men här är skillnaden mellan juden och den kristne: De som tro på Jesus, ha mod att erkänna och döma sin synd, de ha mod att förkasta och utplåna sitt syndbefläckade själflif i Jesu Kristi blod. Därför ha de intet mer att frukta och ängslas för. De ha mod att ikläda sig Herren Jesus Kristus. De ha lärt den saliga hemligheten, „Guds gåfwa", som är „ewigt lif", „lif och frid".

Dock, ett frukta de: att göra Herren emot. Det är ett älskadt barns fruktan. Ett är deras lidande, att Herren ännu icke wunnit mer gestalt i dem, att han, deras Wälgörare, ännu icke blifwit förhärligad i dem. Men ett weta de, och det öfwerwäger allt: segern är dock hans!

Så weta wi med hela den troende församlingen på jorden, att wi åter wid detta årsskifte stå inför de upplåtna himlaböckerna, inför de tallösa englaskarorna — beredda till tjänst — och inför allseende Gud, som tronar på ljusets tron från ewighet till ewighet. Wi böja oss i helig bäfwan och en stor smärta genomströmmar oss. Wi måste utropa hela wår nöd! Hwarför ha wi icke låtit wår Herre winna mer gestalt i oss? Hwarför ha wi icke låtit hans namn bli förhärligadt i oss? Hwarför smädas hans namn ibland hedningarna för wår skull? Wi ha syndat, och wår synd skriar mot himmelen! Slagna till

jorden och rodnande af blygsel måste wi inför Guds kärleks strålglans bekänna, att wi ha förtjänat domen, en strängare dom än Sodom och Gomorra. Wi wore alla förtappade, om det icke funnes ett namn, som är större och mäktigare än all wår synd. Och det namnet lyder: Jesus!

„Om wi bekänna wåra synder, så är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet." (1 Joh. 1: 9.)

I det namnet önskas alla Missionstidningens läsare ett godt nytt år!

Finska Missionssällskapets läge.

De senaste decennierna hafwa utmärkts af en utomordentlig stegring i missionsintresset i hela kristenheten. Å ena sidan hafwa alla dörrar till hednawärlden öppnats; ewangeliet har wunnit ingång icke blott till alla jordens länder, utan äfwen i folkens hjärtan såsom aldrig förr. Å andra sidan har den ewangeliska kristenheten, och däri i synnerhet den studerande ungdomen, waknat till mycket klarare medwetande af den skuld, uti hwilken wi, som mottagit ewangelii gåfwa, stå till den icke kristna wärlden, och af de stora möjligheter, hwilka föreligga oss att redan under denna generation, om hwar och en kristen gör sin plikt, kunna frambära budskapet om Kristus till ett wittnesbörd för all folk.

Finska kyrkan har småningom sökt äfwen härutinnan följa med den öfriga kristenheten. Under en följd af år war missionsintresset hos oss ganska ringa. Ännu år 1895, efter 25 års arbete, kunde wi med njuggan nöd underhålla i Afrika 7 missionärer, och ökningen i missionens årliga inkomster war under en lång följd af år ytterst liten. Men så begynte äfwen Finska kyrkan wakna till ny missionsifwer. Inkomsterna ökades märkbart och arbetet utwidgades. Ett nytt arbetsfält i Kina upptogs och man begynte utbilda och utsända kwinliga missionsarbetare. Redan år 1905 hade sällskapet ute i arbetet 18 prästwigda missionärer och 3 ogifta kwinliga missionsarbetare. För närwarande hafwa wi i Afrika och Kina inalles 18 ordinerade missionärer och 17 kwinliga missionsarbetare, samt dessutom i hemlandet på rekreationsresa 6

manliga och 1 kwinlig missionsarbetare. Wi hafwa inrättat i Ambolandet ett lärareseminarium, i Kina ett prästseminarium. Wi hafwa twenne missionsläkare och i Ambolandet ett missionssjukhus.

Arbetet har sålunda under de senaste 20 åren mångdubblats. Dels har andra folks exempel sporrat oss till ädel täflan, dels hafwa wi twungits till att utwidga arbetet i följd af den nöd, som lagts på wåra hjärtan.

Först och främst har hela Ambolandet blifwit tillgängligt för Guds ord. Wi blefwo inbjudna till Ongandjera, Uukuanjama och Uukualuiri. Och redan under flera års tid har stammen Uukolonkari, Ombarantustammarna likaså wäntat efter missionärer. Framför allt har Kinas stora nöd och de oberäkneliga möjligheter detta stora land erbjuder twungit äfwen oss att deltaga i dess ewangelisering.

Men skaran, som understöder missionsbestyrelsen i detta så utwidgade arbete, förblef liten. Många ibland dem offra troget och rikligt, men en stor skara af wåra bekännande kristna har ännu icke waknat till missionslif. Därför hafwa ock missionsbidragen, hwilka nog ifrån år 1895 till år 1905 fördubblades, efter sistnämnda år ökats mycket litet och alls icke i jämbredd med arbetets utwidgning.

Likwäl wille Bestyrelsen icke inskränka arbetet, utan wille i hopp om rikare bidrag fortsätta. Det fanns ju 337,000 marks besparing ifrån åren 1895—1905, och den kunde man anwända, tills inkomsterna skulle förökas.

Men inkomsterna förökades icke. Och besparingarna hafwa nu tagit slut. Bestyrelsen, som icke kan bedrifwa missionsarbete på skuld, har därför nödgats fråga sig: Huru kunde utgifterna minskas, så att de icke mera skulle öfwerskrida inkomsterna?

Närmast tänkte Bestyrelsen då på arbetet i hemlandet. Många inskränkningar i förwaltningskostnader ha gjorts. Expeditionspersonalen skall ifrån den 1 Juni yttermera minskas. Äfwen resewerksamheten kunde wäl något inskränkas. Men allt detta hjälper ännu icke, i synnerhet som penningeförsändelserna till Kina och Afrika för de swåra kursförhållandenas skull blifwa ytterst kostsamma och öka wåra utländska utgifter med 40—50 %. För att wi skulle med nuwarande inkomster kunna reda oss utan skuldsättning, måste en del arbete jämwäl på missionsfälten indragas.

Detta skulle dock kännas ytterst tungt. Hednawärldens nöd manar: „sänden mera arbetare till skörden". Och wi hafwa här hemma så många, hwilka wi kunde sända, om wi blott hade

medel. Sex missionärer wänta att blifwa sända till Afrika, twå hoppas att nästa höst få återwända till Kina. Men kanske de alla nödgas stanna hemma, emedan sällskapet icke kan utsända dem.

Detta betyder i Afrika tillbakagång i hög grad. Broder Pettinen är borta; broder Glad har swårt insjuknat; tre missionärer med sina familjer hoppas att i sommar få efter 7 à 8 års arbete anträda en hälsoresa till Finland. Huru skall arbetet kunna fortsättas, om inga nya utsändas? Åtminstone skulle missionen i Ukuambi därigenom helt och hållet tillintetgöras; och huru de öfriga stationerna kunde underhållas är äfwen mycket twifwelaktigt. Bestyrelsen hade ock tidigare tänkt sända ut åtminstone twå bröder till hjälp åt de andra, men numera — när årets slut uppwisar, att inkomsterna warit omkring 70,000 mark mindre än utgifterna — ser det omöjligt ut att sända en enda.

På samma sätt är det med wår missionsskola. Den kwinliga missionsskolan öppnades i höst, för en ny kurs, emedan nöden ibland Kinas kwinnor är så stor; kursen kan ock afbrytas i wår, om det blir af nöden. Men den manliga missionsskolan har redan fortgått i 3 år med stor framgång. Efter yttermera 3 år skulle wi få 8 nya missionärer till arbetet, som nog skulle behöfwa en sådan förstärkning. Men om wi icke kunna sända ut ens de redan förut utbildade missionärerna, hwarför då uppfostra andra? Wore det icke bättre att indraga skolan? Därigenom skulle ju besparas 15,000 mk om året och dessutom skulle wi slippa bekymret med deras utsändande till och underhåll å missionsfältet!

Låtom oss se, hwad det skulle betyda.

Wi skulle hafwa bortkastat alla de medel, som hittills anwändts på skolan och de lofwande ynglingar, som nu uppfostras i densamma. Och under en lång följd af år skulle wi icke kunna fylla de luckor, som iföljd af dödsfall och sjukdom uppstå ibland wåra missionärer. Hela wårt missionsarbete skulle lamslås för en lång tid. Hafwa wi råd till det?

Hwad skola wi då göra?

Bestyrelsen wågar ej ensam besluta i detta. Wi måste få råd af dem, hwilka hittills uppburit arbetet. Därför har Bestyrelsen welat kalla representanter för filialföreningar och landets prästerskap äfwensom andra erfarna wänner till rådplägning. Mötet hålles den 25 och 26 januari och widtager tisdagen den 25 jan. kl. 6 e. m. i missionskyrkan.

Jag får på det warmaste bedja alla missionens wänner att

såwäl enskildt som gemensamt i trogna förböner bära wår sak inför Gud, särskildt bedjande om wisdom och nåd för det tillämnade mötet, att Herren måtte kunna rikligen wälsigna detsamma.

Matti Tarkkanen

Anna Pettinen.

Efter ungefär ett års swårt lidande har åter en af missionssällskapets äldre arbetare Anna Wilhelmina Pettinen (f. Lattu) fått afsluta sin wandring här på jorden.

Den hädangångna war född den 6 januari 1867, och war alltså wid sin död nära 49 år gammal. Redan som helt ung inträdde hon i det arbete, hwilket hon wid sin mans sida skulle såsom sin lifsuppgift gå att utföra. År 1886, således 19 år gammal, reste hon tillsammans med sin man Aug. Pettinen till wårt missionsfält i Ondonga, hwilket land snart blef hennes andra hemland, och det hon med åren lärde sig älska. Afwen nu under sin swåra sjukdom, då det blef tal om Ondonga, upplystes hennes ansikte af ett liffullt drag. Man hade berört en sak, som war henne kär. I minnet uppstodo glädjen och sorgen arbetet där ute skänker. Afwen hon, hwilken Gud ej skänkt egna barn, hade likwäl fått barn, såwäl söner som döttrar bland den swarta befolkningen. De älskade henne och hon dem. Tillsammans med sin man hade hon i Ondonga många fosterbarn, för hwilka hon war en mor. Den, som själf har haft många af dessa barn att uppfostra, wet, huru stor del hon hade uti missionsarbetet, i det hon årligen uppfostrade 20—30 gossar och flickor. Det är mig ej bekant, om den aflidna någonsin tagit del i klassundervisningen, utom i handarbete, men i hemuppfostran deltog hon, och jag tror, att detta war en lika wiktig uppgift, om ej af ännu större betydelse än den förstnämnda. Märkas bör att dessa barn med alla sina sorger och bekymmer komma till sina lärare. Och hwem skulle de wäl anförtro dem, om ej åt sin „meme" (mor). Då barnen blifwit fullwuxna och grundat egna hem, glömma de aldrig, att modern har ett warmt hjärta, som älskar och wet gifwa goda råd. Till henne komma de med sina alldagliga fröjder

och sorger. Missionärens familj är den första, som får weta, då ett barn skådat dagens ljus, eller då sjukdom eller död gästat i hemmet. Sådana stunder, då missionsstationen besökes i slika ärenden, äro wäl ägnade till uppfostringsstunder. Hjärtat är då ofta mest mottagligt och öppet, och jag är förwissad om att den

Sin man war hon till stor hjälp b. a. wid hans litterära arbeten utförande oftast renskrifningsarbetet till af honom författade skrifter, och ofta förekommer hennes handstil i ekonomens böcker och handlingar från den tiden, då broder P. hade denna befattning sig anförtrodd. Språkkunnig som hon war, blef det

Anna och August Pettinen.

aflidna, warande för ondongabon en ondongabo, förstod att gifwa det rätta ordet i den rätta stunden, om ocksá detta ej finnes upptecknadt i några statistik-kolumner. Mången bedröfwad själ lämnade henne tröstad, mången erhöll af henne en moderlig tillrättawisning och råd efter gjorda felsteg, och detta allt därför, att hennes swarta barn som wandrade på wägen till himlen en gång skulle finna sitt fadershem där ofwan.

henne möjligt att umgås med utlänningar såwäl i tal som i skrift, och wann hon bland utlandets missionsarbetare många wänner, hwilka äfwen de med saknad minnas henne, nu då hon är borta.

För oss arbetskamrater är den tanken sällsam, att de, hwilkas bild wi här se, icke mera äro bland oss. De själfwa äro borta och församlingen i Ondangua föräldralös — och hemmet för alltid — kallt. Gud ware lof, att de

ej önskat bygga sig en waraktig bostad här, utan längtade till den nya staden, längtade att få komma till ljus.

Den aflidnas sista lefnadsår war ett pröfningarnas år. Det förstod hon. Och aldrig hörde jag heller henne klagande knota. Det fruktade hon, att hon blefwe otålig, och då hon bäfwade för tanken att plågorna skulle blifwa för swåra, bad hon sina wänner ropa till Gud, att Han om möjligt wille göra hennes död smärtfri. Och wi kunna besanna, att Gud hört sitt barns ödmjuka bön. Hennes sista ord, uttalade till en wän, woro: „denna hydda riswes ned", och wännen intalande henne mod sade: „i himmelen bygges en ny" smålog hon blott. Pekande till swar uppåt, knäppte hon i hop sina händer och uppmanade sin wid bädden stående syster och sin wän att förena sig i bön till Gud, den nya himmelens och jordens Skapare.

De få hwila från sina gerningar.

R. Rautanen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Wåra kinesiska ewangelister.

Ett maktpåliggande wärf är anförtrodt de infödda ewangelisterna, hwilka biträda missionärerna med att leda arbetet på bistationerna eller att werka som ewangelii förkunnare i kapellen. Det är därför af wikt att wid deras utbildning och utweckling fästes största afseende. På wåra stationer har därför tid efter annan anordnats ewangelistkurser, dit wåra arbetare samlats från olika håll för att rådgöra om arbetet och för att erhålla underwisning beträffande sitt arbete. Utom dessa allmänna mötestillfällen hålles dessutom på hufwudstationerna lokala ewangelistmöten, dit arbetare ifrån det egna distriktet sammankomma till rådplägning.

Missionär H. Kokamägi ger en skildring af ett dylikt möte förliden sommar, hwarom wi här meddela följande, oaktadt det på grund af den långsamma postförbindelsen är något försenadt.

Till mötets program hörde bl. a. utförandet af de uppdrag hwilka wid föregående möte blifwit ewangelisterna förelagda.

De hade näml. fått till uppgift att göra en framställning af bl. a. följande ämnen: „Hufwuddragen af Jesu lefnad", „Pauli missionsresor", „Olikheter i Pauli och wårt missionsarbete", „Skillnaden emellan kristendomen och konfucianismen", „Hwad menas med 'dao-gao'" (bönen), „Hwad

betyder 'hwei-giai'" (sinnesändring). Missionär Kokamägi säger sig ha gifwit dem till nästa gång några ämnen att tänka öfwer och sätta sig in uti. Sådana ämnen woro: „Hwilka föreställningar ha hedningarna om kristendomen, om oss utländningar samt om de kinesiska kristna?" „Hwad är det som drifwit wåra kristna att öfwergå till kristendomen?" „Hurudan bör en bistation och hurudant bör ett kapell wara för att bäst kunna inwerka på människorna?" „Hwilken tid i Kina är lämpligast att förkunna ewangelium?" „Finnes det någon utsikt för att den kristna religionen i Kina skall kunna blifwa folkreligion?"

Under den tid mötet pågick diskuterades hwarje afton under en weckas tid om de blifwande predikoresorna under sommaren och missionär Kokamägi framställde ett förslag om att ewangelisterna en gång i månaden skulle göra en längre resa, som toge ett par dygn i anspråk. Dylika resor wore af nöden emedan inom distriktet finnes byar, som ligga på ett långt afstånd ifrån stationen och hwilkas befolkning af denna orsak aldrig eljes blir i tillfälle att höra Guds ord. Ewangelisterna uppmanades dessutom att en gång i weckan besöka den närmaste omnejden för att sprida böcker.

Kristligt ungdomsarbete saknas.

Redan på det „kyrkomöte", som för ett år sedan hölls på wårt missionsfält, uttalades den åsikten, att ett af willkoren för att kunna nå ungdomen och leda densamma till Kristus, wore att få ett kristligt ungdomsarbete till stånd. Bildandet af föreningarna K. F. U. M. och K. F. U. K. ansågs därför oundgängligen nödwändigt. Men på samma gång faststlogs med bekymmer det sakförhållande att wi för närwarande bland wåra utsände ej ha till wårt förfogande någon, som wore i tillfälle att offra sin tid för detta speciella arbete. Häri ansågs behofwet af arbetare wara synnerligen stort. Tzeli ewangelistmöte har åter tagit upp samma fråga. Det war ewangelisten Pan från Tsingjang som omtalade, att man i hans distrikt wisat ett synnerligt intresse för att få K. F. U. M. bildad på orten. Ett antal af omkring 77 personer hade tagit initiatiwet därtill. Dessa hade för afsikt att organisera sig i likhet med hufwudföreningen i Shanghai och i öfwerensstämmelse med dess stadgar. Initiatiwtagarena hade till mötet insändt en skrifwelse med anhållan att missionär Kokamägi wille skrida till åtgärder i saken samt inlemna skrifwelsen till guwernörsämbetet eller „yamen".

I den nämnda skrifwelsen framhålles på ett enkelt sätt, att den kinesiska ungdomen befinner sig i mörker och att nämnda personer ha för afsikt att i Tsing-

sang grunda en förening, i samband med församlingen, med syfte att sprida upplysning. Om emottagandet af skrifwelsen skrifwer missionär Kokamägi: „Jag öfwerlade med mig själf om hwad som wore att göra, — skulle jag frambefordra brefwet eller ej? Jag fick nämligen höra, att af dessa 77 personer som önskade bilda en kristlig förening är flertalet, d. w. s. 50, hedningar. Men i hopp att dessa nu så mycket flitigare skulle begynna lära ordet samt att ewangelisten, hwars uppgift ledningen af detta wiktiga företag blir, därigenom blir i tillfälle att föra allt flera fram till ljuset, insände jag papperen till guwernörsembetet. Det förefaller mig som om i detta företag skönjdes ett af tecknen till den annalkande wårfloden. Dess kraft har ej ännu brutit winterns tjocka isskorpa, men floden stiger. Sanningen, lifwet och ljuset ha öfwerwunnit i de mörkaste hörn af wärlden, de öfwerwinna äfwen i Kina. Om dessa 77 äro ledda af Gud, medför detta företag till Tsingjang en ljuflig wår. Men när wi påminna oss om huru många wårtecken stormwindarna i Kina redan tillintetgjort, låt oss bedja, att Herren wille behålla denna tillämnade förening i nära förbindelse med hans församling.”

Ofwanstående fäster åter wår uppmärksamhet wid den ofta i hednawärlden förekommande företeelsen, den nämligen, att hedningarna själfwa inse det de behöfwa den kristna tron och söka hjälp hos dem hwilka blifwit anförtrodda de medel, som leda de i mörker wandrande fram till Guds klarhet.

Ur en kwinlig missionärs dagbok.

Det hade warit ett möte för kwinnor på Ta-ientang bistation. Man satt kwar och samtalade. „Tjänar ni ännu lika ifrigt edra husgudar som förut?” frågade jag min närmaste granne. Jag kände henne ifrån mitt föregående besök där. Kwinnan skakade på hufwudet. „Berätta”! — „Ni wet, att min man sedan åtskilliga år warit kristen. Hans nya religion upprörde mig. Fädren och förfädren hade lefwat och dött och åt dem hade wåra gudar warit bra nog, och nu hade de med ens blifwit falska gudar. Att han brydde sig om att sätta tro till det utlänningarna sade! Hwarje gång han kom hem med sina böcker, slängde jag dem i knuten, eller ocksä gömde jag undan dem. Och när han gick till kapellet, kastade jag böckerna ut efter honom. Så hände det, att jag en dag allwarsamt insjuknade. Sjukdomen förwärrades och läkarna kunde ej mera gifwa något hopp. Andnöd infann sig, mina plågor woro förskräckliga. Då erinrade jag mig att min man sagt att hans

Gud war större än de andra. Kunde han måhända hjälpa? I min nöd sade jag nu till den nya Guden: — Gud, dig har jag ej smädat, när jag smädat min man. Dig har jag ej kastat ut, när jag kastat ut min mans böcker. Jag wet att jag ej warit god emot honom emedan han tjänar Dig. Men hjälp mig, ty jag är i stor nöd. Aldrig skall jag mera handla såsom jag gjort. — Genast andades jag lättare. Jag hämtade mig snart. När nu min man kom hem, blef hans första arbete att kasta bort husgudarna."

*

Ifrån wårt kinesiska gästrum hördes en entonig barnstämma. Hwem kan det wara som där läser öfwer sina läxor? Jag gick för att se efter. På en pall i en knut, satt „Lilla molnet". Öfwer stolarna hade hon utbredt hela sitt „bokförråd". Hon satt där mycket andäktig med händerna i kors: Jesus Kristus, Guds Son, tänk på oss". Hon upprepade samma ord gång på gång. „Hwad gör du, „Lilla molnet"?" — "Jag beder". — Ungefär ett halft år härefter tog Gud „Lilla molnet" hem till sig. Räddad ifrån ett hem, där fadren war en slaf under opiumlasten och där modern i ett anfall af wrede begått självmord, är hon nu hos den gode Herden, ur hwilkens hand ingen kan rycka henne.

*

Jag war hos en döende elew. Wi insågo bägge att dessa ögonblick woro de sista, under hwilka wi fingo wara samman på jorden. Flickans hem war på landet och gäster kommo och gingo ut och in. När det blef någon liten mellanstund räckte hon mig det Nya Testamente hon fått den dag hon döptes och sade: „Läs, fröken." Och wi läste om Frälsarens härliga löften, om den gyllne staden och om den hwitklädda skaran. Skiljsmessans ögonblick war inne. Jag läste om det nya Jerusalem och dess gyllene gator och pärleportar. Min unga wän afbröt mig och sade, fattande min hand: „Hwarje gång pärleportarna öppnas skall jag se efter, om det är Ni, som kommer hem."

Sanni Lampen.

Wäntan.

Wärlden wäntar.

Wäntar på kunskap om Gud i Jesus Kristus. Mäktiga krafter äro i rörelse — folkwälde, nationalism, frihetslängtan, hwilka utan ledning af en mäktig tyglande makt måste leda till förfall och förwirring; men hwilka ledda och uppfyllda af Kristi anda kunna blifwa medel att befrämja Guds rike. Tänkande folkledare öfwer allt

i wärlden undra om Kristus, hwilken de hört omtalas, håller lösningen af framtidens stora problem i sin hand. Deras afgörelse wäntar på ett öfwertygande uppenbarande af Hans makt.

Kyrkan wäntar.

För närwarande är kyrkan oförmögen att gifwa detta öfwertygande bewis på hwilket wärlden wäntar. Hwarför? Det är emedan kyrkan själf wäntar på den Helige Andes kraft. Framsteg hemma, begagnandet af de oförlikneliga tillfällen, som erbjudas henne i den icke-kristna wärlden, hindras och fördröjas genom brist på denna kraft. Widare, de kristna folkens representanter i den icke-kristna wärlden gifwa icke ett samstämmigt wittnesbörd om Jesu Kristi herrawälde. Kyrkan wäntar i denna kritiska tid, emedan hon icke äger kraft att gå framåt, och de erbjudna tillfällena glida undan obegagnade.

Gud wäntar.

Men Hans wäntan är icke förorsakad af osäkerhet eller wanmakt; den har sin grund i återhållen gudomlig kärlek och makt. Han wäntar endast på människor, som wilja underkasta sig Hans wilja, och som wilja utesluta ur sitt lif allt som kan komma emellan dem och Honom själf, ty lika säkert som winden blåser in endast genom ett öppet fönster, lika säkert skall Guds ande taga i besittning de själar som bedja och längta efter Honom. Genom hela kyrkans historia har det alltid funnits sådana, som gifwit sig helt och tjänat Gud och sina medmänniskor burna af denna oändliga kraft. Den dag som är, är denna kraft densamma som under apostlarnas tid; en mäktig rörelse i riktning framåt är möjlig inom kyrkan både hemma och ute. Men Guds windar kunna ej blåsa genom tillslutna fönster.

* * *

Wärlden wäntar på en förnyelse af lifwet i Gud inom kyrkan. Gud wäntar på att få utgjuta sin Ande öfwer kyrkan.

På hwilket sätt kunna wi wara behjälpliga med att bereda wägen?

Det finnes många sätt att bereda oss själfwa till att blifwa ödmjuka, för Gud anwändbara redskap.

1. Anger. Wi måste först af allt komma till insikt om wår oförmåga att lefwa lifwet i Gud samt därom att wår swaghet utgör ett hinder för Guds rikes tillkommelse.

2. Tro. Wi måste bli så öfwertygade om Guds allmakt att ingenting synes oss omöjligt. Kristus kan icke göra sina mäktiga gerningar där, hwarest otron spärrar wägen, men Guds oändliga hjälpmedel stå dem till buds, hwilka lefwa i tro på den triumferande Kristus.

3. Bön. Om wi äga en sådan tro måste wi bedja, ty bön är tro i handling — den betwingar Guds allmakt. Måttet af wår förmåga till det goda är måttet af wårt förhållande till Gud; sina bästa gåfwor gifwer Han dem, som anwända mycken tid till umgänget med Honom.

4. Öfwerlåtelse — hwilket endast är ett annat uttryck för „söken först Guds rike". De som wilja blifwa Guds redskap måste mera tänka på Hans rike än på egna intressen. Ju mera fullständigt wårt öfwerlämnande åt Gud är, dess bättre kan Han anwända oss. Wi måste wara williga att följa hwarthän Guds Ande än leder oss och låt oss minnas att då Guds starka windar blåsa förändras tingens wanliga gång.

5. Offer är en oundwiklig följd af öfwerlåtelsen. Bön är offer af tid. Öfwerlåtelse af ens själf är uppoffrande af allt, som förhindrar gemenskapen med Gud. Utan offer blir intet andligt uppwaknande, om hwilket så många bedja, och utan offer i materiellt afseende, kan därute ej ske det framåtskridande, för hwilket kyrkan genom Missionssällskapen arbetar.

Ett tillfälle till offer.

Den kristna kyrkans mission har äfwen i närwarande betryckta tid ett stort företag sig ombetrodt; det är ingenting mindre än att trots alla swårigheter låta arbetet fortgå som förut och utsända missionärer såsom wanligt. Det är ett trons wågsamma företag, gjordt i ödmjuk tillit till Gud. Det återstår för de kristna att rättfärdiga densamma och wisa att Kristi tjänare anse det wiktigaste i wärlden wara att tjäna Honom. Huru skulle wi wåga tänka på att draga oss tillbaka nu, när wärldens behof af Kristus har blifwit mera uppenbart än någonsin! Är Guds rikssak tillräckligt dyrbar för Hans folk för att den må göra det möjligt för oss att genom det widsträckta arbetet i wärlden aflägga ett triumferande wittnesbörd om Hans makt i trots af de händelser wi nu genomlefwa?

Om hwar och en, för hwilken Kristi sak är dyrbar och för hwilken Hans kärlek betyder något, wille gifwa så att det utgjorde ett werkligt offer, då wore wi ett steg närmare glädjen af ett uppwaknande här hemma, ty genom ett dylikt offer skulle mången föras närmare Kristus, och för dem som arbeta för Hans rike därborta blefwe det därigenom möjligt att gå framåt och begagna de utomordentliga tillfällen Gud gifwit kyrkan.

(Enligt C. M. S. Gazette.)

Tack- och böneämnen.

Låtom oss tacka Gud

För det gångna året och återkalla i minnet de särskilda erfarenheterna af nåd, både i form af tuktan och mildhet, Han så rikligen förlänat oss.

Tackom särskildt för det, att Herren uppehållit wårt arbete under de stora swårigheterna, och att Han till och med wälsignat det med framgång både i Afrika och Kina.

Låtom oss bedja,

Att Herren under det nu påbegynta året wille tillöka wår tro på Honom, den osynlige, allsmäktige och kärleksrike Gud, samt hjälpa oss att mera helt än hitintills hängifwa oss åt Honom i Hans tjänst.

Att Herren wille förläna oss nya betygelser af nåd och kraft i wårt arbete både ute på missionsfälten och hemma i wår kyrkas församlingar.

Låtom oss särskildt komma ihåg i wåra böner wår nödställda mission i Afrika.

Missionsstudier.

I detta blad har ofta talats om missionsstudiernas wikt. Deras betydelse förstår också hwar och en för missionsarbetet waken kristen. För att fortsättningswis kunna arbeta, måste wi fortgående lära känna missionssaken. För bedrifwande af fortgående missionsstudier ha utomlands uppstått s. k. missionsstudiekretsar, och äfwen i wårt land äro några sådana i werksamhet.

Huruwida arbetet i sådana missionsstudiekretsar krönes med framgång eller ej, beror i främsta rummet af de till hands stående underwisningsmaterialen, af hwilka lämpliga läroböcker äro de förnämsta. Utomlands har för detta ändamål uppstått en särskild, betydande litteratur. Men hos oss har hittills ej ännu utkommit en enda för detta ändamål lämplig lärobok — om också s. k. hjälplitteratur stode nog att finnas, blott en publikation, omfattande speciella kurser, kunde fås till stånd.

Tills särskilda missionsläroböcker hunnit utkomma, hafwa wi beslutat att ersätta bristen af sådana läroböcker sålunda, att wi från detta års början i hwarje nummer af Missionstidning f. Finland publicera en del af en serie uppsatser, hwilken i sin helhet utgifwes med missionsstudiekretsarnas arbete såsom ögna-

sikte. Den första uppsatsen af detta slag, „Den ewangeliska missionen i Kina i dess grunddrag", publiceras redan i detta års första nummer, här nedan, och är densamma skrifwen af missionär Collan, hwilken är wäl förtrogen med förhållanden i Kina. Härigenom hoppas wi uppfylla mången för missionsarbetet intresserad kristens önskningar, wi hoppas äfwen, att nya missionsstudiekretsar nu uppstå och att också de wänner, som ej äro i tillfälle att ansluta sig i en sådan krets, wille noggrant följa med dessa uppsatser för att därigenom få wälsignelse åt sig själfwa och det arbete, de göra för befrämjandet af Guds sak.

Meningen är, att hwarje studiekrets-möte ledes af en af medlemmarna, som på förhand arbetar sig in uti ifrågawarande punkt, så att ledaren, utgående från den gemensamma „läxan" förmår ställa de öfriga medlemmarna frågor. För ledaren är af stor wikt, att han, genom att studera äfwen annan hithörande litteratur, gör sig förtrogen med saken, så att han medels exempel och andra belysande fakta kan klargöra frågan för kretsens öfriga medlemmar, hwilka naturligtwis alla ej äro i tillfälle att själfwa inhämta widlyftiga kunskaper.

Wi tillönska de kristna, hwilka wilja begagna sig af detta nya hjälpmedel för att förkofra sina kunskaper i missionsarbetet, framgång och wälsignelse.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

För missionsstudiekretsar af S. C.

1. Inledning.

»Klippa, klippa när skall du öppna dig?» Så lydde den katolska missionären Frans Xaviers sista ord, då han på en ö vid den kinesiska kusten utandades sin sista suck, efter fåfänga bemödanden att komma in i detta land. Dessa ord ha ljudit som ett krigsrop äfven i den evangeliska missionens i Kina historia. Klippan har begynnt öppna sig, berget har begynnt gifva vika, men därtill har kräfts »de heligas tålamod och tro».

Då man för öfver hundra år sedan planlade en evangelisk mission i Kina, stodo bra många hinder mellan evangelii budbärare och det kinesiska folket. Vi försöka här uppräkna några.

1. *Långa distanser.* En resa till Kina gjordes på den tiden med segelfartyg rundt Afrika och tog mer än ett halft år i anspråk. Regelbunden skeppsrörelse och postgång fanns då icke.

2. *Ett främmande klimat.* Under sommarmånaderna håller sig tempe

raturen i Kina dag och natt kring 40° C och är oerhördt tröttande för den, som vant sig vid ett kyligare klimat.

3. *Främmande utseende, klädedräkt och seder.* Det är väl lätt att kläda sig i en kinesisk kåpa, ja att låta håret växa till en fläta i nacken, om den också icke är becksvart som en infödings, men flera år åtgå, innan man lärt sig att på ett naturligt sätt iakttaga deras seder.

4. *Främmande språk och skrifsätt.* Det kinesiska språket består af enstafviga ord, hvilka hvart och ett ha sitt eget bokstafstecken. Sådana tecken finnas öfver 40,000, men kan man väl reda sig med 6,000.

5. *En helt annan kultur.* För att finna nyckeln till ett folks hjärta, måste man känna dess andliga lif, dess litteratur, poesi och förgångna öden. I detta afseende ha de europeiska folken mycket gemensamt, men i Kina har utvecklingen gått helt andra banor i öfver 4,000 år.

6. *Religionerna.* Här gäller detsamma som vi sagt om kulturen. Det finnes i Kina tre religioner i bredd. Samma person kan få sina sedliga begrepp ur konfucianismen, sin vidskepelse ur taoismen och sina begrepp om den tillkommande världen ur buddhaismen. Den viktigaste af alla religiösa handlingar är förfädernas tillbedjan. I allmänhet rådde likgiltighet, och själftillräcklighet på det religiösa området; *där saknades en fattigdom i anden, som skulle ha sträckt sig mot nådens evangelium.*

7. *Nationalandan.* Hvem af oss kan utsäga hvad nationalandan är? Likväl känna vi den alla. Ju större och ju mera kultiveradt ett folk är, dess mäktigare är dess nationalanda. Kina är ett stort, gammalt kulturland. Dess invånarantal stiger till 400 miljoner. Som en symbol för nationalandans själfmedvetna kraft i Kina kunna vi betrakta benämningen »Midtens rike». Så kalla kineserna själfva sitt land. Denna nationalanda reste sig mot hvarje medlem af folket, som vågade tänka på att öfvergifva fädernas tro och att öfvergå till kristendomen.

8. *De politiska förhållandena* skilde äfven evangelii budbärare och det kinesiska folket ifrån hvarandra. Den kinesiska regeringen hade i forna tider varit mycket gästvänlig mot alla utlänningar. Men ge västerländska sjöfararenas och handelsmännens oförsynthet, bedär efter makt och snikenhet, som visade sig isynnerhet i opiumhandelns fortsättande tvärt emot den kinesiska regeringens förbud, tvang slutligen kineserna att helt tillsluta sitt land för europeer, så att för 100 år sedan staden Kanton var den enda plats, där de fingo uppehålla sig.

Sålunda voro de hinder, som skilde åt evangelii budbärare och

det kinesiska folket både stora och mäktiga. Men det, som förband dem med hvarandra, var ändå mäktigare. De voro barn af samma Skapare och Fader, ja de hade äfven gemensamma förfäder. De hade samma Frälsare, »som är försoningen för våra synder, men icke endast för våra, utan för hela världens». Den uppståndne Frälsarens missionsbud förband missionärerna med »hela världen» och med »alla folk». Och hans kärlek tvang dem att föra försoningsordet äfven till Kinas millioner. Därför är det uppbyggligt, stärkande för tron och lifvande för vår kärlek att göra bekantskap hälst med några drag ur den evangeliska missionens historia i Kina.

Robert Morrison — banbrytare.

Den evangeliska missionens banbrytare i Kina är Robert Morrison.

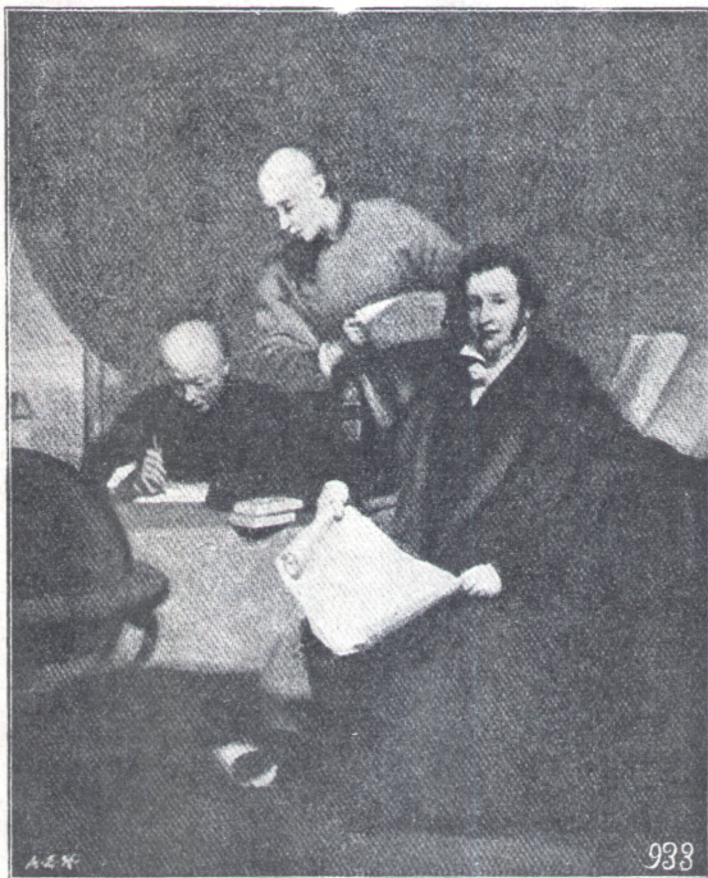
Hurudana voro hans tidigare öden? Han var det åttonde barnet i en fattig, from skomakeriarbetares familj. Under gossåren hjälpte han fadern i dennes arbete och använde sin fritid till att skaffa sig kunskaper. Om brytningstiden i sitt andliga lif har han gjort följande anteckning: »Synden blef mig en börda, och jag fick erfara en fullständig förändring i mitt lif, ja i mitt hjärta. Jag bröt förbindelsen med mina fordna kamrater och hängaf mig åt läsning, betraktelser och bön. Gud fann i sin nåd för godt att uppenbara sin Son för mig och jag fick i hög grad känna ungdomens hänförelse och trolofningstidens kärlek (Jer. 2: 2). Och ehuru den första glöden försvunnit, så tror jag likväl, att kunskapen om Frälsaren och kärleken till honom fördjupats.» Om aftnarna samlade han gesällerna till en bönestund eller besökte någon sjuk, för hvilken han läste Guds ord.

Huru förberedde han sig för sin lifsgärning? Redan tidigt kände han kallelse att blifva missionär. Han fick komma till London för att studera och London Missionssällskapet erbjöd sig att sända honom till Kina. Samtidigt med öfriga studier besökte han flitigt Brittiska Muséet för att göra bekantskap med en där befintlig kinesisk bok, några nytestamentliga böcker öfversatta af de katolska missionärerna. Då någon frågte hvarför han så forskade i denna bok, svarade han förläget, att han ville lära sig kinesiska för att kunna öfversätta Bibeln till detta språk. Så klarnade hans stora lifsuppgift småningom för honom.

En i London bosatt kines hjälpte honom i hans språkstudier. En gång tecknade denne några skriftecken på ett papper. Då Morrison lärt sig dem, kastade han pappret på elden. Men då blef kinesen utom sig af vrede. Sålunda, tänkte han, hade hans förfäder blifvit upplysta om, hvilken oloflig sysselsättning han gjort sig skyldig till. Detta är ett

slående exempel på huru lätt missionärerna, utan att själfva ha en aning därom, kunna såra hedningarna.

Morrison blef prästvigd och var färdig att resa till Kina. Men Ost-Indiska Handelskompaniet, som hade monopol på all handel på

R. Morrison med sina medhjälpare.

Kina, tillät honom icke att resa på dess fartyg. Då reste han först till New-York och därifrån vidare och anlände till Kina i september 1807.

Då han i New-York löste sig biljett, frågte man honom litet spefullt, om han verkligen trodde sig kunna omvända kineserna, hvarpå han svarade: »Nej, men jag tror att Gud skall göra det.»

Huru förflöt det första året på arbetsplatsen? Morrison anlände till Kanton, den enda stad, där utlänningar dåförtiden fingo uppehålla sig, och begynte sina språkstudier ånyo. Men då man vid dödsstraff

förbjudit all språkundervisning åt utlänningar, måste han hålla sig möjligast obemärkt för att icke utsätta sina lärare, två katolska kristna, för fara. Han stängde därför helt och hållet in sig på sitt rum, som han hyrt i en källarvåning, och tillslöt omsorgsfullt fönstren. Samtidigt lärde han sig att blifva för kineserna en kines, antog kinesisk dräkt, åt ris med träpinnar, lät sitt hår och sina naglar växa.

I längden ville detta lif dock icke gå an. Hans hälsa begynte lida däraf. Samtidigt tillskärptes förhållandet mellan England och Kina, och alla utlänningar i Kanton måste fly till den närbelägna staden Makao, som portugiserna grundat på en af dem eröfrad udde.

Huru stadgades hans förhållanden? I Makao fann han husrum hos en familj Morton och hustru i dess älsta dotter. På bröllopsdagen erbjöd man honom en translatorsbefattning vid Ost-Indiska Handelskompaniet. Och han mottog denna befattning för att hälst i någon mån undgå den påtryckning, som både kinesiska och portugisiska myndigheter utöfvade på honom. I samband med denna befattning utöfvade han sedan sin stora lifsgärning.

I hvilka afseenden är han den evangeliska missionens banbrytare i Kina?

1. Han *öfversatte Bibeln till kinesiska* och gaf därmed det kinesiska folket en ovärderlig skatt. Den blef färdig 1818.

2. Han författade, lät trycka och spridde evangeliska skrifter.

3. Han skref en kinesisk grammatik och en stor ordbok, hvarigenom han bröt väg för alla kommande missionärers språkstudier.

4. Ehuru han icke var i tillfälle att hålla offentliga möten, mottog han kineser i sitt hem och samtalade med dem, hvarigenom han blef *redskapet till de första evangeliska kristnas omvändelse.* Om den först omvände Tsai Akos (Tsai är tillnamnet, Ako förnamn) dop år 1814 skifver han: »I en källa på en aflägsen ort döpte jag honom i den Treenige Gudens namn; må han blifva förstlingen af en stor skörd, och en af de millioner, som tro på Jesus och blifva saliga genom hans namn.»

5. En af de omvända prästvigde han med tiden, hvarigenom Kina fick sin *första infödda evangeliska präst.* Denne man, Liang Afa, tjänstgjorde troget i evangelii tjänst obekymrad om alla förföljelser. Bl. a. skötte han den lilla evangeliska församlingen där ute, medan Morrison en gång för sin försvagade hälsas skull var nödsakad att resa till hemlandet och dröja där i 3 år. I spridandet af litteratur tog han äfven ifrigt del.

6. Morrison hade äfven studerat litet medicin, och grundade ett apotek, som senare utvecklades till sjukhus. Sålunda kan han betraktas som banbrytare äfven för läkaremissionen i Kina.

Morrison hade den glädjen att få se nya arbetare anlända till det arbetsfält han öppnat. Sålunda öfvertog hans egen son ledningen af arbetet, då han fridfullt insomnade i döden i Kanton den 1:sta augusti 1834.

Från wärldsmissionens fält.

Krafter förhjälpande till enhet på missionsfältet.

Orsaken därtill, att enheten inom kyrkan ser ut att snabbare kunna vinnas ute på de främmande arbetsfälten än här hemma, står närmast att söka i den tyngre börda de kristna arbetarne hafva att bära ute i hednalanden. Arbetet där är vidsträcktare, uppgifterna mera kräfvande, fienderna som möta där och som det gäller att besegra, talrikare och mera fruktansvärda, och följden häraf är, att medlemmar af olika kyrkor tvungits till gemensamma företag, hvilket i ett kristet land ej skulle komma i fråga. Den icke kristna vingården är så stor och arbetarna så få, att de instinktmässigt dragas samman oberoende af hvad som teologiskt borde skilja dem åt. Ingenstädes har det mödosamma arbetet för Gud visat sig äga en sådan kraft att föra samman olika tänkande som på utländsk botten, och de äro utan tvifvel sanna profeter hvilka förklara, att det är missionärerna, som skola visa kyrkorna i hemlandet, hvilken välsignelse och hvilken makt en enhetlig kyrka är. — *The Missionary Review of the World.*

Från det inhemska arbetsfältet.

Arbetet för missionen å wåra seminarier.

En lofwande och wäl bearbetad jordmån för missionens utsäde är den wid wåra seminarier studerande ungdomen. Missionssällskapet har under par års tid regelbundet wid seminarierna anordnat föredragsserier. Föredragen ha warit dels af mera allmän natur, behandlande frågor rörande det mänskliga lifwet och den kristna tron i allmänhet, dels hafwa de särskildt behandlat den stora uppgift, hwartill de kristna blifwit kallade, näml. utbredandet af Kristi rike i hednawärlden. I föredragen har man warit i tillfälle att klargöra hednawärldens ställning och dess behof, gifwa upplysningar om missionsarbetets betydelse och dess wunna resultat, samt inskärpa hos den för ideella

intressen wakna ungdomen nödwändigheten att inse sina plikter med afseende å detta arbete. Mottagligare och tacksammare åhörare kan man ej föreställa sig än dessa läroanstalters ungdom. Wi äro seminariernas direktorer och lärare synnerligen tacksamma för den beredwillighet med hwilken de kommit oss till mötes i denna sak.

Föredrag ha förliden höst hållits i Brahestad, Nykarleby och Jywäskylä, och är det Sällskapets afsikt att anordna dylika äfwen i Raumo, Ekenäs, Kajana, Heinola och Sordawala. Denna arbetsgren är för det mesta anförtrodd åt pastor Sirenius, men äfwen andra af Sällskapets präster deltaga i arbetet i mån af tillfälle. Wi be att lägga denna wiktiga arbetsgren på de kristnas hjärtan, och anhålla om deras förbön för densamma.

En gåfwa till missionen.

En missionswän i Fredrikshamn har till missionssällskapet förärat en gåfwa af 2,000 Fmk. Gifwarinnan är född 1834 och har ända ifrån barnaåren warit i andras tjänst. Hon har således under årens lopp under flitigt arbete samlat denna sparpenning. Herren har warit henne kär allt ifrån ungdomen, och på denne trofaste och nåderike Frälsares altare har hon nu welat nedlägga sin gåfwa, att anwändas för Herrens arbete i hednaländerna. Enär Missionssällskapet till följd af de stora wärldshändelserna för närwarande är i stort behof af penningemedel, har hos henne mognat beslutet att just nu gifwa sin gåfwa. Gud wälsigne detta kärleksoffer. Han läte sin nåd och wälsignelse rikligen komma den ålderstigna gifwarinnan till del!

En ny missionsförening.

Den 18 sistlidne Nowember stadfäste Missionssällskapets Bestyrelse stadgarna för den nya missionsförenigen i Hagawillastad. Wi hälsa med glädje den nya, i Helsingfors nära omnejd uppkomna missionsföreningen samt önska densamma riklig wälsignelse i dess wärksamhet.

Ny litteratur.

På Missionssällskapets förlag har utkommit **Tant Hanna,** *En kvinna af folket och hennes lifsgärning,* framställd enligt källor sammanförda af doktor W. Busch i hans arbete »Tante Hanna». Sidor 116, pris Fmk 1: 50. Boken utgör en rörande, vacker berät-

telse om en kvinna af folket, hvilken lefde och verkade såsom diakonissa i Elberfeld och dess förstäder.

Edvin Wiren. **Jesus och Ungdomen,** Holger Schildts förlag, Borgå. Sidor 291. Pris Fmk 3: —; inb. 5: 50. Denna bok »vill icke lägga något in i Skriften eller stödja sig på mänskliga auktoriteter, utan i alla lifsfrågor hänvisa till Bibeln och i allt låta Herrens eget ord tala. Exemplen från lifvet äro därför i denna bok icke många, hvaremot hänvisningarna till Bibeln äro talrika.»

Missionstidning för Finland år 1916.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland anmäler härmed sin femtioåttonde årgång till prenumeration.

För att uppväcka, underhålla och utveckla intresset och kännedomen om missionen arbetar månadsbladet »Missionstidning för Finland», och det vill den fortsättningsvis göra genom att hänvisa sina läsare till den källa, ur hvilken alla »heliga sträfvanden, goda råd och rättfärdighetens gärningar» utströmma. För att förverkliga detta sitt program, behandlar bladet på ett möjligast mångsidigt sätt spörsmål berörande Guds rike och det individuella kristliga lifvet. Närmast kommer uppmärksamheten att fästas vid händelserna på våra egna missionsfält i Afrika och Kina. Till bladets uppgift hör äfven att följa med och befrämja missionsarbetet bland judarna.

Därtill följes äfven uppmärksamt verksamheten på världsmissionens vida arbetsfält. Det är nämligen för en kristen svårt att hålla jämna steg med missionsverksamhetens utveckling utan att regelbundet följa med, hvad som försiggår på Kristi kyrkas arbetsfält i den vida världen. Lika viktig som utrikesafdelningen i en daglig tidning är för den med sin tid följande läsaren, lika viktig, om ej af ännu större betydelse, är för en vaken kristen afdelningen »världsmissionen» i en missionstidning. Om vi betrakta saker och ting blott ur vår egen lilla synvinkel, synes oss hela världen, ja t. o. m. Guds rike, ringa. Men om vi lära oss att betrakta den lilla del, vi äga uti Guds rikes arbete, från det helas synpunkt, se vi sakerna i deras rätta proportion, och det är för oss lättare att förblifva ödmjuka och anspråkslösa Herrens redskap i arbetet. Därför vill Missionstidningen äfven söka gifva omväxlande upplysningar öfver missionsarbetet i olika länder genom att publicera uppsatser, skildringar och berättelser öfver världsmissionens verksamhet. Detta är en orsak hvarför det är af vikt att göra sig förtrogen med Missionstidningen.

Men äfven en annan orsak före-

finnes. Jämsides med vår kyrkas sig allt mer utbredande missionsarbete är det af vikt att följa med den inhemska verksamhet, som inom kyrkan och dess församlingar utföres för missionens sak. Äfven detta arbete skänker Missionstidningen för Finlands sin uppmärksamhet, i det den kommer att införa uppsatser, skildringar och berättelser öfver arbetet i hemlandet. Se här ett annat skäl, hvarför Missionstidningen är af vikt för de kristna i vårt land.

Hvad den finskspråkiga tidningen

Suomen Lähetyssanomia

vidkommer, skall den utgifvas liksom under 1915, med enahanda program som den svenskspråkiga tidningen, med undantag af världsmissionsafdelningen. Däremot skall äfven utgifvas en utvidgad upplaga på 32 sidor,

Suomen Lähetyssanomia

Laajempi painos,

hvilken kommer att utom världsmissionsafdelningen jämväl innehålla en särskild »inhemsk afdelning».

Såsom ansvarig utgifvare fungerar, liksom under föregående år, Pastor S. Sirenius och såsom fasta medarbetare samtliga missionssällskapets arbetare i hem- såväl som i utlandet samt pastor B. Serenius.

Illustrationer komma att ingå i samtliga tidningar liksom hittills.

PRENUMERATIONSPRISEN komma att vara följande:

A. Å posten och hos ombudsmännen:

Missionstidning för Finland Fmk 2: —.

Densamma jämte Barnens missionstidning Fmk. 2: 60.

Suomen Lähetyssanomia Fmk 1: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 2: 10.

Densamma, vidsträcktare upplaga 2: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 3: 10.

B. I Ryssland:

Missionstidning för Finland 80 kop.

Suomen Lähetyssanomia 60 kop.

Densamma vidsträcktare upplaga 1 rubel.

C. I Amerika och Kanada:

Missionstidning för Finland 50 cent.

Suomen Lähetyssanomia 40 cent.

Densamma, vidsträcktare upplaga 60 cent.

Obs.! Amerikanska postmärken godkännas ej vid likvidering.

Barnens Missionstidning

och

Lasten Lähetyslehti

utgifvas allt framgent under år 1916 i samma format som hittils och är afsikten med dessa publikationer att hos det uppväxande släktet uppväcka och befästa ett lefvande intresse för missionen.

Prenumerationsafgiften å postanstalterna utgör, då tidningen prenumereras ensamt för sig, 1 mark. Hos våra ombudsmän är priset 75 penni, i Ryssland 30 kop. samt i Amerika 20 cent, då flere exemplar prenumereras på engång. I fall däremot endast en årgång skall afsändas under särskild adress, tillkommer ett tillskottsarvode af 25 penni.

PRENUMERANTSAMLARE beviljas 10—30 %:s nedsättning, beroende på antalet upptagna prenumerationer.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

(Forts.)
20: —. Past. L. Rikala 10: —. Miss. direkt. Tarkkanen 10: —. »N. M. K. Y.» och »N. K. Y.», understöd 1,250: —. — Koll. fr. miss. kyrkan under oktober månad 265: 59. — Fr. finskspråkiga orter 11,556: 03. — Summa: 29,723: 43.

Fonden för Läkaremissionen:
Koll. i Wiborg 18/9—21/9 271: — o. 95 kop. = 2: 47, »Wasabo» 15: —, g. K. A. V. 288: 47. — Koll. i Wasa 16—19/10 g. Wasa sv. miss. förening 194: 40. — Summa: 482: 87.

Kinesiska Barnhemsfonden:
Torneå barn. syfören. 174: 15. — Fr. finskspråkiga orter 55: 54. — Summa: 229: 69.

Fonden för judemissionen:
Onämnd 100: —. Koll. i Kyrkslätt 4: —. Fr. Wiborg: koll. i bönehuset i Karjala förstad 7: 20, o. 13 kop. = —: 34, koll. vid svensk. gudstjänst 13: —, 25: —, koll. fr. andra orter 91: 42, g. past. Schalin 141: 01. — Koll. vid prästfruarnas möte i Helsingfors 12/10 107: 70. —Onämnd fr. Hattula g. kontr. prosten Westerlund 35: 50. — Wiborg miss. förening 40: 45. — Under Tammerfors poststämpel 35: —. Fr. Idensalmi 18: 40. — Koll. i miss kyrkan under oktober månad 22: 26. — Summa: 500: 32.

Afrikanska Barnhemsfonden:
Fr. finskspråkiga orter 42: 15.

Fonden för utbildande af infödda arbetare i Kina:
Fröken Hilda Granstedt. Helsingfors 5: —.

Kinesiska Skolfonden:
Fröken Hilda Granstedt, Helsingfors 5: —. Fr. Gustafs g. kkh. Hohenthal 147: 01 — Af sönd.-skolebarn i Lojo g. fröken Johnsson 10: —. Kollekter fr. miss. kyrkan under oktober månad 41: 33. — Summa: 203: 34.

Byggnadsfonden:
Behålln. af serveringen vid prästkonferensen i Helsingfors g. miss. direkt. Tarkkanen 67: 20.

Donationer mot lifränta:
Onämnd 1,000: —.

Donationer till Judemissionen mot lifränta:
Onämnd 1,000: —.

Gåfvor in natura:
Onämnd, Askola, ett dam silfverur och en guldring. — Majastiina Alajääski: blåbär. — Fr. Asikkala: 11 klädesplagg, 9 utsydda arbeten, spetsar o. 3 dammdukar.

November månad.
Finlands Prästerskaps missionsförbund: medl.-afgifter: Past. A. R. Hedberg, Mustasaari 10: —. Past. O. Liljeqivst, Borgå 10: —. Kkh. L. O. Kjäldström, Ingå 10: —. — Fru Maria Forsmans sparb., Åbo 104: —. — Kkh. G. Laurén, Lappfjärd, medl. afgift till F. P. M. F. 75: —, Maria Westerlund 10: —, g. kkh. Laurén 85: —. — »Ett löfte till min afldina moder» 860: —. — Medl.-afgift till F. P. M. F.: kkh. E. af Hällström, Karis 20: —. — Prosten K. V. Petrell, Nykarleby 10: —. — Past. K. M. Mellberg, Gamlakarleby 10: —. — Past. H. Haahti, Helsingfors 25: —. — Past. S. Sirenius, d:o 10: —. — Kkh. C. G. Olsoni, d:o 10: —. — D:r E. Kaila, d:o 20: —. — Koll. i Fredrikshamn 26—31/10 g. K. A. W. 250: 03. — Medl.-afgift till F. P. M. F.-Prosten E. G. Appelberg, Teerijärvi, 25: —. — Prosten J. A. Enebäck, Ekenäs. 10: —. — Past. K. Palmroth, Helsinge 10: —. — Kyrkoh. Alfr. Nauklér, Bromarf 10: —. — »Till missionen» 10: —. — Tyrjä syfören. i Parikkala g. frök. Collan 5: —. — Hoplaks missionssyförening 10: 50. — Onämnd, Lappfjärd, g. kkh. Laurén 4: —.

(Forts.)

☛ Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9

N:o 2. Februari.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

„Han är wår frid."

Frid med Gud.

Ef. 2: 11—22.

I.

Nu, då wi dagligen få läsa i tidningarna om de olyckor och lidanden, som wärldskriget medfört, kunna wi bättre än annars förstå, hwilken stor wälsignelse freden är. Kanske äro de många bland oss, som ofta ha kommit ihåg att tacka Gud därför att han har låtit oss njuta fred.

I wår text talar aposteln Paulus om en frid, som är ännu mycket wiktigare och oumbärligare för oss än den yttre fred, ett folk kan njuta. Denna frid, om hwilken aposteln talar, berör först och främst wårt förhållande till Gud, men så berör den också för det andra wårt förhållande till människorna.

I wår text hörde wi aposteln säga om sig själf och om de kristna i Efesus, att Kristus war deras frid· ty han hade försonat dem med Gud. Af naturen hade de warit wredens barn. Å ena sidan hade deras lif warit fiendskap till Gud, å andra sidan hwilade Guds wrede öfwer dem till följd af deras synder. Men så hade en stor förändring ägt rum hos dem. Ewangelium om frid hade blifwit förkunnad för dem. De hade hört Guds fredswillkor: han hade sändt sin enfödde Son, som lidit och dött för deras synder och nu såsom lefwande Frälsare erbjöd dem frid. Och de hade i tron anammat detta ewangelium och så fått frid med Gud. De hade nu öppet tillträde till Gud Fader i förtröstan på Kristi blod,

som på Golgata runnit till försoning för deras synder. De hade kommit nära Gud, ja, blifwit hans husfolk.

Så stå wi då, mina wänner, inför den frågan: ha också wi frid med Gud? Jag antar, att det finns många bland oss, som kunna af hela sitt hjärta swara: ja, Gud ske lof, jag har frid med Gud. Kanske finns det andra, som ha haft frid med Gud, men sedan mist den. Och kanske det också finns någon bland oss, som längtar efter frid med Gud, men aldrig ännu funnit den.

Hurudant wårt förhållande än må wara, det finns endast ett, som kan störa wår frid med Gud, och det är synden. Kanske är det en bestämd synd, som du begått någon gång i wärlden och som nu stör din frid. Eller kanske du inser, att hela ditt lif är sådant, att det icke behagar den helige Guden. Eller kanske består wår synd däri, att wi inte ha wårdat det troslif och den frid som Gud engång skänkte oss; ty liksom wi måste sköta om wår kropp för att behållas wid hälsa, så måste wi också wårda wårt troslif för att behålla wår frid med Gud orubbad.

Guds ord liknar synden wid moln och dimma. Likasom molnen och dimman hindra oss att se solen, så kan också synden hindra oss att njuta gemenskap och frid med Gud. Och utan Gud äro wi olyckliga, wi gå wilse och förgås i mörkret.

Men nu har Gud lofwat och sagt: jag utplånar dina öfwerträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky. Gud har på Golgata infriat sitt löfte och han skall ännu infria det. I 2 Kor. 5: 19 läsa wi: „Ty Gud försonade i Kristus wärlden med sig icke tillräknande dem deras öfwerträdelser.“ Och i wår text läste wi ju: „Men nu, genom Kristus Jesus, hafwen I, som fordom woren fjärran, kommit nära genom Kristi blod. Ty han är wår frid . . . Ty genom honom hafwa wi båda i en och samma Ande tillträdet till Fadern.“ Och i Jes. 53 kapitel läsa wi: „Ja, han war sargad för wåra öfwerträdelsers skull och slagen för wåra missgärningars skull, näpsten war lagd på honom, att wi måtte få frid (frid med Gud!), och genom hans sår blefwo wi helade.“

Ja wåra synder ha blifwit försonade på Golgata; de behöfwa ej stå hindrande i wägen mellan oss och Gud. Se upp till Golgata, där Kristus led och dog just för dina synder och gå sedan i trons frimodighet till din himmelske Fader, bekänn för honom dina synder, så skall bördan falla från ditt hjärta och äfwen du skall kunna säga: *jag har frid med Gud.*

Och sedan, kära wänner, låtom oss bewara denna frid! Wi ha ingen gemenskap med den helige Guden utom på grund af Golgata försoning.

Så länge Kristi lidande och död äro en werklighet för oss, så länge ha wi också en lefwande gemenskap med Gud. Men så snart wi icke längre hålla fast wid denna stora sanning, blir wår gemenskap med Gud störd och wi mista wår frid med Gud.

S. C.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Nya underrättelser från Ambolandet.

(K. C.) Såsom redan i tidningspressen meddelats har åter ett par priwata bref med underrättelser från wårt missionsfält i Afrika kommit fram till Finland. De ifrågawarande brefwen äro afsända från Ambolandet i nowember 1915, således ungefär tre månader senare än de bref från pastor Liljeblad, hwarigenom wi erhöllo de närmast föregående underrättelserna.

De nu anlända brefwen innehålla den sorgliga underrättelsen att missionär Aksel Glad har aflidit. Man kunde nog ana att den swåra sjukdom hwaraf broder Glad, enligt pastor Liljeblads bref, drabbats, skulle få denna utgång. Men tung är förlusten wårt arbete lidit genom denne erfarne arbetares bortgång, och djup är den saknad detta dödsbud wäcker hos den aflidnes ålderstigna föräldrar och anförwandter samt hos en talrik krets af wänner. Dagen för broder Glads bortgång war den 25 augusti.

Redan den härförinnan ingångna posten innehöll meddelanden om en misswäxt i Ambolandet, hwilka woro egnade att uppwäcka oro och bekymmer. De senaste underrättelserna förtälja endast om förökad nöd. Skaror af människor dö af hunger och de nerdignades lik ligga utsträckta längs wägkanterna, många af dem så afmagrade att ej ens de wilda djuren röra wid dem. Det berättas att pastor Liljeblad på en af sina färder påträffat 60 lik af stackars inföddingar, som dött af hunger. Stora skaror af swältande komma till missionsstationerna för att anhålla om hjälp, och hjärtslitande är det för missionärerna att låta de hjälpsökande gå bort utan hjälp, — de kunna ju ej hjälpa de arma hungrande i afsaknad som de äfwen själfwa äro af wiktiga lifsförnödenheter. Men „wåra nya herrar", säges i ett af brefwen, „hafwa för afsikt att medelst automobiler forsla hit mais till försäljning, men stor

blir wäl ej däraf nyttan för de fattiga. Ett regn wore det enda som skulle hjälpa, men äfwen det synes allt dröja."

Såsom wi minnas, berättade pastor Liljeblad i sitt bref, att de flesta förnödenheter tagit slut, men att man hade för afsikt att skicka män till Hererolandet för att höra åt, om där stode att fås prowiant. Att detta försök lyckats, framgår af dessa bref och hafwa wåra utsände sålunda åtminstone i det wiktigaste fått sina behof tillfredsställda. Wi få hoppas att numera bristen på förnödenheter är afhjälpt och att wåra arbetare genom förmedling af brittiska myndigheter kunnat skaffa någon hjälp äfwen åt det olyckliga Ambofolket.

Sjukdom, till och med af allwarlig art, synes hafwa förekommit bland wåra arbetare. Swårast har missionär K. Koiwus familj drabbats af sjukdom. Särskildt har broder Koiwu själf warit mycket swag; wid tidpunkten af brefwets afsändande wårdades han på wårt sjukhus. Äfwen lärarinnan Maija Lehtowaara har warit betänkligt insjuknad i någon magåkomma med hög feber och äfwen har det yppats störingar i hjätwerksamheten och nerwerna. Mycken anledning hafwa wi att i wåra förböner ihågkomma wåra missionärers och särskildt de sjukas bland dem swåra belägenhet.

De bref, hwarifrån de ofwanstående uppgifterna erhållits, äro daterade den 10 nowember — den dag på hwilken alla wåra missionärer samlats till Olukonda för att fira missionär Martti Rautanens 70-års födelsedag.

Hjälp åt wåra missionärer.

(K. C.). I nowembernumret af Missionstidningen förlidet år omnämndes att det engelska kyrkliga missionssällskapet, Society for Propagation of the Gospel, hade på hösten öfwersändt 1,000 pund (25,000 fm.) af Finska Missionssällskapets i London deponerade medel till ärkebiskopen af Kapstaden för att af honom om möjligt widare frambefordras till wårt missionsfält. Jultiden underrättade sekreteraren för nämnda missionssällskap, biskop H. H. Montgomery, att han hade fått ett bref af ärkebiskopen af Kapstaden med underrättelse om att ärkebiskopen afsändt nämnda summa till wåra missionärer genom den Syd-Afrikanska Unionens myndigheter, inbesparande därigenom den kursförlust på 250 mk. som wi skulle fått lida ifall penningarna skickats en icke-officiell wäg. Ärkebiskopen hade i denna sak wändt sig till Syd-Wäst-Afrikas administrator, hwilken hade loswat ombesörja frambefordrandet af nämnda penningesumma till destinationsorten och hade han enligt ärkebiskopens ord med stor wälwilja om-

fattat denna angelägenhet samt förhållit sig ytterst wälwilligt gentemot nämnda sak.

Genom ett annat bref af Engelska Kyrkans Missionssällskaps lekmannasekreterare, doktor Lankester, från London, hafwa wi fått underrättelsen om att nämnde sekreterare i ofwannämnda sak underhandlat med Englands kolonialminister och att ministern under samtalets gång yttrat att Unionens myndigheter widtaga åtgärder för anskaffandet af nödhjälp tilll Ambolandet! Då wi ställa detta yttrande i samband med det förut anförda uttalandet i ett af wåra missionärers bref, att näml. „wåra nya herrar hafwa för afsikt att medels automobiler forsla mais till Ambolandet", så få wi hoppas att äfwen det arma Ambofolket numera åtminstone i någon mån erhållit hjälp utifrån.

Ett bref af missionär Wäänänen.

Den 8 januari anlände af missionär Wäänänen ett bref, som är dateradt i Rehobot i Ongandjera den 23 augusti 1915, hwilket bref således ej innehåller några färska nyheter. Han meddelar för det mesta samma uppgifter som det ofta omnämnda brefwet af pastor Liljeblad hwarför wi ej upprepa dess innehåll. Wi låna här ur brefwet endast några punkter, som beröra själfwa arbetet:

„Tidens stormuppfyllda wågor hafwa icke i nämnwärd grad rubbat wårt arbete här i Ongandjera. Förliden jul (1914) fingo wi taga 13 personer genom det heliga dopet till församlingens gemenskap och måhända gifwer Herren oss äfwen detta år nåden att döpa några." Hungersnöden säger han wara lika stor i Ongandjera som i Ondonga. Många af infödingarna hade byggt sitt hopp därpå att de genom att begifwa sig på arbetsförtjänst till Hererolandet skulle få sitt lifsuppehälle, men med oförrättadt ärende hafwa de återwändt därifrån. Missionär Wäänänen säger att den swåra nödtiden werkar mycket mera störande på arbetet än tidens allmänna oro. Kyrkobesökarenas antal har minskats och äfwen skolgången är mera oregelbunden än förut. Människor hafwa så mycket att bestyra med anskaffandet af sitt uppehälle, med rengörandet och gräfwandet af brunnar, med wattnandet af kreaturen o. s. w., att de ej hafwa tid och lust att tänka på mera andliga angelägenheter. „Låtom oss dock komma ihåg", säger han, „att Herren äfwen under denna swåra tid bereder wälsignelse och seger för sin sak . . . Han wet allt, Han wet hwad länder oss till gagn."

På tal om priwata angelägenheter omnämner missionär Wäänänen att åt dem den 21 januari födts en flicka, som i det heliga dopet erhållit namnet Lahja Johanna. Familjens helso-

tillstånd har i allmänhet warit godt oaktadt smärre sjukdomsfall, hwilka blifwit lyckligen öfwerwunna.

A. J. Glad.

Öfwer wärldshafwen har nått oss budet, att missionens Herre hemkallat missionären Aksel Juho Glad, hwilken den 25 sistl. augusti stilla och i fast förtröstan på på Gud insomnade i döden. För par månader sedan erhöllo wi under, rättelsen att han i juli månad sistlidet år swårt insjuknat, hwarför dödsbudet ej nu kom owäntadt.

Aksel Glad föddes i Helsingfors d. 25 mars 1865. Efter att här ha genomgått folkskolan arbetade han som trädgårdsmästare i botaniska trädgården. Den 20 januari 1890 inträdde han i missionsskolan och utdimitterades därifrån 1895. Följande år i februari anlände han till Ambolandet, där wi den första tiden bodde tillsamman på missionsstationen Oniipa. Efter något mer än ett års wistelse där fick han i Afrikas jord gömma sin kära hustru Lina, född Jarttu. Sedermera har han haft sin werksamhet på de flesta af missionsstationerna i Ondonga, har warit med om att grunda stationen Onajena, och arbetade sist på Oshigambo station där döden nådde honom och afbröt hans arbete i hans bästa mannaålder.

Par gånger har Aksel Glad gjort en rekreationsresa till hemlandet. Sedan 1906 har han warit förenad i äktenskap med Anna Woutilainen, som nu jämte son, dotter och den aflidnes föräldrar och syster närmast sakna honom.

Wi sutto tillsamman på skolbänken, tillsamman arbetade wi i Ondonga och wåra tankar möttes äfwen under de år wi arbetade hwar på sitt håll. Både i skolan och ute i arbetet war han en glad och hjälpsam kamrat. Bakom hans glädtighet dolde sig dock ett djupt allwar.

Troget wille han äfwen i mis-

sionsarbetet anwända de gåfwor Gud gifwit honom. Hans tunga war böjlig för uttalet af Ondonga språket. Grundlighet utmärkte honom i hans åligganden. Han sökte ej människors pris, ej häller fäste han sig wid deras tadel. På senare år tycktes lifwets bekymmer trycka sin prägel äfwen på honom.

Nu är han borta. Det tillstånd som råder i wärlden, och synnerligast i Ambolandet, har säkerligen haft en djup inwerkan på hans för intryck mottagliga sinne och påskyndat slutet.

Hos oss, hans skol- och arbetskamrater, har Aksel Glad kwarlemnat ett wackert och wälsignadt minne. Hwile han i frid ibland det swarta folk, för hwilket han offrade hälsa, förmåga och krafter! Wåra egnas och wåra arbetskamraters grafkullar därborta på det aflägsna arbetsfältet, wittna tyst om den tro och kärlek, som bör wara drifkraften äfwen hos de blifwande missionsarbetarena, såsom det warit för dem, som, bortkallade från wår midt, nu „hwila ifrån sitt arbete".

Alb. Sawola.

Från wårt missionsfält i Kina.

Hälsotillståndet bland wåra arbetare.

Såsom förut omnämnts undergick missionär Auno förliden september en swår operation. Missionär Sihwonen skrifwer i ett bref dateradt den 17 nowember att broder Auno på återresa från Kuling till sitt arbetsfält i Tayung (Yungting) wikit in i Shekou. Beklagligtwis war han då ännu wid mycket swaga krafter så att missionär Sihwonen säger sig med stor oro tänka på hans hälsotillstånd. Sedermera hade han dock erhållit lugnande underrättelser om broder Aunos befinnande, hwaruti hade inträffat en tydlig förbättring sedan han kommit till sitt eget hem. Låtom oss i wåra förböner komma ihåg denne wår sjuka arbetare och hans unga hustru.

I nowember numret af Missionstidningen förtaldes att missionär Sihwonens lilla flicka, Sirkka, warit en längre tid sjuk. Till wår stora glädje meddelar fadren att den lilla nu är återställd. Hon hade strax blifwit bättre, sedan en kyligare wäderlek inträffat. Wisserligen hade hon strax efter återkomsten från Kuling legat i feber några dagar, men tillfrisknat snart och har sedan dess warit frisk. Sirkkas föräldrar uttala sin glädje däröfwer att så många af deras wänner här i hemlandet deltagit i den sorg, som deras lilla älsklings sjukdom förorsakat dem. Låtom oss nu deltaga i

deras glädje tackande Gud, som låtit barnet blifwa återstäldt.

För några månader sedan fingo wi från seminariet i Kina den ledsamma underrättelsen, att en af wåra elewer, Y-Teh-Kuei war sjuk och att man befarade att han hade lungsot. Numera har dock läkaren konstaterat att han ej funnit någon som hälst symptom till tuberkulos hos honom. Twärtom säger missionär Sihwonen att denne elew betydligt krypat upp sig och ser förnärwarande mycket frisk ut. Däremot hafwa twå andra elewer warit något klena.

Tayung stationen 10-årig.

Den 9 januari firade stationen i Tayung (Yungting), grundad af missionär Sihwonen, sin 10-års fest. Om festens förlopp hafwa wi ej ännu hunnit få några uppgifter, men missionär Sihwonen omnämner i sitt senaste bref, att han hade för afsikt att strax efter jul begifwa sig till Tajung för att deltaga i festen och „upplifwa gamla minnen". „På samma gång," säger han, „får jag tillfälle att längs wägen förkunna Guds ord i kapellen. Jag har ockjå fått många bref, hwilka intyga, att mitt besök på dessa trakter emotses med glädje." Wi hoppas, att missionär Sihwonen kunnat förwerkliga sin afsikt och — när man tager i betraktande att Gud förlänat broder Sihwonen en särskild förmåga till ewangelisations arbete — uppmana wi wåra läsare att bedja det Herren wille rikligen wälsigna den sådd, som på denna resa blifwit utsådd.

Tayung (Yungting) station.

Framgång i missionsarbetet.

Missionär Sihwonen berättar, att den norska-kyrkliga missionen haft stor framgång på sitt arbetsfält i prowinsen Hunan. En ifrig längtan att höra Guds ord är synbar bland folket därstädes. Omkr. 90,000 (siffrorna otydliga) personer hafwa under den tidigare hösten besökt mötena för att höra förkunnelsen af ewangelium. Katekumenernas antal stiger för närwarande till ungefär 1,500 personer. Missionär Sihwonen säger sig nyligen hafwa hört från Tshangsha, att missionär Gotteberg därstädes hade för afsikt att till julen döpa 100 katekumener.

Finska K. F. U. M. och missionsarbetet i Kina.

Den finska K. F. U. M. underhåller en af elewerna wid wårt seminarium i Kina. Han är äfwen intagen som medlem i härwarande förening och har fått mottaga ett medlemskort åtföljdt af ett bref af sekreteraren; brefwet hade missionär Sihwonen öfwersatt för honom till kinesiska. Äfwen anhöll man af honom en artikel för föreningens tidskrift. Artikeln hade äfwen blifwit skrifwen och — öfwersatt af missionär Sihwonen — öfwersänd till Finland.

„Icke många mäktiga . . .“

Enligt Kristi ord tillhör ewangelium i främsta rummet de fattiga. Och „de, som äro ringa, dem har Gud utwalt“. De mäktiga på jorden hafwa swårt för att böja sig under Guds starka hand. Och swårt är det för en rik att komma in i Guds rike. Men saliga äro de i anden fattiga, bedröfwade, utblottade, hungrande och törstande syndare. De få himmelska ägodelar såsom nådegåfwor. Dem hörer himmelriket till.

Det är således icke många mäktiga och ädlingar som följa i Kristi fotspår. Men det finnes dock äfwen mäktiga, som tillwälla sig himmelriket. Kristus mötte sådana under sin wandring på jorden. Och Petri predikan förmådde en romersk krigare till att ära fridsfursten. Till dem, hwilka kommo till tro genom aposteln Paulus hörde bl. a. ståthållaren på ön Cypern (Ap. 13: 12) samt kwinnor af ädel börd i Tessalonika och Berea (Ap. 17: 4, 11, 12). Och under första församlingens tid fanns det bland dem, som trodde på Gud, dock flera rika och förnäma personer, af hwilka mången bär ett aktadt namn i kyrkohistorien. Sådana mäktiga och förnäma, hwilka hoppas på Gud, har det alltid funnits i hwarje land. Då kristendomens budbärare kommo t. ex. till Swerige c:a 830 e. K. blef där bl. a.

en kwinna af börd wid namn Fridberg, omwänd. Och i Kinas kyrkohistoria intager en lärd ämbetsman wid namn Hsy Kuang shi, som lefde c:a 1600 e. K., en bemärkt plats, så äfwen hans dotter Kandida, hwilken efter sin fars död lät bygga 39 kyrkor i olika delar af Kina och bland sitt folk lät utsprida 130 olika skrifter, hwilka tycktes på hennes bekostnad. Att det i församlingarna äfwen i wåra dagar finnes mäktiga och ädlingar, är ju naturligt. Men det bör äfwen konstateras, att dessas antal är ringa och tillswidare mindre inflytelserikt. I wåra egna kinesiska församlingar saknas dessa tillswidare. Det har berättats för undert., att i Peking skulle döpts en före detta mandshuprins och ryktet förtäljer, att mången kines, hörande till de förnäma kretsarna, skulle blifwit omwänd till kristendomen. Men huruwida dessa rykten öfwerensstämma med werkliga förhållandet, wet man ej. Nyligen träffade jag dock en rik och mäktig man från Honanprowinsen; därför några ord om honom.

Han hör till Yuan-Shikais, presidentens af Kina, släkt. Han föreföll att lefwa i wälstånd, och är c:a 55 år gammal. Mannen gick mycket enkelt klädd. Såsom hufwudbonad anwände han en swart filthatt, och i fickan af sin wida rock bar han en i Amerika köpt stor guldklocka. Han war mycket språksam. Han hade genom pastor Stakke, en af grundläggarne till seminariet i Shekou, kommit till omwändelse. Denne hans pastor skulle nu begifwa sig till Amerika, och hade han kommit för att följa sin själasörjare till Hankau. Det war i Hankau jag stiftade bekantskap med denne rike kristne kines. Wi bodde i samma gästgifweri, så att wi ofta hade tillfälle att samtala. Denne wän berättade, att „den hwita wargen“ hade röfwat honom silfwer till ett wärde af 120,000 finska mark. „Med denna summa skulle jag hafwa byggt mången kyrka i min prowins“, hade han berättat för en af pastorerna. — Ledsamt war det med denna stöld, ty hans egen son hade understödt „de hwita wargarna“. Hans son war en förlorad son. Nu bygger fadern en kyrka på sin egen lägenhet. I Hankau uppköpte han som bäst byggnadsmaterial för sin kyrka. Till huspredikant önskade han en god ewangelist. Till inwigningen af kyrkan erhöll äfwen undert. inbjudning. Han lofwade afhämta sina utländska gäster med sina 15 mulåsnor. Från hans hem är det c:a 25 km. till närmaste järnwägsstation. Med intresse afwaktar jag tillfället att få se denna märkliga lägenhet och dess nya kyrka.

„Ej många mäktiga, icke heller många ädlingar“ — detta ord besannas dock, ty sällan hör man i Kina, att förmögna eller inflytelserika personer skulle omwända sig till Kristi lärjungar. Och dock wore det af stor betydelse, om sådana funnos i församlingarna. De kunde

werka såwäl inåt som utåt till fromma för den kinesiska kristliga församlingen.

O, gifwe Gud åt de rika i Kina sin nåd, på det de ej satte sitt hopp till den förgängliga äran, utan till den lefwande Gud, att de funne en säker grund och emottoge det ewiga lifwet.

Erland Sihwonen.

Tack= och böneämnen.

Låtom oss tacka för

Att Herren hjälpt oss till att komma i förbindelse med wåra missionärer i Afrika och att de — enligt wåra böner — hafwa erhållit lifsförnödenheter.

Att man äfwen i Ongandjera fått döpa ett ansenligt antal hedningar och att arbetet annars fått utan swårare störingar fortgå.

Låtom oss bedja,

Att Herren wille förbarma sig öfwer det nödlidande Ambofolket.

Att Herren wille tröfta de förjande och styrka de sjuka bland wåra arbetare både i Afrika och Kina.

Att Herren wille bewara wåra missionärer i Kina under dessa tider af oro och osäkerhet samt leda händelserna i Kina på fredliga wägar.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

(För missionsstudiekretsar af S. C.)

3. Karl Gützlaff — »Kinas vän».

En af de missionärer, hvilka redan under Morrisons tid anlände till Kina, var tysken *Karl Gützlaff.* Han var af ett eldigt lynne, full af hänförelse och full af oro. Utsänd af Nederländska Missionssällskapet kom han först till Bortre-Indien, men började redan här koncentrera sitt arbete på den kinesiska befolkningen, hvaraf det fanns rikligt som kolonister. Sedan han ingått äktenskap med en rik engelska och sålunda blifvit oberoende, lemnade han sällskapets tjänst och begynte arbeta på egen hand. När hans hustru sedermera dog, öfverflyttade han till Kina 1831. Vi kunna i hans verksamhet särskilja tre olika drag:

Predikoresor och bokspridning. Oaktadt förbudet för utlänningar att beträda kinesiskt område fortfarande var gällande, gjorde han vidsträckta, äfventyrliga resor till kuststäderna, ja långt in i landet. Han talade kinesiska mycket väl och förstod att vinna kinesernas vänskap,

om också folket och myndigheterna å andra sidan hårdt ansatte honom. På dessa resor utdelade han delar af Bibeln och kristliga traktater i riklig mängd. Största delen däraf blef väl för deras läsare döda bokstäfver, men somliga af dem ha varit i bruk ända tills nu. Missionär Voskamp omtalar, att han påträffat en ung buddhistisk munk, som vid rengörning af en afgudabild inuti den funnit en af Gützlaffs biblar. Munken hade själf studerat boken samt äfven låtit andra läsa densamma. För missionären är det betydligt lättare att tala till dylika människor, än till dem, som ej alls veta något om kristendomen. Ibland finner man tillochmed, att de äro mäktigt påverkade af Guds nåd.

Karl Gützlaff.

Utsändande af kinesiska evangelister. — I arbetet för Guds rike äro somliga frestade att lättjefullt lemna sig efter sin Mästare, andra åter att otåligt skynda före honom. När man ute på arbetsfältet mäter uppgiftens storlek, jämförd med de ringa arbetskrafterna, förefaller den senare frestelsen större, och Gützlaffs eldiga natur var i synnerhet utsatt för den.

År 1843 bosatte han sig i den af engelsmännen nyligen grundade staden Hongkong, som är belägen på en ö tätt intill det Kinesiska fastlandet. Här arbetade han hufvudsakligast bland de fattiga och döpte massor af dem. Redan denna verksamhet torde i viss mån hafva varit ytlig till sin beskaffenhet. Men då han såg att många af de döpta voro ifriga att bekänna sin tro, så skyndade han vidare. Kineser borde predika evangelium för kineser; detta blef hans stora lifsidé. Hastigt borde hela Kina vinnas för Kristus.

För denna idés förverkligande grundade han tillsamman med sina församlingsmedlemmar ett sällskap. Inom några år antogos i detta sällskaps tjänst 200 kineser, hvilka Gützlaff efter en kort förberedelse utsände till olika delar af landet för att predika.

Det har blifvit sagdt att hednavärldens bästa och sämsta element

samlas omkring missionären. Så gick det antagligen äfven här. När Gützlaff år 1849 reste hem till Europa, öfvertog missionär Hamberg på hans enträgna begäran ledningen af sällskapet. Denne gjorde en grundlig undersökning, och det kom därvid i dagen att de flesta af de antagna männen voro bedragare, som med lögnaktiga berättelser förblindat den lättrogne missionären.

Väckande af missionsintresse är den del af Gützlaffs verksamhet som rikast burit frukt. Själf full af brinnande hänförelse var han den rätte mannen att äfven hos andra väcka hänförelse. Han skref från Kina de mest entusiasmerade uppsatser förtäljande om sina resor och uppfordrade andra till arbete. »Är vår store Frälsares öfverflödande barmhärtighet fåfäng med afseende på dessa miljoner? Kina är ej tillslutet för Honom. Han, den allsmäktige öfvervinnaren af helvetet och döden, skall öppna himmelrikets portar för dessa tusen sinom tusen; ja, han har redan öppnat dem!» När Gützlaff sedermera anlände till Europa, bereste han Tyskland, England och andra evangeliska länder, besökte t. o. m. Finland, öfverallt sökande väcka intresse för Kina missionen.

Hans väckelserop väckte gensvar. Nya missionssällskap stiftades och andra äldre dylika begynte arbeta i Kina, där dörrarna vid denna tid begynte öppnas för såningsmännen, såsom vi af det följande få erfara.

Gützlaff återvände till Kina år 1850, men dog snart därefter. Denna brinnande, oroliga ande, »Kinas vän», som han själf någon gång kallat sig, fick nu ingå i sin Herres hvila. På honom få vi också väl tillämpa dessa profetens ord: »De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hafva fört de många till rättfärdighet, såsom stjärnor alltid och evinnerligen.»

Opiumkrigen och Taiping-upproret.

Tvänne krig fördes denna tid mellan England och Kina (åren 1840—1842 och 1856—1860). Att undersöka upprinnelsen till dessa krig faller ej inom området för vårt ämne; men ordspråket: »det är ej ens fel, när två gräla» kan måhända äfven här tillämpas. Ett sorgligt faktum är emellertid att opiumhandeln var en af orsakerna. Emedan engelsmännen, tvärtemot de kinesiska myndigheternas förbud, både hemligt och uppenbart importerade detta giftiga njutningsmedel, ha dessa krig senare fått namnet opiumkrigen.

Följderna af dessa krig ha äfven i missionens historia haft sin stora betydelse. Vid fredsslutet i Nanking 1840 erhöllo utlänningar

tillåtelse att bosätta sig i fem af Kinas hamnstäder *), och vid freden i Peking år 1860 gafs dem rätt att fritt röra sig i alla Kinas 18 provinser, och både utlänningar och kineser fingo frihet att öfverallt i landet predika evangelium.

På samma tid dessa krig pågingo rasade i Kina (1850—1864) ett uppror, som väl är det förskräckligaste uppror världshistorien känner. Vi kunna ej heller länge uppehålla oss vid detta upprors orsaker och växlingar; i korthet vilja vi blott nämna, att dess ledare Hung Siutsuen emottagit intryck af kristendomen, hvilka han sammanblandade med egna storhetsdrömmar. Han ville framträda som religiös och politisk reformator, afskaffa afgudadyrkan samt befria landet från mandshudynastin. För att befrämja sina afsikter stiftade han »Guds tjänares förbund». Dess medlemmar undervisade han i sin lära, som var en besynnerlig blandning af kristendom, hedendom och hans egna fantasier. Emellertid tilldrog sig hans förehafvande myndigheternas uppmärksamhet, och när dessa begynte ansätta honom, reste han sig till motvärn, fick många anhängare och eröfrade inom kort hela Södra-Kina ända till Jangtse-floden. Han trodde sig härmed ha grundat en ny dynasti, som han kallade Taiping, stor frid. Men i denne nye konungs lif begynte storhetsmani, vällust och grymhet inta en allt större plats. De kejserliga skarorna betalade hans grymhet med samma mått och följden var att vidsträckta landområden förstördes och mer än 20 milj. människor omkommo. Ändtligen kufvades upproret genom den kände engelske generalen Gordons verksamma hjälp.

Har detta uppror haft någon betydelse för missionsarbetet? Helt säkert. Inga uppbyggande krafter voro visserligen härvid i rörelse, men de nedrifvande kunna äfven de ha sin stora betydelse. De upproriska förstörde en mängd afgudatempel; ett af ledarens mål var ju afgudadyrkans bortskaffande. I Kulings bergstrakt, där våra missionärer vanligen tillbringa den hetaste sommartiden, finnas många tempelruiner, som vittna om taipingarnas framfart.

Dessa afgudar af trä och lera äro måhända föremål för vårt gyckel, men vi böra komma ihåg, att bakom dem gömmer sig, utom människoandens evighetslängtan, äfven mörkrets makt, och det är en känd sak att det kinesiska folket haft en utomordentligt fast tro på dessa gudar. När hedningarna nu sågo sina gudar slås sönder, utan att dessa ägde kraft att försvara sig, bröts mångens tro på dem och på deras förmåga att hjälpa.

En allmän osäkerhet denna tid och outsägliga lidanden kommo

*) De voro, uppräknade från söder norrut: Kanton, Amoi, Futsou, Ningpo och Shanghai.

människorna att djupare än förut känna behofvet af det stöd och den säkerhet för sitt lif, de hittills trott sig finna hos sina gudar. Mångens stolta självsäkerhet tillintetgjordes, och i stället kom där det armod och den brist, som endast evangelium kan afhjälpa.

Vi få ej heller underskatta Taiping-upprorets betydelse i det att det fäste kristenhetens uppmärksamhet vid Kina och väckte hos den en aning om detta stora folks djupa andliga behof, hvilket stiftaren af upproret om än med oriktiga medel sökte tillfredsställa.

För att göra ett sammandrag af hvad vi denna gång behandlat, finna vi, att det äfven nu i första rummet varit fråga om förberedande arbete, ett rödjande af väg för den evangeliska missionen, men ett helt annat sådant än det vi varseblefvo i Morrisons lifsgerning.

1. Gützlaffs bokspridningsresor beredde väg för en kommande varaktigare verksamhet.

2. Gützlaffs misstag voro dyra lärpenningar, som vid begynnandet af nya företag äro rätt vanliga.

3. Gützlaffs väckelserop och de politiska händelserna fästa den missionerande församlingens uppmärksamhet vid Kina.

4. Genom krigen med England öppnades Kina äfven för evangelii förkunnare.

5. Taiping-upproret beredde den andliga jordmånen, som därigenom blef mottaglig för evangelii utsäde.

Från wärldsmissionens fält.

Svenska utresande missionärer förbjudna att landstiga i Indien.

(K. C.) Sedan svenska Evangeliska Fosterlandstiftelsen i omkring två månader fått vänta svar på den begäran om rätt för sina missionärer att landstiga i Indien, som genom svenska utrikesdepartementet och svenska beskickningen i London inlämnats till den engelsk-indiska regeringen, har för en tid sedan telegrafiskt svar anländt, hvari endast säges, att Indiens regering ej kan tillåta svenska missionärer att landstiga. — Det är oändligt smärtsamt att behöfva göra detta meddelande, säger svenska Missionstidningen, ej minst vid tanken på de skriande behofven därute. Hvilken glädje hade det icke varit för missionen därute att få mottaga en förstärkning af 7 missionsarbetare — och nu är den förstärkningen dem förvägrad! Nog vill hjärtat med bäfvan här fråga: »Herre, hvad menar du med detta?» Och dock — äfven här bör man vara stilla. Äfven här skall Guds hand

i sin tid varda uppenbar. Äfven här skall han förhärliga sitt namn. Men som aldrig förr må de kristna upplyfta bedjande händer för bröder och systrar därute. Må de ej digna under sin arbetsbörda utan bäras af Herrens kraft genom allt. Må de få erfara sanningen af det ordet: »Intet hindrar Herren att gifva seger genom *få* likaväl som genom *många*.»

Thomas kristna.

I södra Indien finnes det en hel hop kristna församlingar, som räkna sitt ursprung från kristendomens första tider och som kallas Thomas kristna, emedan de enligt traditionen grundats af aposteln Thomas.

Den evangeliska missionen har haft en lifgifvande inverkan på somliga af dessa gamla kristna, som redan betydligt stelnat i former. Man har börjat studera bibeln, grunda söndagsskolor ja till och med att missionera bland de rundtomkring boende hedningarna. De stora andliga möten, som i omkring 20 års tid hållits i Maramannu, förtjäna äfven att omnämnas. Där samlades för en tid sedan, för en veckas tid, en skara af 20—25,000 personer för att höra missionärer tala.

En f. d. taoistpräst.

För få dagar sedan blef en f. d. taoistpräst utskrifven ifrån Antungs danska missionshospital. Han har därefter repat sig, men det bästa är att det ser ut som om han upplåtit sitt hjärta för evangelium. Han slukade alla kristliga böcker han kunde få tag i, och ju mer han läste, destomer öfvertygad blef han därom att Taoismen är falsk och Jesusläran är sann. Han är silkesspinnare till yrket. För 2 år sedan var han taoistpräst i ett tempel norrom Feng-hwang-ch'eng. Nu emottar han dopundervisning och det är att hoppas att han snart upptages i den kristna församlingen gemenskap.

»Dansk Missionsblad».

En framstående indisk kristen.

Karmarkar och Modak äro namnen på tvänne familjer, hvilka i den Marattiska missionens, hörande till American Board, historia varit de mest framträdande. Två generationer af den förra ha redan gått att undfå sin himmelska lön. Hufvudmannen för den andra generationen, Rev. Shahurao Modak, blef hemkallad förlidet år. Han var, på grund af en enhällig tyst öfverenskommelse, och af flera orsaker den själfskrifna ledaren af den kristna kyrkan i Vestra Indien. Han var af en välkänd familj, var en mycket begåfvad och framförallt en mycket god man.

Som ung hade det varit hans önskan, att begifva sig till England för att där utbilda sig för något civilt embete i Indien. Besviken häruti valde han att bli jurist och underhöll därmed hela lifvet igenom både sig och sin familj. I utöfvandet af detta yrke var han ak-

tad både för sin skicklighet, särskildt hvad beträffar anställande af korsförhör, samt för sin redbarhet.

För ungef. fyra år sedan lemnade pastorn för Första Kyrkan i Ahmednagar sitt maktpåliggande embete för att i stället bli inremissionär med en lön, som var endast tre fjärdedelar af den han härtills erhållit. Man förfrågade sig då hos mr. Modak, om han vore villig att träda i den förra pastorns ställe.

»Sedan många år tillbaka», svarade han »har det varit min innerligaste önskan att få tjäna som pastor i en kyrka. I fall ni anser mig värdig att på detta sätt tjäna skall jag med glädje emottaga edert anbud. Men ett villkor måste ni dock tillåta mig att uppställa, det nämligen, att ni taga emot min tjänst utan att gifva mig någon ersättning därför, samt tillåta mig att underhålla min familj genom utöfvandet af mitt juristyrke.»

Somliga ansågo det ej vara möjligt, att en skicklig jurist på samma gång kunde vara en troende och anderik präst. Mr. Modak hade i alla fall ända ifrån sin ungdom varit en gudfruktig man, hade läst och öfversatt religiösa böcker, tagit en verksam del i olika slag af kristligt arbete samt i åratal varit president för kyrkornas ecclesiastiska förbund och var allmänt aktad som en redbar lagkarl. Man afstod från vidare invändningar beträffande ett fortsatt utöfvande af hans praktik. Hans vanliga inkomster stego till 100 à 115 dollars i månaden. Kyrkan kunde ej tänka på att betala honom denna lön. Den anställde en god hjälppräst och betalade åt mr. Modak så mycket den kunde där utöfver. Men han återlemnade alltid hvarje penni kyrkan betalade honom, för att användas för något kristligt ändamål.

Utom sin tjänst som äldre pastor i församlingen tog han en mycket verksam del i kommiténs för hundraårsfesten arbete, var ordförande för en kommité, som bar hela ansvaret för ledningen af det kristliga arbetet i distriktet, etc. Nu när han blifvit hemkallad, fattar hela församlingen, såsom aldrig förr, hvilken framstående kristen ledare de haft i honom.

Vittnesbörd om honom ingå från många olika håll. En europeisk embetsman i civil tjänst i Indien skrifver: »jag är mycket bedröfvad att höra om den gode mr. Modaks frånfälle». En högt uppsatt persisk ämbetsman som länge kännt honom yttrar: »han var i sanning en kristen, uppriktig, sann, hjälpsam, anspråkslös och vänlig. Såväl i sitt privata lif som i sitt embete var han ett efterföljansvärdt exempel. Hans enkla handlingar af vänlighet och kärlek skall jag alltid minnas».

En indisk kristen skrifver: »han var en sann Jesu Kristi lärjunge. Under alla de tjugosex år jag stod honom nära hörde jag honom aldrig säga ett ondt ord till någon missionär eller någon kristen indier. Hos honom fanns inget knot, ingen

klagan, inget dömande af andra, endast hängifvenhet för hans arbete och kärlek till hans medmänniskor. Jag tackar Gud för att han gifvit mig tillfälle att vara tillsammans med en så helgad Guds tjenare».

»För mig personligen», säger författaren till dessa minnesord, »var han ett exempel, inspirerande mig i intellektuellt, andligt och socialt afseende». Den indiska kyrkan skall i Shahurao Modak bevara minnet af en af sina helgon.

(The Missionary Herald.)

En berättelse om två fäder.

(Öfversättning från engelskan.)

Den stora fadern är gamla Simangoloa. Han är alls inte fager att skåda: han har en tjock, tillplattad näsa och ansiktet fullt med koppärr, alldeles som om en hel hagelskur slagit honom i syne, medan han sof ute på marken. Stackars människa, han hade ingen, som kunde sköta honom, när han fick kopporna, och förebygga, att han blef så vanställd. Det bästa han kunde göra utan läkemedel var att smeta fuktig mull öfver sitt ansikte.

Nej, vacker är han inte, men han är så präktig, att man glömmer hans ansikte och däri ser bara hans goda hjärta. Simangoloas små barn älska mycket sin fader, och de äro mycket stolta öfver honom, för det han är så skicklig att ljustra fisk och dessutom för det han är missionärens vän. När denne beger sig för att hålla bön i deras by, så är det Simangoloa, som tar emot honom och som breder ut en snygg matta under hans predikstol, och det är likaledes han, som sammankallar folket till bön. Han är verkligen en far man kan vara stolt öfver. Han talar med missionären ansikte mot ansikte, såsom den ene mannen till den andre, och är inte en smula rädd för honom. Men denne samme fader — den store, jag talar om — kom härom dagen för att hälsa på mig och förde med sig den andra fadern jag omnämnt — den åtta eller nio år gamla l i l l a fadern. Jag kände inte den lilla gossen, men knappt hade vi hälsat på hvarandra, förrän den gamle sade: »Min missionär, tillåt mig att föreställa dig min fader; det är han själf, Kamamboe, om hvilken jag förut talat med dig; han har just kommit tillbaka från ett besök hos några släktingar. Du ser honom, själfva Kamamboe — det är min egen pappa.»

»Helt visst är han ditt eget barn, Kahemas bror, icke sant?»

»Ja, men han är på samma gång min fader.»

»Du skämtar, Simangoloa, men jag förstår inte ditt skämt.»

Simangoloa blef helt stött.

»Missionär, när jag säger, att han är min fader, så ä r han min fader, min egen riktiga fader. Jag är hans barn coh han är min sannskyldiga fader.»

Det var tydligt, att Simangoloa menade fullt allvar och var sårad af mitt tvifvel och min oförmåga att förstå honom. Därför sade jag: »Se så, Simangoloa, jag försäkrar dig, att jag helt gärna vill tro dig, fast jag inte förstår ett dugg af hvad du menar. Förklara för mig, huru ett barn kan vara på samma gång din fader och din son!»

Med fårad panna och under mycket gestikulerande berättade han då saken.

Hans egen fader hette Kamamboe. Han var för honom en god, gammal fader och mycket afhållen, men en dag dog han. Just då hade Simangoloa ett helt litet barn, som

ännu ej fått något namn. Man var rädd att ge honom namn, då han ännu var för späd, och man fruktade, att Nyambe (sambesiernas högsta gud) fort skulle taga honom bort, om han bara visste hans namn![1]).

Simangoloa var mycket bedröfvad öfver sin gamla faders död, men han kom på en god tanke, nämligen att kalla sin lille Kamamboe, liksom farfadern.

Alltså begaf man sig till trollkarlen, och han gissade genast, hvad Simangoloa skulle tycka om (därtill behöfdes inga stora trollkonster!). Han kastade om benknotorna och förklarade allvarsamt, att farfaderns namn med detsamma måste ges åt den lilla gossen; i annat fall skulle denne skrika så, att han komme att aftyna och tråna bort. Simangoloa var helt belåten och betalade trollkarlen väl. Sedan slog han litet mjölk i en liten träskål, som han ställde på marken, därpå hängde han ett band små hvita pärlor om den lilles hals, tog så en liten kvist i sin hand och slog därmed lätt mot marken, medan han knäböjande framför sin hydda frambar följande bön: —

O, min fader, Kamamboe,
Se till mjölken jag dig frambär!
Lyssna till din son, o fader,
Sonen din, Simangoloa.
Hör, hur lilla barnet gråter,
Hjelp, att tåren mer ej rinner,
Att den lille ej må tyna.
Skyndsamt sänd hit ned din ande,
Låt hans kropp få bli din boning,
Att han växer till din like,
Din, min kära faders, like,
Du, som bortgick vid hög ålder.»

Han fortfor att bedja i den stilen några minuter, spottade öfver den lilles kropp och ansikte (motsvarande vårt kyssande) och gick sedan helt lycklig in till sitt. Helt visst hade hans gamla fader, Kamamboe, hört hans bön och samtyckt till att komma den lilla Kamamboe till hjälp. Följaktligen bar den lille från den tiden namn efter sin farfar, hvars ande tagit sin bostad i honom. Den döda farfadern blef för honom i själfva verket mer än en gudfader eller beskyddare, det var som om han igen återvändt till lifvet i sitt barnbarns person. Därför betraktade Simangoloa härefter denne med stor respekt och inte så litet vidskeplig fruktan.

»Men», sade jag, »om Kamamboe blefve olydig, eller om han talade osant eller stule, så skulle du helt visst straffa honom och till och med slå honom.»

Simangoloa stirrade förvånad på mig. »Straffar ett barn sin egen fader?» sade han. »Tillkommer det en son att slå sin egen fader?»

»Men, Simangoloa, menar du då, att du aldrig tänker vägra detta barn någonting?»

»Ja visst, — naturligtvis bör jag icke vägra honom någonting.» Hvarpå han sade mig farväl, efter att några gånger ha låtit mig upprepa Kamamboes, sin faders och sin sons, namn. Jag trodde fädren, både den store och den lille, begifvit sig af, då Simangoloa hastigt kom tillbaka. »Min missionär», sade han, »du kommer säkert att glömma Kamamboes namn. Skrif fort upp det; du måste skrifva upp det. Och så fick jag lof att genast skrifva upp det ärade namnet.

Så att, om ni mina läsare, gören en påhälsning hos mig i Lealui, och skjut inte alltför länge upp därmed, så bli ni i tillfälle att läsa Kamamboes namn, skrifvet med stora bokstäfver på verandastolpen, till höger om vår stora trappuppgång.

---

[1]) Hvilken skillnad mellan denna fruktan att inför Nyambe nämna ett barns namn och glädjen och förmånen att inför Gud förläna en kristen ett namn!

Och när jag nu för er berättat denna historia, ber jag er hjälpa mig att bedja för dessa arma fäder och mödrar och alla dessa små hednabarn, som göra hvad de behaga, då deras föräldrar mestadels ej våga rätta eller ens råda dem (af fruktan att de kunde förolämpa sina ånyo förkroppsligade förfäder), och framför allt tacka er Fader i himmeln, som låtit er bli födda där Guds ord och Jesu kärlek redan förvandlat de äldres och yngres lif.

V. Ellenberger.

(Ur News from Barotsi-land.)

Från det inhemska arbetsfältet.

Till minnet af Prosten Mandellöf.

Åter har bortkallats en af Herrens trognaste arbetare, prosten Wilh. Adrian Mandellöf. Den aflidne föddes i Kankaanpää 1848, blef prästwigd 1873, war kyrkoherde i Säkylä 1882—1899, hwarefter han reste öfwer till Amerika. Där war han bl. a. förman för den s. k. kansallis-kirkkokunta. Efter återkomsten fr. Amerika blef han kyrkoherde i Asikkala 1907 och förblef där till sin nu inträffade död.

Prosten Mandellöf war trogen sin kallelse. Gällde det att förkunna frälsningens budskap war han städse färdig att bryta upp. Hwarken ålderdomens swaghet, sjuklighet eller owäder kunde förhindra honom att infinna sig wid ett möte. Allt Guds rikes arbete war honom kärt, särskildt hednamissionsarbetet, som han troget understödde. Han hade bl. a. för wana att offra hwarje guldslant han erhöll för missionen. Jämte sin unge nitiske adjunkt arbetade han flitigt i sin församling; bl. a. grundade han i hwarje by en hednamissionsförening. Gamla och unga waknade upp ur syndasömnen och Herrens eld wärmde människornas hjärtan till arbete. Det war uppfriskande att besöka hans församling. Må denne wår hemgångne wäns föredöme mana äfwen oss till arbete för Guds rikes utbredande.

Missionsintresset wid wåra seminarier.

Missionsintresset wid seminariet i Brahestad wisar tecken till en glädjande tillwäxt. Redan härförinnan har en stor del af lärowerkets elewer slutit sig till Lärarenas och Seminaristernas Missionsförbund. Och nu hafwa wi fått höra, att 22 af seminariets elewer hafwa beslutit att bilda tre missionsstudiekretsar för erhållandet af fördjupad kännedom om missionen. På samma gång wi uttala wår glädje häröfwer hoppas wi att dessa unga må få

mycken wälsignelse under dessa studier och att många andra af den studerande ungdomen följa deras exempel.

Missionsintresse i Paldamo.

Kiweskylä folkskolebarn i Paldamo insände för någon tid sedan till Missionssällskapet en penningegåfwa, den de delwis insamlat sinsemellan, delwis hopbragt genom en d. 1:sta Adwent föranstaltad missionsfest för barn. På samma gång gåfwan öfwersändes anhölls om 40 sparbössor, emedan barnen önskat få hwar och en en egen sådan, där de kunde inlägga sina små besparingar för missionen. Brefskrifwaren uttalar sig om missionsintresset på orten på följande sätt: "Missionssaken har på denna ort hitintills warit främmande. Det ser dock ut som om Gud nu öppnade både barnens och de äldres hjärtan för den dyrbara saken. — Detta bewisar äfwen den insamlade penningesumman. Jag kunde ej tänka att det skulle bli ens så mycket i en trakt med en så obemedlad befolkning och i en så dyr tid som den närwarande. Måtte Gud ännu mera öppna deras ögon att inse det äfwen de fattiga kunna offra något åt Gud, och att han just på den grund will gifwa dem sin rika wälsignelse"!

Missionssällskapets wår- och sommarwerksamhet.

Snart stundar åter den tid, då wi skola begynna med planerandet och ordnandet af Missionssällskapets werksamhet under instundande sommar landet rundt. Önskligt wore att man i hwarje församling, där man önskar hjälp af Missionssällskapet wid anordnandet af missionsfester, missionsdagar m. m., redan tidigt begynte med förberedelserna för de samma och sedan i god tid meddelade Missionssällskapet om önskningsmålen. Såsom förut börjar man å Missionssällskapets expedition redan wid ingången af april månad att ordna sommarwerksamheten, och anhålla wi därför att alla önskningsmål och förslag med afseende på festerna skulle insändas till Missionssällskapet före utgången af marsmånad.

Missionssällskapets rådplägande möte

den 25 och 26 Januari.

Representanter för Sällskapets filialföreningar och andra inkallade missionswänner hade ifrån skilda delar af landet, ända ifrån Uleåborg och Joensuu talrikt infunnit sig till mötet. Under ärkebiskop Gustaf Johanssons ordförandeskap rådslog mötet angående de åtgärder, hwilka borde fattas med anledning däraf, att hednamissionsfondens inkomster

under en följd af år icke warit tillräckliga för utgifterna, trots de betydande inskränkningar Bestyrelsen under de senaste åren widtagit. Efter en synnerligen liflig och af warm härförelse buren diskussion fattade mötet följande beslut angående de åtgärder, som nu borde widtagas:

A.

För inkomsternas ökande.

1) Till betäckandet af den summa, omkring 72,000 mark, hwarmed utgifterna året 1915 öfwerstego inkomsterna, torde Bestyrelsen på lämpligt sätt wända sig till förmögnare kristligtsinnade personer i det hopp, att de skulle känna sig manade att med större gåfwor bidraga till samlandet af ofwannämnda summa.

2) Till höjandet af de regelbundna inkomsterna anses följande åtgärder nödiga:

a) Wid predikowerksamheten i hemlandet fästes särskild uppmärksamhet åt de trakter, uti hwilka missionsarbetet är relatiwt litet kändt;

b) Bestyrelsens beslut till ökande af antalet af Sällskapets medlemmar, i synnerhet sådana, hwilka wille årligen bidraga med minst 10 marks understöd, bör kraftigt sättas i werket;

c) För att missionen skulle allt mera blifwa en församlingarnas sak, hänwänder sig mötet till landets prästerskap med anhållan att detsamma wille mera än hittills för församlingarna framhålla missionssaken och i det syfte bl. a. engång i månaden anordna i kyrkan t. ex. i samband med den allmänna gudstjänsten en missionsbönestund, därwid i enlighet med § 6, mom. e i Sällskapets stadgar, kollekt skulle upptagas för hednamissionen;

till kontraktsprostarne med anhållan, att de wille i samråd med prosteriets prästerskap årligen anordna en för hela prosteriet gemensam missionsfest;

dessutom borde Sällskapet wända sig till landets domkapitel med anhållan, att de wille genom cirkulär uppmärksamgöra prästerskapet och församlingarna på den stora wikt, som kristenheten bör fästa wid missionsarbetets framgång;

d) Uti de delar af landet, där förutsättningar för sådant finnas, borde werksamheten ordnas under ledning af distriksbestyrelser;

e) Särskildt betonas för alla missionswänner betydelsen af att de skulle söka winna större spridning för Missionstidningarna.

B.

Till utgifternas minskning.

1) Antalet resepredikanter minskas för så widt det kan försiggå utan att förswaga intresset för saken och under förutsättning af att prästerna medwerka wid de fester, som hållas i deras grannförsamlingar.

2) I händelse att till den 15 maj den till betäckande af fjolårets merutgift nödiga summan icke kunnat samlas och hednamissionsfondens inkomster för öfrigt icke wisa sig wara i stigande, böra

a) Missionsskolorna afbrytas åtminstone för ett års tid;

b) Till missionsfältet i Kina utsändas icke de missionärer, som f. n. äro i hemlandet.

Därjämte inskränkes antalet af bistationer och skolor, samt

säljes det ena hwilohemmet i Kuling.

3) Inga nybyggnader widtagas på missionsfälten, hwarken i Afrika eller Kina.

C.

Med hänsyn till Afrika kunna utgifterna i år icke minskas; twärtom borde dit, så snart görligt, twänne erfarna missionärer utsändas.

Närmare relation angående mötet för öfrigt måste lämnas till nästa nummer.

Missionstidning för Finland år 1916.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland

anmäler härmed sin femtioåttonde årgång till prenumeration.

För att uppväcka, underhålla och utveckla intresset och kännedomen om missionen arbetar månadsbladet »Missionstidning för Finland», och det vill den fortsättningsvis göra genom att hänvisa sina läsare till den källa, ur hvilken alla »heliga sträfvanden, goda råd och rättfärdighetens gärningar» utströmma. För att förverkliga detta sitt program, behandlar bladet på ett möjligast mångsidigt sätt spörsmål berörande Guds rike och det individuella kristliga lifvet. Närmast kommer uppmärksamheten att fästas vid händelserna på våra egna missionsfält i Afrika och Kina. Till bladets uppgift hör äfven att följa med och befrämja missionsarbetet bland judarna.

Såsom ansvarig utgifvare fungerar, liksom under föregående år, Pastor S. Sirenius och såsom fasta medarbetare samtliga missionssällskapets arbetare i hem- såväl som i utlandet samt pastor B. Serenius.

Illustrationer komma att ingå i samtliga tidningar liksom hittills.

PRENUMERATIONSPRISEN

A. Å posten och hos ombudsmännen:

Missionstidning för Finland Fmk 2: —.

Densamma jämte Barnens missionstidning Fmk. 2: 60.

Suomen Lähetyssanomia Fmk 1: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 2: 10.

Densamma, vidsträcktare upplaga 2: 50.

Densamma jämte Lasten Lähetyslehti 3: 10.

B. I Ryssland:

Missionstidning för Finland 80 kop.

Suomen Lähetyssanomia 60 kop.

Densamma, vidsträcktare upplaga, 1 rubel.

C. I Amerika och Kanada:

Missionstidning för Finland 50 cent.

Suomen Lähetyssanomia 40 cent.

Densamma, vidsträcktare upplaga, 60 cent.

Obs.! Amerikanska postmärken godkännas ej vid likvidering.

Barnens Missionstidning
och
Lasten Lähetyslehti

utgifvas allt framgent under år 1916 i samma format som hittils och är afsikten med dessa publikationer att hos det uppväxande släktet uppväcka och befästa ett lefvande intresse för missionen.

Prenumerationsafgiften å postanstalterna utgör, då tidningen prenumereras ensamt för sig, 1 mark. Hos våra ombudsmän är priset 75 penni, i Ryssland 30 kop. samt i Amerika 20 cent, då flere exemplar prenumereras på engång. I fall däremot endast en årgång skall afsändas under särskild adress, tillkommer ett tillskottsarvode af 25 penni.

PRENUMERANTSAMLARE beviljas 10—30 %:s nedsättning, beroende på antalet upptagna prenumerationer.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

December månad 1915:

F. P. M. F., medl. afgifter: Past. **B. Serenius**, Ekenäs **10: —**, prost. **K. Helenius**, Raumo **25: —**, kkh. **G. Rosendahl**, Halikko **25: —**. — Onämnd för arbetet bland Kinas kvinnor g. **K. A. V. 1,000: —**. —. Häradshöfd. **A. Vuorinen**, H:fors, understöd **235: 50**. — Fr. Esbo: sparb. n:o 12 **5: 84**. — Fr. Åbo: koll 13: 40, koll. i Pojo kyrka 14: 20, ur sparb. 38: 43, g. miss. **Collan 66: 03**. — Fredriksberg syförening g. **Ester Gustafsson 100: —**. — Enkan **Maria Nordlunds** fr. Björneborg testamente **388: 09**. — Hoplaks miss.-förbund **6: 90**. — **M. Merus 10: —**. — Hulhållersk. **Maria Komulainen**, Fredrikshamn **2,000: —**. — Fr. Fredriksberg: koll. 19/9 17: 5, 28/11 20: 55, 11: —, behålln. af server. vid samkväm 6: 30, s:ma **55: 40**. — Fr. Harbor, Amerika g. past. **Mannerkorpi 289: 15**. — Pastor Haahti, H:fors, för försålda kinesiska föremål **19: 05**. — Lärarinnan **Erika Ahlgrén**, H:fors **50: —**. — Koll. i Nagu, Simonsby g. past. **Kuhlman 6: —**. — Behålln. af miss.-auktion i Kveflaks, Vester: hankmo by, g. **G. Kvist 100: —**. — Sjömans: och hednamissionssyföreningen i Brahestad g. past. **Hautaniemi 350: —**. — Af äldsta missionssyföreningen i Helsing: fors **365: —**. — Behålln. af försäljnin: gen 1—2/12 i Missionhuset i Helseng: fors **1,224: 90**. — Onämnd, Malaks **10: —**. — Herr **Alb. Tötterman**, Kalkkis **2: —**. — Ur gästrummens sparb. i Missionshuset i Helsingfors **19: 05**. — **J. Birkvarldt**, Petrograd **7: 50**. — Finby miss. fören. g. häradsdom. **Vikström 94: 55**. — Till miss. Alhos underhåll: onämnd, H:fors 20: —, frök. Ch. Oldenburg 20: —, s:ma **40: —**. — Sibbo norra miss. förening: Borgby miss. syfören. 154: 50, insaml. vid förra värdinnan F. L. Lindqvist begrafn. 8: 50, s:ma **163: —**. — Influtit gen. försäljn. af förärade guld- och silversaker **64: 35**. — Helsingfors svenska miss.-förbund: medlemsafgifter **303: —**. — Engmo by syfören, Larsmo 300: —, Kyrkobyns syförening 350: —, g. kkh. **Sandbacka 650: —**. — Jungfru Kristina Mattsdotters fr. Andersböle testamente **528: 20**. — Halikko syförening g. kkh:skan **H. Rosendahl 350: —**. — Onämnd, Nystad **10: —**. — Vasa sv. missionsförening till Ida Ålanders underhåll **600: —**. — Onämnd, Åbo g. **A. Hydén 5: —**. — Fröken **Elin v. Pfalers** sparb., H:fors **62: —**. — Statsrådinnan **Kr. Margunoff**, Helsingfors **200: —**. — Uleåborg svenska miss. syförening g. fru **Hildur Järvinen 275: —**. — Nummela miss. fören: jordbruk. **Aug. Sellgrén 500: —**. — Fr Ingå: af syfören. samt gen. försålda gåfvor in natura 184: 75, koll. 15: 12, fyllnad —: 13, g. kkh. **Kjäldström 200: —**. — Fr. Fairport, Ohio **6: 20**. — **K. O. 50: —**. — Fröken Arppe, Kexholm **1: —** — H:fors sv. miss.-förb.: medl.-afgifter **14: —**. — Fr. Öster-Yttermark g. lära-

(Forts.)

☛ Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 3. Mars. 58 årgång. 1916.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

Tro och hopp i wårt missionsarbete.

Ebr. 10: 22 och Ebr. 6: 19.

(Hälsningstal wid missionsmötet i Helsingfors 25. 1. 1916.)

Den kristnes lif har ofta blifwit förliknadt wid skeppets färd på ett stormigt haf. Wi färdas här på tidens wåg och sträfwa öfwer detta jordelifs ocean till stranden där på andra sidan, till himmelens trygga hamn.

Likaledes färdas hela Herrens församling här emot ewigheten och emot Kristi tillkommelses dag. Stundom brusa sjöarna höga och det ser ut som om skeppet hölle på att sjunka. Men det går ej under. Det är starkt byggdt och wäl försedt. Herren själf står wid rodret.

I full troswisshet borde för den skull färden fortsättas. Herren säger ju: „I klentrogna, hwarför ären I rädde." Men det oaktadt stundar det tider, då skeppet ej alls går framåt. Alla windar blåsa emot, dimma omhöljer synkretsen. Man ser ej kursen, man orkar ej framåt.

Då sänkes ankaret ned. Om det finner en fast punkt, hwarpå det kan hwila, då drifwes ej skeppet hit och dit af alla windar, då för ej strömmen det med sig. Det står stilla tills stormen lägger sig och dimman skingras. Då upplyftes ankaret och för fulla segel fortsättes färden.

Själens ankare, kyrkans ankare är det kristliga hoppet. Det är fast och säkert. Det når djupt, enda innanför förlåten. Där är nådatronen. Där är Jesus för oss, wår öfwerstepräst. Hans fullkomliga återlösningswerk är wår tillflykt äfwen i den onda dagen. Genom att fasthålla det skola wi blifwa beståndande. Hans förbön bewarar wår tro från att tröttas. Om än allt annat förswunne för wår syn, förblir

dock Herren Jesus och Hans hjärtelag oförändrade. „Om jag ock wandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ondt."

Detta bör den missionerande församlingen i Finland noggrant betänka. Äfwen i detta arbete har man fått erfara både medwind och motwind. Under den tidigare perioden war det för det mesta motigt. Mycket långsamt war arbetets framskridande. Stundom syntes det t. o. m. swårt att bibehålla det ernådda. Men sedan blåste medgångens windar igen. Och medgångens dagar räckte en längre tid. Från början af detta århundrade hafwa missionens inkomster ökats år för år och arbetet har utwidgats. I trons tillförsikt har man seglat fram för fulla segel. I hemlandet uppbyggdes detta stora missionshus, i Ambolandet kastades ewangelii nät till nya stammar, ett nytt missionsfält öppnades i Kina, ogifta kwinnor sändes ut för att anwändas som lärarinnor och sjuksköterskor, missionsläkare började med sin werksamhet på wåra bägge missionsfält. Gud gaf lycka och medgång åt wåra förehafwanden.

Men nu har åter motgångens windar blåst i många år. På missionsfälten, särskildt i Kina, hafwa yppats stora swårigheter, hwilka till och med ledt till några arbetares afgång. Genom sjukdom och död hafwa leden glesnat. Tillgångarna hafwa minskats.

Tillwäxten af inkomsterna har afstannat. Alla besparingar från bättre dagar hafwa redan blifwit anwända. Försiktigt måste skeppet fortsätta sin färd. Synkretsen är omhöljd i dimma. Wärlden är i födslosmärtor, och wi weta icke hwad komma skall. Endast det weta wi, att på wårt missionsfält i Afrika längtas det ifrigt, andra längta att komma hem för hwila, andra längta att få till hjälp nya arbetskrafter, på det arbetet ej må ligga nere i brist på arbetare. Hungersnöd och trångmål råda där såwäl bland wåra utsända som särskildt bland det swarta folket.

Och genom dimman se wi att det oöfwerskådliga folkhafwet i Kina rör sig oroligt, men det se wi ej, huru Herren will wälsigna och leda wåra arbetare därstädes: om Han bereder dem tillfälle till fortsatt arbete eller ej.

Under dylika tider är det wår sak att bida stilla. Wi skola ej tränga oss framåt genom dimma och mörker. Men wi få ej heller uppgifwa arbetet och falla i misströstan. Låtom oss kasta ankaret djupt ned! Guds ewiga nådesrådslut står fast. Kristi rike swiktar ej, går ej under. Korset på Golgata är en underpant på seger. Hedningarnas tider hålla på att fullbordas (Luk. 21: 24) och hedningarnas fullhet skall ingå (Rom. 11: 25). Ewangelium om riket skall predikas öfwer hela wärlden till wittnesbörd. För den skull kan wårt arbete ej upphöra om wi än måste för en tid stilla förbida. I sinom tid få wi åter rycka framåt.

Låtom oss blott se upp till Kristus. När Han öppnar wägen och gifwer medlen, då må wi i full förtröstan på Herren frimodigt gå framåt i arbetet. Men när det ser ut som om alla wägar wore stängda och tunga bekymmer trycka oss ner, låtom oss tränga oss närmare hans hjärta. Genom att inrotas i Honom få wi ny kraft.

Matti Tarkkanen.

Öppet bref

till Finska Missionssällskapets vänner och den kristna församlingens medlemmar i allmänhet.

Finska Missionssällskapet har tvenne missionsfält ute i hednavärlden. Å det första, i *Ambolandet*, begyntes arbetet år 1870. Hårdt har detta arbetsfält varit, mycket tålamod och tro har där kräfts. Till en början måste man färdas dit först med segelfartyg till Kapstaden, därifrån med ett annat till Walfishbay, därifrån cirka 800 km med oxvagnar. Nu hafva samfärdsmedlen betydligt förbättrats, men likväl är man ännu tvungen att begagna sig af oxspann på en cirka 500 km lång vägsträcka, hvilken resa tar i anspråk 3—4 veckor. Eljes också var nyrödjarens arbete svårt. Vildarnas språk måste inläras och utarbetas till skriftspråk. Med kärlek måste man först söka vinna det vilda folkets förtroende. Så räckte det 12 $^{1}/_{2}$ år, innan (år 1883) för första gången ett hedningsdop där kunde förrättas. Men arbetet, som redan kräft t. o. m. många människolif som offer på grund af klimatet och andra svårigheter, har dock äfven börjat bära frukt. En icke obetydlig litteratur på Ambospråket har uppstått. Utom annat hafva redan på våra missionärers, särskildt broder Martin Rautanens, föranstaltande utkommit Nya Testamentet och en betydlig del af Gamla Testamentet på *Oshindongaspråket*. Skolarbetet har man börjat ytterligare lägga sig vinn om, och i det syftet har år 1912 lärarseminariet i Onipa grundlagts. År 1911 fingo vi till stånd ett fullständigt sjukhus, vid hvilket en läkare med tvenne sjuksköterskors hjälp under år 1912 meddelade sjukvård åt 361 patienter (sjukvårdsdagarnas antal 5,203), samt dessutom gaf vid polikliniken hjälp i 5,826 fall. Också för evangelium hafva hjärtan öppnat sig, så att vi år 1913 hade där 2,873 personer, som lämnat hedendomen och anslutit sig till den kristna församlingen. Bland den folkstam, där det hufvudsakligast arbetats, nämligen i Ondonga, är hedendomens öfvervälde till stor del brutet. Också bland andra stammar, i Ongandjera, ukuambi och ukualuiri, dit

man de första tiderna fåfängt sträfvade att få insteg, har man nu redan fått stadigt fotfäste. Och många andra stammar, t. ex. Uukolonkari och Ombarantu, hafva gång efter annan hos de våra anhållit, att lärare måtte sändas äfven till dem. Sädesfälten hafva börjat mogna till skörd.

Vårt andra missionsfält blef år 1901 *Kina*, eller närmare sagdt, provinsen Hunans nordvästra del. Arbetet här utvecklades synnerligen raskt. År 1904 kunde de första dopen förrättas, och år 1914 steg församlingarnas folkmängd redan till 728 personer. Äfven till detta missionsfält har en missionsläkare kunnat sändas, ehuru vi tyvärr ännu icke hafva där något sjukhus. Det kristna skolarbetet har man verksamt lagt sig vinn om, så att där nu finnas 18 småskolor och 3 folkskolor med inalles 499 elever, dessutom en mellanskola med 43 elever och slutligen i Shekow ett prästseminarium — detta likväl tillsammans med 3 andra lutherska missionssällskap. Angående den litterära verksamheten må nämnas, att vår »Kristna lära» är öfversatt till kinesiska.

Detta vårt arbetes framgång har varit möjlig endast därigenom, att vi hafva varit i tillfälle att utsända flera missionsarbetare än förut, och icke blott män, utan äfven ogifta kvinnor, hvilkas uppgift i fråga om kvinnornas ledning och uppfostran till kristendomen är särskildt i Kina utomordentligt viktig och betydelsefull. Därför, mot att vi år 1895 hade 3 stationer och 2 bistationer med 7 manliga missionärer och 8 infödda lärare, hade vi 1914 å bägge missionsfälten inalles 12 hufvudstationer och 62 bistationer med 19 manliga och 17 ogifta kvinnliga missionärer samt 121 infödda medhjälpare.

Möjligheterna till vårt arbetes utveckling å hvartdera missionsfältet äro oanadt stora. Vi hafva redan häntydt därpå, att ännu många Ambostammar äro alldeles oberörda af evangelium. Vid årsmötet 1914 gaf vårt Sällskap den allmänna missionskonferensen i Syd-Afrika det löftet, att det är villigt att betrakta dessa stammar såsom tillhörande sitt missionsfält och att vidtaga med arbetet ibland dem, så snart tillfälle därtill gifves. Det finnes också flere missionsarbetare att ditsändas.

Likaså är vårt område i Kina så vidsträckt och folkrikt (kanske omkr. 2 $^1/_2$ miljoner innebyggare), att våra arbetares antal i stor mån borde ökas, på det att vi helst till vårt fälts viktigaste städer och köpingar kunde få något vittnesbörd om Kristus. Isynnerhet ungdomen är utomordentligt mottaglig. Med stor energi borde arbetet således äfven där fortsättas, isynnerhet nu, då man

vid Shekow-seminariet kan utbilda unga kineser till dugliga predikanter och församlingsledare.

Men beklagligtvis få vi icke för närvarande planlägga nya utvidgningar af vårt arbete eller tänka på dess utvecklingsmöjligheter. Nu gäller frågan, huru mycket man af det hitintills ernådda skall kunna bevara. Strängt taget hafva vi redan under 3 års tid undvikit att öka arbetskrafterna och i allmänhet nekat våra utsände att å missionsdistrikten företaga sig sådana åtgärder, hvilka skulle åstadkomma en ökning af utgifterna, liksom man äfven i fråga om arbetet i hemlandet har gjort betydliga inskränkningar. Sällskapets ekonomiska ställning har nämligen utvecklats därhän, att den strängaste sparsamhet i alla hänseenden har varit nödvändig,

Efter 1895 hade missionsintresset i vårt land i hög grad stegrats. Sällskapets inkomster stego märkbart och öfverstego t. o. m. de äfven ökade utgifterna. År 1906 hade missionsfondens besparingar stigit till fmk 337,000. Detta tycktes för Bestyrelsen både som en uppmaning och som en förpliktelse att utbilda och utsända nya arbetskrafter, om också inkomsterna efter sistnämnda år i allmänhet icke mer stego i jämnbredd med utgifterna. Man hoppades, att innan besparingarna blifvit helt och hållet förbrukade, skulle missionsintresset åter hunnit växa till nivå med de stora uppgifter, hvilka Gud synbarligen anförtrott Sällskapet. Beklagligt nog skedde icke detta. Tvärtom har beträffande missionsinkomsterna under de tre senaste åren rådt fullkomlig stagnation, och därför hafva, trots all under denna tid iakttagen sparsamhet, utgifterna årligen i hög grad öfverstigit inkomsterna, ännu år 1915 med omkr. fmk 72,000.

Sålunda smulto småningom alla gamla besparingar bort och i stället såg man sig tvungen att sätta sig i skuld. Vid ingången af år 1915 hade missionsfonden ännu fmk 29,961: 32, förskotterade till missionsfälten, men af dessa medel voro redan fmk 10,759: 36 lånade från andra Sällskapets fonder. Under sådana förhållanden har man varit tvungen att för att betäcka 1915 års merutgift belåna, visserligen i Sällskapets vård anförtrodda, men till andra ändamål bestämda fonder.

Ställningen år 1916 kan på intet sätt förbättras, ifall icke inkomsterna i hög grad ökas. Med hänsyn till Afrika måste vi vänta oss stora utgifter, hvilka icke kunna undvikas *), och dess-

*) På inga villkor borde vi lämna utan arbetskrafter de stammar, bland hvilka arbete nu har begynts. Brödernas t. o. m. tillfälliga aflägs-

utom förstoras våra utgifter ute på missionsfälten oerhördt på grund af den enorma kursen å utländskt mynt. Då därför Bestyrelsen å ena sidan anser det som ett axiom, att öfverhufvudtaget missionsverksamhet icke bör bedrifvas med lånta medel, och å andra sidan känner det synnerligen svårt att på eget initiativ gripa sig an med att i så hög grad inskränka utgifterna, som den nuvarande ekonomiska ställningen fordrade, enär detta skulle betyda för vårt arbete bland hedningarna en kännbar förlust, ja kanske en långvarig tillbakagång — därför ville Bestyrelsen före det slutliga afgörandet hemställa frågan i hela dess vidd till understödskretsarnas pröfning. Den 25 och 26 senaste januari hölls i Missionskyrkan i Helsingfors ett möte, vid hvilket missionsförbundens och föreningarnas ombud samt representanter för de särskilda domkapitlen äfvensom andra talrikt tillstädeskomna inbjudna missionsvänner rådgjorde angående dessa frågor. Ärkebiskop Gustaf Johans-

---

nande skulle föra med sig förstöring af stationernas dyrbara byggnader och den omkring stationerna bildade lilla kristna församlingens fullständiga upplösning. Å andra sidan blir det ock ofantligt svårt att fortsätta arbetet. Kändt är, att i hemlandet f. n. befinna sig på rekreationsresa fyra erfarna Afrikamissionärer, hvilka redan länge varit redo att återvända dit, om blott Sällskapet haft medel och tillfälle därtill, såsom där rådande förhållanden och arbetskrafter hade fordrat. Genom broder Pettinens död 1914 och Glads död $^{25}/_{8}$ 1915 hafva redan två stationer blifvit utan ledare. Och enär flere af där verkande arbetare äro med hänsyn till sina kroppskrafter svaga, till en del på grund af att de arbetat redan 7—8 år i det heta klimatet, dels till följd af den oerhörda spänning och de umbäranden de genomgått med anledning af kriget, torde väl åtminstone tre missionärer med sina familjer och tvenne kvinnliga missionsarbetare, så fort ske kan, vara tvungna att för återvinnandet af sin helsa komma hem. Mycket möjligt är, att en sådan rekreationsresa blir nödvändig också för någon annan af de där vistande arbetarne. Allt detta åsamkar Sällskapet stora kostnader och lämnar vårt arbetsfält i ett ganska hjälplöst tillstånd. Åtminstone 4 stationer skulle blifva utan ledning, och alla de öfriga skulle äfven de lida brist på tillräcklig arbetskraft. Så t. ex. skulle den åldrige broder Rautanen få sköta tre mäns göranden, likaså broder Liljeblad. Och en sådan arbetsbörda härdar ingen ut med i längden. Men vi hafva icke några reservkrafter att sätta i stället för de brutna. Med hänsyn till allt detta har därför Bestyrelsen pröfvat nödvändigt, att till brödernas hjälp sändes åtminstone tvenne af de i hemlandet vistande erfarna arbetarne, såsnart Syd-Afrikanska Unionens regering gifver oss sitt tillstånd härtill. Då vi taga allt detta i betraktande: de i Afrika vistandes helsa, nödvändigheten af hjälpkrafters utsändande, den i landet rådande hungersnöden, lefnadsbehofvens fördyrande, samt vidare kursförlusterna genom att penningarna måste sändas i engelskt mynt, så är det klart, att Sällskapet måste nu vara redo att använda t. o. m. betydligt större penningsummor än förut för detta missionsfält.

son presiderade såsom mötets ordförande, och efter att noggrant tagit frågorna i ompröfning fattade mötet följande resolution:

Fyllda af djup tacksamhet till Gud, emedan han velat begagna Finska Missionssällskapet såsom sitt verktyg vid evangelii utbredning bland hedningarna både i Afrika och Kina, och erkännande, att Finlands kristna folk i sin helhet icke ännu offrat för missionen så mycket i dess förmåga står, understödja mötesdeltagarne följande åtgärder, afsedda att utjämna Sällskapets inkomster och utgifter:

A.

I fråga om inkomsternas ökning:

1) För att ersätta den under år 1915 uppkomna merutgiften må man på lämpligt sätt vända sig till isynnerhet mera bemedlade kristligt sinnade personer, i den förhoppning, att de må känna det som sin kallelse att med rikligare bidrag hopbringa den ofvannämnda summan.

2) I och för höjandet af Sällskapets regelbundna årsinkomster anses följande åtgärder nödvändiga:

a) I den inhemska predikoverksamheten skall särskild uppmärksamhet egnas missionsintressets väckande å trakter, där missionssaken är jämförelsevis litet känd, på samma gång som man där, hvarest missionsintresset är mera utveckladt, må söka fördjupa det genom personliga öfverläggningar, genom meddelande af missionskunskaper o. s. v;

b) Bestyrelsens beslut till ökande af Sällskapets medlemsantal, isynnerhet genom att söka förmå sådana personer att ansluta sig till Sällskapet såsom understödjande medlemmar, hvilka årligen i medlemsafgift betala minst 10 mk, bör energiskt sättas i verkställighet;

c) Enär det bör anses riktigt, att man sträfvar att göra missionssaken allt mer till en församlingarnas uppgift, vänder sig mötet

till vårt lands prästerskap, uppmanande det att ifrigare än förr i församlingarna bedrifva missionssaken och för den skull bl. a. en gång i månaden anordna i kyrkan antingen i sammanhang med gudstjänsten eller eljes en missionsandaktsstund, hvarvid

äfven enligt Sällskapets stadgar § 6 c) medel kunde samlas för missionen;

till kontraktsprostarna med anhållan, att i hvarje prosteri måtte hvarje sommar genom dess prästerskaps försorg firas en för prosteriets församlingar gemensam missionsfest.

Dessutom borde Bestyrelsen vända sig till landets Domkapitel med anhållan, att dessa i cirkulärbref måtte uppmärksamgöra prästerskapet och församlingarna å sakens vikt;

d) I sådana delar af landet, där förutsättningar finnas för bildande af större områden omfattande missionskretsar med uppgift att befrämja missionssaken, böra sådana kretsar anordnas med egna kretsstyrelser, därvid tagande hänsyn till de sammanslutningar, hvilka redan förut förefinnas ibland prästerskapet eller missionsvännerna;

e) Betonas för alla missionsvänner betydelsen af att de prenumerera på Missionstidningarna och uppmanas de att göra hvad de kunna, att tidningarna skulle få en större spridning.

B.

I fråga om utgifternas inskränkande:

1) Antalet af i Sällskapets inhemska predikoverksamhet anställda personer minskas, i den mån detta kan ske utan att arbetets effektivitet lider däraf. I sammanhang härmed uttalas det önskningsmål, att vid anordnandet af missionsfester grannsocknarnas prästerskap ville vara behjälpligt.

2) Om icke före den 15 maj hopbringas en summa, som möjliggör ersättande af föregående års merutgift, och missionsfondens öfriga inkomster icke synas i tillräcklig mån inflyta, böra

a) i yttersta nödfall missionsskolorna från och med den 1 juni åtminstone för ett års tid afbryta sin verksamhet.

b) Med hänsyn till Kina:

de två missionärer, som f. n. äro i hemlandet, böra tills vidare icke sändas till missionsfältet;

inskränkes arbetet å bistationerna och i skolorna; säljes, i fall det kan ske fördelaktigt, Sällskapets andra gård i Kuling. I fråga om de två sistnämnda åtgärderna kan Bestyrelsen dock redan tidigare vidtaga nödiga mått och steg.

3) Å intetdera missionsfältet företagas tillsvidare några nybyggnadsarbeten.

C.

I fråga om Afrika anser man det för denna gång icke möjligt att göra några inskränkningar i utgifterna, utan borde dit tvärtom sändas, när tillfälle gifves, åtminstone tvenne erfarna missionärer.

För sin del godkänner Bestyrelsen dessa mötets klämmar och vill arbeta i enlighet med dem. Bestyrelsen skall nedlägga all möjlig omsorg å förverkligandet af de åtgärder, hvilka afse ökandet af inkomsterna, men skall icke heller, om det sist och slutligen verkligen icke kan undvikas, tveka att vidtaga de åtgärder, hvilka afse inskränkandet af utgifterna. Men vårt hopp och vår bön är, att Herren skall gifva vårt folk nya tider af andlig vederkvickelse och därmed äfven ny kärlek och offervillighet i fråga om arbetet för utbredandet af Kristi rike. Då skall vår vänkrets utvidgas, allt flere församlingar skola sluta sig i sanning till arbetet, och det skall blifva lätt att hopbringa de i jämförelse med vårt lands öfriga utgifter dock obetydliga summor, som för vårt arbete kräfvas.

Vi hafva sålunda i korthet redogjort för det behof af större understöd, hvaruti Sällskapet f. n. befinner sig. *Ifall icke före den 15 maj ett effektivt understöd erhålles, måste de båda missionsskolorna stängas; de i hemlandet för sin helsas skull vistande Kinamissionärerna kunna icke återvända till sitt arbetsfält, och eljes också måste det med infödda lärares och evangelisters hjälp bedrifna arbetet i Kina i hög grad inskränkas. Och vårt understöd till Afrika måste äfven det inskränkas till det allra nödvändigaste.*

Men vännernas offervillighet kan förskona oss från allt detta. Bland mottagarne af detta bref finnas helt visst många, hvilka — i enlighet med det ofvannämnda mötets önskningsmål — kunna

befria oss från skuldbördan, genom att med betydligare summor taga del i hopbringandet af de fmk 72,000, hvarmed utgifterna föregående år öfverstego inkomsterna, samt genom att göra Sällskapets behof kända äfven i sin bekantskapskrets. Andra kunna väl åtminstone med mindre summor, t. ex. med årligt bidrag af 10 mk, öka de gåfvor, hvarmed de hittills kommit ihåg Sällskapet. Dem, för hvilka Gud klargör nödvändigheten af ett dylikt understöd, anhålla vi således, att de må sända så snart möjligt sin hjälp till Sällskapets arbete.

»Hvar och en gifve eftersom hans hjärta manar honom, icke med olust eller af tvång! Ty Gud älskar en glad gifvare» (2 Kor. 9:7).

Vi bifoga ett par blanketter, å hvilka understödsförbindelser kunna antecknas, och anhålla vi, att de behörigen ifyllda jämte understödssumman sändas under adress: »Finska Missionssällskapet, Helsingfors.» Vid sändande af penningar kan man äfven godt begagna postanvisningar, om blott å kupongen antecknas, för hvilket ändamål man afsett penningarna.

Helsingfors, den 3 februari 1916.

Finska Missionssällskapets Bestyrelse.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Underrättelser från wår ombudsman i Karibib.

Wi hafwa icke ännu erhållit några meddelanden från wåra äldsta arbetare i Ambolandet. Desto mera glädjande har det warit, att wi erhållit ett bref från wår mångåriga ombudsman i Karibib, firman E. Hälbich & Co, med wärdefulla underrättelser om wåra missionärer. Brefwet innehåller bl. a. följande:

„Wi äro i stånd att meddela, att edra utsända i Ambolandet — ehuru de nog haft att utstå mångahanda umbäranden och sjukdomar — i allmänhet dock hafwa befunnit sig wäl. Wi hafwa sökt att efter bästa förmåga under denna tid förse dem med lifsförnödenheter och skola äfwen framdeles söka att göra det. De senaste försändningarna afgingo i medlet af oktober och i slutet af december, och wi hoppas att de med tillhjälp af

dessa waror skola reda sig öfwer regnperioden. Det är ju begripligt att missionärerna under dessa förhållanden fått lof att öfwa mycken självförsakelse och sparsamhet, men egentlig brist på det nödwändiga har det icke warit. Den största motgången de haft har utgjorts af den i landet rådande hungersnöden. De brittiska myndigheterna lära dock hafwa widtagit åtgärder för anskaffande af matwaror till nödens afhjälpande."

„Herr missionär Glad har efter en långwarig sjukdom aflidit den 25 augusti 1915, hwarom Ni redan torde hafwa erhållit underrättelse. I honom hafwa Ni förlorat en trogen arbetare, hwars förtidiga död äfwen wi på det djupaste beklaga."

Detta bref besannar alltså de tidigare uppgifterna om, att wåra arbetare icke numera hotas af någon egentlig nöd, och att de äfwen under de närwarande förhållandena kunna fortsätta sitt arbete för ewangelii utbredande. Låtom oss tacka Herren för det!

Från wårt missionsfält i Kina.

Knappa underrättelser.

I senaste numret redogjorde wi för ett bref som missionär Sihwonen afsändt från Shekou den 17 nowember 1915. Från wårt missionsfält i Hunan hafwa wi ej på många weckor erhållit några som hälst underrättelser. Denna omständighet hade redan wäckt oro härstädes, tills wi slutligen erhöllo ett bref af missionär Ojanperä, dateradt den 26 december samt af missionär Meedar ett postkort af den 19 januari. Meddelandena äro alldeles korta, rörande endast några priwata angelägenheter. Af dem kunna wi dock göra den slutsatsen, att till nämnda data icke någonting utomordentligt händt wåra arbetare, och att oroligheterna i Kina icke utsträckt sig till wårt arbetsfält. Wi få wäl hoppas, att wåra arbetare befinna sig wäl. Det förnämsta skälet, hwarför brefwen dessa tider anländt sällan, måste sökas i de osäkra förhållandena man lefwer i. Wi nämnde i senaste numret om att wåra arbetare skulle samlas i Tayung omkring den 9 januari med anledning af stationens 10-årsfest. Wid samma tillfälle skulle wåra missionärer äfwen hålla sitt sedwanliga årsmöte. Deras wistelse i Tayung har wäl tagit ett par weckor i anspråk. Sedan de därifrån återwändt till sina stationer, hafwa de säkert skrifwit bref, hwilka — hoppas wi — skola gifwa oss goda underrättelser från missionsfältet.

Om arbetet bland Kinas kvinnor.

För omkring tio år tillbaka talades det ej mycket, hvarken inom eller utom Kina om detta lands kvinnor. Den kinesiska kvinnovärlden var försänkt i den djupaste sömn, om man därifrån undantager kvinnor tillhörande kristna missioner samt några större handels- och bildnings-centra. Det gjordes alls intet för den uppväxande ungdomen, för att ej tala om de vuxna kvinnorna.

Så utbröt revolutionen. Kina fattades af den nationella hänförelsen. Denna hänförelse trängde äfven in i kvinnovärlden. För första gången under århundraden erhöll den kinesiska kvinnan en uppgift; hon fick offra något för fäderneslandet. Och hon gjorde det med glädje. Modern offrade sin son, hustrun sin man, systern sin broder. Man såg därpå med förvåning. Har äfven kvinnan känsla? Kan äfven hon offra något?

Republiken bildades. Den nya regeringen fann snart att nationens djupaste sår var dess i mörker försänkta kvinnovärld. Den sökte finna ett bot därför och den gaf det bästa den kunde gifva: möjlighet till utveckling för sitt folks döttrar. Öfver Kinas vidsträckta rike ljöd budskapet bådande en ny tid: »kunskap åt våra hustrur, åt våra döttrar.» Med feberaktig ifver greps verket an. Tempel utrymdes, afgudar sönderbrötos. Flickskolor och läroanstalter växte upp likt svampar ur jorden. Den snart tusenåriga seden att binda flickornas fötter begynte den nya regeringen äfven energiskt bekämpa, gifvande den ena föreskriften mera sträng än den andra. Det såg ut som om man tänkte att drakens gamla rike med ett enda slag kunde blifva förnyadt.

Med glädje och bäfvan betraktade vi missionsarbetare dessa strömningar, som voro af så stor betydelse för Kinas kvinnor. Med glädje, emedan allmän läskunnighet och andlig utveckling ju kunna jämna vägen för evangelii mottagande. Med bäfvan, ty vi insågo, att den unga republiken ej fattade tvänne viktiga sanningar — för det första: den andliga utvecklingen liksom den kroppsliga gör inga språng; för det andra: den högsta bildning kan ej förnya en människa — endast Gud kan göra det genom sin Helige Ande.

Den kinesiska republiken proklamerades för fyra år sedan. Mycket har förändrats. Gamla strömningar begynna åter visa sig. Flera flickskolor ha stängts. Templen restaureras, afgudar dyrkas. Konfucius är den förnämste guden. Honom tjänar hela Kinas bildade ungdom. Guds namn nämnes ej i skolorna. Det är tydligt och klart, att ur denna källa ej kan hämtas någon sedlig kraft. Det eviga lifvet finner man ej på denna väg, ej heller kan man leda andra in på den eviga vägen.

Under sådana förhållanden förblir den kinesiska kvinnan i mörker oberoende af den nationella väckelsen. Hennes barn växa upp i andligt mörker och ifall hjälp ej kommer förblir Kinas hela folk insvept i mörker.

Hvad här är sagdt om Kinas kvinnor i allmänhet passar äfven in på kvinnorna på vårt arbetsfält i Hunan. Af dessa finnes det omkr. en miljon. De ha genom revolutionen blifvit uppväckta och allt flera af dem begynna nu att gnugga sömnen ur ögonen. Bildning erbjudes dem utan Gud och de sträcka sig därefter lika begärligt som den törstige efter friskt vatten. Statens första flickskola öppnades i hufvudstaden i vårt distrikt, och i dess höga salar samlades snart 400 vetgiriga lärjungar. Därför ligger arbetet för kvinnor oss just nu så särskildt nära på hjärtat. Och vi koncentrera våra svaga arbetskrafter på ungdomen, i hvars händer Kinas framtid hvilar.

Dotterns ställning i ett kinesiskt hem är en annan än sonens. Det finnes hem, där hon får mycken kärlek på sin lott, men hem finnas äfven — och deras antal är stort — där dottern är en godtköpsvara. »Hon är andras egendom.» Hennes plats kommer att blifva i en annans hem, och detta är bestämmande för hela hennes uppfostran. Ett kinesiskt ordspråk säger: en gift dotter är lik vattnet, som brutit sin fördämning. Därför, emedan en kinesisk moder vet, att hennes dotter i en framtid kommer att »svälja bitterhet», besparar hon henne hemma så mycken möda som möjligt. Men genom ett dylikt tillvägagående fostrar man ej karaktärer, lämpliga att fylla platsen som uppfostrare åt det uppväxande släktet.

Detta insågo äfven de första kvinnliga missionärer, som anlände till Kina för omkr. 60 år sedan. Deras första företag var grundandet af ett uppfostringshem för kinesiska flickor. En god sådd tog härmed sin början. I det vidsträckta Kina finnes för närvarande öfverallt dylika hem, där mellersta Kinas döttrar kunna erhålla en god kristlig uppfostran. — En af kristendomens verkningar har äfven varit, att familjefäder, hörande till vår församling, begynt inse hvad deras döttrar sakna. De ha anhållit om att hem måtte inrättas, där de unga utan att vara utsatta för hedniska inflytanden finge lära känna sin Herre och Frälsare. Och de fingo sin begäran uppfylld. På vårt arbetsfält finnas f. n. 3 dylika hem. Oberoende af de hedniska mödrarnas motstånd och ränker ha dessa hem fått tjäna det uppväxande kvinnosläktet.

Huru uppfostra vi dem som sålunda blifvit anförtrodda i vår vård? Hurudant är arbetet i hemmet? Vi svara: det är hem och skola i förening. Hemmets interner uppfostras till ett ordnadt lif, till flit,

renlighet, lydnad, uthållighet och endräkt. Allt detta är för dem mer eller mindre främmande i de egna hemmen. Vi meddela dem äfven de första elementära grunderna. Allt yttre arbete kommer i andra rummet. Först och främst söka vi lära barnen att känna Jesus. Inom det lilla hemmets väggar föres en kamp om själar. Den är ofta hård nog, ty den, som går omkring lik ett rytande lejon, glömmer ej vår lilla hop. — Därifrån ha våra första medhjälpare i striden mot mörkret utgått. De äro ännu unga, svaga och oerfarna. Oräkneliga faror och frestelser möta dem såväl inom som utom hemmet. De äro i behof af mycken förbön. —

Förutom hemmets interner kommer till oss dagligen en barnskara uppgående till flera tiotal, för att erhålla undervisning. De komma ifrån hem, dit ännu aldrig någon ljusets stråle funnit väg. Det är förvånande att se med hvilket förtroende dessa barns föräldrar hemta sina döttrar för att erhålla undervisning hos oss, främlingar. Herrens verk är det.

Sanni Lampén.

Missionssällskapets rådplägande möte i Helsingfors 25—26 januari 1916.

Wi hafwa redan warit i tillfälle att i senaste numret af wårt blad gifwa ett kortfattadt referat öfwer detta möte, och be att nu få komplettera detsamma med noggrannare uppgifter.

En talrik skara af Missionssällskapets wänner hade infunnit sig, äfwen från de aflägsnaste delar af landet, såsom Uleåborg, Joensuu m. fl. orter. Sällskapets filialafdelningar samt många missionsföreningar woro representerade. Tre af wår kyrkas biskopar woro närwarande samt en ledamot från hwarje domkapitel, och därjämte hade många andra för saken intresserade personer infunnit sig. Man fäste sig strax i början wid mötets representatiwa karaktär, hwilken ingaf goda förhoppningar. Det har wäl ej nyligen hållits ett priwat kyrkligt möte, som till sin sammansättning hade warit mera uppseendewäckande än detta. Det wäl företrädda lekmannaelementet bidrog till att gifwa detsamma en tilltalande prägel — ett godt förebud till framgång för de sträfwanden, som afse att få lekmännen med i utförandet af kyrkans wiktiga uppgifter.

Redan missionsdirektor Tarkkanens hälsningsord, hwilka ingå som första uppsats i detta blad, utgjorde så att säga en till allwarlig själspröfning uppfordrande, men på samma gång förhoppningsfull löjen. När så till ordförande för mötet waldes Finlands erfarne Ärkebiskop, wisste man att ledningen kommit i goda händer. Till viceordförande ut-

fågos domprostarna Walli och Auwinen.

Som grund för diskussionen hade Bestyrelsen till alla mötesdeltagare utdelat ett tryckt, widlyftigt betänkande öfwer missionens nuwarande ställning, och därjämte en hektograferad framställning af praktiska förslag till åtgärder, som nu ansetts nödwändiga med hänsyn till arbetet. Dessutom redogjorde missionsdirektorn samt bitr. direktorn muntligt för Sällskapets läge, hwarefter diskussionen widtog.

Den blef både liflig och widlyftig, och präglades, redan ifrån början, af en förtroendefull, warm stämning; därjämte skönjdes däri en ödmjuk beredwillighet att gå den wäg, hwilken Herren nu will leda oss genom swårigheterna. Af hwarje uttalande framgick, att den sak, som war under diskussion, uppfattades som en lifsfråga för såwäl enskilda kristna som för församlingarna och hela den kristna kyrkan; likaledes iakttog man, att man icke blott stod inför ekonomiska frågor, utan framför allt inför en religiös fråga, — en sak, hwari de kristna ha att i själfpröfning ställa sig inför den allsmäktige Gud. Under diskussionens gång gjorde sig en mängd olika synpunkter gällande, i somliga frågor woro åsikterna delade. Det bestående intrycket blef dock det, att olika betraktelsesätt och olika gåfwor kompletterade hwarandra. De beslut mötet fattade som resultat af diskussionen ingingo i sist utkomna nummer af denna tidning och innefattas jämwäl i det „Öppna brefwet" i detta nummer. Här nedan gifwa wi ett utförligare referat af diskussionen, som begynte på aftonen den 25 samt fortgick hela den därpå följande dagen. Denna diskussion erbjuder helt säkert mycket af intresse för wåra läsare landet rundt, hwarför wi tillåtit oss att gifwa en utförligare redogörelse för densamma.

Diskussionen.

Lektor Kantele uppmanade till att fortsättningswis förlita på att Herren, som gifwer de alltjämt wäxande uppgifterna, äfwen skall gifwa de därtill erforderliga medlen, hwarför man ej ens borde tänka på inskränkande af arbetet lika litet i Afrika som i Kina. Den omständigheten, att de gamla besparingarna äro anwända, bör ingalunda utgöra en orsak till arbetets inskränkning i hednaländerna i synnerhet som dörrarna där alltjämt öppna sig för oss. Wore det ett rätt trosswar gifwet af den finska kristenheten, att nu draga sig tillbaka?

Prosten Aarnisalo gjorde i sitt widlyftiga och sakrika uttalande först några kritiserande anmärkningar, hwilka han sade sig haft på hjärtat redan i tjugu års tid, och som han ej kunde underlåta att göra. Den hufwudsakliga anledningen till det nuwarande läget ansåg han wara den, att i missionskretsarna — icke i Bestyrelsen — gjorts oriktiga beräkningar. Det war klart att en tid af reaktion måste inträda, ty man har sökt att samla understöd på ett olämpligt sätt. Wid dessa beräkningar har man byggt på intryck, hwilka åstadkommas genom en tillfällig predikan och jämwäl på uppbärandet af tillfälliga kollekter. Man hade sålunda fäst alltför stor wikt wid känslor och stundens hänförelse. I en stund af hänförelse kan man göra mycket, men allt beror dock sist och slutligen af lyd-

naden. Därför borde man hädanefter taga som rättesnöre, att „lydnad är bättre än offer". Genom att bilda understödsföreningar borde man uppfostra till denna lydnad. Ett annat fel har warit att missionsarbetet ansetts såsom någonting utomordentligt; liksom man i allmänhet är böjd för att anse den s. k. fria kristliga werksamheten för någonting mera förtjänstfullt än det hwardagliga församlingsarbetet. Det har t. ex. blifwit rent af ett ordspråk, att tala om „det dyra arbetet". På detta sätt har det mänskliga arbetet omgifwits af en wiss strålglans. Därför måste Gud nu förödmjuka dem som nitälska för den finska hednamissionen. Om det är Guds afsikt att förödmjuka, låt oss ej då så mycket orda om hwad wi skola uträtta, utan låt oss minnas, att om Gud will att wi skola wara stilla, så skola wi wara det. Om det warit ett fel, att arbetet bliwit för mycket utwidgadt, utan förefintliga säkra inkomster, låt oss ej kritisera den förra ledningen, men låt oss ej heller göra samma fel. Missionsintresset bör man försöka öka och man borde öfwerallt sträfwa till att få antalet understödjande medlemmar som betala små summor större. Landet borde därför indelas i kretsar med kretsombud, som ej behöfwa hålla till känslan riktade tal om missionen, utan gå omkring i byarna och samla understödsafgifter på 1, 2 eller 3 mk. På detta sätt wänja sig de understödjande småningom wid att i stället för offer öfwa sig i lydnad. Missionssällskapets predikokrafter kunna i stället sparas för särskilda utwalda uppgifter. Allt detta tar naturligtwis sin tid, men man måste begynna att uppgöra planer för framtiden. Hwad uppgifterna i det närwarande ögonblicket widkommer, låt oss ej skrämma oss, ifall det t. ex. blefwe nödwändigt, att för någon tid stänga missionsskolan. Men det må man för all del undwika, att lämna dem som redan äro kallade till missionsarbetet åt sitt öde. För uppehållandet af deras arbete må man t. o. m. anwända upplånade medel; wi ha ju motswarande waluta. Hela detta trångmål kan ännu wändas till det goda, om blott blicken riktas uppåt, men wi skola göra det ödmjukt, när det är fråga om wårt arbete.

Pastor Kares ansåg att arbetet i Afrika lika litet som det i Kina blifwit utwidgadt utöfwer de winkar Herren därom särskildt gifwit, ty ifrån bägge dessa missionsfält ha ifrån folket självt kommit ifriga uppmaningar till missionsarbete. Men också ha eljes behof yppats, såsom t. ex. seminariet i Kina, som man ej kunnat annat än söka tillfredsställa. Och wi böra minnas, att på wåra arbetsfält finnes det brister, som rent af utgöra en skam för den kristenhet, hwilken begynt detta arbete — t. ex. de bristfälliga skollokalerna m. m. i Kina. Om man bör tänka på inskränkning, är det wäl närmast i hemlandet sådan bör ifrågakomma, så beklaglig som en sådan åtgärd än wore, då man tager i betraktande att wårt folks missionsoffer, jämförda med andra länders, äro ytterst ringa. Om det egentliga missionsarbetet inskränkes, blir följden den, att sådant måste ske hwarje år, och på detta sätt fortginge detta utan ände. Därför förefalla alla förslag om inskränkningar i hög grad betänkliga. Inkomsterna måste däremot ökas. Men på

hwad sätt? Trohetens och lydnadens nödwändighet är bekant. Men någon trohet kan ej uppstå så länge ej Herren tänder elden, entusiasmens eld. „Saligt är det folk, som känner jubelklangen", säger Herren. Man bör ej beröfwa människorna entusiasmen, låtom oss öfwerlämna detta åt lifwet! Låtom oss åtminstone låta ungdomen få behålla sin ifwer och „känna jubelklangen". Af dessa kan man wänta trogna Herrens tjenare.

Kyrkoherden W a r m a w u o r i påpekade, huru stora summor dessa tider strömma in i wårt land, och huru stora summor wårt folk har öfwer för spritdrycker och nöjen, och war han af den åsikten, att det wore lätt att afhjälpa swårigheterna. Prästerna kunna med lätthet genom att offra Fmk. 10 enhwar —, de mindrebemedlade kanske mindre, de förmögnare däremot mera — hopsamla Fmk. 10,000. Då skola lekmännen genom att offra sin skärf hopbringa hwad som ännu fattas.

Kyrkoherden W e g e l i u s ansåg frågan angående befrämjandet af missionsintresset och förökandet af inkomsterna utgöra hufwudsaken wid detta möte. Då missionsbudet har utgått till Jesu lärjungar, är det arbete det wiktigaste, som afser utwidgandet af Jesu lärjungakrets, således ett wäckelsearbete, sådant äfwen Bestyrelsen hänwisar till. På senare tider har alltmera ordats därom, att missionswerksamheten borde wara kyrkans och församlingarnas egen angelägenhet och ej blott ett enskildt sällskaps sak. Och dock höra wi af Bestyrelsen, att det finnes prosterier, i hwilka för missionsarbetet offras så godt som intet. Månde ej Domkapitlen i detta afseende hafwa ett tacksamt tillfälle att befrämja missionssaken? De kunde tillsända ofwannämnda prosterier cirkulär med uppmaning det mera för missionssaken där borde göras. På samma gång kunde Domkapitlen befrämja saken genom att till distriktfesterna sända sina assessorer, hwilka genom sin närwaro kunde uppmuntra och lifwa sinnena.

Härefter uppläste pastor H. H a a h t i från flera håll anlända hälsningar och skriftliga uttalanden, hwilka många innehöllo anmärkningswärda tankar.

Dr. K a i l a understödde prosten Aarnisalos uttalande. Såsom pr ktiska åtgärder borde särskildt beaktas det förslag, hwilket går ut på grundandet af garantiföreningar. Därigenom blifwa bidragen regelbundna, och man är på det klara med, huru mycket står att wäntas från de olika distrikten. Särskild uppmärksamhet bör fästas wid de prosterier, hwilka hittills skänkt endast små bidrag. Hwad domkapitlen widkommer, kunna de enligt talarens åsikt såsom embetswerk ej mycket uträtta, men däremot borde t. ex. wid biskopswisitationer något göras för befrämjandet af missionssaken.

Kyrkoherden M u s t a k a l l i o påpekade det orsaken till att inkomsterna äro mindre än utgifterna ej wore att sökas uti systemet, som följts, ty detta är en alldeles allmän företeelse uti missionswerksamheten i wåra dagar och förorsakas däraf, att de olika arbetsgrenarna på missionsfälten erfordra mycket; och wärldsförhållandena i wåra dagar, såsom resor, hednafolkens bildningsförhållanden, nödwändigheten af litteratur, behofwet af bildningsanstalter m. m. kräfwa af missionsarbetet ansenliga summor. Då

arbetet är förenadt med så stora kraf och utgifter, ligger ej felet till utgifternas stegring uti slösandet af medlen, utan uti de trängande behofwen. Wisserligen är det ekonomiska läget allwarsamt, och klarhet bör winnas uti orsakerna härtill och något göras i saken. Hwad Bestyrelsens förslag angående ökningen af inkomsterna widkommer, understöddes dessa i allmänhet af talaren, hwilken framhöll, att missionssällskapet ägde några fonder, såsom t. ex. missionsskeppsfonden, hwilka med årsmötets bifall möjligtwis kunde anlitas i och för missionsarbetet. Hwad arbetets inskränkning beträffade, hade detta en beklämmande werkan på hjärtat. Om också läget twingar till ett stannande för ett ögonblick, bör och får detta dock ej innebära något baksteg. Bakstegen äro farliga, särskildt är detta fallet med ett så litet sällskap som wårt är. Månget annat sällskap har fått stanna i sitt framåtskridande, men sitt arbete hafwa de därför ej inskränkt. Som sin slutönskan yttrade talaren, att sällskapet på allt sätt skulle försöka fortsätta med arbetet.

Förlagsaffärsföreståndaren G. Gyllenberg wille fästa uppmärksamheten främst wid wikten af att wäcka missionsintresse. Detta intresse kan ej stödas endast på ögonblickets hänförelse, utan måste för detsamma winnas en fastare grund. Ytterst wiktigt är att missionsarbetet göres till församlingarnas egen angelägenhet. Men därför äro dock nya impulser af nöden, och är det wiktigt, att sällskapets representanter äfwen framgent besöka församlingarna. Härwid bör dock ihågkommas, att dessa arbetare ej nöjde sig endast med att uppträda som talare wid gudstjänster och andra offentliga tillfällen, utan borde särskild wikt fästas wid ett personligt sammanträffande särskildt med de kretsar, som representera församlingen och med dem, hwilka utgöra kärnan uti missionsföreningarna. Därför borde Sällskapets predikanter dröja längre tid i församlingarna än hittills warit fallet, föranstalta diskussionsmöten med de för missionsarbetet intresserade kristna, närma sig kyrkorådets medlemmar, meddela underrättelser om missionsarbetet m. m.

Kyrkoherden K. Warmawuori war ej nöjd därmed att så mycket ordats om penningar. Han uppmanade de närwarande att mera lita på den penningelösa Herren, hwilken utsände sina lärjungar i wärlden. Och på samma gång borde arbetet påbörjas med större trohet i församlingarna med prästerna i spetsen. Talaren understödde de af Bestyrelsen föreslagna åtgärderna.

Dr. Paunu framhöll att under diskussionen twänne olika ståndpunkter gjort sig gällande, nämligen den warma hänförelsens och det lugna öfwerwägandets ståndpunkt. Dessa båda ståndpunkter behöfwa ingalunda stå i strid med hwarandra, utan endast komplettera hwarandra. Hänförelsen är en wiktig faktor i missionsarbetet, en sådan brinnande hänförelse som wi funnit hos aflidne Tötterman och Hannula. På samma gång är ett fortsatt wäckelsearbete af nöden. Särskildt behöfwas män, som kunna wäcka till lifs missionsintresse å orter, där sådant ännu ej finnes. Medel böra uttänkas, genom hwilka hänförelse kunde uppwäckas.

Men uti arbetet för wäckande

af denſamma kan man äfwen gå till öfwerdrift, och har detta äfwen redan ſkett, i det för mycket byggts på ſtundens känslor. För hwilken ſak man än ſöker wäcka entuſiasm, bör detta ſke ſå att detſamma efterföljes af ett fortſatt arbete uti ſtillhet. Wid missionswerkſamheten i hemlandet har allt mer fäſts uppmärkſanhet därwid, att ett beſtående missionsintresſe bäſt wäckes genom att ſprida kännedom om missionsſaken och deſs principer. Detta ſlags arbete bör fortſättas. En inſkränkning önſka wi ej, men om ſådant dock temporärt måſte ſke — ſåſom Beſtyrelſen föreſlår —, böra wi lugnt underkaſta oſs nödwändigheten af att t. ex. i Afrika i någon mån ſammandraga arbetet.

Paſtor Törnwall anſåg det wara af wikt att missionskännedom ſpriddes bland medlemmarna i förſamlingarna. Såſom medel att ernå detta mål wore en utwidgad föredragswerkſamhet, missionsdagar, missionsſtudier m. m. att rekommendera.

Efter det den allmänna diſkusſionen afſlutats framhöll ärkebiſkop Johansſon wikten af att framför allt fråga, hwad Guds goda och behagliga wilja är med afſeende på wåra ſträfwanden under denna tid, då Kriſtus-hatet wäxer och hindrar äfwen missionen. Om Gud will, att wi ſkola för en tid wara ſtilla, ſå ha wi att böja oſs och undwika tillgripandet af konſtgjorda medel. Därefter yttrade ärkebiſkopen:

För missionsarbetet har ſå litet offrats i Finland, att jag anſer det wara möjligt att underhålla detta arbete i den utſträckning detſamma nu bedrifwes, blott mera uppmärkſamhet fäſtes wid missionsarbetets betydelſe och wikt. Men om wi ej före maj månad erhålla de erforderliga medlen, då förenar jag mig om Beſtyrelſens beſlut att inſkränka arbetet, ty frågan gäller här om Guds wälſignelſe. Wi kunna nog anſtränga wåra krafter till konſtgjorda ſträfwanden, genom hwilka medel kunde winnas. Men Guds wälſignelſe will ej konſtgjordt arbete. Mig glädjer den grannlagenhet, med hwilken Beſtyrelſen har handlat och äfwen i ſitt betänkande framhållit det nuwarande läget. Jag hoppas, att wi till maj månad erhålla medel tillräckligt, om de mått och ſteg widtagas, hwilka i de olika klämmarna framhållits, men om ej medel finnes att tillgå, förenar jag mig med Beſtyrelſen. Hwad domkapitlen widkommer, ſå göra de ſäkert ſitt för att befrämja missionsarbetet, t. ex. genom att i circulärer framhålla missionsſakens wikt. Jag har af Beſtyrelſens åtgärder kommit till en ſådan uppfattning, att jag underſtöder dem.

Proſten Weſterlund hade gjort en beräkning, enligt hwilken präſterna i Finland utan att det bleſwe dem alltför betungande, kunde hopbringa c:a Fmk. 111,000, om en hwar med en liten ſumma „beſkattade" ſig efter ſina inkomſter, och ſtege denna ſumma till Fmk. 50,000, om blott hälften af Finlands präſterſkap underkaſtade ſig denna tillfälliga „ſjälfbeſkattning". Hithörande förfrågan kunde af kontraktsproſtarna göras hos proſteriets präſter.

Profesſor Hermanſon yttrade i anledning af detta wälwilliga förſlag, att wid detta möte, wid hwilket hufwudſakligaſt lekmän woro förſamlade, ett be-

slut i ofwannämnda riktning ej borde fattas. Och wore det för öfrigt ej heller lämpligt att bestämma, hwad andra kunna och böra offra.

Pastor Sirenius war af den åsikten, att wädjandet till förmögnare kristna nu knappast skulle kunna uppwisa bättre resultat än hittills om man ej nu på samma gång söker att på ett lämpligt sätt hos dem uppwäcka answarskänsla och öfwertygelse hwad wikten af missionsarbetet widkommer. Om man nu blott wänder sig till dem med anhållan om penningebidrag, utan att dessförinnan hafwa öfwertygat dem, så kunde detta wädjande missförstås och den stora saken skadas. Därför borde omedelbart något göras för att upplysa de kristna i denna sak. Här i Helsingfors borde arbetet påbörjas genom att t. ex. föranstalta en serie af föredrag, i hwilka missionssaken af sakkunniga belystes från olika sidor. Sedan borde sådana föredrag hållas äfwen annorstädes. Den tid wi lefwa uti är wisserligen en tid, då människo-sträfwanden ramla, men den är på samma gång en tid för oförtröttad werksamhet, som af dem som älska Kristus fordrar mycket. Liksom för 100 år sedan den stora missionswäckelsen uppstod under skuggan af stora europeiska krig, så kan äfwen den nuwarande wärldsbranden utgöra ett medel för Guds rikes framåtskridande. Detta mötes lösen borde blifwa: „framåt".

Rusthållaren f. d. landtdagsmannen Wärri ansåg Bestyrelsens förslag att i främsta rummet de förmögnare borde uppmanas till att gifwa sina offer, wara godt. Man bör ihågkomma, att här ej är blott fråga därom, hwad prästerna kunna gifwa och göra, utan att äfwen lekmännen borde få wara med. Det finnes dem, som kunna och wilja gifwa något, men de komma sig ej för att göra det, förrän man personligen påminner dem därom. Detta slags „kärleksbeskattning", hwilket aflidne Hannula så ofta begagnade sig af, borde äfwen framgent utföras, och därför borde nya män med Hannulas sinnelag skickas ut.

Prosten Tarkkanen påpekade att de i Bestyrelsens betänkande framhållna fakta redan för sig äro egnade att wäcka öfwertygelse om sakens wikt. Missionsarbetets behof äro nu klargjorda för missionswännerna; wi hafwa ej rättighet till att gå och säga: „Gifwen så och så mycket", utan wår sak är att framhålla fakta och att låta dessa tala sitt språk. Redan förefintliga medel böra tagas i bruk; äfwen genom tidningspressen kan mycket uträttas.

Pastor Haahti berättade om de erfarenheter, hwilka han wunnit på sina resor, bewisande att t. o. m. större summor kunna erhållas för Herrens arbete, om också det ej är möjligt att bestämma, huru mycket en hwar bör gifwa. Kärleken till missionen bör grundas enbart på Guds ord.

Föreståndaren Einiö wille påminna de kristna om att offrandet för missionssaken ej blott är en plikt, utan äfwen en stor förmån; för talaren gestaltade sig framtiden löftesrik, och wille han i det nuwarande swåra trångmålet ej blott se en tid, då penningemedel fattades, utan fastmer en tid, då Gud gifwer en wår tro motswarande hjälp.

Läraren Liimatainen un-

derstödde dem, hwilka ej frukta att sträfwa framåt och gjorde de närwarande uppmärksamma på „de bedjande" i Syd-Westra Finland, hwilka wisserligen hittills ej understödt missionsarbetet, men hwilka säkert skulle wilja bidraga därtill, om man blott personligen uppmanade dem därtill.

Kyrkoherden Roos fann förslaget, hwilket afsåg missionsskolornas stängande, dels i anseende till missionselewernas rättigheter, dels till missionsarbetets nuwarande behof och de arbetsmöjligheter och -kraf, hwilka efter krigets slut komma att göra sig gällande, ytterst betänkligt, men i betraktande af att Bestyrelsen enligt hans öfwertygelse säkert i grund och botten dryftat frågan, ansåg han sig ej kunna föreslå någon ändring i saken.

Fröken Ahlbom uppläste ett protokollsutdrag af Forssa missionsförening, i hwilket understöddes utgifternas minskande uti missionswerksamheten i hemlandet.

Prosten Aarnisalo föreslog att, om arbetet i missionsskolan afbrötes för ett år kunde kanske just missionselewerna anställas som insamlare af de mindre bidragen.

Sällskapets ekonom gaf en berättelse öfwer sällskapets inkomster. Under de tre senaste åren inflöt under januari månad c:a 30,000 mk. Detta år hade redan till den 15 januari inkomsterna stigit till öfwer 30,000 mk. Små gåfwor ha inlämnats i mängd. Till den 26 januari hade influtit Fmk. 48,000. Ännu mera anmärkningswärd war januari månad för 8 år sedan, då inkomsterna stego till Fmk. 92,000. Bland inkomstkällorna bör särskildt fästas afseende wid syföreningarna, hwilka redan inbringa c:a Fmk. 70,000 årligen. Sådana föreningar borde grundas flere.

Wid mötets afslutning yttrade ordföranden för sällskapets Bestyrelse, Professor R. Hermanson till mötets ordförande, ärkebiskop Johansson följande ord:

Herr Ärkebiskop! Å Finska Missionssällskapets wägnar ber jag få tacka Eder ej allenast därför, att Ni infunnit Er till mötet utan äfwen därför, att Ni ledt förhandlingarna wid mötet och gjort detta på ett sådant sätt, att mötet kunnat få en så allwarlig prägel, som det haft. Jag tackar äfwen för de wärdefulla ord Ni yttrat, och uttalar jag den önskan, att Missionssällskapet kunde äfwen framgent räkna Eder, Herr Ärkebiskop, bland sina wänner. Sällskapets forne direktor stod Eder, Herr Ärkebiskop, mycket nära, och Missionssällskapet har för närwarande glädjen att bland folket utsprida de prediknimgar Ni, Herr Ärkebiskop, hållit och hwilka blifwit wårt folk dyrbara. Wi hoppas att detta samband emellan Herr Ärkebiskopen och Sällskapet äfwen framgent må blifwa bestående. Å Sällskapets wägnar ett hjärtligt tack!

Härefter sjöngs Psalmen 302.

Prosten Tarkkanen tackade alla dem, hwilka infunnit sig till detta möte och genom att deltaga däri bidragit att göra detsamma innehållsrikt.

Ärkebiskopens afskedstal och slutbön läses å annat ställe i detta blad.

Kristi tempel och missionen.

Wid afslutandet af det„ möte af missionswänner, som ägde rum i Missionshuset 25—26 januari yttrade Ärkebiskop Johansson följande tänkwärda ord.

Jag ber att få tacka mötets deltagare att Ni så talrikt samlats och att denna wiktiga fråga warit föremål för allwarlig diskussion. Jag önskar att Gud må äfwen gifwa detta sin wälsignelse. Den för hwar och en af oss största uppgiften är att uppbyggas till en lefwande sten i det stora tempel, som medels Guds kraft uppbygges genom tidsåldrarna, och en annan lika wiktig uppgift är den, att wi äro behjälpliga till att foga nya stenar till detta lefwande tempel. Det är missionens stora, höga uppgift att ur hednawärlden samla dessa stenar till Guds tempelbyggnad. Större uppgift finnes ej på jorden, och till denna uppgift önska alla missionswänner Finska Missionssällskapet wälsignelse och kraft ofwanifrån. Det första templet uppbyggdes i fredstid; det war Salomos werk. Det andra templet war swårare att uppbygga. Arbetet utfördes med wapen i den ena handen och arbetsredskap i den andra. Det slutfördes under en swår tid. Nu uppbygges det tredje templet i anden. Detta arbete begynte, när Kristus grundade församlingen, och det har fortgått genom århundraden. Under de swåraste tiderna har det haft den bästa framgången När denna tempelbyggnad en gång skall framstå i all sin skönhet, skola äfwen de stenar den finska missionen genom Guds nåd fogat därtill blifwa synliga. Huru härligt skall ej detta tempel blifwa! — År 1868 ledsagade den dåwarande direktorn, prosten Sirelius, de första missionselewerna till Barmen. Jag war med på resan; det war min första resa till utlandet. Wi sammanträffade i Stockholm med riksarkiwarien Nordström. Han sade: „Huru wågar Finlands lilla folk grunda en egen mission?" Sirelius swarade därtill: „Gud har medel". Och Gud har haft medel. Nordström kunde aldrig ana, att Finlands folk skulle komma att utföra ett så widsträckt missionsarbete. Ännu har Herren medel och krafter, och wi önska att Guds wälsignelse må hwila öfwer detta arbete. Hwad som än förestår oss är det wisst, att detta tempel ej skall nedslås, och wisst är, att arbetet på denna tempelbyggnad, ej ens under de swåraste lidandes-tider, skall afbrytas, emedan det uppehålles med Guds makt. Wi nedkalla Guds wälsignelse öfwer oss själfwa och wårt folk.

Fader i himlen, Du som skapat himlarna och jorden, Du som styr den stora, wida, oändliga stjärnewärlden, Du som ända intill denna dag hållit Finlands lilla folk i Din nåds hägn, i Dina händer lemna wi oss själfwa, wårt folk, wår kyrka och wårt missionsarbete. Du lifwets Herre, hwilken all makt är gifwen i himmelen och på jorden, Du är det, som befaller att gå och göra alla folk till dina lärjungar. Wälsigna

Du Herre missionsarbetet! Herre, Du som allena kan öppna boken, wärldsutwecklingens bok, som war förseglad med insegel, Du som befaller att templet skall mätas, på det att ingen skall kunna förgöra det, Du som befaller att insegel skall sättas på de Dinas pannor, Du som med Guds ord tillintetgör den makt som kämpar emot Dig, Du som låter de mörkrets makter, som nu plåga kristenheten få del af den andra döden och dess plägor; Herre i Dina händer lemna wi oss själfwa, wårt folk och wårt missionsarbete! Du all nåds Gud, lifwets Furste, war wårt wärn, wårt ljus, wår wäg, tills wi en gång få se Dig ansikte mot ansikte!

Fader wår!

Herren wälsigne oss! Amen.

Helsingfors Svenska Missionsförbund.

En minnesfest.

Helsingfors Svenska Missionsförbund har nyligen firat sin 10-årsfest, hvilken begynte söndagen den 30 januari med en serie andliga sammankomster hvilka pågingo sedan under hela den påföljande veckan. Sammankomsterna höllos i missionskyrkan, hvarest såsom talare uppträdde Baron K. A. Wrede samt predikanten Järn jämte son. Sammankomsterna voro talrikt besökta och tillika med de »eftermöten», som höllos, åtföljda af välsignelse. Mötena voro afsedda turvis för ungdomen och fullvuxna personer.

Årsmötet — och den egentliga 10-årsfesten — hölls måndagen den 7 februari, hvarefter ännu några samkväm hållits.

Med anledning af minnesfesten har utkommit en »*Minnesskrift*», utgifven af Helsingfors Svenska Missionsförbund och redigerad af Baron Wrede med tillhjälp af ett antal andra författare af uppsatser, såsom prosten Tarkkanen, pastor Haahti m. fl. Vi be att få rekommendera på det bästa denna publikation (pris endast 75 penni).

Vid de gudstjänster och sammankomster som hållits i samband med festen uppgingo kollekterna till ungefär 1,000 mark, hvarjämte en gåfva på 1,000 mark samt en annan på 100 mark skänktes åt missionen.

Vi be att få lyckönska Helsingfors Svenska Missionsförbund i anledning af dess framgångsrika och välsignelsebringande verksamhet under de flydda tio åren samt uttala våra bästa önskningar om en fortsatt nyttig verksamhet i Herrens tjänst.

Meddelanden.

Finska Missionssällskapets årsmöte.

Bestyrelsen har beslutat, att årsmötet detta år kommer att hållas den 27—30 juni. Årsmötet är bestämdt till den 30 juni. Wi hoppas att åter denna gång rabatt på biljettprisen å järnwägarna bewiljas af regeringen.

Wår sommarwerksamhet.

I sista numret påminte wi missionens wänner i församlingarna om att under mars månad till Missionssällskapet insända alla förslag om missionsfester, som skola hållas i nästa sommar. Arbetsprogrammet för Sällskapets talare och predikanter kommer nämligen att fastställas redan i början af april, hwarför wi måste få weta i god tid önskningarna och planerna i församlingarna.

A somliga orter ha redan under föregående år anordnats större missionsfester eller missionsdagar för hela prosterier. Dylika möten blifwa helt säkert allt wanligare, ju mera missionsintressset wabnar. De hafwa äfwen alla förutsättningar för att blifwa ändamålsenliga. Til sådana tillfällen är det möjligt att få de bästa krafter i rörelse, och säkert är att missionsintresset genom dem får de waraktigaste wäckelserna. Men dylika större missionsmöten kräfwa äfwen noggrann förberedelse för att kunna lyckas. Dessa borde man i god tid taga itu med. Missionssällskapet will naturligtwis gärna wara behjälplig wid dylika mötens anordnande och då troligt är att till många af dem talare önskas från missionssällskapet, är det desto nödwändigare att förslagen därom göras i tid.

Hwad missionsfesterna i församlingarna widkommer, wore det att önska, att de så mycket som möjligt koncentreradas till en plats, naturligast kyrkan. Det finnes gifwetwis församlingar, i hwilka äfwen s. k. byfester, till följd af lokala förhållanden, måste hållas, men såsom regel borde fasthållas att e n werklig sommarmissionsfest i församlingen hålles, och att denna fest blir en werklig fest.

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Amobomissionens skol- och litteraturfond:

Af en syförening i Helsingfors **90: 50.** — Till en sjuttioårig missionärs minne **65: 20.** — 1 sparb. **9: —.** — **Summa: 164: 70.**

Kinesiska skolfonden:

Fr. Åbo g. fröken **Lemberg 50: —.** — Helsingfors skolungdoms miss. förbund **150: —.** — **Summa: 200: —.**

Fonden för Judemissionen:

Behålln. af samkväm i miss. kyrkan **25: 60.** — Fr. Kyrkslätt: 2 koll. 11: 45, fr. Esbo 3 koll. 137: 26, fr. Tavastehus 2 koll. 20: —, behålln. af serv. 6: 10, fr. Tyrvis 2 koll. 20: —, fr. Kumo: koll. 7: 67, fr. Björneborg: koll 6: 02, fr. T:fors, gåfva 11: 55, rysk mynt 27 kop., g. past. **Schalin 220: 75.** — n—r **30:** — — Uleåborg miss. fören.: en sparb. **14: 50.** — **J. H. J. 250: —.** — Under T:fors poststämpel **40: —.** — Fröknarna **Maria Silfven** och **Hulda Fogelholm,** Uleåborg, till utdeln. af Nya Test. **150: —.** — **Summa: 730: 85.**

Afr. Barnhemsfonden:

Fröken **L. Kivivaara,** H:fors, understöd **300: —.** — Sörnäs miss. fören. d:o **70: —.** — Södra finska församl. miss. fören.: af barnsyfören. **150: —.** — **Summa: 520: —.**

Gåfvor till Hednamissionen mot lifränta:

Onämnd **12,000: —.**

Rättelse: Ifrån Juli månads redovisn. har uteblifvit: En miss.-vän fr. Nykarleby g. prost. **Petrell 1,000: —.**

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskyll skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9.

N:o 4. April. Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet 58 årgång. 1916.

„Han är wår frid."

Frid med människor.

Ef. 2: 11—22.

II.

Då apostlen säger att Kristus är wår frid, så åsyftar han därmed ännu ett annat förhållande, än wårt till Gud. Han förkunnar för oss, att Kristi försoningsdöd lägger en ny grund ockstå för wårt förhållande till wår nästa.

Paulus hade att kämpa med en stor motsats, som war rådande mellan de människor bland hwilka han arbetade. Där fanns judar, som ansågo sig själfwa för Guds folk och för hwilka hedningarna woro likställiga med hundar. Där fanns ockstå greker, som ansågo sig själfwa för bildade och alla andra för barbarer d. w. s. wildar. Motwilja, ja ofta nog öppen fiendskap rådde mellan dessa twå människoklasser. Därtill kommo andra motsatser: den frie mannen kände det omöjligt att wara likställd med slafwen; män kände det omöjligt att wara likställda med kwinnor.

Nu hade äfwen för Paulus det blifwit en hjärtesak som för Kristus war en hjärtesak, då han före sitt lidande så innerligt bad till Gud, att alla de måtte wara ett som trodde på honom (Joh. 17: 20—23). Äfwen Paulus har gifwit uttryck åt denna tanke flerfaldiga gånger. Så läsa wi i Fil. 2: 2: „Gören min glädje fullkommen därigenom, att I ären ens till sinnes, hafwande samma kärlek, endräktiga, med ett sinne, så att intet sker af partisinne eller fåfänga, utan så att den ene i ödmjukhet aktar den andre högre än sig själf." Och ju tydligare apostlen såg huru djup den klyfta war, som låg mellan de olika elementen i församlingen,

desto mera bemödade han sig att lägga en säker grundwal för enheten församlingsmedlemmarna emellan. Denna grundwal hafwa wi uttalad just i wår text. Wi läsa där: „Ty Han är wår frid, Han som af de båda har gjort ett och har nedbrutit afskrankningens skiljemur, fiendskapen. . . . på det att han skulle af de twå i sig skapa en enda ny människa, i det att han stiftade frid, och med Gud försona dem båda i en enda kropp genom korset, då han på detta dödade fiendskapen."

Då Kristus på Golgata försonade oss med Gud, så försonade han på samma gång människorna sinsemellan, ty på en och samma gång, i en och samma kropp bar han allas wåra synder och försonade oss alla. Därför kunde aposteln skrifwa till grekerna: han är w å r frid, ty han hade tillintetgjort det swalg, som låg mellan judar och greker.

Huru är det nu med oss? Det finns ju bland oss skiljaktigheter, som äro helt naturliga; wi äro män och kwinnor, swenskatalande och finskatalande, fattiga och rika, bildade och obildade o. s. w. Men wi borde ju alltid komma ihåg, att wi äro alla skapade af en och samme Gud och att wi alla härstamma från en gemensam stamfader, och därför borde wi alla känna en stark gemensamhetskänsla. Men huru är det? Finns det icke ofta motwilja, förakt, afundsjuka, missämja, fiendskap människor emellan? Huru ofta försöker man icke att göra skillnaden mellan olika människogrupper så stor som möjligt. Ni ha t. ex. hört ordstäfwet: gör bonden rätt, men aldrig godt. Tanken är wäl den, att bondens moral förmenas stå så lågt, att han kan endast missbruka andras wälwilja, men man själf, man står pä en alldeles annan ståndpunkt. Och har ni hört, med hwilken bitterhet man ofta nuförtiden bland arbetarbefolkningen nämner ordet „herre"; och därtill bära de ingalunda ensam skulden.

Sedan finns det partianda på religiösa grunder; man skulle så wäl komma öfwerens med den och den människan, men se, nu går hon inte på samma ställe för att höra på Guds ord som jag, eller hör inte till samma grupp af troende som jag, och därför är det så swårt att tåla henne.

Allt större blir motsatsen, då det blir fråga om olika nationer. Har icke t. ex. ordet „jude" ofta i wåra öron en mycket dålig klang.

Andra exempel behöfwa ju ej nämnas. Låtom oss blott rannsaka wåra egna hjärtan, huru det står till där. Känna wi motwilja, antipati, mot någon af wåra medmänniskor? Eller är det någon, wi känna förakt för? Då är det icke kärlek och frid, som råder i wårt hjärta. Nej, då finns där något, som är motsatsen till kärleken.

Låt mig få påpeka, att hela wårt troslif, ja wårt ewiga wäl står på spel, om wi hysa förakt eller motwilja mot någon af wåra medmänni-

sker. Ni minnas apostelns ord: den som icke älskar sin broder, som han har sett, huru kan han älska Gud som han icke har sett?

Om wi märka, att där finns i wårt hjärta något af det wi nu talat om, så låtom oss gå till Golgata med det. Där se wi Kristus, Guds Lamm, som ensam, i en och samma kropp led för allas wåra synder. „Han är försoningen för wåra synder, men icke allenast för wåra, utan ock för hela wärldens.“ Där äro wi alla likställda; wi äro syndare, som förorsakat Kristi lidande och död. Där ha wi alla en och samma Ställföreträdade och Frälsare. Genom honom hafwa wi alla i en och samma Ande tillträdet till Fadern. Han dog „för att till ett församla Guds förskingrade barn“.

Men här uppstår dock ett swalg, som är wida större än de motsatser wi hittills berört. Det uppstår ett swalg mellan dem som i tron anamma försoningens ord och dem som icke göra det. Wi kunna icke wara ett med dem, som förkasta frälsningens ewangelium och så gå sin förtappelse till mötes. Men låtom oss äfwen härwidlag komma i håg apostelns förmaning: „Om möjligt är, så mycket som på eder beror, hafwen frid med alla människor.“

Kära wänner! Kristus är wår frid. Han har genom sitt bittra lidande och död försonat oss med Gud. Han har också lagt grunden, på hwilken människorna kunna nå frid och endräkt sinsemellan. Låtom oss behålla frid med människorna och i synnerhet med de människor, som äro wåra bröder i tron. Då skall det gå i fullbordan, som war sagt af profeten Jesaja:

„Af den wedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så blifwa mättad.“

S. C.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Under kriget.

(K. C.) Anyo ha wi erhållit underrättelser genom ett par till en enskild person anlända bref, det ena dateradt d. 3 januari detta år, det andra den 10 i samma månad. I synnerhet ett af dem, skrifwet af en af wåra kwinnliga missionärer, innehåller åtskilligt af intresse, hwaraf wi här meddela det hufwudsakligaste.

„Efter den långa tid, hwarunder förbindelsen med hemlandet warit afbruten, wet man ej riktigt, hwar man skall börja och hwar man skall sluta. Med prisandet af Herrens nåd är bäst, ty Han har warit en underbar Hjälpare hela denna tid. Kriget har på alla sidor omgifwit oss, men wi ha så fått lefwa i frid och ro, att

wi med undran frågat, hwarför Gud så skonat oss. I Uukualuiri kom man dock jultiden 1914 i någon beröring med kriget, då dit hämtades sårade efter slaget wid Kunene. Wi ha i stället haft det swårt här med hungersnöden. Hwad wåra egna behof beträffar, ha wi nog fått erfara, att wi ännu haft samma Hjälpare, som förr med fem bröd bespisade 5,000 män, och af hwilkens wälsignelse det beror, att mjölet ej tar slut i skäppan, ej heller oljan i krukan. Om man wid krigets början hade sagt oss att wi under en så lång tid skulle komma till rätta med det lilla förråd de wåra här innehade, skulle det förefallit otroligt. Spara ha wi nog fått göra och allt emellanåt neka oss något, men dag för dag har Herren hulpit. Hälbich har nu kunnat sända oss något lifsförnödenheter, hwilket hälsats med stor glädje. Herren ware lof för Hans omsorg om oss!"

Hungersnöden i Ambolandet.

„Detta arma folk har det wärre, och det är ett djupt lidande att se dess nöd, utan att kunna göra något till dess afhjälpande. Wid slutet af 1914 war det redan hungersnöd, men början af senaste år såg mycket lofwande ut. I början af februari föll det mycket regn, en gång på sina ställen ända till 200 mm. Men när gräset begynte grönska och den lofwande brodden på åkrarna wäckte glada förhoppningar hos de arma uthungrade människorna, wisade sig en liten swart mask, som ej ofta är synlig. Det war en bedröflig syn, — en mask i toppen af hwarje strå, öfwerallt, där det fanns någon frisk grönska, och efter några dagar woro de flesta fält och åkrar lika bara som de warit före regnet. Om Gud nu wille gifwa regn, skulle gräset spira upp på nytt, menade man, men regnet uteblef. Wecka efter wecka wäntade wi, men himlen förblef tillsluten. Man kände sig förkrossad, hungersnöden stod åter för dörren, en wärre nöd än förr, emedan någon hjälp från de andra stammarna ej war att wänta. „Okapuka" och bristen på regn förtog människorna öfwerallt hoppet att få lefwa. I Ondonga wäxte dock trots torkan rikligt ett slags melon, hwars frön de kunde äta och med hwars tillhjälp lifwet jämt och nätt uppehållits. Ofantligt många ha dock dött hungersdöden, i synnerhet sådana, som kommit öfwer ifrån andra stammar. Öfwerallt på fälten påträffas lik. Här hos oss i Ondonga är ändå någorlunda drägligt, men bland stammarna wäster om oss lär det wara gräsligt. Dessutom är en magsjukdom gängse, som kräfwer många offer. Afwen församlings-

medlemmar ha dött, dels af hunger, dels till följd af sjukdomen. Jag kan ej beskrifwa huru förskräckligt det är att se dem och att, när de be om hjälp, sända dem ifrån sig utan, emedan det ej finns någon att ge. Till det yttersta har man försökt göra hwad man kunnat, men det har warit som en droppe i hafwet, i förhållande till behofwen."

„Detta år hoppas wi dock att hjälpen skall komma. Regnet har uteblifwit tills nu, men nu har Herren fröjdat oss därmed, om wi också ej fått mycket. Marken börjar småningom grönska. Folket gräfwer upp rötter ur jorden och kan nu få grönsaker. På somliga ställen ha grodor redan warit synliga. Hwilken fröjd! Kreaturen, som månadtal lidit af både hunger och törst, börja småningom få mat och dryck. Swårt har det warit, men nu börjar det småningom ljusna."

Skolarbetet.

„Här i Onajena har jag nu tillbringat ett och ett halft år. Under skoltiden har jag ensam fått ha hand om barnens klasser. Barnen äro ungefär 80 à 90, och ha både lust och intresse för sin skolgång. Wi ha försökt gå på trots hunger, köld, hetta eller blåst. Brist på skollokal förorsakar stora swårigheter. På morgonen har jag warit med barnen i ett litet gästrum, som jämt och nätt rymmer fyratio. Om luften än blir instängd, är det ändå bättre där än ute i blåsten och solhettan. På eftermiddagen är jag med de stora barnen i wagnslidret, dit solen skiner in genom dörröppningen. Där blir man störd af ett och hwarje. Det händer ibland att tuppen med sin familj kommer på inspektion och tillkännager ljudeligt galande sin närwaro, ifall man ej råkat obserwera hans höghet. Ibland förirra sig äfwen byns hundar till wår skola, ibland någon dum kalf, som ej kan skilja mellan det lofliga och det olofliga. Man kan ej wänta mycket af en sådan skola, i synnerhet som där råder brist på allt underwisningsmaterial. Missionär Lehto slog ihop ett par bräder åt mig och målade dem swarta, — det är taflan med hwilken jag har fått komma till rätta. Barnen ha wid skrifning begagnat som bord dåliga palmkubbar, hwilka eljes wid gudstjänsterna utgöra de gamlas sittplatser. Allt är mycket primitiwt, men många dyrbara stunder har jag ändå, trots allt, haft med min skara rundtomkring mig. Mitt eget hjärta har wärmts och jag tror att Herren låter något utsådt frö gro och wäxa i mina smås hjärtan."

„Under skolans mellantider utgöres mitt arbete af sjukwård och besök hos sjuka. At församlingens äldre medlemmar har

undervisning gifvits i sömnad. Luise Lehto och jag hade under sista ferietiden syskola med barnen, inalles 50 flickor och gossar. Många eftermiddagar togos i anspråk därtill. På söndag eftermiddag har jag äfven haft skola med barnen. Arbetet blir allt kärare, i synnerhet nu, då språket ej mera utgör ett så stort hinder och då folket af sig själft kommer för att söka hjälp hos oss."

Annat rörande våra utsända.

„Ännu vill jag i korthet nämna, att Karin Hirn kanske just i dag farit till Hererolandet i sällskap med Gehlmanns. Maija Lehtovaara har varit mycket sjuk i feber och lidit af den gängse magsjukdomen; hon reser antagligen också snart till Hererolandet för att rekreera sig, om det blott blir tillfälle därtill. Att Glad är död vet man antagligen därhemma. Anna Glad är nu ensam i Oshigambo med Hilma Kupila. Ifall Hilmas resa blir af, är det bestämdt, att Maija Länsiö eller jag skola vara med Anna Glad under Hilmas bortavaro. Eljes har jag ingenting särskildt att omtala. Alla de andra må för tillfället som vanligt. Broder Koivu har varit mycket sjuk, men är igen återställd. Äfven de tänka på en resa till Hererolandet."

Ett bref af fru Anna Glad.

Af fru Anna Glad har både till hennes egna och hennes aflidne mans anhöriga anländt ett bref, som är dateradt den 21 september 1915, således ungefär en månad efter missionär Glads död. Med tillåtelse af brefvets emottagare återgifva vi här några ställen ur detsamma.

„Om Herren ej vore med oss, huru skulle det gå oss i detta lifvets vedervärdigheter, huru skulle vi uthärda med detta jordelifs skickelser? Herren vet hvilka svårigheter äfven Ni hafva haft att genomgå under denna långa tid hvarunder vi ej fått några som hälst meddelanden från Eder. Vår enda tröst under denna ovisshetens tid har varit vissheten om att Herren lefver och att Han står ofvan alla lifvets växlingar. Allt måste ock slutligen tystna inför Honom. Hans egna äro icke glömda för Honom, och äfven i den mörkaste tid skyndar Han att hjälpa dem." — — — —

„Herrens vägar äro ofta så underbara att vi ej förmå utgrunda dem. Det bästa vi kunna göra är att bedja om ett förnöjsamt och ödmjukt sinnelag, så att vi finge kraft att nöjda taga emot den del Han behagar gifva oss. O, att vi finge kraft att bära äfven den tyngsta börda med glädje och tacksamhet! Vi måste försöka att lära oss detta och bedja af Herren hjälp därtill. För människonaturen är detta

icke lätt, men det blifwer lättare, om wi öfwa oss att utbedja af Herren kraft till tacksamhet för allt, ja äfwen för sorgen. Något af detta har äfwen jag fått erfara. Eller tro Ni att det har warit lätt för mig att skiljas ifrån alla mina egna, hwilka werkligen äro kära för mig, och för hwilka jag warit redo att offra hwad som hälst. Skilsmässan från barnen är ju redan en gammal sak, fast än därför icke lättare, men jag har ju fått skiljas från en ännu kärare och mera närastående, skiljas tills wi åter mötas hos Kristus. Så är det werkligen, Aksel är ej mera här. Den 25 augusti gick han till Faders-hemmet, dit han redan så längtade att få gå. Här inwid kyrkan i Oshigambo är hans graf. — Aksel war sjuk jämt tio weckor. Först i början war det nog så lindrigt, men småningom öfwergick det till förlamning. Wenstra sidan förlamades och mot slutet hade han en swår hufwudwärk. Ända till sista dagen fick han behålla sin taleförmåga. Till hwar och en af hans egna gingo hans tankar och han fröjdades öfwer den nära förestående hemkomsten. Där förenas wi sedan.

„Min harpa, som han strängat har
Och stämt sitt namn till pris,
Skall klinga då så underbar
I fridens paradis.
Halleluja jag sjunger där
Med hela himlens segerhär
Och glömmer jämmerdalens strid
Wid denna himlens frid.“

„Där wäntar Aksel sina kära likson så många andra återlösta. Sannerligen äro de saliga som redan äro där. Till sist bad han mig läsa psalmen: „Jerusalem, Du Herrens nya stad“ (Sw. Ps. b. 500). Ja, där i det nya Jerusalem wäntar han sina egna. Härligt är det att blicka hän emot denna tid. Snart stundar den dagen. Inom kort äro wi alla hemma och då finns det ingenting som stör wår glädje. Det kännes som om wore min ande redan där. O hwilken salighet!“

*

Det ofwannämnda brefwet har blifwit afsändt först i nowember, ty i senare delen af brefwet, som är dateradt den 9 nowember, omnämner fru Glad att några af wåra arbetare hade erhållit bref från hemlandet och uttalar sin glädje öfwer att brefwen numera framkomma äfwen dit. Det wore wäl, om missionens wänner, och isynnerhet de, som hafwa bekanta bland wåra missionsarbetare, wille ihågkomma dessa med bref. Detta skulle bringa dem säkert mycken glädje i deras trångmål.

Ytterligare bref från Ambolandet.

(K. C.) Då wårt blad redan war nästan färdigt till tryck, anlände till missionsdirektorn bref från missionärerna Martti Rautanen och K. Björklund, det förra dateradt d. 30. 12. 1915, det senare d. 3. 1. 1916. Väg-

ge brefwen medföra ytterligare underrättelser om hungersnöden i Ambolandet. Af ambobor, som flytt undan för den till Hererolandet, finnes det enbart i Karibib 3000, af hwilka det dör 3—10 om dagen. Wid slutet af senaste år hade af hunger dött i Olukonda 48 kristna, i Ondangua församling 22, i Ondonga beräknas deras antal utgöra 10 % af hela befolkningen, i Uukuanjama 25 %. Wägarna till Hererolandet äro beströdda med lik. — Äfwen boskap har dött, isynnerhet dragoxar. Somliga af de wåra ha förlorat hälften af sina oxar, andra 3 à 4. — Mjölk har ej erhållits på flere månader, af getmjölk endast så mycket att det räckt till att blanda i kaffet. — Martti Rautanen omtalar att de nya myndigheterna bemöta missionärerna wänligt, och att han haft mycken brefwäxling och annan förbindelse med dem. Den obesatta stationen i Ondangua har på begäran öfwerlåtits åt dem till begagnande.

Från wårt missionsfält i Kina.

Mognad skörd.

Till Y-pins minne.

När flickskolan wid missionsstationen i Tayung för 8 år sedan öppnades, fanns i den lilla skaran af elewer en blek och späd tolfårs flicka. Med ifwer begynte hon sitt arbete och war snart en af skolans bästa elewer. Snart öppnade hon äfwen sitt hjärta för Jesus och så småningom slöt hon sig allt innerligare till Frälsaren. När så twå år förflutit, bad hon om att blifwa döpt. — Hennes far Miao-hsii-fu war missionär Meedars språklärare och sekreterare. Äfwen han lät inskrifwa sig som elew af läran och snart upptogs denna intresserade och begåfwade man som dopelew. Hans familjeförhållanden woro ändock sådana, att han ej för hemfridens skull kunde tänka på att låta döpa sig. Hans hustru och syster hörde nämligen till de mest ifriga anhängarna af den hedniska religionen och gjorde allt hwad de kunde för att få honom att afstå från sitt förehafwande. För fridens skull och i det hopp att ewangeliet äfwen skulle förmå winna deras hjärtan beslöt han att uppskjuta sitt dop. Därmed war äfwen hans lilla dotter Y-pins öde afgjort, ty hon war för ung att döpas emot sina egnas wilja. Det war en tung och brant stig hon hade att wandra, innan hon skulle nå målet för sitt hjärtas längtan.

Då hon war 14 år gammal, dog hennes far efter en kort men swår sjukdom. Hans äldsta syster, fru Tai, hade under tiden blifwit lärarinna wid flickskolan. Hon hörde till wegetarianernas samfund och hoppades

genom ett strängt sedligt lif kunna förwärfwa sig en lycklig tillwaro efter döden. De dagliga gudstjänsterna i kyrkan öppnade emellertid hennes ögon att se, att äfwen det bästa lif utan Gud och utan Frälsare är ett förspildt lif, som ej skänker hopp om ewig salighet. Hon studerade flitigt den nya lärans sanningar men bibehöll dock flere hedniska bruk, hwilka det ej war henne så lätt att afstå ifrån. Wid broderns dödsbädd hade hon gjort sitt bästa för att böja hustruns och den yngre systerns styfwa sinnen, men hade ej förmått något. Han war för sjuk för att tillräckligt tydligt kunna klargöra sin wilja och dog så odöpt. — Medan fru Tai, sedan hon genom en stor öfwerswämning förlorat all sin egendom och med knapp nöd räddat sitt lif, så småningom blef en allwarlig och ifrig kristen, fick den stackars unga flickan efter faderns död föra ett mödosamt lif och widkännas mycken sorg och hjärtenöd. Hennes egna tilläto henne ej mera att besöka hwarken skolan eller gudstjänsterna. I hemmet afstängdes hon alldeles från den yttre wärlden och förbjöds att besöka missionsstationen. Hennes styfmoder (hennes egen mor hade nämligen dött, när hon war 9 månader gammal) brände hennes bibel och andra kristliga böcker, för att hon skulle glömma den nya läran, som fört henne alldeles wilse. Genom fru Tais förmedling fick hon dock snart nya böcker, och hwar gång hon wisste att gudstjänst eller andaktsstund hölls på missionsstationen drog hon sig tillbaka till sitt rum för att i ensamheten läsa Guds ord och bedja, och hennes Frälsare styrkte henne så, att hon förmådde blifwa honom trogen. När fru Tai besökte hennes hem, förstod hon alltid att ställa det så, att de en stund fingo wara på tumanhand för att hon finge tillfälle att få förklaring på det hon ej förstått wid läsningen af bibeln. Fru Tai redogjorde äfwen för de predikningar hon åhört i kyrkan och bad med henne. Härigenom stärktes den unga flickans tro och wetande och dessa skänkte henne ny kraft att härda ut i kampen mot hennes hedniska egna och att bära längtan efter de gemensamma gudstjänsterna. Hon kom t. o. m. så långt att hon utwerkade tillstånd för sin lilla syster att besöka missionsstationens flickskola. Den lilla förde ibland sin yngsta syster med sig till den kristna barnträdgården och snart war hon en daglig gäst där. Hennes bror, som efter faderns död begynt latas och uteblifwit från gosskolan, därför att man gjort honom uppmärksam på, att han regelbundet måste komma till skolan och ej finge i dagatal emellanåt slå dank på gatorna, förwandlades snart under systerns inflytande till en stadig yngling, som flitigt besökte stadsskolan.

Innan Y-pin fick sin innerligaste önskan uppfylld, nämligen att genom dopet upptagas till Jesu eget barn, måste hon genomgå en tid af stor swaghet och kroppsligt lidande. I september detta år insjuknade hon mycket swårt. Hon hade redan i åratal warit swag till hälsan och ofta fått utstå swåra plågor, utan att egentligen lida af någon bestämd sjukdom. Hennes mor hade dött i lungsot och man fruktade i åratal, att dottern inom sig skulle bära frön till samma sjukdom.

I en månads tid hade hennes fötter redan warit förlamade af slag och kroppens alla funktioner förslappade, men ändock hade hon hwarje dag bestyrt om att syskonen sändes till missionsstationen. Hennes bön dag och natt war att missionsföreståndaren skulle komma hem.

Denne hade nämligen först warit i Tzeli för att inspektera byggnadsarbetena där och sedan rest med sin familj till Honkong, för att där uppköpa byggnadstillbehör. När Meedars återwände från sin tre weckor långa färd, fick fru Meedar genast bud att komma till den sjuka. Det war en sorglig syn, som här mötte henne, om man endast såg på den bräckliga, af sjukdom nedbrutna kroppshyddan. Den sjukas första ord woro dock: "Förbarma er öfwer mig och hjälp mig, att jag må blifwa döpt och min själ så frälsas!" Redan samma dag döptes hon också i Jesu namn. Lugn och lycklig härigenom war hon nu färdig att äfwen mottaga lekamlig hjälp. Fru Meedar försökte att så mycket som möjligt lindra hennes plågor och skref om henne till doktor Logan i Changteh. Snart anlände äfwen medicin, som stillade plågorna. Hoppet om

Y-pins likfärd.

hennes tillfrisknande waknade åter till lif. I glädjen där öfwer gingo hennes egna så långt, att de lofwade, att hon, när hon tillfrisknade, skulle få flytta till missionsstationen för att inhämta mera kunskap och så förbereda sig att en gång deltaga i arbetet för Herrens sak. Några dagar trodde hon t. o. m. själf att hon skulle tillfriskna, men då hon märkte att krafterna blott aftogo och plågorna ökades stundom till det outhärdliga, koncentrerade sig alla hennes tankar kring önskan att snart få komma hem. Innerligt längtade hon efter den dag, då hennes Herre skulle kalla henne, men hon måste ännu utstå mycket innan den dagen kom. Med sina egna talade hon blott om sina nödwändigaste behof, men när fru Meedar eller fru Tai kommo för att hälsa på henne, då hade hon så mycket att fråga och berätta om. Hennes tankar rörde sig blott kring himmelska ting, och stilla och tåligt orkade hon åter uthärda plågorna, när hon ur Guds ord och bönen hämtat ny kraft.

Tidigt en morgon kallades fru Meedar och fru Tai åter till den sjuka, ty slutet syntes wara nära. Fru Tai, som först anlände, fann henne medwetslös som om döden redan inträdt. Hon föll på sina knän och bad att Gud i sin barmhärtighet skulle låta själen ännu så länge stanna i sitt jordiska omhölje, att den döende kunne uttala något ewighetsord till stadfästelse för sin tro och andra till ett sant wittnesbörd. Fastän den sjuka ej på en lång stund orkat få ett ord öfwer sina läppar, sade hon nu med klar och tydlig stämma: „Jag ser glädjens och salighetens himmel. Jesus gaf åt mig en hwit dräkt för att jag skulle få wara hos honom. Ingen får gråta eller sörja, ty att winna en sådan salighet är en stor glädje." När fru Meedar anlände, blef den sjuka åter medwetslös och fick ett mycket swårt krampanfall. Snart lugnade hon sig dock åter och när fru Meedar bedt med henne sade hon om en stund lugnt och klart några sista önskningsmål beträffande begrafningen. Hon bad ännu en gång, att ingen skulle gråta, utan att hennes begrafning skulle firas på samma sätt som julen i missionskyrkan, hwarwid mycket skulle talas om Jesus, mycket sjungas och många ljus tändas. Följande morgon war hon ännu wid fullt medwetande, om ock mycket swag ända till kl. 8 f. m., då hon slutligen fick lugnt slumra in i den sista sömnen. Huru litet hon i själfwa werket tänkte på sig själf och huru mycket däremot på andra framgår äfwen af hennes sista ord. Hon kände wid 6-tiden att slutet nalkades och sade då: „Skynda er nu och hämta fru Meedar!" Därwid kom hon emellertid att se ut genom fönstret och då hon märkte, att det hällregnade, sade hon åt den gamla kwinnan, som skötte henne: „Nej, nej, spring fort, och säg åt tjänaren att ej hämta fru Meedar hit, ty hon är swårt förkyld och det regnar så. Hon får ej alls stiga upp ur sängen. Om dina fötter bli wåta, så tag mina kängor—men skynda dig!" Dessa woro hennes sista ord. När fru Meedar dock kallades dit kl. 8, hade hon just för alltid slutit sina ögon.

Wid tiotiden kommo flera kristna tillstädes och snart hölls den första kristna predikan i detta strängt hedniska hem. Den lilla swaga lågan hade blifwit en klart brinnande eld. Gifwe Gud, att ej den mera slocknade utan wärmde och lyste kalla, hårda hjärtan. — Enligt kinesisk sed skulle denna dag ha bort firas med en glad fest, ty det war dagen före Y-pins 21:sta födelsedag. Hon firade nu denna fest hos sin Frälsare. Hwarje afton inbjödos numera de kristna att hålla en andaktsstund och hwarje afton war gästrummet fylldt med människor, ty äfwen hedningar infunno sig, om ock helt naturligt ofta blott af nyfikenhet. De manliga kärnfulla ord, som här talades, gjorde åtminstone mänskligt att se ett djupt intryck på många af de närwarande. Den unga flickans egna woro djupt rörda öfwer hwad de sett och hört genom den kära döda och af de allwarsord, som talats till dem. Endast Gud wet dock om tåresådden kommer att wäxa och bära frukter. Af stor betydelse är dock redan den omständigheten, att modern gifwit sin äldsta son löfte att inskrifwa sig som elew af läran och deltaga i gudstjänsterna wid missionsstationen.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

(För missionsstudiekretsar af S. C.)

5. Morgongryning på Kinas sydkust.

Samtidigt som Taiping-upproret likt ett nattligt oväder drog öfver Kina begynte det redan dagas i enskilda medlemmars af detta folk hjärtan. Härom skola vi denna gång söka teckna några drag.

Basel-missionen begynner sitt arbete.

Basel Missionssällskapet var en af de missioner, som till följd af Gützlaffs väckelserop upptog arbetet i Kina. Dess första missionärer, Lechler och svensken Hamberg, som vi redan lärt känna till namnet, anlände 1846 till Hongkong, där Gützlaff var dem behjälplig med att sätta arbetet i gång. I denna stad verkade de sedan såväl som i närliggande städer och byar i provinsen Kuangtung på Kinas sydkust.

Varnade af de misstag Gützlaff gjort sökte dessa män nu gifva dem, som kommo inom området för deras verksamhet, en så omsorgsfull undervisning som möjligt och döpte ingen, hos hvilken de ej voro fullt öfvertygade om att en sinnesändring ägt rum. Härigenom åstadkoms visserligen ej till det yttre synnerligen lysande resultat, men de som ernåddes visade sig vara verkliga. Herren bekände sig till deras arbete, utfördt i trohet och tålamod, och glädjen var stor, när de 1851 fingo i Hongkong fira Herrens nattvard tillsamman med tjuguåtta infödda kristna. Församlingen räknade då sextio medlemmar.

Väckelsen i Lilong.

Snart förmärktes verkningarna af deras arbete i trakten rundtomkring. Byn Lilong ligger på ett litet afstånd från kusten. En af innevånarna i denna by, Kong Jin, hade på ett besök i Hongkong blifvit omvänd. Han återvände till sin hemort och stående midt i byn, under ett stort träd, med en packe böcker i handen, vittnade han öppet, att han trodde på Jesus och att han genom denna tro fått frid till sin själ. Han försökte öfvertyga sina grannar om att de voro på fördärfvets väg och uppmanade äfven dem att taga sin tillflykt till Jesus. Men hans tal tycktes ej göra något intryck på dem. Därefter försökte han vinna medlemmarna af sin familj för Herren, men blef endast föremål för hat och förakt. Han försökte nu tala enskildt med sin broder påminnande honom om, huru kära de alltid varit för hvarann, och frågade honom, om han trodde att han genom sina öfvertalningar ville

denne annat än väl. Brodern begynte nu närmare tänka på saken; en annan släkting gjorde likaledes, och till slut begåfvo de sig till Hongkong för att erhålla undervisning samt dopet.

Snart kommo äfven andra från Lilong i samma syfte, och hos dem förmärktes ett glädjande allvar samt ett oförskräckt mod att bekänna sin tro. År 1852 besökte Hamberg af denna anledning Lilong tvänne gånger. Byns äldste, som voro hedningar, erkände för honom öppet, att hvad de sett af kristendomen öfvertygat dem om evangelii kraft samt om att de självfva lefde i mörker. Sådan uppriktighet och ödmjukhet hade han sällan påträffat i Kina.

Församlingen växte så, att antalet medlemmar år 1854, året för Hambergs död, utgjorde 87.

Samma år öppnades i Lilong en skola och uppförandet af ett eget hus påbegyntes, som sedermera inrymde kapell, skolrum samt boningsrum för missionären när han besökte orten. Byggnadstomten förärades af församlingsmedlemmar, hvilka äfven deltogo i kostnaderna för husets uppförande.

En fars och sons omvändelse.

Vi vilja låta missionär Lechler berätta om en mans och hans gamle fars omvändelse:

»Tshin Sipak hade en son, vidpass 30 år gammal, som hette Afuk, och som redan under flera års tid besökt gudstjänsten. När fadern kom underfund härmed, förbjöd han honom strängt att öfvergå till kristendomen. Det var nämligen för den gamle någonting fasansfullt i tanken att någon af hans familj skulle ansluta sig till utlänningarnas trossamfund. Han fruktade på samma gång att sonen, om han blefve kristen, skulle uraktlåta att frambära de sedvanliga dödsoffren efter faderns frånfälle, hvarigenom dennes själ komme att få lida. Trots faderns stränga förbud drogs sonen likväl allt mera till den nya läran. Fadern grälade och hotade, en gång ställde han sig t. o. m. med knifven i hand i sonens väg och hotade att döda honom, om han ej gåfve med sig. Afuk stod dock fast och blef slutligen döpt af Hamberg. Emellertid hade fadern kommit underfund med att sonen, om han än vägrade att lyda honom i detta, likväl eljes var sin fader lydig och lefde oförvitligt. Denna omständighet väckte hans eftertanke, och en gång frågade han sonen, hvad det var som med sådan makt drog denne bort ifrån fädrens bruk till barbarernas religion. Sonen teg, han fruktade att hans svar endast skulle uppreta fadern. Tshin Sipak lofvade emellertid att förhålla sig lugn och fordrade att få svar på sin fråga. Sonen sökte då att på ett öfvertygande sätt visa fadern

att afgudadyrkan ej är Guds tjänst utan onda andars tjänst, samt att tillbedjandet af förfädrens andar ej gagnar den tillbedde mera än den tillbedjande. Han fortsatte med att tala om Jesu frälsande nåd och slutade med att säga att vi böra mera lyda Gud än människor. Den gamle blef rörd och kunde ej blifva fri de tankar, hvilka sonens tal hos honom väckt. Äfven han begynte deltaga i de kristnas gudstjänst och så fick jag döpa äfven honom.»

En pröfvotid

för de unga kristna församlingarna var den tid, då England och Kina förde krig med hvarandra, åren 1856—60. Missionärerna voro tvungna att stanna i Honkong och kunde endast sällan som hastigast besöka sina församlingar. Sålunda måste dessa en längre tid bli lemnade åt sig självfa. De kände särskildt denna tid trycket af sin hedniska omgifning; kriget eggade ju folket att resa sig upp mot allt »utländskt». Dessa unga församlingar bestodo dock i allmänhet rätt väl sitt prof och blefvo blott mera befästa genom att de någon tid fingo stå på egna fötter.

Med känslor midt emellan hopp och fruktan nalkades missionären efter krigets slut det lilla kapellet i Lilong. Han observerades snart af de i närheten boende kristna, hvilka jublande skyndade emot honom och hälsade honom välkommen. Rörande var mötet mellan honom och den gamle Tshin Sipak som jämte de andra kom, stödjande sig på sina kryckor, och med glädjetårar i ögonen, tryckte missionärens hand och ropade:» min herde (eller min pastor) kom, min herde kom.»

Missionären bosatte sig nu i Lilong och denna plats har därefter varit centrum för Basel Missionssällskapets verksamhet.

Herren förlänade missionär Lechler en sällsynt lång och fruktbringande arbetsdag. Han dog så sent som 1908 och hade då fått se antalet kinesiska kristna, som befunno sig i hans Sällskaps vård, stiga till 10,000.

Modiga vittnen.

Flera andra missionssällskap fingo äfven denna tid bevittna daggryningen i Kina. Därom ännu ett par exempel.

Den reformerta kyrkan i *Amerika* har sin verksamhet i Amoi och dess närhet, i provinsen Fukien. Här uppstod en andlig väckelse. Detta uppeggade hedningarna, och mandarinerna förbjödo allt umgänge med utlänningarna, den kristna trons bekännande samt butikernas stängande på söndagen; bröt någon emot det sistnämnda, var hans varulager prisgifvet till plundring.

I förlitande på Gud bröto de kristna likväl emot dessa förordningar. Det berättas sålunda om en tyghandlande följande: Han hade jämte hustru och barn öfvergått till kristendomen. Hans butik var stängd på söndagen och då kommo soldater och frågade honom, om han var kristen. »Jag är det», svarade han, »och både ni, mandarinen och själfva kejsaren borde äfven bli det, ty Kristus är vår Herre». Soldaterna sade nu att de skulle föra honom inför mandarinen.» Det gläder mig, ty då får jag äfven för honom förkunna evangelium.» Soldaterna tvekade och frågade efter hans son. »Här äro mina söner och döttrar, låt oss taga dem med, de veta äfven något om kristendomen; de frukta ej heller att bekänna sin tro.» Detta mod gjorde soldaterna förlägna, de lemnade dem i fred, men beredde sig att bortföra varorna. När de nu ämnade hvar och en ta sin del, drog mannen blott ner mera från hyllorna sägande: »Här är min egendom, tag blott, jag har bättre egodelar i himlen.» Soldaterna blygdes och sökte nu så fort som möjligt komma bort från hela gården.

I samma provins arbetar äfven *Engelska kyrkans missionssällskap.* Hedningarna gåfvo en gång en af dess kateketer 2,000 slag af bambuspö. Efter att ha något kvicknat vid, sade han till missionären: »Lärare, Jesus är hos mig. Han vill kanske taga mig hem till himlen och jag går gärna. Men blir jag vid lif, så låter ni mig ju återvända till staden.»

Genom dylika vittnen gör kristendomen framsteg bland folket. Just i provinsen Fukien, som, räknadt söder ifrån, är den andra af Kinas kustprovinser, har kristendomen hittills vunnit sina största segrar.

Hvad vi denna gång lärt kan sammanfattas i följande:

I de sydliga kustprovinserna synes morgonen gry, emedan

hedningar omvändas,

församlingar bildas,

de omvända visa ifver i att bekänna sin tro samt uthållighet i pröfningar och förföljelser.

Från missionsfälten.

Den rätta stunden inne för Malaysia.

Af Chas. E. G. Tisdall.

Intet muhammedanskt område torde för närvarande erbjuda ett så godt tillfälle för kristendomens utbredande bland muhammedanerna som Malaysia och ändock har från kristet håll för intet folk gjorts så litet som för

invånarna här. Härmed är dock ej sagdt, att missionarbete ej bedrifves på Malaysia. Tvärtom arbeta här betydande missioner, såsom den Rhenska missionen på norra Sumatra och nordöstra Borneo; den amerikanska Metodist-Episkopala missionen med den ofantliga Anglo-chinesiska skolan för gossar och flickor i Singapore, Malacca, Penang, Ipoh och många filialer på Java, Sumatra, Borneo och andra öar inom denna övärld; Sällskapet för bibelspridning på Sunda öarna och Borneo. Brödra församlingens mission, den Engelsk-prestbyterianska missionen och adventisterna.

»Då man har allt detta» kunde möjligen en utomstående säga, »så behöfs det verkligen ej mera, men förhållandet är det, att alla dessa missioner, med undantag af sällskapet för bibelspridning och läkaremission bland de malayiska kvinnorna på Malacca, uteslutande arbeta bland kineserna, indianerna, battakerna och dyakerna och lämna malayerna åt sitt öde. Den arabiska missionen försökte i åratal med några få hängifna arbetare, hvilkas antal kunde uppräcknas på den ena handens fingrar, och trots svårigheterna med landets invecklade språk, vinna fotfäste bland ett ofördragsamt, fanatiskt folk, som grundligt kände sin egen religion och därtill kände alla de talrika bevisen mot kristendomen på sina fem fingrar. Men denna lilla skara af trogna kristna, som i åratal arbetade i upphyrda lokaler, utan kyrkor, utan hospital eller egna skolor, har nu efter tjugufem år en betydande mission med många arbetare och stora byggnader, så som kyrkor, sjukhus och skolor. Hvad har icke Gud gjort!» Men medan vi tacka Honom för Hans stora verk där, hvarför inte samtidigt bedja Honom, att samma verk måtte blifva utfördt bland malayerna. Finnes det ej nu mera lika sinnade män och kvinnor hvilka vore redo att träda fram och verka för missionen bland malayerna, det som Samuel Zwemer och hans medhjälpare genom Guds kraft hafva åstadkommit i Arabien.

På halfön Malaya ensam finnes mer än 1,000,000 malayer, bland hvilka det icke finnes en enda kristen missionär med undantag af två eller tre kvinnliga missionärer vid Malacca läkaremission och det Brittiska och utländska bibelsällskapets kolportörer.

Om vi kasta en blick på förhållandena på Borneo så finna vi, att med undantag af den Rhenska missionen i söder, inte en enda kristen missionär arbetar bland malayerna. Öarna i Riansundet och nästan hela den stora ön Sumatra äro i samma försummade läge. År efter år förrinna och ännu har ingen kristen missionär utsändts till dessa millioner för hvilka ju Kristus dock dött.

Nu är den rätta stunden inne, ty malayerna veta ännu föga, ja knappast något om muhammedanismen och äro därför hvarken fanatiska eller ofördragsamma. De äro färdiga att lyssna till evangelii budskap och kunde genom en verksam mission vinnas för Kristus inom några få år. Detta sakförhållande kommer ej att vara länge, utan deras omvändelse kommer snart att utgöra ett lika svårlöst problem som muhammedanernas omvändelse i allmänhet. Hvad åstadkommer denna förändring? En orsak utgöra de 11,000 pilgrimer som årligen från denna del af världen vallfärda till Mekka och hvilka återvända som missionärer för pan-Islamismen och ingifva alla dem de möta fördomar mot allt kristet. Malayiska tidningar trycka vecka efter vecka ur de egyptiska tidningarna öfversättningar af artiklar, hvilka äro skrifna i afsikt att väcka den nationella oviljan mot allt kristet och samtidigt allt engelskt. Hatet mot allt icke muhammedanskt ingjutes så småningom hos malayerna såsom varande en muhammedansk dygd och efter några år skola de ej mera vara så mottagliga som i år.

Från Indien börja äfven bildade män att inflytta till Malayen, män, hvilka äga förmåga att undervisa i och predika Muhammeds läror och hvilka äro alldeles olika de okunniga arabiska prästerna, af hvilka malayerna tidigare erhållit sin undervisning. Alldeles nyligen träffade jag en indisk ingeniör, hvilken begifvit sig till halfön Malagas ostkust för att där vidtaga med något arbete och hvilken kommer att åstadkomma mycken skada i de trakter, där ännu ingen kristen missionär verkar bland kineserna, indianerna och malayerna. Huru kommer det sig, att en muhammedan, som arbetar för sitt uppehälle antingen som affärs- eller ämbetsman, samtidigt är en nitisk missionär, då däremot europeen under samma förhållanden ofta mera skadar än gagnar Kristi sak?

En amerikansk metodist som förestår en missionsskola i Medan på Sumatra skrifver: »Inom detta vidsträckta område finnas talrika skaror, hvilka aldrig hört någonting om Kristus, men hvilka snabbt lära sig känna Muhammeds religion. Om detta fortgår, kommer muhammedanismen att snart blifva den härskande religionen på Sumatra. Nu försiggår en täflan mellan korset och halfmånen och den, som först når folkets öron och hjärta, skall blifva den härskande religionen. Hvad vilja de kristna kyrkorna i hemlandet göra för denna sak?»

Men kunna malayerna omvändas till kristendomen? Låt mig citera följande ur en kvinnlig missionärs bref: »År 1906 funnos i Japan 18,000 omvända muhammedaner och detta antal ökas år-

ligen med 3 à 400. På Sumatra åter finnas 6,500 omvända muhammedaner, och 1,150 katekumener, hvilka undervisas i och för erhållande af dopet och detta trots att missionsarbetet här hufvudsakligast bedrifvits bland Batakstammarna, hvilka ej ännu vunnits för muhammedanismen.

Ett tydligt bevis på huru färdigt detta folk är att mottaga kristen undervisning gifver det ökade antal biblar, hvilka genom det brittiska och utländska bibelsällskapet försäljas bland de muhammedanska malayerna.

År	*1911*	*1912*	*1913*	språk
Ex.	10,709	13,500	17.230	arab.
	10,011	11,223	15,930	malay.
	14,155	26,499	40,947	javan.

Under cirka tjugufem års tid hafva dessa kolportörer, hvilka äro de enda kristna, som många tusen malayer någonsin sett, sått en god säd i dessa trakter. Missionärer borde nu utsändas för att vattna sådden och bärga in skörden.

Finnes det inga förvaltare af Guds ägodelar, som vore villiga att nu genast understöda en mission bland malayerna? Detta är ett utmärkt tillfälle, hvilket tyvärr inom kort kommer att glida en ur händerna.

The Missionary Review of the World.

Bibelns spridning i missionsländerna.

I Asiens stora kulturländer har spridningen af d. Heliga Skrift år för år märkbart ökats. På flera af missionsfälten i dessa länder har åtgången af biblar varit större än någonsin förr. För tre bibelsällskap i *Japan* var försäljningssumman år 1914 59 proc. större än det föregående årets och den senare åter 43 proc. större än försäljningssumman 1912. Härjämte bör nämnas, att Japans Kristliga Litteratursällskap senaste år i januari tillkännagaf att det år 1914 — dess andra verksamhetsår — i tryck utgifvit öfver 8 miljoner sidor kristlig litteratur, eller inalles 21 olika böcker i 1000—26000 ex. stora upplagor. — Från *Korea*, som under den senaste tiden varit ett af de mest blomstrande missionsfälten, meddela bibelsällskapen, att summan af genom dem försålda böcker år 1912 utgjorde 88,214 ex, år 1913 redan 176,880 ex., och år 1914 hade den stigit till 458,694 ex. — I *Kina* utgjorde antalet försålda biblar under det redovisningsår, som afslutades d. 31 mars 1915, 6,211,000 ex., d. v. s. ett större antal än någonsin förr. Dessutom öfversattes hela Bibeln till en ny kinesisk dialekt och Nya Testamentet till en annan. — I *Indien* har hela Bibeln öfversatts till 2 nya språk och evangelierna ha utkommit på tre hittils icke begagnade dia-

lekter. I Indien har försålts ett större antal biblar än under de föregående åren tillsamman; genom tvänne bibelsällskaps försorg har summan ex. stigit till 1,257,164 ex. — I *Turkiet* har nästan allt kristligt missionsarbete afstannat till följd af kriget, men spridningen af d. Heliga Skrift har kunnat fortgå, ty Brittiska och Utländska Bibelsällskapets hus i Konstantinopel har tillåtits stå öppet och sällskapets bokspridare ha fått fortsätta sin verksamhet.

Negermissionärer.

I provinsen Mongalla, i Öfre Egypten, håller muhammedanismen på att gripa omkring sig. Engelska kyrkans missionssällskap har arbetat där i 10 år, men ingen af traktens innevånare har ännu blifvit omvänd till kristendomen. En af de där arbetande missionärerna vände sig därför till den unga negerförsamlingen i Uganda med förfrågan, om ej inom den funnes män, som vore villiga att komma för att predika för befolkningen i denna hedniska trakt. Till en början anmälde sig härtill en lärare samt tvänne unga män, som ännu ej afslutat sin skolgång. Församlingarnas i Uganda kyrkomöte pågick som bäst och när dess medlemmar voro samlade för att fira Herrens nattvard riktade biskopen till de närvarande infödda prästerna och lekmännen frågan, om ej någon af dem ville begynna detta nya missionsföretag. En af de äldsta prästerna Josuwa Kiwavu var den förste, som erbjöd sig. Denne man hade redan förut lämnat sitt hem för att som banbrytare draga bort till ett hedniskt område. Hans exempel var därför så mycket mer egnadt att inspirera andra. Någon stund därefter erbjödo sig tre andra präster samt två lekmän att fara. Två af de sistnämnda valdes därefter att tillsamman med Kiwavu och den engelske missionären resa till Mongalla.

Den unga församlingen i Uganda, som ej ännu fyllt 40 år, sände således missionärer till ett annat hednaland, där den brännande frågan för dagen lyder: — hvem skall vinna, Muhammed eller Kristus?

Norska missionen i Hunan.

Norska missionssällskapets årsberättelse för år 1914, som utkommit först mot slutet af senaste år, uppvisar hvilka stora framsteg detta systersällskap gjort. De döptas antal har under årets lopp varit: i Z u l u l a n d e t (Syd-Afrika) 974, på M a d a g a s k a r 5,555 och i K i n a (Hunan, söder om vårt missionsfält) 441. Hela antalet kristna utgjorde i Zululandet 6,376, på Madagaskar 82,162 och i Kina 1,857.

Årsinkomsterna hade stigit till 991,340 kr. hvilket är det högsta belopp, som hitintills uppnåtts.

Utgifterna hade varit 54,162 kr. mindre än inkomsterna. Ungefär 102,000 kr. hade användts för predikoverksamheten inom landet, som för öfrigt ordnades af bestyrelsen i 11 missionskretsar. Dessa hade äfven emottagit och redovisat ifrån filialföreningar och syföreningar influtna medel.

De norska missionsvännerna tyckas öfverhufvudtaget gifva sina gåfvor under lifstiden, ty testamenten förekommo jämförelsevis litet.

Måtte Norges exempel, det land, som i anseende till sin folkmängd, offrar flerfaldiga gånger mera för missionen än Finland, mana äfven oss till större offervillighet.

En mot de kristna ondsint tjänsteman.

I provinsen Hupe ligger distriktet Shisou, hvilket gränsar till vårt missions område Lidsou. Shisou erhöll en ny tjänsteman, hvilken var mycket ifrig i sitt arbete. Man visste om honom, att han var Konfutses anhängare och var fientligt sinnad gentemot de kristna. Det har varit oroligt i trakten dels emedan röfvaredåd utöfvats dels på grund af den dåliga årsskörden ooh slutligen därför, at rykten varit i omlopp att en främmande makt stode i begrepp att förstora Kinas autonomi.

Det vidskepliga folket vältrar allt ännu skulden för sina olyckor på missionärerna d. v. s. utlänningarna och deras religion.

I Shisou fanns det en kristen handlande, som oförskräckt talade om de olika kritiserade spörsmålen. Tjänstemannen vredgades öfver denna kristna handlande. En gång kallade han denne till sig och uppbragt ställde han till honom följande fråga: »Hvad gör Du för din utkomst?» »Jag idkar handel i liten skala, ers excellens», blef svaret. »Ingalunda», sade tjänstemannen. »Du har ju ätit utlänningarnas religion», tillade han skrikande: »knäböj framför mig, så skall jag utdrifva denna religion ur ditt hufvud». Snart behärskade han sig dock och blef lugn. Beklagligt nog finnes det ännu bland landets tjänstemän dem hvilka smäda och förfölja de kristna. När sådana händelser, som den ofvannämnda blifva kända, verka de afskräckande på de klentrogna. Många fjärmas och blifva affällningar. Och detta är ju ej att undra öfver. Det behöfves ju mycket såväl kunskaper som erfarenhet och trostyrka till att vid sådana tillfällen stå fast. För människan är ju äfven den materiella säkerheten och handlingsfriheten af stor betydelse.

E. Sihvonen.

Kinesiska regeringens nya skolprogram.

omfattar främst 960 elementarskolor, därefter seminarier samt 4 uni-

versitet i städerna Peking, Nanking, Wuchang och Kanton. För att göra det möjligt för eleverna i statens skolor att besöka söndagsskolorna kommer att af söndagen göras en lofdag, hvilket hittills ej varit fallet. Mera än hälften af de hittills varande 340,000 eleverna besöka missionsskolorna.

Muhammedanernas fördelning under olika regeringar.

Enligt en uppsats i »The Church Missionary Review» omfattar den muhammedanska världen 201 milj. personer. Af dessa stå 90,500,000 under engelskt herravälde, 35 milj. under ryskt och franskt och 41,500,000 under något annat lands, hufvudsakligast holländskt herravälde. Af de återstående 34,000,000 är ungefär hälften eller 18,000,000 undersåtar i det Ottomanska Kejsardömet. De allierade (Storbritannien, Frankrike och Ryssland) härska sålunda öfver en betydande majoritet af den muhammedanska världen, 126,000,000.

»The Missionary Review of the World.»

Wårt ekonomiska läge.

På ett glädjande sätt hafwa wänner skyndat till att understödja wårt missionsarbete under dess närwarande trångmål. Så t. ex, hafwa några barn tömt sina sparbössor och gifwit åt missionen allt, hwad de ägt. Äfwen de äldre hafwa gifwit rikligt. Talrika understödjande medlemmar hafwa anmält sig. Jämte penningebidragen hafwa wi fått emottaga ofta warma wälönskningar i rörande ordalag. Inalles hafwa bidragen under årets twå första månader ökats med 28,701 mk. öfwer fjolårets motswarande månader.

Men på samma gång wi äro tacksamma af hjärtat mot Gud för att wi sålunda undfått det nödiga, wilja wi likwäl påminna wår wänkrets, att wi ännu icke hunnit ens närmelsewis till det mål wi uppställt för oss, i ty att af de 70,000 mk, hwilka för betäckandet af fjolårets merutgift borde wara insamlade före den 15 Maj, hittills (den 17 Mars) influtit endast 10,000 mk.

Till belysande af inkomsternas beskaffenhet meddela wi nedanstående tabell.

Hednamissionens inkomster i januari och februari:

Testamenten	år 1915 Fmk	12,206: 60.	År 1916 Fmk	5,716: 36
Gåfwor och kollekter	„ „ „	27,872: 62.	„ „ „	57,506: 54

Till betäckande af merutgifter år 1915	år 1915 Fmk.	——: —.	år 1916 Fmk.	4,100: —
För bestämda ändamål	„ „ „	2,080: 10.	„ „ „	507: 94
Donationer med rätt att använda ränta ..	„ „ „	——: —.	„ „ „	3,030: —
Donationer mot lifränta	„ „ „	300: —.	„ „ „	300: —
	År 1915 Fmk	42,459: 32.	År 1916 Fmk	71,160: 84

Inkomsterna således ökats med Fmk. 28,701: 52.

Guds omsorg.

Det föll mig in att besöka Missionssällskapets ekonom, ty jag tänkte han helt wisst kunde berätta ett och annat om huru Herren förr under tider af trångmål hjälpt sina tjänare. Det kunde ju äfwen i de brydsamma tider wi nu upplefwa skänka oss mod. „Ja, nog förtälja ju wåra redowisningsböcker om åtskilliga under", sade ekonomen, „men är icke äfwen det ett under, att wi aldrig sakna dagligt bröd i detta hus, där hwarje dag kostar tusen mark; och dock ha wi inga 'fasta' inkomster. Men några händelser ha alldeles särskildt fastnat i mitt minne." Och nu will jag fröjda äfwen andra med det jag hörde.

Twå unga missionärer wäntade på att bli utsända. Men den klena missionskassan twang direktionen att allwarsamt öfwerwäga om det wore rätt, att utsända dem just då. Man beslöt dock att låta dem resa. Och medan de följdes ned till båten, ankom till expeditionen ca. 18,000 mk.

*

Hednamissionsfonden utwisade en gång ca 10,000 mk. disponibla medel, men i den närmaste framtiden skulle halfårsmedlen, ca. 60,000 mk., afgå till Afrika. Man stod redan i beråd att söka den enda tillflykten i ett lån. Men tron, ehuru den war swag, bjöd ändå till att blicka uppåt bedjande om hjälp. Icke ens denna swaga tro kom på skam. Ty just de dagarna fick expeditionen mottaga wår andel i ett testamente, 62,000 mk. Det kom alldeles owäntadt.

Man wisste nog, att för något år sedan en affärsmans änka i sitt testamente bestämt öfwerblifna medel i boet, det troddes närmare tretusen mark, för missionen. Men testamentet hade föranledt rättegång; och hwem mindes numera hela saken. Dock, Herren bewakade wåra intressen. Affären fortsattes för sterbhusets räkning. Och då saken blifwit slutligt utredd, hade de för Missionssällskapet bestämda öfwerblifna medlen wuxit till ofwannämnda belopp. Åter en orsak till tack och lof!

*

Postförarena mellan Hererolandet och Ambolandet råkade ut för röfware och blefwo fullständigt utplundrade. Litet senare färdades en resande samma wäg, fann på marken ett stort kuwert och förde det till wåra missionärer. Detta kuwert innehöll postens wiktigaste handlingar, hwaribland en waruförteckning, utan hwilken det hade warit swårt att klarera en sändning från Finland ankommet gods. Af den förlorade posten återfans aldrig något annat.

*

„Herrens nådegärningar will jag förkunna, Herrens lof för allt hwad Herren har gjort oss, för det myckna goda, som han har bewisat Israels hus, hwad han har gjort mot dem efter sin barmhärtighet och sin stora nåd." Jes. 63 :7.

S. C.

Tillkännagifvanden.

Finska Missionssällskapets årsfest.

Såsom förut är omnämnt, hålles Finska Missionssällskapets årsfest i Helsingfors d. 27—30 juni, och försiggår årsmötet torsdagen d. 29.

Regeringen har nu beviljat 50 % rabatt i biljettprisen å järnvägarna för dem som ämna sig till Helsingfors såsom deltagare i årsfesten.

Med anledning häraf böra de till årsfesten resande iakttaga följande:

1) Bestämningen om rabatten gäller från och med den 20 juni till 10 juli.

2) Vid inlösandet af biljett bör resans afsikt tillkännagifvas, biljetten förses med stationens stämpel och den resande bör icke vid anländandet till Helsingfors aflämna biljetten åt konduktören, utan behålla den för återresan.

3) Å årsfestens kansli bör festdeltagarena mottaga ett bevis för sitt deltagande i festen och vid återresan uppvisa beviset jämte biljetten åt konduktören.

Finska Missionssällskapets wårförsäljning

skall åter hållas å Missionshuset, Obserwatoriigatan 16, onsdag och torsdag den 3 och 4 nästkommande maj. Wi bedja att wåra missionswänner och gynnare åter wille behålla i minnet detta tillfälle. Äfwen på detta sätt kan göras mycket för att stödja Missionssällskapets werksamhet i en swår tid.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Förkortningar: M. F. = missionsförening. m. a. medlemsafgift. syf. = syförening. bib. f. = bibelförklaring.

Januari månad:

M. K:e, »gåfva åt Herren» **40 mk.** — Vasa finska miss.-förening g. past. **Björklund 475: 92.** — Hilda Boström, Svinö **2: 50.** — En liten syfören. i Vasa g. past. **Haahti 92 mk.** — Onämnd **15 mk.** — Fr. Mustasaari: syfören. 220: —, koll. 60: 60, g. kkh. **Söderholm 280: 60.** — Tammerfors m.-f. g. herr **J. Cajanus 3,731: 25.** — Uleåborg miss.syf. **508 mk.** — Hoplaks m. f. g. herr **Nuutinen 6: 55.** — 13 sparb. g. miss.-dir. **Tarkkanen 117: 32.** — Fr. Gardner, Mass. g. herr **U. Aronen 42: 88.** — A. Karvonens sp.-b. **6: 15.** — Koll. i tyska kyrkan i Helsingfors **43: 37.** — Karis m.-f. g. kkhskan **N. af Hällström 168: 50.** — Koll. m. m. fr. Fredrikshamn g. past. **Sirenius 303: 13.** — Tammerfors finska m.-fören. barngrupp **500 mk.** — **A. E. Plathan,** Omsk, **50 mk.** — Fr. Lappfjärd: Erl. Skrifvars 5: —, Vikt. Sjuis 2: —, Maria Skogman 2: —, Karl Herlin 2: —, Hilda Värlund 1: —, af insändaren 12: —, g. kkh. **Laurén 24 mk.** — Fr. Nådendal g. prost. **Hellman 275 mk.** — Onämnd **65 mk.** — Fr. H:fors kkh. Kuusistos barn **9: 54.** — Mustasaari m.-f. till frök. Ålanders underhåll g. bygmäst. **Geber 155 mk.** — Onämnd **100 mk.** — Prost. **M. Heikinheimo,** Kemiträsk **100 mk.** — Onämnd **75 mk.** — Prostinnan **Tallqvist,** medl.-afg. **25 mk.** — Lillsoklot syfören. Nykarleby g. prost. **Petrell 50 mk.** — N. M. K. Y. och N. K. Y., understöd g. ing. **v. Weissenberg 1,250 mk.** — Fr. Nykarleby: koll. 1,121: 27, en Israels vän till hednam. 21: —, ur sp.-b. 246: 51, fr. Jakobstad: koll. 417: 61, behålln. af serv. 10: —, ur sp.-b. 47: 23, syf. i Skutnäs o. Jakobstad 50: —, fr Gamlakarleby: koll. 383: — g. **K. A. W. 2,296: 62.** — Fr. Nykarleby: koll. 21: 30, fr. Pedersöre 7: 47, koll. fr. Gamlakarleby landsförsaml. 9: 30, i bönehuset 19: —, onämnd 5: —, E. Strand 20: —, koll. i bönehuset 10: —, i Korplax by 3: 10, g. pred. **Jern 95: 17.** — **A. W. Henriksson,** H:fors **100 mk.** — Fr. Hangö: koll. i kyrkan 30: 40, i Täcktom skola 11: —, af en enskild 30: —, g. kkh. **Storgårds 71: 40.** — Viborg m.-f. **1,078: 71.** — E. K. g. past. **Haahti 20 mk.** — Fru **Emilia Henriksson 100 mk.** — Fr. Vårdö: onämnd 100: —, ur sp.-b. 9: —, g. kkh. **Fleege 109 mk.** — Herr **I. Birkwaldt,** Petrograd 3 rbl. = **6: 48.** — **Olga Ekestam,** Andersböle **6: 25.** — Fr. Replot, Björkö m.-f.: medl. afg. 60: —, syfören. 50: —, g. **Jakob Doktar 110 mk.** Sibbo norra m.-f.: ur sp.-b. 116: 97, koll. i Borgby 13: 25, fyllnad —: 28, s:ma **130: 50.** — Vasa sv. m. f.: gåfva 100: —, d:o 5: —, till Ida Ålanders underhåll, m. afg. 78 mk., g byggmäst. **Geber 183 mk.** — Math. Holmbergs sp. b: 3: 27, tillägg 1: 73, g. past. **Kuhlmnn 5 mk.** — Onämnd, Letala **10 mk.** — Onämnd g. miss. dir. **Tarkkanen 400 mk.** — **Sofia Tarasoff,** Ryssland **12 mk.** — Koll. å Brändö, Åland g. past. **Kärki 9: 23.** —

(Forts.)

☛ Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 5. Maj. 58 årgång. 1916.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

„Herren är min herde."

„Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem och de följa mig. Och jag gifwer dem ewigt lif, och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har gifwit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand." (Joh. 10: 27—29).

Herren Jesus talar i dessa ord om sina får, hwilka de äro och hurudan deras ställning är. Det är en ljuflig och trösterik bild, som bibeln ofta anwänder för att karaktärisera förhållandet mellan Herren och hans egna. Han är herden, hans egna äro fåren. Ja, **hans** får. Han är icke en legoherde. En sådan kan aldrig ha en werklig kärlek till hjorden. Jesus säger så sant, att i fall af fara flyr legoherden — men den sanna herden, ägaren, han är willig att gå i döden för sina får. Och det har Jesus gjort. Han har gått i döden för sina får. Han har köpt dem med sitt blod. Därför är han också mån om, att ingen af dem, för hwilka han gjutit sitt blod, skulle gå förlorad. Har ett får willat sig i öknen, så går han efter det, söker det — söker, söker, till dess han finner det och kan taga det i sin famn och lyfta det upp på sina starka herdeaxlar för att bära det hem. Och det är där det egentliga lifwet tar sin början: där, hwarest en wilsegången själ och Jesus, den gode herden, finna hwarandra. Rymderna genljuda af englarnas lofsång och den frälsta själens jubel, då hon ändtligen efter många, långa år af missgrepp och synd, af sökande och samwetsoro, utbrister:

„Herren är min herde."

Käre, hwem än du må wara, på hwilka stigar eller i hwilka

stiglösa öknar du än irrar — Jesus söker dig. Herden söker sitt blodköpta får. Han älskar dig.

Men huru skall du weta, om du är funnen af honom? Huru skall du kunna wara wiss om, att äfwen du med bruden i Höga Wisan får säga: „min wän är min, och jag är hans"? Wår trofaste Herde ger oss i wåra textord ett par aldrig swikande kännetecken på dem, hwilka i sanning äro hans får. Det första är detta: de lyssna till Jesu röst.

Många röster ljuda i wärlden. Många „herdar" kalla människorna till sig. Och mången gång kan det wara rätt swårt att bland alla dessa röster känna igen Herdens, Jesu Kristi. Därför lyssna de. De äro williga att om det så gäller anstränga sig för att få klart för sig, hwad Jesus har att säga. Därför äro de ock särdeles angelägna om att kunna öfwa upp sin förmåga att känna igen Herrens röst. Också här gäller ordet: öfning ger färdighet. Och denna färdighet winnes genom ett träget umgänge med Jesus framför allt genom ordet och bönen. Du skall alltid finna fåren wid ordets friska källsprång. Där älska de att wistas, ty där finner deras själ den näring de behöfwa för att kunna bestå. Där taga de ödmjukt emot de bestraffningar och de warningar, som Herden känner sig manad att genom ordet tilldela dem. Där dricka de af Guds ljufliga nådeström, som flödar emot dem full af löften för hwarje särskild stund af nöd och betryck. Guds ord blir för dem den atmosfär, i hwilken de lefwa, röra sig och andas. Och så liksom wäxa de samman med Guds ord, och deras förmåga att känna igen Frälsarens herderöst utwecklas. De lära sig småningom att se allt i ljuset af Guds ord, att bedöma allt, icke efter människomåttstock, utan ur ewighetssynpunkt.

Men till lyssnandet till Herrens herderöst hör äfwen bön. För Herrens egna är bönens wärld en fullt werklig wärld. De hafwa wisshet om och erfarenhet af, att deras Gud är en bönhörande Gud. Och därför gå de med allt till Gud. Med sina sorger, sina bekymmer, sina synder, sin twekan, sina twifwel, sin feghet, sin swaghet — med allt måste de till Gud. Likaså med sin glädje, sin lycka, sina framgångar — med allt måste de till Gud. Och genom detta innerliga, nära förhållande till Gud blir hans röst dem allt mera wälbekant. Och ingen skall kunna rycka dem ur Herdens hand. De tro icke någon annan eller något annat än det, som de finna stämma öfwerens med det de inhämtat genom umgänget med Herden. Han ensam har deras fulla förtroende och tillit.

Men just därför hafwa de får, som i sanning kunna kallas Her-

rens, ännu ett annat kännetecken: de följa sin Herde. Jag will inte säga, att deras följande i Herdens fotspår skulle wara utan brist. Månne det icke wara just under det de följa sin Frälsare de riktigt lära sig att wärdera blodsnåden, syndernas förlåtelse? I Jesu efterföljd göras många bittra, förödmjukande erfarenheter af egen wanmakt och hjärtats illfundighet. Men desto mera angelägen blir man att kunna hålla sig tätt till Jesus, så att han steg för steg må kunna hjälpa, bistå, lyfta, bära. Ja, Gud ware prisad: att följa Jesus efter är icke en mästarewäg för fullkomliga, utan en lärjungawäg för sådana, hwilkas innersta håg och längtan är att en gång blifwa fullkomliga, blifwa lika Jesus själf. Och hwarje steg framåt i Jesu efterföljd är ju framför allt en wiljehandling, icke ett utwärtes efterapande af sådant, som wi mena wara kristligt.

Nu wille jag säga: denna ställning, fårets till Herden, är en salig ställning. Wi kunna inte tänka oss en härligare. Ty den bringar oss rikedomar af wälsignelser. Jesus sammanfattar alla wälsignelser i twå hufwudgrupper: han skall gifwa oss lif och ingen skall rycka oss ur hans wård.

Lif — det är icke endast det, som wäntar oss i ewigheten efter en salig död. Lif — det är äfwen sammanfattningen af allt det, som Gud will werka i oss och genom oss under wårt jordelif. Det är hjärtats nyfödelse, men också wandringens helgande, frukternas framkallande. Af Herren är allt lif. „Mig förutan kunnen I intet göra". Men det saliga är också detta: wi få anförtro allt åt Jesus. Såsom wi sjunga i en sång:

„Jag kastar det allt på Jesus,
Ty så har han mig befallt
I det han på allwar lofwat
Själf sörja för allt, ja allt."

Och ingen skall rycka ur hans hand. Det war det andra. Fienderna skola göra allt för att få oss att swika Gud. Wi skola frestas till synd, till otro, till feghet, till twifwel, till missnöje, till förtwiflan — men Jesus skall bewara oss. War inte rädd, när Herren tar ett hårdt tag om dig. Det behöfs. Jesus säger, att han känner sina får. Lofwad ware Gud — han känner oss, han känner wåra hjärtan, wår wäg, wåra mödor, wåra faror! Käre, är detta icke nog? Hwad önskar du mer? Tag Dawids ord till dina: „Herren är min herde. Mig skall intet fattas."

„Jesus är mig allt i alla,
Jesus bor uti min själ,
Uti Jesus är mig wäl,
Jesus will jag städs åkalla,
Jesus jag i hjärtat bär,
Jesus allt mitt goda är."
Amen.

B. Serenius.

Från wårt missions-fält i Afrika.

Hungersnödens utsträckning. — Årswärten ej heller nu lofwande. — Wåra missionärers befinnande.

Ur ett priwat bref från pastor Liljeblad, skrifwet å Oniipa missionsstation d. 2 sistl. februari, äro wi i tillfälle att meddela följande.

Hungersnöden här har warit förfärlig. På wägarna och wid wägkanterna är man i fara att köra öfwer lik. Om wi ej warit twungna att ifrån stationen bortsända de hungrande, tiggande människorna, skulle de i tiotal — hwad säger jag — i hundratal dött i wår närmaste närhet. Det oaktadt ha äfwen hos oss, ehuru de fått mat, dött 61 personer framför trappan eller i skjulen. De hade för länge plågats af hunger. I hungerns spår har följt en om pesten påminnande magsjukdom. I min församling ha sålunda, trots den hjälp som giwits, åt somliga så godt som hwarje dag, under fjolårets twå sista månader och januari detta år, dött 26 kristna. Nästan 1/12 af hela församlingen således, och huru många skola ännu dö? Huru många hedningar dött, det finnes upptecknadt endast i Guds bok. Jag misstager mig knappast, om jag säger, att de uppgå till tusental. Det finnes byalag, och sådana finnes det i Ondonga hundratal, där det dött 6—8—10 husbönder, för att ej tala om kwinnor och barn. Gårdar finnes, där hela familjen dött. Om af innewånare i en gård dött nio, är det måhända ett tillräckligt stort antal för att bewisa, huru stor nöden warit, och gården är dock ej i egentlig mening fattig.

Ni förstår att sinnet ej kan wara gladt under sådana förhållanden och att arbetet kännes tungt. Det blir så mycket mera tungt, när man ser att folket förhärdar sig. Här finnas t. o. m. kristna, som beskylla Gud för att af elakhet på detta sätt pläga människorna.

Om årswäxten borde jag tala. Brådden är i allmänhet behjälplig, men om än skörden blir god,

är det att därefter åter wänta hungersnöd, ty nöden har förhindrat människorna att tillräckligt bebruka sina åkrar. Nu mulnar det igen och wi få wäl i dag regn, men brådden har ren på flera ställen torkat bort. Torkan har åter warit för långwarig.

Då broder Glad dog, fruktade wi, att äfwen br. Koiwu och fröken Lehtowaara skulle dö. Men broder Koiwu har efter sin tyfus blifwit kryare är förr. Fröken Lehtowaara har rest till Hererolandet för att repa sig, åtföljd af sin kamrat och sköterska, fröken Kupila. Fröken Hirn begaf sig likaledes på rekreationsresa till Hererolandet.

Hwad som är mycket nedstämmande för oss, är att wi inga underrättelser fått ifrån hemlandet. Hjärtat längtar efter att få höra någonting från Finland. Några af de wåra fingo i början af januari några tidningar för september, oktober och nowember. När ni skriwer, gör det under följande adress: Amboland, S. W. Africa. C/O Resident Commissioner. Via England. — Cape Town. — Kotimaa.

På slätten.

En stämningsbild.

När man på wäg från Hererolandet passerat Ekuma floden och Jitota skogsdunge, öppnar sig för den resande utsikten öfwer en sakta widtagande slätt. Det är ett ändlöst, circa 40—45 km stort gräshaf, påminnande om ett gult sädesfält. För en europé, som want sig wid att beundra berg och dalar, möta skogar och gröna ängar, förefaller den oerhördt tröttande och ödslig. Ej underligt! En egendomlig känsla bemäktigar sig en, när ögat icke kan finna en punkt att hwila wid, huru det än söker därefter. Blicken irrar omkring och tröttnar och med eller mot sin wilja börjar man göra jämförelser mellan den enformiga slätten och utsigter i norden, hwilka träda fram för ens minne. Man blir ängslig till mods och ur ett beklämdt hjärta tränger sucken: „Ack, den som finge se wåra sköna landskap därhemma i Finland!” Mänsklig swaghet, wanans makt! Här besannas måhända ordspråket: „borta bra, men hemma bäst.”

Men den är ändå wacker denna slätt, när man lärt känna den och want sig wid den. Hwari består egentligen dess skönhet, som slutligen måste fängsla en? Det är någonting jag ej ens själf kan förklara. Det wet jag blott, att bärg och dalar, skogar och höjder där i Finland förefalla inklämda, synkretsen är liten och wärlden tyckes en obetydlig och trång. Det werkar beklämmande. Mänsklig swaghet, wanans makt!

Wida slätt, ändlösa gräshaf, Ambolandets wattentoma ocean! Huru stor, fri och fridfull är du icke! Det tyckes, som wisste du icke af några gränser. Där långt borta famna himlen och jorden hwarandra. Det förefaller som om den i ändlighetens bojor fångna människoanden i din famn lättare kunde höja sig upp till sitt ewiga ursprung. Bröstet widgas, blicken når långt, långt bort, den hindras ej af träd eller kullar, den stannar där jord och himmel mötas — himmel och jord — och så påminnas wi om, att det ock finnes en punkt, där Gud och mänskligheten mötas — det talar till oss ett språk swårt att fatta, oändlighetens språk — det är Guds kärlek. Hwilken djup känsla af egen litenhet erfar ej den som färdas öfwer dessa slätter! Denna majestätiska frid, som ej störes af människors sorl eller deras werksamhet. Stämman dör bort lika liten, som den föddes. Gråt, klaga, eller ropa, — ingen hör därpå, ingen störes däraf, intet eko bringar dig swar. Endast den ewige Fadern lyssnar därtill. Den ifrån wägen wilsegångne, af törsten plågade resenärens sista kamp förnimmer endast Han, och gräshafwet sjunger, waggad af winden, sin tysta, entoniga sång, slutande den arma, obetydliga warelsen i sin famn.

Då natten breder sin slöja öfwer jorden, förswinner färgspelet och wärmewågorna, och den mörkblå himmeln blir ännu mörkare. Winden domnar af, endast stjärnorna waka. De glittra och glimma, oräkneliga, stora. I söder synes det s. k. södra korset och där inwid, lik en swart klyfta, den så kallade helwetesgrottan. De trötta wandrarna sofwa — dragarna idisla förnöjda. Schakalen, söderns räf, låter höra sitt klagande läte och längre borta höres hyenans tjut. I stället för att werka störande, ökar det endast känslan af frid, den uttröttade kroppen hwilar, och människoanden swäfwar på tankens wingar dit upp, där ifrån Fadershemmets ljus genom stjärnefönstren strålar en till mötes. Det är så tyst, så stilla, att man förnimmer sitt eget hjärtas slag. I denna tystnad talar Gud till människohjärtat.

R. Rautanen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Oroande nyheter.

(K. C.)

Den 6 april erhöll missionsdirektorn från wår hufwudstation i Tsingshih ett telegrafiskt meddelande om att „missionärernas i Tayung och Yungshun läge är allwarsamt”. Följande dag an-

lände ett annat telegram lydande: „De nya missionärerna anländt".

Såsom kändt är det oroligt i Kina till följd af rewolutionsrörelsen emot den af Juanshikai tidigare proklamerade monarkin. Under sådana oroliga tider är det mycket wanligt i Kina att röfwarband sätta sig i rörelse. Den centrala makten är ju under sådana tider ur stånd att answara för ordning och fred. Det är synbarligen dylika röwarband, som oroa trakterna omkring Tayung.

Det senare telegrammet bringar oss underrättelsen om att de nya arbetarna, näml. pastor Kantele med fru samt fröken Katri Mannerheimo, anländt till Tsingshih. Det är lugnande för oss att weta det dessa wåra utsända, som icke ännu äro mäktiga språket, äro bragta till säkerhet. Men låtom oss komma ofta i håg i wåra böner familjerna Meedar och Auno, som stannat kwar på sina poster i de hotade distrikten!

Ett hedniskt tempel till ett kristligt sjukhus.

Innewånarna i Staden Tayung ha nyligen erbjudit wår mission ett af stadens tempel, med willkor att däraf göra ett sjukhus. Alla afgudar skulle naturligtwis i så fall aflägsnas därifrån och stadsborna wilja åtaga sig alla kostnader förenade med dess iordningställande. Fastigheten skulle fortfarande förbli i stadens ägo, wi skulle endast erhålla rättighet att begagna den. Oss tillkomme att bekosta dess inredning samt att därjämte underhålla läkare och sköterskor.

Mycket swårt är att på förhand rätt wärdera ett dylikt förslag. Det kan utgå från ett sinnelag, sådant som höfwitsmannens i Kapernaum, om hwilket judarna sade: „han älskar wårt folk och det är han som har byggt synagogan åt oss". Men det är äfwen möjligt, att här är fråga om ett förslag, på hwilket kan tillämpas Frälsarens ord: „hwarje planta, som min himmelske Fader icke har planterat, skall uppryckas med roten".

Såwäl wåra misionärer som Bestyrelsen synas omfatta förslaget med intresse wetande att „Herrens är jorden och allt hwad däruppå är", och bedjande att företaget må gå om intet, ifall det ej är öfwerensstämmande med Hans wilja. Wår därwarande läkare Helmi Heikinheimo har ej ännu warit i tillfälle att undersöka huruwida platsen är lämplig för ett sjukhus och har därför ej ännu uttalat sig därom.

I hwilken riktning denna sak än kommer att afgöras, är detta förslag af innewånarna i Tayung en märklig händelse. Om wi betänka, huru djupt inrotadt hatet till utlänningarna är hos det kinesiska folket och wid sidan däraf uppställa den omständigheten, att

medlemmar af detta folk nu erbjuda missionärer sin hjälp med att ställa i ordning ett sjukhus, måste wi säga att för Kinamissionen en ny tid grytt.

Denna tid är en tid af stora möjligheter, emedan hedningarna ej mera wilja hålla sig på afstånd från wåra missionärer, utan söka komma i beröring med dem. Men detta är äfwen en farlig tid för den unga församlingen, ty under en sådan tid söka också sådana komma in däri, hos hwilka aldrig en sinnesändring ägt rum.

S. C.

Wåra Kina-missionärers årsmöte

hölls i år å Tayung station den 17—21 januari. Af frågor som där gemensamt behandlades meddela wi wåra läsare följande:

Syster Mandi Kirweskoski, som i 2 ½ års tid arbetat på Shindsou bistation kommer härefter att förestå Tayung flickskola. De fem unga män, som i nästa månad afsluta sin kurs wid prästseminariet i Shekou, beslöt man placera på följande sätt: Liu Shifu, den äldste och mest erfarne, afskiljes för ungdomsarbetet och kommer hans werksamhet att omfatta hela distriktets ungdom. De öfriga fördelas på hufwudstationerna, där de tills widare under wåra utsändes ledning deltaga i predikowerksamheten och själawården.

Till de i september begynnande nya seminariikurserna beslöt man sända tre unga män. —

Widare diskuterades frågan om upplåtandet af ett eget arbetsfält åt de af Laestadianska filialafdelningen utsända missionärerna, men afgjordes ej frågan dels af den orsak att broder Aunos hälsa ännu är klen, dels emedan det ringa antalet arbetare tillswidare förswårar afgörandet af en dylik fråga.

Dessutom rådgjordes med anledning af att innewånarna i Tayung erbjudit oss ett af stadens tempel till sjukhus. Därom mera på ett annat ställe i detta blad.

Wi innesluta ofwanstående i wåra wänners förböner.

Mandarinen och Kristi födelsehögtid.

Missionär H. Kokamägi skrifwer om förhållandena wid bistationen Tungtsinpu och nämner om att där förefinnes rörelse hän mot kristendomen. Wi citera härnedan en del af hans bref.

„Då julen nalkades — den har ju för de kinesiska kristina blifwit den största högtiden — kom ewangelisten Li till mig och föreslog, att man ifrån 'jaamen' (embetswerket) skulle söka utwerka ett manifest, hwarigenom folket skulle uppamanas att hålla sig fredligt under högtiden, då stora skaror af människor skulle komma tillsammans. Ewangelisten föreslog widare, att wi skulle förfärdiga ett

utkast till en proklamation i saken, som wi skulle förewisa åt mandarinen, på det wi därigenom lättare måtte erhålla hans medgifwande. Ewangelisten Li skref nämnda koncept, hwari det förklarades, att anledningen till denna uppmaning till folket utgjordes af „Frälsaren Herren Jesu födelsehögtid". Till staden hade nyligen kommit en ny mandarin, af hwilken wi icke wågade wänta oss mycket, — att döma däraf att han underlåtit att bewisa oss den artigheten att enligt kinesisk sed hos oss aflemna sitt wisitkort."

„Fastän mandarinen icke bewisat oss nämnda uppmärksamhet, beslöto wi dock, ewangelisten och jag, att begifwa oss till honom med sagda ärende. Genast wid wårt inträde märkte wi att mandarinen war en förmögen man och gjorde icke intryck af att wara en religiös person. Efter en stund framställde jag wårt ärende och räckte utkastet till proklamationen åt honom. Efter genomläsandet af detsamma sade han: 'Det är ju wi som ha ordningsmakten om hand'. — 'Det ha wi icke heller satt i fråga, 'swarade jag, utan just på grund däraf framställt wår begäran'. Ewangelisten förklarade ännu ytterligare wår afsikt. Mandarinen sade sig förstå wår afsikt och förklarade sig wilja samtycka till wår begäran. Och alldeles riktigt. I tid utfärdades proklamationen med endast några små ändringar i wårt ursprungliga utkast."

„Där förelåg nu alltså en hög kinesisk ämbetsmans manifest, som war i full öfwerensstämmelse med kristendomens ideer, och som betryggade för de kristna firandet af den stora högtiden! Mitt hjärta fröjdade sig wid åsynen af detta aktstycke. Jag bad om Himmelens wälsignelse öfwer denne högt uppsatte man, som utan att fullt wara medweten om betydelsen af sitt handlingssätt hade befrämjat kristendomens sak. Jesu högtlofwade heliga namn hade äfwen i detta aktstycke — enligt det kinesiska skrifsättet — erhållit hedersplatsen. Och så utgick detta manifest till nämnda by till att förkunna, att „emedan Tungtsinpu är beläget wid en wiktig farwäg, och då Frälsaren Herren Jesu heliga födelsehögtig är i annalkande, så böra alla iakttaga stillhet, då folket samlas att begå högtiden. O. s. w."

En kinesiskas lefnadssaga.

Hsi po po*) blef född i en by nära prowinsen Honans hufwudstad, Honanfu, beläget i norra Kina. Barndomen förflöt lugnt i föräldrahemmet, tills flickan fyllt sexton år. I likhet med de flesta flickorna i

*) „Po po" är benämningen för en gammal kwinna.

Kina måste äfwen hon redan som barn ingå förlofning. Under åren 1878—79 rådde i norra Kina en swår hungersnöd. Bland de hem, i hwilka födan tog slut, war äfwen denna flickas hem. Föräldrarna skickade då sin dotter till hennes blifwande swärföräldrar för att hos dem försörjas. Detta war ej något owanligt, ty så göres ofta i Kina. Men då äfwen i detta hem intet öfwerflöd fanns, war flickan ingalunda wälkommen i familjekretsen.

Då i de sydliga prowinserna kännedomen om den i norr härskande hungersnöden spridde sig, skyndade mången rik köpman till de nordliga delarna af landet för att för billigt pris köpa många kwinnor, dels till hustrur åt sina söner dels för att i wärsta fall åter sälja dessa kwinnor till högre pris. Då den lilla Hsi en afton begaf sig till brunnen efter watten, kommo twå män, hwilka togo henne i sin famn samt buro henne till sina utanför byn wäntande wagnar. Hennes nödrop nedtystades och något annat medel att göra motstånd hade hon icke. Tillsammans med andra i samma bedröfliga läge warande kwinnor fördes hon om natten bort. De färdades c:a 3 mil och anlände då till en by. Här stängdes hon in i ett rum på ett gästgifweri tillsammans med 30 andra kwinnor. Där fick hon tillbringa tre dagar under gråt och klagan.

En af hennes bröder lyckades upptäcka flickans wistelseort. Han kom till gästgifweriet, där han bakom den låsta dörren samtalade med sin syster. Ingen wågade dock släppa in honom. Äfwen brodern plågades af nöden och måste han därför aflägsna sig och lämna systern åt sitt öde.

Efter tre dagar återwände männen, och kwinnorna släpades fram och måste åter på wagnarna. Det blef en lång rad af åkdon fullsatta af kwinnor, unga, sådana i medelåldern, ja, t. o. m. små barn funnos bland dem. I mången dörr syntes wisserligen tårfyllda ögon, hwilka sågo efter de olyckliga, och mången gammal kwinna skakade på hufwudet, men äfwen de fruktade döden, denna kwalfulla hungerdöd, och dessa som blefwo bortförda, de fingo ju åtminstone bröd.

På wägen söderut såldes en kwinna här, en annan där. Slutligen fanns blott twå flickor kwar, af hwilka Hsi war den ena. Dessa måste följa männen ända till prowinsen Hupe, där deras ägare bodde i en by i närheten af staden Huangchou wid Jangtse floden. Här såldes wår flicka till hustru åt en rik lärare och köpman, som redan hade en hustru.

I det nya hemmet gestaltade sig lifwet till en början mycket swårt, ty den första hustrun war allt annat än wänligt stämd emot henne. Snart wann hon dock sin mans ynnest, då hon åt honom skänkte en son. Härigenom wärderade hennes man henne högre än sin första hustru, som ej hade barn. Hennes ställning blef nu bättre. Men hennes man war opium-rökare och hans begär efter opium wäxte år för år. Med hans affär

gick det nu nedåt och snart woro de twungna att lämna sitt hem i staden och flytta till en by på landsorten. Föremål efter föremål såldes för att därigenom winna opium. Slutligen köpte mannen en liten båt och började medels fiske förtjäna sitt uppehälle. Slutligen fanns ingen annan utwäg, än att hustrun måste lämna sin 8=åriga son och sin lilla flicka, de enda af 11 barn, som ännu lefde, och söka sig tjenst hos frun af en mandarin.

Efter några år dog mannen. Hustrun begaf sig då hem, dels för att enligt bruk och sed begråta sin man, dels för att taga barnen till sig. Mycket bekymmer fick hon i synnerhet därigenom, att hon hade att uppfostra en flicka. Wid flickans födelse woro grannarna af den åsikten, att så fattiga föräldrar ej själfwa förmådde uppföda flickan. Det war moderns förtjenst, att flickan blef wid lif och nu önskade hon ej skicka sin dotter till dennas blifwande swärmoder för att uppfostras. Hennes son blef skeppare och färdades på Jangtse=floden.

Då en missionär sökte i sin tjenst en kwinna, som skulle sköta barn, twätta byke m. m., blef han uppmärksamgjord på denna kwinna. Kwinnan blef antagen och wistades i det närmaste fem år å missionsstationen. Hennes dotter följde henne till missionsstationen, där hon stannade, tills hon flyttade till sina swärföräldrar.

Hsi po po war en ifrig afgudadyrkare och trodde fast på afgudars och onda andars makt. Hon försäkrade sig mången gång hafwa sett och war därför förwissad därom, att dessa förmå såwäl hjälpa som äfwen straffa. I hennes hjärta tycktes ej finnas rum för ord, wittnande om Gud.

Men slutligen försiggick en ändring inom henne. Huru det nu war, började hon besöka andaktstunderna samt blef uppmärksammare. En gång sade hon: „jag will blifwa dopelew. Och länge befallde mig sedan Gud att läsa i 'boken' och jag är rädd att tillfället går mig ur händerna, i fall jag ej nu, då jag är hos eder, lär mig.“ Den 26 februari 1911 fick hon emottaga dopet. Kwinnan är nu c:a 60 år gammal.

O, hwilket djup af rikedom och wisdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke Hans domar, och huru outransakliga Hans wägar! (Rom. 11: 33.) H. A.

Jerusalem.

Medan jag ännu war alldeles ung student, hörde jag en gång Judemissionären, Pastor Wilhelm Faber, tala öfwer ämnet: „Jerusalem, staden utan like.“ Med sin glödande wältalighet gjorde han ett djupt intryck på både kristna och judiska åhörare. Detta ämne har inpräglat sig djupt i mitt minne, och jag har ofta beundrat den säkerhet, hwarmed Jerusalems wärldshistoriska betydelse är betecknad: Jerusalem, staden utan like. Ja, det är den staden! Will man spörja om dess

första begynnelse måste man gå tillbaka till tidernas morgon. Wi weta intet därom. Men ur forntidens dunkel stiger prästen Melkisedeks skepnad fram, otydlig och dock så gripande (Ps. 110; 4. Ebr. 7: 1 m. fl.), han, som war Guds den Allrahögstes präst. Redan före Dawids tid tillhörde staden judarna. Då blef den landets hufwudstad. Under Salomo blef den tempelstad. Därigenom blef den medelpunkt för judarnas religiösa och andliga lif. Efter rikets delning blef den för den sydliga delen mer och mer „en stad, där man skulle komma tillsammans, dit stammarna skulle gå, och där pilgrimssångerna skulle ljuda" wid de årligen återkomna wallfartsfesterna. Huru hängde icke de troendes hjärtan wid den, medan de gråtande sutto wid elfwarna i Babel och tänckte på Zion.

Huru ofta blef icke denna stad stormad och belägrad af fiender, huru ofta föllo icke dess murar, och inbyggarne drefwos bort med swärd. Blott de wäldiga stenarna i templets grundmur ha kunnat trotsa tiden. Mången trött jude har sedan hwilat sitt trötta hufwud mot dessa kalla stenar, och „klagomuren" har sett mången blodig tår rinna. Till sist plöjde romarena en fåra runt kring staden och strödde salt i den till tecken på, att den aldrig mera skulle byggas upp igen. „Men han som bor i himmelen, ler åt dem, och Herren b e s p o t t a r dem." Det romerska riket har gått under, men Jerusalem har åter stått upp.

Innanför Jerusalems murar blef Långfredagens uppskakande skådespel utspeladt. Han, som icke wisste af synd, han, som war alla skrifters begynnelse och fullbordan, Fadrens enfödde Son, han dog som en förbrytare där på Golgata. „Straffet lades på honom, för att wi skulle hafwa frid, och genom hans sår äro wi helade." Från den tiden äro miljoner af troende i tankarna förenade med Jerusalem. Den heliga staden war målet för den wäldiga korstågsrörelsen, och i wår tid strömma dit årligen stora skaror af modärna pilgrimer af alla kristna bekännelser för att tillbedja i den heliga grafwens kyrka.

Afwen Islam, som på sjuttonde århundradet eröfrade Syrien och Palestina, har gjort Jerusalem till sin religiösa egendom. Äfwen för muhammedanerna är det en helig stad. Från tempelplatsen Haram it Scheriff skall Muhammed hafwa blifwit upptagen till himlen, och stolt och mäklig höjer sig där Omars moske. När den kristna bereder sig för påsken och juden för passahfesten, då går där äfwen en stark rörelse genom den muhammedanska befolkningen i Jerusalem, och muselmannens fanatism glöder och bryter wildt påträngande fram, då dagen för processionen till Nebi Musas (Profeten Moses) graf kommer.

Det är en egendomlig och påfallande Guds ledning, att alla de tre monoteistiska religionerna, judendomen, kristendomen och muhammedanismen rikta sin blick mot Jerusalem. Men detta sker dock på alldeles olika sätt.

Judarna fingo sin religion på Sinai. Mera än ett wiktigt kapitel i deras historia upplefdes fjärran från Jerusalem. Då Jerusalems tempel ändtligen blef medelpunkten i deras lif, hade den klassiska judendomen för länge sedan upphört att wara till, och den hade kommit in på den wäg, som förde till Talmuds och Schulchans „lära." Då templet sjönk i ruiner, gick enligt de lärdes mening, äfwen „Schechinah",

Guds nådesnärwaro, i landsflyk. Men själfwa Jerusalem förblef för judarna målet för deras förhoppningar, önskningar och böner. „Glömmer jag dig, Jerusalem, då må jag glömma min högra hand." Denna judarnas längtan efter Jerusalem war dock, trots alla påståenden, sällan af religiös art; den war politiskt nationell. Ja tillochmed läran om „Gilgul"*) är i sjelfwa werket icke religiös utan politisk. Ty den sista domen skall på Palestinas jord dana begynnelsen till det judiska wärldsriket. Längtan efter fädernas land har fått ny näring genom Sionismen. Den har wisat wägen till en fredlig eröfring af Palestina. Den har äfwen lagt handen till werket, och man kan icke frånkänna den stora resultat. Men den må förstås rätt: den är en politisk-nationell rörelse, och intet mera. I den grad judarna ännu rikta blicken mot Jerusalem, är denna stad utan like medelpunkten för deras förhoppningar och drömmar om en nationell pånyttfödelse.

För muhammedanerna är Jerusalem en helig stad; deras intresse för dem är af religiös art. I politiskt afseende är Jerusalem för dem alls icke förmer än hwilken som hälst annan stad i det turkiska riket. Men äfwen dess religiösa betydelse är af underordnad art. Då Islam är en sammanblandning af både judendom och kristendom, erkänner den både Moses och Jesus. Och de ställen som stå i samband med dem, äro också dyrbara för muhammedanerna. Men icke heller något mer! Kaba i Medina är och förblir för dem den sol som fördunklar allt, och Muhammed är för dem större än någon annan Guds man.

Wi kristna bedrifwa ingen afgudisk kult med Jerusalem, men wi älska och wärdera denna stad. I Getsemane kämpade wår Frälsare i bön, och på Jerusalems trånga gator gick han under bördan af sitt kors; på en höjd utanför staden flöt hans dyra blod för oss, och i dess jord hwilade hans kropp, en af dess grafwar sprängdes af Segerfursten, och därifrån tog skyn honom bort, då han igen intog himmelen; där blef den Helige Ande utgjuten, där grundades den första kristna församlingen, därifrån började ewangeliet sitt första segertåg, som icke skall upphöra, innan hela wärlden ligger för Jesu fötter. Därför är Jerusalem helig mark för oss kristna; ty alla Guds stora gärningar för wår frälsning äro utförda i och wid Jerusalem. — För wår frälsning? . . . Nej, för hela wärldens frälsning! Wår tro är den seger som öfwerwinner wärlden. Till tecken därpå höjer sig wår Frälsares kyrka stark och mäktig. Halfmånen står där som Islams tecken och Dawids sköld som judendomens symbol — men korset skall segra. „Frälsningen kommer af judarna." Den utgick först från Jerusalem. Det är Guds wilja, att den också skall komma till judafolket, hwars hjärta ännu hänger fast wid Jerusalem. Men wi weta äfwen, att det war en äkta profetisk Ande, som kom öfwer juden Rabinowitsch, då han kom till den bekännelsen: „Nyckeln till det Heliga Landet ligger i Jesu genomborrade händer." Ack, att judarna måtte finna Jesus och låta sig frälsas af honom! Hwad gör du för den saken käre läsare?

E. Schaeffer.

*) Alla judars underbara samlande före den yttersta domen i Palestina.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

6. Hudson Taylor och Kina Inland Missionen.

Såsom vi redan sett erbjöds år 1860 evangelii budbärare ett vidsträckt arbetsfält. Var den evangeliska kristenheten färdig att begagna sig af tillfället och fylla sin plikt? Flertalet kristna ha beklagligtvis städse varit att likna vid Jona, som gick och lade sig i det inre af ett skepp, som afgick till vester, då Herren kallade honom till en stor uppgift i öster. Åter behöfdes det någon, för att uppväcka missionsintresset. Den man, som kom att fortsätta Gützlaffs väckelsearbete, och som mer än någon annan lagt den evangeliska kristenheten Kinas nöd på hjärtat, på samma gång han själf utförde ett långt dagsarbete i evangelii tjänst, var *James Hudson Taylor.*

Hans tidigare utveckling. Han föddes i ett gudfruktigt hem i England år 1832. Redan innan sonen föddes, hade föräldrarna bestämt honom för Herrens tjänst i Kina. Dock nämnde de — medan sonen växte upp — ingenting därom åt honom själf. Efter en kort brytningstid, under hvilken han särskildt var föremål för hemmets böner, öfverlämnade han sig åt Herren. Orden: »Det är fullkomnadt», vunno hans hjärta. Han var då femton år gammal. Snart därefter klarnade det för honom att Herren ville använda honom såsom missionär i sin tjänst. Han läste en bok, som behandlade förhållandena i Kina, och fann att läkekonsten för en missionär i detta land var ytterst behöflig samt började därefter studera medicin. På samma gång öfvade han sig att göra sina lefnadsvanor så enkla som möjligt. Då han senare tjänstgjorde som medhjälpare åt en annan läkare, begagnade han en stor del af sin lön till att därmed hjälpa de fattiga.

Första arbetsperioden i Kina. Utsänd af »Sällskapet för Kinas evangelisering», grundadt genom Gützlaff, anlände Hudson Taylor till Shanghai år 1854, midt under Taiping-upproret. Efter att något ha inhemtat språket började han arbetet i denna stad och dess omnejd. Tillsamman med den skottska missionären Robert Burns färdades de längs floder och genom kanaler i en kinesisk båt, landstego i byarna, utdelade skrifter, predikade samt talade med människor och återvände igen till sin båt, där de äfven tillbragte nätterna. Redan under dessa färder började det kinesiska folkets andliga nöd tungt hvila på hans hjärta.

Taylor bosatte sig sedan i staden Ningpo och begynte där sitt egentliga arbete. Vid denna tid inträffade tvänne tilldragelser, som på honom gjorde ett djupt intryck. På vägen till Ningpo råkade en

man falla öfverbord. »Rädda honom»!, ropade Taylor till de i närheten befintliga fiskarena. »Det är omöjligt för oss», var svaret. »Jag gifver er penningar, om ni gör det.» — »Huru mycket?» — »Fem dollars.» — »Det är inte tillräckligt.» — »Jag ger er allt det jag äger.» — »Huru mycket är det?» — »Ungefär 14 dollars.» — »Vi vilja ha 20.» Då de ändtligen satte sig i rörelse var mannen död. — På samma sätt förfar mången kristen med hänsyn till dem som i hednavärlden hålla på att förgås och åt hvilka han kunde räcka det eviga lifvets ord, anmärker med anledning häraf Taylor.

Hudson Taylor med familj.

Den andra tilldragelsen var följande. Han fick i Ningpo döpa en omvänd kines. Denna frågade honom därefter huru länge evangelium varit kändt i vesterlandet. Svaret kom kinesen att häpen utbrista: »Och nu först har Ni kommit för att förkunna detsamma för oss. I tjugo års tid sökte min fader sanningen, utan att likväl finna den. Ack, hvarför kom Ni ej förr?» Denne man hade själf varit ledare för en buddhistisk sekt, och bland dess anhängare finnes ofta ärliga sanningssökare.

I Ningpo utkämpade Taylor en inre strid, som hade en afgörande betydelse för hans blifvande lifsgerning. Det sällskap, som under-

höll honom, kunde ej längre göra det utan att skuldsätta sig. Af denna anledning utträdde Taylor jemte en annan ur dess tjänst. Det enda synliga stöd för sin utkomst de nu hade, utgjordes af tvänne bibelspråk: »Ända härtills har Herren hulpit oss», samt »Herren förser» (1 Sam. 7: 12, 1 Moseb. 22: 14), som skrifna med kinesiska skriftecken hängde på väggen i deras rum. Deras tro kom ej heller på skam. Ehuru de dageligen mättade hungrande människor och hade vård om sjukhuset, hvars läkare återvändt till hemlandet, fingo de alltid på bestämd tid tillräckligt med medel för sitt uppehälle och arbetets fortsättande.

Taylor vågade t. o. m. denna tid grunda eget hem, i det han ingick äktenskap med aflidne missionär Dyers dotter.

Den första arbetsperiodens erfarenheter har han skildrat i sin bok »*A Retrospect*», som utkommit på flera olika språk, äfven på svenska och finska, och som mycket bidragit till att hos den evangeliska kristenheten öka känslan af ansvar gentemot hedningarna i Kina.

Grundandet af Kina Inland Missionen. Taylor årervände till hemlandet år 1860 med fullkomligt uttömda krafter. Efter att ha vändt sig till de flesta missionssällskap med uppmaning att utvidga arbetet i Kina, men utan resultat, begynte han efter en upprepad inre strid att bedja Gud om två missionärer för hvar och en af de 11 provinser i Kina, där det ej ännu fanns någon. Han utgaf samtidigt en brochyr och framställde därjemte saken på flera kristliga möten. Inom kort anmälde sig hos honom det önskade antalet missionärer och han återvände med dem till Kina år 1866. Det var begynnelsen till Kina Inland Missionen. Omvårdandet af Missionens inhemska angelägenheter öfvertogs af en vän, och senare öfverlämnades detsamma åt en för detta ändamål vald direktion. Hufvudledningen för Missionen har städse varit i Kina.

Det karaktäristiska för denna mission. Dess grundläggare och medlemmar ha under tidernas lopp besjälats af många upphöjda ideer, såsom:

I ekonomiskt afseende beroende uteslutande af Gud.

Påskyndandet af Kristi tillkommelse, Math. 24: 14.

Evangelii förkunnande för hela Kinas folk under denna mansålder. I denna afsikt ha de företagit otroligt vidsträckta resor, i kors och tvärs, genom hela Kina. Det resultat de önskat ha de naturligtvis ej genom dessa resor uppnått, men månget godt frö har härigenom likväl blifvit utsådt. Medlemmarna af denna mission ha äfven gång efter annan kommit tillsamman för att bedja om flera arbetare och resultatet häraf är, att antalet arbetare nu utgör mer än 1000, de utsändes hustrur däri inberäknade.

Denna missions mest anmärkningsvärda drag är måhända det storartade kristliga samarbete detta tusental representerar. Därinom arbeta 1) medlemmar af olika kyrkosamfund, 2) personer ur olika samhällsklasser uppifrån spetsarna af tidens kultur, till sådana, hvilka så godt som helt och hållet sakna skolbildning; 3) olika nationaliteter från alla evangeliska länder; 4) män och kvinnor jämsides; kvinnorna utgöra t. o. m. flertalet. Alla arbeta för samma mål, Kinas frälsning.

Dess arbetsfält. Kina Inland Missionen arbetar f. n. i de flesta af Kinas 22 provinser. Mest kristna finnes det i provinsen Tsekiang, där staden Ningpo ligger och där Hudson Taylor begynt sitt egentliga arbete. I provinsen Kiangsi arbeta hufvudsakligast kvinnor; där ha äfven Finlands frikyrkliga kvinliga missionärer sin verksamhet, biträdda af kinesiska predikanter, på två stationer. Provinsen Shansi i Norra Kina är ett mycket lofvande arbetsfält, som vi närmare få lära känna i ett annat sammanhang. I den stora provinsen Setshuan, mest i vester, finnes en stor mängd arbetare tillhörande den engelska episkopala kyrkan och verkande i denna missions tjänst. De ha här t. o. m. en egen biskop.

Hudson Taylors senare verksamhet. Allt ifrån den nya missionens grundande besökte Hudson Taylor flitigt sin stora missionsfamilj i olika delar af Kina, uppmuntrande, rådande, varnande och tröstande. Hans helgade väsen gjorde städse ett djupt intryck på dem han kom i beröring med. Många gånger har han äfven besökt hemlandet, Amerika samt andra evangeliska länder för att blåsa upp elden samt uppväcka de troendes samveten.

Hudson Taylor lär någon gång ha yttra till en bekant, att han ibland föreställde sig, att Gud i olika länder och på olika orter sökte någon, som vore *tillräckligt svag*, för att som hans redskap kunna utföra ett stort uppdrag, utan att taga äran däraf åt sig; och när Herren funnit honom skulle han säga: den mannen är tillräckligt svag — han skall göra det. — Häri tyckes ligga förklaringen till hemligheten af hans egen kraft. — En tysk präst, som gjort hans bekantskap, ger af honom följande bild: Taylor var en i ögonen fallande kortväxt man. Hela hans väsen andades barnslig fromhet, ödmjukhet och kärlek. Man häpnar ovillkorligen öfver den Guds kraft, som är stark i de svaga, när man tänker på det jättearbete, som Herren valt denne man att utföra.

Hudson Taylor slutade sitt dagsarbete år 1905 i Hunan, i den provins, som längst förblifvit tillsluten för evangelii sändebud och

som säkerligen ofta varit föremål för hans böner. Kinesiska kristna köpte honom en kista, på hvilken var fästad en plåt med denna inskrift: »Det inre Kinas ädle välgörare.»

Våra missionsarbetares ensamhet.

1.

Det är nära midnatt i en helig brahminstad i Syd-Indien. Till höger ligger tempelprästernas hem och gästhusen, hvarest pilgrimerna kunna få husrum. Till vänster ligger den stora sjön — »Vattnet, som borttager synd» — som ett af dess namn betyder. Rundt om dess bräddar ligger granittrappa vid granittrappa, trappor, på hvilkas byggande en för länge sedan bortglömd konungs despotiska fromhet ödelade otaliga slafvars värdelösa lif. På sjöns motsatta sida reser sig det mäktiga tornet på ett hindutempel, som med sina gårdar, pelargångar, härbärgen och helgedomar täcker stora områden. Och fullmånens milda sken hvilar öfver alltsammans. Men det råder ej stillhet i staden. Husdörrarna och verandorna äro fulla af män och kvinnor. Den breda, korta vägen är uppfylld af människor. Där råder trängsel på självfva trappstegen ned till vattnet, och försäljarnas rop, tiggarnas klagan och det obeskrifliga sorl, som uppstiger från en människomassa på 10,000 personer, fyller den heta nattluften.

2.

Plötsligt bringas mängden till tystnad af en larmande musik från trummor och trumpeter. En stor procession skrider fram från det mäktiga templet. Först gå trumslagare och musikanter, hvilkas bullrande musik sätter luften i dallring. Därefter följa templets brahminer i långa hvita kläder, sjungande klangfulla psalmer, som äro trettio århundraden gamla. Efter dem följa danserskorna; de äro sköna och pyntade, men hela deras lif är ett djup af osedlighet. Och därefter — omgifven af flammande facklor, buren högt på människoskuldror, prydd med hvita blommor och gnistrande ädelstenar, öfverskyggad af solfjädrar och skarlakansröda och gyllene parasoller, som äro 18 fot i genomskäring, och som blott konungar och gudar få bruka — kommer den gyllene bilden af självfva guden. Flera facklor och brahminer följa efter; och medan afgudabilden bäres genom hopen, ljuda mängdens hyllningsrop nästan starkare än trumhvirflarna . . .

3.

Stå som den ende hvite mannen, som den ende missionären, kanske

som den ende Jesu Kristi tjänare i denna hop, i denna stad! Se på all denna tillbedjan! Kom ihåg, att otaliga generationer igenom dessa psalmer blifvit sjungna, denna gyllene gud anropad, dessa gator och tempelgårdar öfverfyllda med andäktiga — då skall du förstå något af hinduismens makt och majestät och känna något af missionärens ensamhet, när han står där ansigte mot ansigte med alltsammans.

Bekymmer och ensamhet . . . Det är väl värdt att göra klart för sig, hvad det betyder.

4.

De stora trummorna dundrade i templet både dag och natt. Ris- och kryddbodarna, hvarest sladdrande grupper af kunder, som aldrig hafva brådt, brukade stå och prata, medan de gjorde sina inköp, voro stängda och öde. Girlander af blad från de heliga träden hängde öfver hvarenda gata. Sammanflätade stjälkar af en viss trollplanta lågo på alla vägar och fält. Om natten buro snabba processioner de ohyggliga bilderna af »gränsgudinnan» rundt om staden. På brahminernas begrafningsplats slogo likbålets röda flammor upp mot himmelen, medan schakalerna ströfvade omkring muhammedanernas grafvar. Ty fruktan för koleradjäfvulen härskade i den lilla staden. I hvart fjärde hus hördes de sörjandes klagan öfver dem, som dräptes af den obarmhärtiga gudinnan.

5.

I den staden var jag den ende missionären. I barnhemmet vid min bostad funnos trettio eller fyratio barn från pariabyarna. Barnen voro mycket okunniga, men intet af dem var så litet eller okunnigt, att det ej kände den förfärliga ångesten och rädslan för koleradöden. När trumhvirflarna och schakaltjuten eller klagoropen från de döda ljödo genom den heta nattens stillhet, förstodo barnen den sorgliga betydelsen däraf. Deras fäders och förfäders rädsla och hopplöshet inför pesten var en del af deras sorgliga arf från deras mörka hedniska forntid, som ej ens dessa små kunde slippa ifrån. De kände ej heller någon annan utväg eller hjälp än en blind tillit till missionären. Jag måste föreskrifva allehanda försigtighetsåtgärder och se till, att de blefvo iakttagna. Om en dörr öppnades för sjukdomen, skulle ansvaret falla på mig.

Mänskligt taladt stod jag mellan dessa barn och koleran. Och jag var ensam och utan erfarenhet. Där fanns ingen missionär, ingen läkare till hands. Bördan hvilade på mig.

Genom Guds nåd gick koleran oss förbi, och under dessa veckor, då vi voro belägrade af sjukdomen, förstod jag klarare än någonsin

förr, hvad det vill säga, att sätta in allt på att hålla stånd. Men denna ensamhet midt under bekymren, som man sällan uttalar sig om, är ofta en mycket allvarlig verklighet i en missionärs lif.

6.

Och efter hand som missionären, man eller kvinna — ty bland de tappraste äro de kvinnor, som gripits af sina hedniska systrars stora nöd — kommer in i arbetet och riktigt får ögat upp för eländet i de människors lif, som han kommit för att tjäna, efter hand som han begynner att stamma på deras språk, efter hand som han ser, hur gammal vidskepelse håller dem fångna och kräfver grymma offer, efter hand som hvar dag visar, att Kristi evangelium ensamt kan läka och frälsa och upprätta deras ödelagda lif, lärer han känna en ny ensamhet — den ensamhet, som en människa måste känna, då hennes ideal, mål och afsigter äro obegripliga för hennes omgifning.

Han märker, att det han vill berätta, är det blott få, som lyssna till, att den ädla tro, åt hvilken han vigt sitt lif, icke kan vinna dem, som allramest behöfva den. Vidskepelse, som är århundraden gammal, släpper ej lätt taget i sina slafvar. Och — värst af allt — de mest elända våga ej gripa den nyckel, som kallas *hopp*.

7.

Hvem vågar tala om sorgens ensamhet? När posten från det fjärran hemlandet medför det svartkantade brefvet, när en rad i en månadsgammal tidning berättar om en vän, som kallats bort, när åsynen af hvartenda litet brunt barn — och det finns många sådana — minner en om en liten graf, ja, då kännes smärtan öfver att vara borta från fosterlandet »för Hans namns skull» ännu starkare än under ansträngningarna och kampen för Kristus. Godt är det, när sorgen genom Guds nåd kan bäras, när vi genom ensamheten kunna lära det, som Gud vill, att vi skola lära, och när vi under allt detta kunna utföra vårt dagsarbete.

(Från en dansk öfversättning af en engelsk missionärs skildring från tamullandet.)

(Ev. Fosterl. Stift. Missionstidning.)

Kriget och hednamissionen.

(K. C.) Enligt i Norge utkommande »Kristlig Ugeblad» har en missionskonferens ägt rum i Halle d. 27 febr.—1 mars detta år. Konferensen var d. 38:de i ordningen. Dessa konferenser ha

varit kända öfver allt och både tyska och utländska missionssällskap ha sändt dit sina representanter.

Dr. Warneck från Bethel gaf en bild af de evangeliska tyska missionssällkapens erfarenheter under krigstiden för dessa sällskap. Den har medfört stora förluster. 84 missionärer och missionselever, 21 studenter, som nästan färdiga höllo på att förbereda sig för inträde i missionens tjänst, och 3 lärare ha stupat. 98 äro sårade, 8 fångna.

Baseler missionssälskapet har förlorat 24, Barmens missionssällskap 17 och Berlins missionsällskap 12 missionärer.

Talaren påpekade att det efter kriget komme att vara en oberäkneligt stor brist på missionsarbetare. Äfven de tyska katolska missionssällskapen ha lidit stora förluster. De ha 157 fallna och 67 försvunna eller fångar. Ännu värre har det gått Frankrikes katolska missionssällskap, af hvilkas arbetare 2,000 man skyndat till fanorna.

I Kamerun finnes numera blott en af Basel missionens missionärer, 107 ha lemnat sitt arbete. Med tyska katolska missionen är det på samma sätt. I Indien har det tyska missionsarbetet helt och hållet upphört. 166,000 indiska kristna äro utan ledare, d. v. s. ungefär 18 % af alla Indiens evangeliska kristna. Skolor ha stängts och 48,000 elever ha blifvit utan undervisning.

Nu har det emellertid visat sig att organisationen af infödda arbetare motsvarat sitt ändamål. Den har under kriget visat sin nytta. Rhenska missionssällskapet har i »Kaiser Wilhelms land» fått döpa ett större antal hedningar än någonsin förr. I Ost-Afrika har de kristnas antal på Berlin missionens arbetsfält stigit från 4000 till 5,000. Herrens sak segrar likväl.

Toivo Kansanen.

Missionssällskapets ekonomiska läge.

Allt fortfarande hafwa missionens wänner med en glädjande offerwillighet insändt sina gåfwor till Missionssällskapet. Betecknande för det sinnelag hwarmed gåfworna gifwas will jag anföra följande ord, som åtföljde en gåfwa på 1,000 mark: „Hörsammande Herrens befallning wilja wi wara med om missionsarbetet och af warm hand skänka det medföljande, isynnerhet som Herren själf först gifwit oss. Måtte den nåderike Fadern förläna sin wälsignelse åt gåfwan, och måtte Han styrka Bestyrelsen samt de öfriga ledande i arbetet!” Det mesta af

gåfworna har sändts af wåra gamla wänner, hwilka rikligare än någonsin hafwa framburit sina offer. Stora donationer ha warit jämförelsewis få, och widsträckta delar af wårt land hafwa äfwen nu wisat sig fullkomligt kalla för missionens sak. Inalles hafwa hednamissionens inkomster under de tre första månaderna detta år stigit till ett belopp af Fmk. 113,862: 31, då inkomsterna under motswarande tid förlidet år utgjorde endast Fmk. 61,587: 42, hwadan ökningen af inkomsterna detta år utgör 52,274: 89. Af denna summa woro Fmk 14,579: 50 bestämda till betäckande af sista årets merutgift.

Det är att märka, att inkomsterna under det första kwartalet nu wuxit så stora, att de sedan många år nu igen fullt betäcka de motswarande utgifterna. Ifall gåfwor i samma proportion fortfarande inflyta, kunna wi med tillförsigt hoppas, att missionsarbetet icke behöfwar inskränkas på något område i brist på medel.

Men på samma gång böra wi dock komma ihåg, att den af sista årets merutgift föranledda skulden, Fmk. 70,000, till Sällskapets öfriga fonder, bör nödwändigt kunna betalas, för att kunna tänka på återsändandet till missionsfältet af de hemmawarande missionärerna samt utbildandet af nya arbetare i wåra missionsskolor. Wi bedja fördenskull wåra wänner hwar på sitt håll söka hjälpa till att till den 15 maj få den erforderliga summan samlad. Wi skola icke ropa människorna om hjälp. Men ifall wi träffa kristna, åt hwilka medel äro beskärda, få wi påminna dem om missionsarbetets betydelse och gifwa dem tillfälle att wara med om att hjälpa detta arbete enligt hwars och ens möjligheter och hjärtelag.

T. o. m. den 17 april hade till betäckande af merutgiften redan erhållits ungef. 23,000 mark. Wi skola wänta, hwad Herren will göra.

M. T.

Missionssällskapets årsfest.

Såsom redan tidigare tillkännagifvits firas Missionssällskapets årsfest, om Gud vill, d. 27, 28, 29 och 30 nästinstundande juni. Årsmötet kommer att äga rum torsdagen d. 29:de.

Programmet för festen är redan så godt som färdigt och kommer att ingå i sin helhet nästa nummer af tidningen. Därur meddela vi här följande: Utom Sällskapets egna arbetare komma vid festen att uppträda kyrkoh. E. Petterson från Ylö-

järvi och pastor Söderholm från Sibbo samt den kände kristne lekmannen baron Paul Nicolay. Särskildt förtjenar äfven att omnämnas prosten Tarkkanens framställning af Missionssällskapets verksamhet. Sålunda erbjudes åter festdeltagarne rikliga tillfällen att fördjupa sig i Guds ord samt att inhemta kunskap om missionens principer och om missionsarbetet.

Vid sällskapets årsmöte d. 29:de juni komma främst de sedvanliga ärendena att behandlas. Följande medlemmar af Bestyrelsen och förstärkta Bestyrelsen äro i turen att afgå, näml. af ordinarie Bestyrelsens medlemmar juriskand. A. Vuorinen, doktor U. Paunu och faktor J. Railio; af förstärkta Bestyrelsens medlemmar: baron K. A. Wrede, prosten K. O. Fontell samt pastor K. R. Kares.

Nedsättning af biljettprisen å statsjärnvägarna har Senaten, som nämnt, beviljat med 50 procent, och nu ha äfven Lovisa—Vesijärvi samt Pyhäjärvi järnvägar beviljat samma rabatt.

Må vi bedja om den allsmäktige och nåderike Gudens välsignelse för denna vår fest! Fridlös är tiden, men de kristna vilja äfven denna tid tillbedja Fridsfursten. Må de samlas i stora skaror till denna fest och må de komma med bedjande och efter Gud törstande hjärtan!

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Januari månad 1916:
Forts.)

»**G. W. S.» 500 mk.** — **Bertha Sundberg,** Vartsala **30 mk.** — Tammerfors m. f. g. herr **Cajanus 1,575 mk.** — Paipis syförening Sibbo, genom herr **Bergström 15 mk.** — Anna o· Eliel Cleve Sulkava 300: —, prosten Cleve m· afg. 25: —, s:ma **325 mk.** — Lektor **Emil Sonck,** Ekenäs **50 mk.** — Fr. **Lilli Rainio,** Saarijärvi **45 mk.** — Turiskus sp. b., Helsinge **2: 75.** — Handl. **J. Manner,** Hangö, st. m· afg. **40 mk.** — Handl. **J. F. Anttila,** Hangö, d:o **40 mk.** — En miss. vän, T:fors, g. past. **Ahonen 50 mk.** — Onämnd **100 mk.** — **A. Fahnhjelm 51: 60.** — Fru Minna Thulé, H:fors m. afg. 25: —, onämnd 5: —, onämnd 5: —, g. miss. **Tuominen 35 mk.** — Kollekter fr· Vasa, 1915, g. prost. **Heikel 150: 34.** — Koll. 6/1 i Solf g. kkh. **Lundberg 5: 50.** — Koll. i Helsingfors norra sv. församl. g. kkh. **Olsoni 22: 35.** — Till miss· Alhos underhåll handl. **J. Manner,** Hangö **100 mk.,** handl. **J. F. Anttila,** d:o **100 mk.** — **Julia Pfaler,** Pargas **5 mk.** — Fr. Öfvertorneå g. herr **Andell 10 mk.** — Sideby kyrkoby syför. g. klkhskan **Stenfors 35 mk·** — Fröken A. g. past. **Haahti 100 mk.** — Fr. Åbo: m. afg. g. fröken **K. Tiainen 165 mk.** — D:o g. frök. **H. Aho 70 mk.** — Fr. Hangö: arb. Wallengren 10: —, insändaren 5: —, g. past. **Lundelin 15 mk.** — Prost. **G. Törnvall,** Elimä **100 mk.** — Spb. n:o 547 **23: 50.** — Fr· Skvorits **22: 96.** — Medl. afgifter g. miss. elev. **Flinck 30 mk.** — Koll. i miss.-kyrk. **480: 71.** — Fr. finskspråkiga orter: **21,291: 07.** — **Summa: 38,840: 85.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Hulda Jansson, Nagu **14: 50.** — Fr. finskspråkiga orter **19: 65.** — **Summa: 34: 15.**

Kinesiska Skolfonden:

Fr. Akkas **19: 65.** — Fr. Skvorits **2:16.** — Koll. i miss. kyrkan under januari månad **127: 33.** — **Summa: 149: 14.**

F. G. Borgs minnesfond:

Apothekaren F. G. Borgs fr. Torneå testamente 3,000: —, ränta 30: —, g. fru **Alma Borg 3,030 mk.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Insaml. i arbetshemmet i Vasa **12 mk.** — Fr. Messuby **10: 20. — Summa: 22: 20.**

Till Läkaremissionen:

Fr. Tavastehus 1 sp. b. **15: 50.** — Fr. Kyröskoski **14 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. januari månad **69: 77. — Summa: 99: 27.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Koll. i Mäntsälä **21: 52.**

Till miss. kyrkans underhåll:

Koll. i miss. kyrkan und. januari månad **124: 78.**

Fonden för Inre missionen:

Koll. i Torneå **22: 80.**

För Judemissionen:

Tammerfors m. f. g. herr **J. Cajanus 68: 75.** — —n —r **30 mk.** — 2 spb. g. miss. direkt. **Tårkkanen 23: 86.** — **Ch. F—g,** Åbo **5 mk.** — Onämnd, Vasa g. past. **Kovero 5 mk.** — Koll. i Lappfjärd under böneveckan g. kkh. **Laurén 12 mk.** — Fr. Nykarleby: spb. 92: 35, onämnd 5: —, g. **K. A. W. 97: 35.** — Koll. i Masku 10: 60, å Seppälä 5: 85, i Reso 23: 98, i Åbo K. F. U. M. 9: 45, i Nådendal 35: 23, i Kyrkslätt 5: 02, å Jersö 4: 90, i Svartå 6: 80, i Pojo 12: 75, i Elgmo 9: 35, i Tenala 9: 15, i Karis 10: —, i Snappertuna 10: 87, 1 sp.b. —: 79, i Box 25: 80, g. past. **Schalin 180: 54.** — Onämnd **1: 50.** — Under T:fors poststämpel **40 mk.** — **Summa: 464 mk.**

Gåfvor in natura:

Fr. Heinola: i koll. en guldring. — Onämnd: ett gulddarmband, en guldring, en silfverbrosch, ett armband för sticknystan af silfver.

Februari månad:

Aflidna sjöm. enkan Maria Ojalas fr. Kristinestad gåfva **10 —.** — Fr. Deep. River, Wash. **14: 86.** — Fr. Gamlakarleby: af syf. 157: 45, en miss. vän 10: —, ur dens spb. 5: —, af en miss. vän 5: —, d:o 5: —, d:o till Kinamissionen 10: —, g. fru **Alma Hongell 192: 45.** — Sjuksköterskan **Nora Lang,** H:fors **10: —.** — Sjuksköterskan **Lydia Jahkonen,** Tavastehus **10: —.** — Fröken **Erika Ahlgren,** H:fors **500: —.** — Allston & Brighton syfören. Mass. **144: —.** — Fröken **Vera Fougstedt,** Nagu **10: —.** — Ur en spb. å Miss. expedition **64: 33.** — Fr. Houtskär: insaml. vid bönst. 20: 86, af skriftskolebarn 3: 10, vid läsförhör 2, 10, ur spb. 2: 25, koll. vid barngudstj. 3: 20, prosten M. Lagerbohm, m. a. 10: —, **s:ma 41: 51.** — Helsingfors sv. miss. förbund: kollekter 1,000: —, onämnd g. K. A. V. 1,000: —, fru R:s systrar 100: —, **s:ma 2,100: —.** — Vasa sv. M. F.: m. a. g. byggmäst. **Geber 30: —.** — Onämnd, Nykarleby, g. prost. **Petrell 500: —.** — **B. V. Länström,** Borgå, Veckjärvi **17: —.** — Koll. i Sörnäs sv. församling g. kkh. **Roos 23: 01.** — Borgå M. F.: kollekter 176: 56, m. a. 99: —, Olga Strömstén, Bengtsby 100: —, onämnd till Sanni Lampéns flickskola 10: —, en miss. vän 2: 50, behålln af server. 30: 70, ränta 9: 24, **s:ma 428: —.** — Prosten **N. I. Almark,** Tammela **75: —.** — Härkmeriby sv. skolbarn i Lappfjärd g. kkh. **Laurén 15: 25.** — Fr. Finström, Åland: insaml. på läsförh. 40: 95, 1 spb. 5: 60, g. t. f. kkh. **Lindell 46: 55. — Maria Palander,** Hirkiä **50: —.** — Helsingfors sv. M. F.: m. a. 308: 50, koll. 68: 10, s:ma **376: 60.** — Fr. Degerby, N. I.: koll. hos Tötterman 8: 30, å Risholmen 3: 30, hos Nordström 16: —, å Malm folkskola 5: 45, å Kärr Skräddars 3: —, g. past. **Hannula 36: 05.** — Fr. Sund, Åland: koll, vid miss. fest. 6/7 20: —, g. miss. auktion 50: —, kollekter år 1915 19: —, fr. Greta Lisas äppelträd 6: —, g. kkh. **Henriksson 95: —.** — Öfverste **Hj. Hirn,** Ekenäs, m. a., **50: —,** Tammerfors M. F. **212: 50.** — Kullå Kr. F.: m. a. 21: —, gåfva 2: —, s:ma **23: —.** — Fr. Helsingfors: m. a 10: —, lille Sakaris paketpinnar 2: —, fr. Bjerno 145: 21, fr. Åbo: onämnd 25: —, m. a. 10: —, g. past. **Haahti 192: 21.** — Fr. Uleåborg **266: 04.** — Herr **F. P. Vestberg,** Kemi **100: —,** Ärkebiskop **G. Johansson,** Åbo **500: —.**

(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: S. Sirenius (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 6. Juni.

58 årgång. 1916.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

Uppåt!

„Jag lyfter mina ögon till bergen." Här är en lösen, som tiderna igenom warit ett uttryck för de innersta känslorna hos Herrens egna.

De hafwa ett behof att lyfta sina ögon uppåt. Det finnes så många hinder i wägen, som fördunkla utsikterna framåt. När Moses stod på stranden af Röda hafwet förföljd af Faraos krigshär, kunde han ej se den wäg han skulle beträda för att undgå faran. Fåfängt war det att blicka omkring sig, där stod ingen hjälp till buds. Han måste därför lyfta den efter frälsning spejande blicken uppåt. Tro dock icke att det war lätt för honom att nedtryckt af ångest blicka uppåt. Upptill synas ju mörka moln betäcka frälsningens sol, då wägarna framåt stängas. Fördenskull känna Herrens egna så ofta i anfäktelsens stund, då nöden twingar dem att lyfta blicken uppåt, som om blicken ej hade kraft att höja sig, utan will den i stället sänka sig djupt ner. Under sådana stunder kunna Herrens egna ej annat än sucka till Herren. Och des sa suckar nå ända till Guds allmakts tron och som ett rop tränga de till Herrens öra, som är nerböjdt för att lyssna till Hans barns nöd. Under betryck, just då, när trons låga flämtar swagt och allt omkring är omhöljt i dunkel, är hela själen riktad uppåt. Den swaga tron anropar darrande om kraft ofwanifrån. Den dunkla blicken spanar efter klarhet. Det wacklande hjärtat ber om Fadrens stöd. Det kännes som om allt droge nedåt, och ändå är själen i bepröfwelsens stund riktad upp mot Herren, ty Han är den ende, hos hwilken hjälp står att finna.

Så förhåller det sig med den enskilde af Herrens egna. Så ock med hela Guds folk. I arbetet för Guds rike stunda ofta tider, då man måste stanna i arbetet till följd af att wägen framåt är stängd. Då måste man sluta ögonen för sina egna planer och lyfta blicken upp till Honom, som har all makt i himmelen och på jorden. Särskildt i missionsarbetet har man ofta gjort denna erfarenhet. Då Hudson Taylor utsände missionärer till det inre af Kina, woro portarna hårdt tillslutna. Österifrån kunde man ej intränga i landet. Man försökte då att komma fram en annan wäg näml. genom Birma och sedan öfwer bergstrakterna på gränsen till prowinsen Jynnan, som ligger i sydwestra delen af Kina. Men äfwen sidowägarna woro stängda. Blott "wägen uppåt" står öppen, sade Hudson Taylor. Han anropade Gud om hjälp och utrustade en ny skara af missionärer i förtröstan på att Gud skulle jämna wägarna för dem. Och märkwärdigt! När han för 40 år tillbaka 1876 med sin skara landsteg i Kina, mottogs han med underrättelsen om att Kina ingått en konwention med utländska makter och sålunda stodo de inre delarna af Kina öppna. Den närwarande tidens mångfaldiga swårigheter, grusade människoplaner och en mörk framtid i Herrens arbete såwäl på den inre- som på hednamissionens område tillropa oss: uppåt! Hwad för en hjälp få wi där uppifån? — frågar otron. Och swag wacklar wår tro, när de inbillade swårigheterna blifwa för oss hårda werkligheter. Låtom oss icke förtröttas att anropa Gud, som har skapat himmel och jord. Låtom oss minnas, att ännu i dag som är härskar urtidens Gud, lika lefwande, lika god och lika orubblig som fordomtima. Och i hans rike gäller en sådan lag att om den anropande öfwerlämnar sig helt åt Hans förbarmande nåd, så gifwer Han ett swar på bön. Men Hans swar är nog mången gång underbart. Hwarför öppnar Han ej med sin egen makt för oss wägen genom hafwet, hwarför säger Han ej åt Moses: „gå"? Hwarför ber Han Moses lyfta upp sin staf? Säg mig, hwad förnuft finnes i en dylik befallning. En staf är ju ej för att klyfwa wattenmassor och ingalunda hörsamma wågorna rörelserna af en staf.

Men se, wågorna lyda. Det war som om Mose staf hade ägt himmelsk kraft så att till och med wågorna läto sig behärskas af den. Ja sannerligen, himmelens krafter woro i rörelse. Denna staf upplyftes af en tro, som åtlydde Herrens befallningar, af en tro, som just kort förut hade ropat till Herren och åt hwilken Han hade swarat. Äfwen wåra wägar stängas, på det att swagheten af wår tro, bristfälligheten af wåra planer, blefwe för oss själfwa

uppenbarade, och att wi sålunda blefwe twingade att söka kraft ofwanifrån. Och den uppåt blickande tron erhåller ett swar, ett swar som förutsätter trons lydnad, ty tron stärkes på lydnadens wäg.

Måtte Herrens folk äfwen under närwarande tid förwandla alla swårigheter till böneämnen. Äfwen i känslan af trons swaghet och med ett nerböjdt sinne står oss bönens förmån till buds. Wi hafwa där uppe en Fader, hwars hjärta känner särskildt medlidande med wår swaghet och will förbarma sig öfwer oss. Men Han wäntar af oss lydnad. Låtom oss därför ihågkomma, att när Han swarar på wåra böner och Hans wilja blifwer oss uppenbar, wi äro williga att hörsamma densamma. När det klarnar uppåt, öppna sig äfwen wägarna framåt. Då förwandlas wår ängslan till tacksägelse för att Gud ännu lyftar, bär och räddar.

Wi hafwa i missionsarbetet äfwen dessa tider fått erfara att Herren för oss in i trångmål. Men wår erfarenhet är äfwen den, att man ej förgäfwes anropar Honom i nödens stund. Han öppnar för oss människors hjärtan. Men framför allt låter Han sin kärleks strömmar flöda. Om än det oaktadt mörker möter oss i Herrens arbete, så låtom oss lyfta blicken uppåt! Då förwandlas mörkret till ljus och af trångmålen framwäller wälsignelse.

K. A. P.

Till Finlands missionsvänner.

Att vi hafva en rik Gud, som efter sin rikedom fyller alla våra behof i härlighet, har Finska Missionssällskapet dessa dagar fått erfara. Vi hade ett tungt arf från föregående år. Under en följd af år hade utgifterna öfverstigit inkomsterna, och nu kunde det uppkomna deficit, c. 72000 mk, betäckas endast genom belåning ifrån fonder, bestämda för andra ändamål. Detta allt hade sin orsak däri, att inkomsterna under många år icke vuxit. Ställningen hotade att yttermer försämras, emedan kurserna allt fortfarande enormt stigit och våra missionärer i Afrika voro synbarligen i behof af vida större understöd än förut såväl i form af medel som af arbetskrafter.

Men Sällskapets ställning har blifvit i trogna böner lagd inför Herren och Han har bevisat sig vara ännu i dag den starke hjälparen. Den 15 Maj hade till Sällskapets kassa influtit 71,500 mark till betäckande af fjolårets deficit, af hvilken summa c. 8000 mark inlevererades just sagda dag. Därjämte hade insändts så mycket

andra gåfvomedel, som behöfdes för utgifterna under motsvarande tid, hvilket icke inträffat på många år.

Såsom ett märkeligt tecken därpå, att Gud själf haft sin hand öfver den insamling, som denna vår för Sällskapet föranstaltats, måste bland annat framhållas, att den bestämda summan uppnåddes på den för afgörandet bestämda dagen, icke förr, men icke heller senare.

På samma gång som Bestyrelsen känner djup tacksamhetsskuld mot Gud, som på detta sätt i sin nåd bekänt sig till vårt arbete, är det för Bestyrelsen en kär plikt att uttala sin tacksamhet äfven till alla de talrika vänner, hvilka med större eller mindre bidrag hafva velat understödja arbetet. Visserligen inflöto icke så många större donationer af nya vänner, som Bestyrelsen påräknat, men i stället hafva gamla trogna understödjare, isynnerhet bland de mindre bemedlade, visat en gripande offervillighet. Betydande summor ha äfven influtit genom insamling med listor, föranstaltade på initiativ af enskilda missionsvänner. Gud löne dem för all kärlek.

Bestyrelsen, som väl känner, att många såväl större som mindre gåfvor varit möjliga endast genom stora självförsakelser, skall med Guds nåd försöka att så troget och omsorgsfullt som möjligt förvalta de åt densamma anförtrodda missionsmedlen till Guds ära och arbetets befrämjande. Men härutinnan behöfver Bestyrelsen jämväl fortsättningsvis understöd och förböner från missionsvännernas sida. Ty det är synnerligen viktigt att fullt förtroende råder mellan den understödjande kretsen och Bestyrelsen samt Sällskapets arbetare såväl hemma som utomlands. Endräktigt arbete som eftersträfvar fullgörandet af Herrens vilja, skall Han ock välsigna, fastän kanske välsignelsen ofta kommer på annat sätt, än vi tänkt oss.

Våra behof för dagen äro nu uppfyllda, och detta tillförsäkrar oss, att vi skola få det dagliga brödet äfven för framtida behof. Vår säkra tillförsikt är, att den trångmålstid, som vi förnärvarande hafva och uti hvilken Herren nu gifvit oss hjälp, skall kraftigt bidraga till att vänkretsen skall fortsättningsvis troget och kraftigt taga del uti Herrens verk, och de erfarenheter vi nu gjort skola tillföra dem den tillförsikt att vårt arbete och våra mödor i Herren icke skola vara fåfänga. Vi hoppas, att det missionsintresse som denna vår ånyo uppflammat, icke skall visa sig vara en halmeld, som snart slocknar, utan ett väckelsearbete, som skall bära frukt af den Helige Ande uti fortsatt och troget verkande.

Finska Missionssällskapets Bestyrelse.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Från wårt missionsfält i Afrika har anländt bref, skrifna i medlet af mars månad. Af dem framgår att de flesta af wåra utsända warit insjuknade i feber.

Sålunda skrifwer föreståndaren för wårt missionsfält Martti Rautanen: „Febern har den sista tiden warit mycket gängse. De flesta af systrarna ha warit sjuka. I början af mars insjuknade äfwen jag, och när jag började tillfriskna insjuknade Johanna (Martti Rautanens dotter). Nu har jag dock redan kunnat predika."

Hos den infödda befolkningen har den fortfarande hungersnöden förorsakat dysenteri och dödligheten har warit stor.

Ett stort antal kristna ha dött, synnerligast gamla personer. Kyrkan i Olukonda war förr för liten att rymma alla kyrkobesökare. Nu samlas till gudstjänsten en handfull människor. Det ser ut som om den swåra tiden af brist och nöd delwis hos dem werkat likgiltighet.

Den swåra hungersnöden har äfwen hos dem utwecklat benägenhet att stjäla. Från åkrarna förswinner säd, meloner o. s. w. Uukuanjamaborna röfwa boskap. Mycket boskap har dessutom dött.

Skördeutsikterna äro ej mycket lofwande. Regn har fallit mycket litet. Säden har därför på många ställen torkat bort i solhettan. I Olukonda och Ondangua se åkrarna däremot lofwande ut. Man längtar efter regn. Om det uteblir gå både de människor och djur, som blifwit wid lif, swåra tider till mötes.

Att förse wåra utsända med lifsmedel har Sällskapets agent herr Hälbich energiskt haft wård om. „Ni kan ej föreställa er hwilket bråk och hwilken möda han haft därmed", skrifwer fru Björklund. Med herr Hälbichs bistånd hoppas de fortfarande få det de behöfwa.

Alexander Malmström.

Den först utbildade och inwigde finska missionären.

Från Swerige har ingått underrättelse om att pastor Alexander Malmström fått hembud, i Hotagens prästgård i Jemtland, 72 år gammal.

Pastor Malmström föddes i Borgå 11/9 1843, och efter att bl. a. några år ha besökt Borgå lyceum, erbjöd han sig willig att utbildas till missionär. Den tiden

(1861) fanns ännu ej i Finland någon missionsskola. När det blef fråga om hans utbildning beslöt Bestyrelsen sända honom till Tyskland till missionsskolan i Hermannsburg. D. 19 oktober 1861 hade saken kommit därhän att Malmström kunde företaga sin långa resa med missionsskolan som mål. Ungefär en månad senare följde honom dit en annan finne, näml. Karl Emanuel Jurwelin.

(K. C.) Alexander Malmström.

Med stort intresse följde man här hemma med dessa första missionselewers resa och öden. Saken war så fullkomligt ny. Före afresan woro de kallade inför Bestyrelsen, då dess ordförande önskade dem Guds nåd och wälsignelse för färden. Det skrefs om dem i missionstidningarna och där ingick utdrag ur både deras och deras lärares bref o. s. w.

Den första som blef färdig af dessa ynglingar war Malmström. Han inwigdes till missionär i Hannover d. 19 mars 1866 och utsändes till Hermannsburgs missionsfält i Natal i Syd-Afrika. Det war först meningen att utsända Malmström som F. M. S:pets missionär till Indien för att där arbeta tillsamman med Gossner missionens bröder. Denna afsikt måste man likwäl frångå af flera orsaker. Malmströms werksamhet blef dock ej af lång waraktighet på Hermannsburgs missionsfält. Redan 1867 förklarade han sig wilja lämna Hermannsburg missionen och slöt sig följande år i Kapstaden till de ifrån Finland anlända missionärerna för att med dem fortsätta resan till Ambolandet.

Hans werksamhet blef nu på stationen Omandongo i Ondonga, till en början tillsamman med Björklund och Jurwelin samt handtwerkarbrodern Heinonen. Arbetet war ett tungt rödjningsarbete. De woro alla oerfarna och hade många slags swårigheter att öfwerwinna. Malaria febern, som äfwen angrep Malmström, förswagade krafterna. Konungen i Ondonga, Shikongo war nyckfull, föraktade och hatade missionärerna samt swörsåvade på många sätt deras arbete. Ledsamma underrättelser ankommo äfwen från de bröder, som slagit sig ner hos de andra stammarna, och de blefwo småningom twungna att draga sig tillbaka till Ondonga, emedan stammarnas regenter gjorde deras wistelse där omöjlig. Malmström war af naturen stillsam. Alla dessa swårigheter begynte alltmera plåga honom. Och när

bröderna från de andra stammarna dragit sig dit tillbaka, ansåg han under därwarande förhållanden att i Ondonga, detta för missionen fullkomligt oförberedda land, fanns för mycket missionärer. Hån anhöll om tillåtelse att få återwända till hemlandet och efter att ha erhållit den, anträdde han i juni 1873 återresan samt anlände samma år i oktober till Finland.

Han tycktes härefter ännu känt dragning till missionärskallet eftersom han på nytt sökte inträda i Hermannsburg missionens tjänst. Då hans hopp häri gick om intet, ingick han som präst i swenska kyrkans tjänst. Där förunnades honom sedermera en lång arbetsdag.

Nu har Finska Missionssällskapets först utbildade missionär fått nedlägga sin wandringsstaf. När wi minnas denna wår första missionär, kunna wi ej undgå att lägga märke till, att af dessa första banbrytare ännu twänne äro kwar i lifwet, då däremot de därnäst följande, t. o. m. de 1886 utsända bröderna redan hemkallats. Somliga af dessa först utsända fingo lämna missionsfältet utan att se någon frukt af sitt arbete; Malmström war en af dem. Andra af dem ha fått wara med om såwäl det tunga rödjningsarbetet som det glada inbärgandet af skörden. De kristna i Finland ha med tanke på dessa wägrödjande arbetare särskild anledning till tacksamhet mot Gud, att en af dem ännu befinner sig i arbetarnes led.

Ytterligare meddelanden från Afrika.

(K. C.) Efter det underrättelserna ifrån Afrika redan blifwit befordrade till tryck har bref yttermera anländt därifrån. Den 16 sistlidna mars hade årsmöte hållits, wid hwilket äfwen regeringens representant major Manning warit närwarande. Han hade för wåra missionärer uttalat sin tacksamhet för den wänlighet de ådagalagt. Likaledes hade han uttalat sitt erkännande af deras arbete, samt försäkrat att regeringen kommer att winnlägga sig om folkets höjande.

Man håller på att småningom blifwa fri werkningarna af den stora hungersnöden. Infödingarna erhålla redan meloner ifrån sina åkrar. Somliga ha t. o. m. erhållit säd. Årets skörd förefaller att wara temligen god. Om den äfwen på wissa ställen är mindre god, är den däremot på andra ställen, i Uukuambi t. ex., riktigt bra.

En orsak till tack och lof till Gud är denna underrättelse att Ambofolket ändtligen fått någon lindring i sina lidanden.

Från wårt missionsfält i Kina.

Närmare underrättelser om oroligheterna.

(K. C.)

I senaste nummer af wårt blad omnämndes de oroande underrättelser, som per telegraf kommit oss tillhanda från Kina. Nu ha wi ifrån wåra utsända erhållit noggrannare uppgifter. De omtala att upproret rasat i höglandet, i trakten af de i westra delen af wårt missionsfält befintliga stationerna (Yungshuen och Tayung).

Stationen Yungshuens närmare öde war ej kändt wid afsändandet af de sista underrättelserna. I ett bref till missionär Sihwonen (redan d. 24 febr.) skrifwer br. Auno (föreståndaren för Yungshuen stationen): „De upproriska intogo i söndags staden. Mandarinen war twungen att fly. Handeln har afstannat. Republikens soldater och röfware ha plundrat staden. Wår station har lämnats i fred.”

Anföraren för de upproriska, känd af Auno från den tid han war i Tayung, hade warit för att besöka honom. „Han hade hela tiden i handen en rewolwer, som skramlade emot tékoppen, när han drack sitt té. Det kändes kusligt att wara i hans sällskap.”

I samma bref omtalar Auno att folket flitigt gått och hört ordet. Öfwer 200 personer hade åt.it inskrifwa sig som kyrko besökare.

Af senare datum ha wi inga närmare underrättelser fr. Yungshuen. Upproret har naturligtwis ytterligt förswårat postförbindelsen. Ryktet hade wetat berätta, att regeringens trupper skulle återeröfrat Yungshuen. Wid tiden för de sista underrättelserna hade det likwäl ej blifwit bekräftadt. På omwägar, genom Changte, hade wåra till möte församlade missionärer i bref till Auno uppmanat honom att wid tillfälle uppsöka en fredligare ort.

Wi behöfwa likwäl ej frukta det wärsta, ty såwäl de upproriska som regeringens representanter ha wisat sig wänliga gentemot wåra missionärer.

I närmaste beröring med Tayung-upproret.

Rykten om de upproriskas annalkande hade redan tidigare warit i rörelse i Tayung. Men det war först natten mot Mariedagen ($^{25}/_{3}$) wid 3-tiden de begynte beskjuta staden. Den ligger wid flodstranden omgifwen af höga berg. De upproriska hade kommit westerifrån och tyckes från bergen på södra sidan ha bombarderat staden och den midtemot liggande tempelhöjden.

Wi låta syster Mandi Kirweskoski beskrifwa de första intrycken häraf samt ställningen öfwerhufwud: „I förstaden wid södra stadsporten stodo husen i full låga.

Innewånarne på wår station sattes i rörelse. I kyrktornet hölls wakt för att se om elden skulle sprida sig. Under dagens lopp sågos öfwer allt flere hus fatta eld. På många ställen gingo män omkring, som twingade sig till penningar med hot att eljes antända husen.

Flyktingar tågade hela dagen förbi oss. Mångens hem hade göra oss något ondt, och denna försäkran war äfwen att sätta tro till, emedan deras anförares barn besöka skolan å wår station. Spänningen war det oaktadt stor, ty man fruktade att stationen under natten skulle blifwa plundrad. Plan till flykt i mörka natten förbereddes allaredan. På kwällen anlände likwäl mera trupper till staden, hwarför sinnena blef-

(K. C.) Wår station i Tayung.

redan brunnit ner. Andra flydde af fruktan för den hotande eldswådan och många sökte med sina knyten komma i skydd af wår stations murar."

wo lugnare. Hela den följande natten hördes kulsprutornas smatter och gewärsalfwor. Några granater föllo t. o. m. ner i wår trädgård och mot stationens mur.

I fara för bomber och röfware.

Öfwer wår station flögo bomberna, med hwilka de upproriska från andra sidan floden bombarderade tempelhöjden. De ropade wisserligen åt oss, att de ej skulle

Förberedelse till flykt.

Under stridens första dag gaf stationens föreståndare Meedar åt de utsända tillsägelse att lämna platsen. Men då lämpliga båtar ej kunde anskaffas war det inget

annat råd än att stanna kwar. Då skattagarne fortforo med sina utpressningar, wände sig Meedar till mandarinen med anhållan om skydd. Mandarinen förmådde dock ej mycket. „Endast Herren är wårt beskärm", säges det i brefwet, som är afslutadt d. 26, stridens andra dag, på aftonen. „Wi hwila trygga i hans skugga. Han har för sin egen barmhertighets skull wård om sina tjänare."

En bistation nerbrunnen, en infödd ewangelist nerskjuten.

Bref, afsända dagarna emellan d. 28:de och 30:de, omtala att ett stort antal gårdar nerbrunnit, ibland dem äfwen postkontoret, hwarför den regelbundna förbindelsen mellan Tayung och den öfriga wärlden blifwit afbruten. *) Det säges att tusental stupat och att liken kastats i floden, så att fara för sjukdomar föreligger. Komna westerifrån hade de upproriska genast eröfrat Djaotsa, där wi ha en bistation. För ewangelisten Peng, som föreståar stationen, war det omöjligt att fly; från Tayung kunde man ej heller komma honom till hjälp. När de upproriska därefter begåfwo sig ut ifrån Tayung och bl. a. eröfrade Djaotsa hade de tågat förbi wårt kapell och twungit innewånarne att komma ut. Peng efterkom tillsägelsen och sade hwem han war. Han war oskyldig. Men de råa soldaterna skjöto ner honom och antände gården. Soldaterna ha för öfrigt wisat prof på otrolig grymhet. Så godt som ofattbara saker omtalas, som att de likt kannibaler skulle kokat och ätit upp de stupades lefwer och hjärtan. Om detta är sant, och som enligt missionär Sihwonens bref omtalas i Kina i wida kretsar, bewisar det att folket trots kinesernas tusenåriga kultur står på en otroligt låg ståndpunkt.

*) Såwäl de utanför den westra som den södra porten befintliga stadsdelarna nerbrunno till grunden.

Åtgärder för att undsätta wåra missionärer.

Då wåra utsända i Tsingshi fingo höra om de andras farliga belägenhet i „höglandet", telegraferade de såwäl till Finland som till broder Sihwonen i Shekou, för att den sistnämnde skulle wända sig till ryska konsuln i och för åtgärders widtagande till deras skyddande. På samma gång begaf sig Jaakko Ojanperä med en kinesisk ewangelist i båt nerför floden i riktning mot Tseli och Tayung för att bispringa de därwarandn missionärerna. J Tayung hadg man emellertid lyckats hyra ee båt och d. 30:de hade familjen Kantele och fröken Mannerheimo begifwit sig af i riktning mot Tsingshi. D. 3:dje april anlände de dit och i sällskap med dem Jaakko Ojanperä. Meedar, hans fru och fröken Kirweskoski stannade däremot kwar i Tayung.

Regeringens trupper tyckas ha

segrat i Tayung, emedan de redan d. 27:de mars hade anfallit de trakter, där de upproriska slagit sig ner och brefwet, affändt d. 30:de, talar ej mer om strider i Tayung. En omständighet, som wittnar äfwen den om en utweckling i fredlig riktning, är att ej allenast Meedar, utan äfwen fru Meedar och fröken Kirweskoski stannade kwar på stationen efter det de senast anlända afrest till Tsingshi. Om ett definitiwt slut på upproret nämnes i brefwen likwäl ej något, twärtom hota de upproriska att med större krafter än förut skrida till anfall. Lugnande är likwäl broder Sihwonens meddelande, enligt ett bref af d. 15:de april, att af hela sammandrabbningen knappast blifwit någonting, ifall förbindelsen med dessa afsides liggande trakter warit lifligare. Emellan regeringen och de upproriska hade nämligen fåtts till stånd en tillfällig fred och underhandlingar hade redan påbörjats.

Wi uppmana alla missionswänner till flitiga förböner för wår mission i Kina. Låte Herren i nåd den där pågående jäsningen bli till seger för sitt rike. Måtte denna tid af spänning och swårigheter för wåra utsända, wåra församlingar och Herrens hela folk i Kina, så bli till wälsignelse, att de, burna och stödda af Hans nåd, fortfarande må kunna i tro se uppåt och framåt. Låt oss bedja att äfwen det närwarande tillståndet må påskynda den tid då Kina regeras af Kristus.

Wåra sjuka missionärer.

I missionswännernas förböner innesluta wi äfwen de af wåra missionärer, som den sista tiden haft att kämpa med sjukdom. Pastor Saarilahti har redan, enligt senaste underrättelser, försökt lämna bädden, hans fru däremot är fortfarande sängliggande. Wår doktor, fröken Heikinheimo, har likaledes fått kämpa med sjukdom, hwarför Bestyrelsen nödgats besluta hennes hemkallande. „Men de som wänta efter Herren de få en ny kraft.” Måtte Herren bewisa sin förnyande kraft äfwen på dessa wåra trötta, sjuka missionärer!

Mera underrättelser från Kina.

Ifrån Kina har meddelats att missionär Auno och hans hustru afrest ifrån Yungshuen till Kuling och således uppnått en fredligare trakt.

Meddelande om beslut, fattade af Missionssällskapets Bestyrelse.

En ny fond afsedd för Pastor Sirenius' verksamhet. Vid behandlingen af frågan om ordnande af evangelisationsverksamheten i fab-

rikssamhällen och andra tättbebodda befolkningscentra tillsatte prästmötet i Helsingfors förliden höst en komité, som fick i uppdrag att vidtaga förberedande åtgärder i saken. Emedan redan nu så mycket medel influtit för ändamålet, att åtgärder för sakens förverkligande kunna vidtagas, har komitén vändt sig till Finska Missions Sällskapet, med anhållan att Sällskapet ville emottaga dessa och framdeles inflytande medel för bildande af en särskild fond, förvalta densamma, åtminstone tillsvidare enligt Sällskapets stadgar, samt använda fondens tillgångar för det ändamål nämnda prästmöte bestämt. Bestyrelsen har på grund häraf åtagit sig att förvalta fonden till dess ett nytt prästmöte möjligen kan annorlunda besluta. Till följd häraf har pastor Sirenius, som känt en särskild kallelse för upptagande af sådan verksamhet, som ofvan nämnts, sedan den 1 sistlidne maj vidtagit med densamma. Pastor Sirenius kommer sålunda hädanefter att resa i syfte att hålla evangeliska tal och föredrag främst å sådana tätt befolkade landsorter, hvilkas prästerskap därför kallat honom. Däremot kommer han icke, utom i undantagsfall, att tala vid de sedvanliga missionsfesterna. Dock åligger det honom fortfarande att en gång om året hålla missionsföredrag i hvarje af landets folkskoleseminarier. Låtom oss hoppas och bedja att pastor Sirenius måtte i rikt mått undfå Andens gåfva i det viktiga arbete, som han sålunda fått i uppdrag att utföra.

Förändringar i redaktionen af missionstidningarna. Med anledning af den nya verksamhet som, enligt hvad ofvan nämnts, kommer att utöfvas af pastor Sirenius, har han upphört att ombesörja utgifvandet af sagda tidningar, och har arbetet därmed, från och med detta nummer af tidningarna, tillsvidare öfvertagits af pastor K. A. Paasio. Måtte Herren gifva honom den kraft till själ och kropp, som han behöfver för att jämte sitt tidigare arbete utföra äfven detta viktiga värf.

Redaktionen af barnens finska missionstidning. Emedan läraren K. A. Riihikallio, enligt hvad på annat ställe i detta blad meddelas, kommer att afgå från Sällskapets tjänst, har skriftställarinnan Hilja Haahti (Doktorinnan Krohn) åtagit sig att åtminstone för någon tid framåt besörja denna tidnings redaktion, och komma sålunda tidningsnumren från och med instundande juli månad att utgifvas af henne. Bestyrelsen hyser den förhoppning, att tidningen härigenom måtte vinna flera nya vänner samt spridas till allt fler hem för att hos de små väcka kärlek till Jesus och såmedels intresse för missionens dyra sak.

Fortsatt tjänstledighet för idkande af studier har af Bestyrelsen beviljats missionären J. Tuominen för ett år, räknadt från den 1 innevarande juni.

Nya missionsföreningar. Bestyrelsen har fastställt stadgar för Salo samt för Särkilahti, i Sääminki socken, föreningar. Dessa äro i ordningen af sådana N:o 86 och 87.

I utsikt ställd resa från Kina till hemlandet. I anledning däraf att såväl doktor Helmi Heikinheimos som missionären Eliel Aunos hälsotillstånd allt fortfarande inge bekymmer, har Bestyrelsen gifvit hvardera tillstånd att, då de anse sådant nödvändigt, återvända från Kina till hemlandet. Doktor Heikinheimo har från detta års början i Tsingshi handhaft läkarevård, såvidt hennes krafter medgifvit, med biträde af en ung kinesisk läkare Y-Teh-fu. — Broder Auno, hvars hälsa icke tillåter honom att företaga resor, har erhållit tillstånd att bosätta sig i Yungshuen och där börja ett förberedande arbete i syfte att den Lestadianska filial, som i Kina verkar i samband med Sällskapet, framdeles skulle erhålla sin egen station på nämda plats.

Seminariet i Shekou. På grund däraf att våra elever, som utbildats vid seminariet i Shekou, under denna vår afslutat sin kurs, har Bestyrelsen bifallit till att tre nya elever få instundande höst på Sällskapets bekostnad intagas i seminariet. Valet af dessa elever har Bestyrelsen öfverlämnat åt den af våra missionärer i Kina bildade Centralkomitén samt uppmanat denna att vid detta val fästa synnerligt afseende därpå, att endast sådana personer antagas till elever, hvilkas kristendom är bepröfvad och som visat sig vara angelägna att vinna människor för kristendomen. Utbildningen af de elever, som nu afslutat seminariekursen, har bes kostats af särskilda missionskretsar i hemlandet, och att hoppas är, att äfven de nya elevernas utbildning kommer att bestrida på enahanda sätt.

H. H.

Förändringar med hänsyn till expeditionspersonalen

har den gångna tiden gifwit anledning till. En af dessa är att läraren K. A. Riihikallio d. 1 juni kommer att lämna sin befattning. Efter ett långt dagsarbete i folkskolans tjänst — läraren Riihikallio och hans fru äro bägge pensionerade lärare — ön=

skade läraren Riihikallio ännu egna sina krafter åt något Guds rikes arbete och inträdde i början af 1908 i Finska Missionssällskapets tjänst som expeditionssekreterare samt senare äfwen som disponent för Sällskapets gård. Han har äfwen på ett werksamt sätt deltagit i redigerandet af Sällskapets tidningar. Genom sin tidigare werksamhet särskildt förtrogen med det som tillhör barnens wärld och deras intressen blef han efter läraren Kaarlo Rahikainens frånfälle i januari 1909 answarig redaktör för Lasten Lähetyslehti och blef sålunda i tillfälle att som „Kaarlo Setä" fortsätta sin föregångares såningsarbete, hwilket för honom, som både en barnens lärare och wän till missionen, blifwit så kärt.

Emedan expeditionssekreterarebefattningen numera blifwit indragen har läraren Riihikallio önskat lämna äfwen sina öfriga åligganden, samt draga sig undan till landtlifwets stillhet, för att där tillbringa sin ålderdom. Wi komma i missionskretsen att minnas honom som en hjärtlig, hjälpsam arbetare, åtnjutande allas aktning och tillönska honom och hans maka en genom Guds nåd rik lefnadsafton.

Wåra sommarfester.

Wår tid är en allwarsfull tid. En stor del af Europas folk hafwa att utstå af kriget förorsakade lidanden. Herren har på ett underbart sätt skonat oss i detta afseende. Men wårt folks nöjeslystnad, dess andliga likgiltighet och ogudaktighet ligga Herrens folk tungt om hjärtat. Huru är det, tynger detta werkligen oss? Om Herrens folk upphör att lida öfwer synden, om det ej i bön kämpar inför Gud om denna sak, då står det illa till med oss, då lefwa wi sannerligen i en mörk tid.

Snart stundar åter den tid då wi få samlas i naturens sköte för att tillsammans ösa ur Guds ords lifgifwande källa och arbetet för Guds rikes utbredande ånyo lägges oss på hjärtat. Därför hafwa wi nu en särskild orsak att framlägga denna sak i bön inför Herren, att Han skulle wälsigna wåra fester med sin Ande, låta oss förnimma närwaron af hans kraft till wäckelse och uppbyggelse både för åhörare och ordets förkunnare.

Förliden sommar war undertecknad närwarande wid en missionsfest. Festen war i bön förberedd. Redan flere weckor före festen hade festbestyrelsens medlemmar samlats för att bedja att Herren genom denna fest skulle gifwa församlingen just det den behöfde. Wid själfwa festen kän-

des det att Herren war närwarande. Wåra hjärtan wärmdes för missionssaken, men äfwen wäckelsens windar blåste midt ibland oss.

Missionswännerna i Finland hafwa de senaste månaderna med stor kärlek skyndat att stödja det arbete wårt Sällskap utför. Wi wåga därför hoppas att missionswännerna i känslan af tidens allwar widtaga anordningar för missionsfesterna så att dessa lända till werklig wälsignelse för wårt folk.

Till slut wilja wi här nedan anföra ett förslag, som en missionswän gifwit åt dem, som äro williga att åtaga sig förberedelserna för en missionsfest.

Missionswännerna borde redan god tid före festen samlas för att nedkalla Guds wälsignelse öfwer den påtänkta festen. Feststyrelsen borde aldrig samlas utan att i bön till Herren frambära församlingens andliga lif, missionssaken och den stundande festen.

Missionswännerna borde draga försorg om, att man i hwarje hem blefwe underrättad om den stundande festen så att ingen först efter festen finge höra talas om att till och med en missionsfest har firats på orten.

Näringsmedel och penningemedel för anskaffandet af bespisning för festdeltagare kunde som offergåfwor insamlas.

Wore det kanske icke äfwen skäl att taga i bruk den goda sed, som wärdsfolket redan på några orter infört: nämligen att tjänarena, ifall missionsfesten inträffar på en söcken dag, befrias från arbetet om de begifwa sig till kyrkan, i annat fall äro de i arbete.

De unga kunde höja feststämningen genom att inöfwa en kör under ledning af kantorn eller folkskoleläraren eller någon annan lämplig person. De kunde ocksa med grönt dekorera samlingsplatsen. Under pågående fest äro de naturligtwis behjälpliga wid serweringen m. m. Ett lämpligt sätt för de unga att utsprida missionskunskap är, att själfwa köpa missionslitteratur och att wara missionssällskapets representant behjälpliga wid försäljandet af den litteratur han medför.

Då de unga äro i ifrig werksamhet wid wåra missionsfester, få dessa en fläkt af ungdom öfwer sig. Om de unga en gång komma in i arbetet för Guds rike, tillwäxa i Herrens kunskap, blifwa förtrogna med missionsidén och äro beredwilliga att sprida kunskap därom, blifwa de till werklig glädje för sina medmänniskor. Men deras egen själ skulle ändå få den största wälsignelse genom en dylik werksamhet.

Våra församlingar och missionsarbetet.

Töfsala församling har tagit initiativ till att på ett nytt sätt befrämja missionsarbetet. Vid kyrkostämman den 15 april beslöts nämligen att ifrån början af maj afstå alla kyrkan tillfallande kollekter till förmån för hednamissionen. Detta är ett glädjande steg i den riktning i hvilken man i missionskretsarna väntat och hoppats att missionsarbetet skulle utvecklas. Vid missionskonferensen i Edinburg inskärptes den åsikt att missionsplikten måste införlifvas med församlingsmedvetandet innan den nutida kristenheten kan utföra sin missionsuppgift. Besjälad af denna idé uppträdde bl. a. Cyril Bardsley, en medlem af Engelska Kyrkans Missionssällskap. Ett af sina kraftfulla andraganden slutade han med följande ord: „Kristus har genom sitt heliga testamente ålagt sin församling missionsarbetet. Hvem har befriat vår kyrka från denna förpliktelse?"

Man kan säga att missionsarbetet har på ett underbart sätt gått framåt genom de enskildas frivilliga uppoffringar. Men allt djupare har den öfvertygelse rotfäst sig, att kristenheten ej kan gå in genom de dörrar Herren öppnat åt densamma om ej kristenheten i sin helhet uppvaknar att se och erkänna den uppgift Herren själf gifvit den, och är i sin helhet beredwillig att upptaga arbetet för dess förverkligande. Det har varit rörande att se med hvilken värme och kärlek missionsvännerna i Finland dessa tider skyndat att understödja missionsarbetet. Men hvad kunde vi ej heller åstadkomma om lefvande församlingar i sin helhet skulle taga sig arbetet an!

Någon har befarat, att om församlingarna sådana de nu äro ingripa i arbetet, förintas den frivilliga kärleken. Det exempel Töfsala församling gifvit tyder på att frivillighets- och församlingsidén i missionsarbetet kan och bör sammansmälta. Det är att hoppas, att det exempel Töfsala församling gifvit vinner efterföljd.

Missionssällskapets årsfest.

Härmed bedja vi att fästa läsarenas uppmärksamhet vid att programmet till årsfesten står att finna på detta blads omslag.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

7. Olika redskap.

Likasom det i människokroppen finnes många olika organ, så finnes det äfven i Herrens församling många olika lemmar, som alla

efter förmåga och gåfvor böra tjäna Herren. På ett stort missionsfält som Kina finnes för dessa olika gåfvor rika utvecklingsmöjligheter och tillfällen till verksamhet. Vi ha redan sett prof härpå. Här teckna vi ytterligare några drag af missionärer, hvilka utrymmet ej tillåter oss att närmare lära känna.

Ett stort antal amerikanska missionärer ha allt sedan Morrisons tid verkat i Kina. Vi veta att amerikanarnes starka sida är en stor praktisk förmåga. Den har framträdt äfven här på missionsfältet. Och vi anföra här ett par exempel därpå.

Kineserna ha haft för sed att trycka sina böcker, och göra det delvis ännu på så sätt, att hvarje sida inristas på en träplatta. Amerikanska missionärer voro de första, som begynte begagna lösa stilar, och förenklade därigenom betydligt allt tryckarbete. På boktryckeriets område ha de för öfrigt utfört en stor- och betydande tjänaregärning. De ha nemligen i Shanghai grundat ett stort tryckeri, där det under årens lopp tryckts miljoner ex. kristliga böcker, traktater och tidningar. Af böcker kända af oss finnar må nämnas Luthers lilla katekes samt Bunyans En Kristens resa, bägge tryckta där och öfversatta till kinesiska.

Som ett andra bevis på amerikanarnes fallenhet för det praktiska kunna vi nämna missionär Nebius arbete i provinsen Shantung på Kinas norra kust. Han insåg huru skadligt det var för de unga kinesiska församlingarna att i ekonomiskt afseende vara beroende af utländska missionssällskap. Därför sökte han att särskildt i byarna på landet ordna arbetet så enkelt, att församlingsmedlemmarna själfva så snart som möjligt skulle kunna bestrida de med detsamma förenade kostnaderna. Han arbetade i Kina omkring 40 år och tillhörde den amerikanska presbyterianska kyrkan, hvars arbete varit det mest löftesrika i hela Kina.

»Hoppets dörr». Shanghai är Kinas största hamnstad. Utom en half million kineser finnas där dessutom tiotusental utlänningar. Allt ondt och allt godt, hvilket såväl vesterlandet som österlandet kan uppvisa, finnes där representeradt. Staden utgör såväl missionsarbetets som syndalifvets centrum. Många i ekonomiskt och sedligt afseende ruinerade kineser hämta dit sina hustrur och döttrar för att sälja dem till stadens talrika otuktsnästen, af hvilka de största torde vara affärsföretag i händerna på europeiska namnkristna.

En troende kvinna, fröken Kornelia Bonnell, såg dessa tusental arma kvinnors nöd och beslöt i Herrens namn att göra något för att rädda åtminstone några af dem från timligt och evigt fördärf. Sålunda stiftades räddningshemmet »Hoppets dörr», där många kvinnor och

flickor, som flytt ifrån lastens nästen, fått hem och moderlig vård, samt lärt känna Jesus, världens Frälsare.

Ernst Faber. Denne man var ursprungligen en tysk bleckslagargesäll och var, då han 1865 som missionär anlände till Kina, redan 46 år gammal. Han hann likväl med utomordentlig andlig ansträngning måhända mer än någon annan vesterlänning, fördjupa sig i Kinas språk och föreställningsvärld. Hans lifsuppgift blef sålunda å ena sidan att lära kineserna att känna kristendomen, å andra sidan att göra missionärerna och vesterlänningarna förtrogna med Kinas andliga lif. Han har på kinesiska språket utgifvit flera vidlyftiga arbeten. Af dessa må här endast nämnas förklaringarna till Markus och Lukas evangelium. Af dem framgår huru han blifvit för kineserna en »kines» för att kunna vinna dem för Kristus. De nämnda böckerna äro ännu denna dag de mest välkomna gåfvor en kinesisk predikant eller kristen läskarl kan erhålla.

Jämte sin lärdom var Faber en ödmjuk kristen. Någon dag före sin död skref han: Guds rikes tillkommelse är mitt hopp; jag skiljes härifrån i glad tro på Jesus Kristus, min Frälsare».

Biskop Schereschewsky är en annan lika märklig kännare af det kinesiska språket. Han var polsk jude till börden, reste 1859 som Anglikanska kyrkans sändebud ut till Kina och vigdes där till biskop. Han träffades här af slag, och kunde därefter ej röra sig ur stället, ej heller tala mycket. I detta tillstånd arbetade han likväl troget i tjugufem års tid och fullbordade under denna tid sin utomordentliga bibelöfversättning. Den är öfversatt direkt ifrån grekiska och hebreiska språken till det gamla kinesiska skriftspråket, hvilket landets talrika läskarlar ännu gärna begagna sig af.

* * *

I profeten Esaias boks 11:te kapitel säges det om Kristus: Och på honom skall Herrens ande hvila, vishets och förstånds ande, råds och starkhets ande, kunskaps och Herrens fruktans ande.

Missionshistorien visar oss på ett alldeles särskildt sätt, att Kristus äfven gör sina lärjungar delaktiga af sina gåfvor.

8. Den stora hungersnöden åren 1877—79.

Hitintills ha vi i vår framställning nästan uteslutande uppehållit oss på Kinas kuster och i kustprovinserna. Det är nu tid för oss att

förflytta oss längre inåt landet, där hundratal millioner människor på de vidsträckta slätterna eller i dälderna lefva fram sitt lif »utan Gud och utan hopp». Hungersnöd är en ytterst vanlig företeelse i Kina. Den kommer vanligen i öfversvämningarnas eller torkans spår. Mot slutet af 1870-talet var det i Kina flere år af torka, som åtföljdes af en förskräcklig hungersnöd. Värst rasade den i provinsen Shansi, som ligger långt ifrån kusten bakom höga bergsryggar, dit det därför äfven var svårt att hämta säd annorstädes ifrån. En missionär berättar om hvad han såg och upplefde där på följande sätt: »På vägarna vredo sig människorna i dödsångest. Ingen hade medlidande med dem, ingen brydde sig om dem, ty man var van vid att se hungerdöden. Lik lågo på vägarna i hundratal. Vi sågo dem. Ifrån somliga hade lifvet nyss flytt, andra hade dött redan tidigare. Hungriga hundar i flockar smögo sig omkring dem, väntande på att någon af dem till först skulle anfalla de döda. Många lik voro hemska att se. Utanför städerna sågs hufvudskallar hoptals, samt ben och köttstycken. I byarna lågo döda i högar. Familjerna voro skingrade, kvinnorna sålda, barnen ettdera sålda eller utkastade på bergssluttningarna för att dö, och männen hade begifvit sig till andra orter för att söka sitt lifsuppehälle.

Man antager att mer än 10 miljoner människor dessa år dogo af hunger. Betydelsen af denna hungersnöd för missionen i Norra Kina är ungefär densamma som Taiping upproret för Södra Kina.

De arma förtviflade människorna tillbådo innerligare än förr sina afgudar. Då detta ej hjälpte, förde de dem ut i solhettan, för att de själfva i sin kropp skulle få känna solskenets verkan. När ej heller detta hjälpte bröts mångens tro.

De outsägliga lidanden som hungersnöden förde med sig voro egnade att tillintetgöra mångens självtillräcklighet. Hos mången väcktes t. o. m. syndakänsla, ty kineserna ha af ålder den föreställningen, att landsplågor äro himlens straff för människors onda gärningar.

För kristenheten var denna hungersnöd ett nytt väckelserop: Kom och hjälp oss i vår lekamliga och andliga nöd. Och mången hörde detta rop. I England insamlades omkr. en miljon finska mark till nödens afhjälpande och missionärerna, som varit de första som vetat omtala dess vidd, fingo nu gå att afhjälpa densamma.

Bland dessa fanns det äfven kvinnor, och framför andra Hudson Taylors modiga maka. Efter en dylik förstörelse var en kvinnas hand och hjärta äfven bäst på sin plats för att lindra nöden, och denna kristliga kärleksverksamhet var naturligtvis ett verksamt medel att bereda hjärtan för emottagandet af Kristi evangelium.

Dessa hungersår beteckna en vändpunkt i Kina Inland Missionens

arbete, som ditintills varit begränsadt till så godt som uteslutande prediko- och skriftspridareverksamhet.

I det följande få vi höra något om den tid af välsignelse som härefter inbröt för den hårdt pröfvade befolkningen i provinsen Shansi.

Nytt från judevärlden.

(K. C.) (Hufvudsakligast enligt den i Danmark utkommande tidskriften »Israelsmissionen».)

Galatz.

Om den norska israelsmissionen i Galatz, Rumänien, skrifver pastor Gisle Johnsson, att arbetet på hösten gick stilla och väl. »Aldrig förr har det i Galatz varit så lätt att vinna gehör hos människorna för det vi förkunna. Det är ju en tid, som gifver enhvar något att tänka på, särskildt juden. Och hur stilla arbetet ytligt sett än gått i höst, så har det likväl i inre hänseende varit en tid af rörelse och kamp.»

Senare skirfver han: »Det är storartade missionstider vi upplefva. Blott Gud finge gifva oss krafter att utnyttja dem! Ty de kräfva sin man.»

Jassy.

Den svenska judemissionen i Rumänien är bragt i en mycket svår belägenhet. Dess ledare, pastor Resnick, är nämligen amerikansk medborgare, och hans pass utlöper i juni, hvarför han blifvit tvungen att nedlägga sitt arbete i Rumänien och resa tillbaka till Amerika. Förenta Staterna utgifva nämligen för närvarande icke pass på längre tid än 6 månader. Då det i dessa oroliga tider föga blir möjligt att få en man till Jassy, blir svenska Israelsmissionen antagligen tvungen att, så ledsamt det än är, inställa sin verksamhet och stänga missionens skola i Jassy tills lugnare tider åter inträtt.

Köpenhamn.

En hel hop ryskjudiska familjer ha lämnat Danmark med Amerika som mål.

Pastor Emil Clausen, som vid krigets början jämte sin familj tvangs att lämna sitt arbetsfält i Galizien, har sedan dess verkat hemma i Danmark. I vinter har han dock gjort en tur dit ner med en hjälpexpedition. Han skrifver, att han redan före sin resa förstod, att det icke var möjligt att utan hem och under närvarande förhållanden återupptaga det egentliga missionsarbetet. Men han hjälpte de allra eländaste, isynnerhet sina gamla bekantas öfvergifna familjer. Och de voro

ofantligt tacksamma. Männen voro dels i kriget, dels deporterade. Dem fick han icke se. Det allmänna tillståndet var ytterst beklagligt. Han skrifver: »Jorden har blifvit ett enda blödande sår. Och ingen människohand kan läka det, endast Herren, i hvars *sår* där är läkedom.»

I Frankrike och Italien

ha många af de utländska judarna gått frivilligt med i kriget. Främlingslegionen från Paris har burit sitt blå-hvita sionistbanér på slagfältet. I detta krig är det väl första gången judar — sedan Jerusalems förstöring — ha flockat sig kring en egen fana.

Judisk tapperhet.

»The Jewish Era» för okt. 1915 förtäljer, att sedan krigsutbrottet 400 ryska judar under några få veckor fått St. Georgs orden. Äfven i den italienska hären ha judar blivit berömda för sin tapperhet.

Missionsfester och -predikningar.

I juni:

Fred. d. 9: Hvittis Palojoki (L., Tr.), Askais (N.), Kveflaks (Rt.), Nuijamaa Marttila (H.), Nakkila (Tl.), Nastola Ruuhijärvi (A.), St. Andreae (C.), Ruovesi Kolkki Honkala (AJ.), Juga Kajoonkulma (Aa.), Himango (WJ.), Säminge Ahvionsaari (Rp.), Alahärmä (Tv.).

Lörd. d. 10: Nilsiä e.m. (HH.).

Sönd. d. 11: Laihela (MT.), Nilsiä (HH.), Kotka ungdomsf. (P.), Björneborg (L., Tl., Tr.), Ulfsby f.m. (Tl.), Rimito (N.), Malaks (Rt.), Lundo (S.), Klemis (H.), Kuhmalahti (Tm.), Orimattila (A.), Keuruu (AJ.), Juga (Aa.), Kalajoki (WJ.), Lumijoki (Tv.), Somero (Hl., Ht.), St. Michel (C., Rp.).

Månd. d. 12: Storkyro (MT.), Muuruvesi (HH.), Kotka ungdomsf. (P.), Björneborg (L., Tl., Tr.), Merimasku (N.), Solf f.m. Sundom e.m. (Rt.), Vahto (S.), Savitaipale (H.), Eräjärvi (Tm.), Orimattila, Kuivanto (A.), Multia (AJ.), Pielisjärvi, Koli (Aa.), Pyhäjoki (WJ.), Limingo (Tv.), Sommarnäs (Hl., Ht.), Räfsö f.m. (Tr.), St. Michel (C., Rp.).

Tisd. d. 13: St. Marie (S.), Suomenniemi (H.), Artsjö Salmela (A.), Merijärvi (WJ.), Kempele (Tv.), Nummis (Hl., Ht.), Luvia (Tr., Tl.).

Onsd. d. 14: Lillkyro (MT.), Suonnejoki (HH.), Replot (Rt.), Uskela (S.), Eno (Aa.), Oulunsalo (Tv.), Euraåminne (Tr., Tl.), Pälkjärvi (C.), Vichtis Pakasela Tuisku (Hl., Ht.).

Torsd. d. 15: Haukivuori (HH.), Björkö (Rt.), Kontiolaks (Aa.), Pyhäjärvi N. l. Haavisto Nikula (Hl., Ht.), Lappi (Tr., Tl.), Uleåborg. e.-m. (Tv.), Tohmajärvi (C.),

Fred. d. 16: Jaala (HH.), Kangasala (P. m. fl.), Kides (C.), Hollola Korpikylä (Rp.), Kuivaniemi e.-m. (Tv.), Nurmijärvi Nummenpää (Hl., Ht.), Hinnerjoki (Tr., Tl.).

Lörd. d. 17: Kangasala (P. m. fl.), Sulkava (Sv.), Åbo ungdomsf. (P. m. fl.), Honkilaks (Tr., Tl.).

Sönd. d. 18: Voikka (HH.), Åbo (P. m. fl.), Jäppilä (L.), Sulkava (Sv.), Villmanstrand (MT., N.), Finby (H., Rt.), Kumo (AJ.), Ruskeala (C.), Ijo (WJ.), Sippola Inkerois (Rp.), Simo (Tv.), Vichtis (Hl.), Eura (Tr., Tl.), Säkkijärvi (Aa.).

Månd. d. 19: Åbo (P. m. fl.) Ijo Karjala e.-m. (WJ.), Sippola Järventausta (Rp.).

Tisd. d. 20: Weckelaks (HH.), Rantasalmi (Sv.), Taipalsaari (N.), Kjulo (AJ.), Ijo Karjala (WJ.), Sippola Kelkka (Rp.), Kauhava (Tv.).

Onsd. d. 21: Säkylä (AJ.).

Torsd. d. 22: Joutseno (N.), Vampula (AJ.), Haukipudas (WJ.), Rantasalmi Tuusmäki (Sv.).

Fred. d. 23: Viborgs landsförs. (L., N., C.), Nyslott (Sv.).

Lörd. d. 24: Riihimäki (HH., Tv.), Viborgs landsförs. (L., N., C.), Nyslott (Sv.), Halikko (S.), Karislojo (H.), Nurmijärvi (Tm.), Nastola (A.), Keikyä (AJ., Tr.), Pukkila (Aa.), Kiminge (WJ.), Mouhijärvi (Hl.).

Sönd. d. 25: Ingå (MT.), Mustasaari (HH., Vr.), Viborgs landsf. (L., N., C.), Puumala (Sv.), Muurla (S.), Sammatti (H.), Kymmene bruk (Tl., A.), Kiikka (AJ., Tr.), Askola (Aa.), Öfverkiminge (WJ.), Hausjärvi Torhola Rauhala kl. 2 e. m. (Rp.), Suodenniemi (Hl.).

I juli:

Sönd. d. 2: Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.,) Loppis Kormu (HH., Rt.), Petäjävesi (P.), Mörskom (Lb.), Hyvinge (H., Rp.), Anjala (Tl.), S:t Bertils (C.), Oulais (W. J.), Kymmene (Tv.), Kiukais Panelia (Hl.), Ahlais (Tr.).

Månd. d. 3: Liljendal (Lb.), Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.), Sippola Ruotila (Tl.), Borgnäs Vähä-Laukoski (Rp.).

Tisd. d. 4: Korpilaks Mutanen (P.), Lappträsk (Lb.), Kärkölä (H.), Veckelaks Kitula (Tl.), Jorois Heimola (A.), Paavola (VJ.), Nurmijärvi Perttula (Rp.), Pyttis Kaunissaari (Tv.), Kullå (Hl.), Sastmola Tr.).

Onsd. d. 5: Strömfors (Lb.), Etseri (MT., Sv.), Norrmark (N.), Kuusjoki (Rt.), Veckelaks Onkamaa (Tl.), Pieksämäki (A.), Karkku (AJ.), Frantsila (VJ.), Lavia (Hl.), Siikais (Tr.).

Torsd. d. 6: Pyttis (Lb.), Påmark (N., Tr.), Kiikala (Rt.), Hollola Kalliola (H.), Sippola Saaramaa Vanhakylä (Tl.), Virtasalmi (A.), Suoniemi (AJ.), Temmes (WJ.), Haapasaari (Tv.), Kiikois (Hl.).

Fred. d. 7: S:t Andreae (HH.), Revolaks (Sv.), Kankaanpää (N. Tr.), Suomusjärvi (Rt.), Nykyrka V. l. (Tl.), Jorois (A.), Kihtelysvaara (Rp.), Kauvatsa (Hl.).

Lörd. d. 8: Jaakimvaara (HH.), Uleåborg (Sv. VJ.), Jämijärvi (N. Tr.), Heinola Hirvisalo (H.).

Sönd. d. 9: Jaakimvaara (HH.)) Forssa (P.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Ikalis (N. Tr.), Kisko (Rt.), Soini (S.), Heinola landsf. (H.). Thusby (Tm.), Kuolemajärvi (Tl.), Iitti (A.), Karis (C.), Sahalaks (AJ.), Tuupovaara (Rp.), Messuby Laalahti (Hl.), Luopiois (Ht.).

Månd. d. 10: Jaakimvaara (HH.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Soini Hautamäki (S.), Heinola stadsf. (H.), Snappertuna (C.).

Tisd. d. 11: Uleåborg (Sv., VJ.), Parkano (N., Tr.), Soini Kivijärvi (S.), Björkö (Tl.), Kangasala Kautiala (AJ., Hl.), Korpiselkä (Rp.), Hauho (Ht.).

Onsd. d. 12: Kuusjärvi (Lb.), Etseri Vehunperä (S.), Sysmä Nuoramoinen (H.), St. Johannes (Tl.), Vesilaks Kräätkiö (AJ., Hl.), Tuulos (Ht.).

Torsd. d. 13: Tuusniemi Kiukooniemi (Lb.), Haapavesi (Sv. VJ.), Viljakkala (N.), Pihlajavesi kl. 1 (S.), Gustaf Adolfs (H.), Vesilaks Krääkkiö (AJ., Hl.), Soanlaks (Rp.), Vuoksela Kuninkaanristi (Tv.), Lampis (Ht.), Karvia (Tr.).

Fred. d. 14: Padasjoki (HH.), Tuusniemi (Lb.), Kärsämäki (Sv., VJ.), Ylöjärvi (N.), Kangasala Haviseva e.m. (S.), Joutsa (H.), Suistamo (Rp.), Sakkola Haitermaa (Tv.), Honkajoki (Tr.), Lampis (Ht.).

Lörd. d. 15: Kaavi (Lb.), Leivonmäki (H.).

Sönd. d. 16: Jurva (MT.), Kuhmois (HH.), Kaavi (Lb.), Pyhäjärvi U. l. (Sv.), Akkas Viiala (N.), Pargas (Rt.), Juupajoki (S.), Kangasniemi (H.), Messuby Järvensivu (Hl., AJ.), Pyhäntä (VJ.), Impilaks (Rp.), Hollola (Ht.), Sakkola kyrka (Tv.), Storå (Tr.).

Månd. d. 17: Toivakka kl. 12 (H.), Piippola (VJ.), Storå Vanhakylä (Tr.).

Tisd. d. 18: Kiuruvesi (Sv.), Pulkkila (VJ.), Metsäpirtti (Tv.), Bötom (Tr.), Mellilä (Rt.).

Onsd. d. 19: Rautus (Tv.).

Torsd. d. 20: Valkjärvi Laavola (Tv.).

Sönd. d. 23: Loppis Vojakkala (HH.), Akkas (P., Hl.), Kuopio (Lb., Sv.), Tyrvis (N.), Piikkis (S.), Valkeala (Tl.), Kuorevesi (Aa.), Hausjärvi (Rp.), Iittis Koskenniska (Ht.), Mohla (Tv.), Uskela (C.).

Månd. d. 24: Loppis Räyskälä (HH.),

Sönd. d. 30: Kurikka (MT.), Lahtis (HH.), Vesilaks (P., Hl.), Iittis Kuusankoski (Lb. Ht.), Kristina (Sv.), Vånå Luolaja kl. 3 e. m. (N.), Bjerno (Rt., H.), Thusby Nahkela (Tm.), Veckelaks Metsäkylä (Tl.), Lappo Pelanderby (Tr.), Kexholm (Tv.), Reso (C.).

Förkortningar: Aa. = miss. Aarni, A. = miss. Alanko, C. = miss. Collan, HH. = past. Haahti, Hl. = pred. Haapalehto, Ht. = pred. Huttunen, H. = miss. Hänninen, AJ. = miss. A. Järvinen, WJ. =

pred. W. Järvinen, L. = past. Lindbohm, N. = past. Nenye, P. = past. Paasio, Rt. = miss. Rautanen, Rp. = pred. Repo, S. = miss. Saari, Sv. = miss. Savola, MT. = miss.-direkt. Tarkkanen, Tr. = pred. Tervaportti, Tv. = pred. Toiviainen, Tm. = miss. Tuominen, Tl. = miss. Tylväs. Wr. = bar. Wrede.

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Februari månad:
(Forts.)

Mustasaari M. F.: m. a. 110: —, spb. 39: 77, Jungsund syförening g. S. Pellas 100: —, tillägg —: 23, summa **250: —.** — **M. S—n,** Lahtis, »tionde till Afrikamissionen» **100: —.** — Fr. Geta: insaml. å läsförhöret 15: —, ur insänd spb. 16: —, g. kkh. **Vikman 31: —.** — Fröken **H. Granstedt,** Helsingfors **100: —.** — Fröken S. Lagus, Helsingfors 10: —, fröken H. Lagus, d:o 5: —, fröken F. v. Hertzen m. a. 10: —, fr. andra orter 18: 15, g. prost. **Tarkkanen 43: 15.** — Sytn. mannen Karl Lillsjös fr. Lappfjärd testamente efter afdrag af kostnader **2,055: 83.** — Tenala syför. g. prostinnan **Roslin 200: —.** — Fr. Åbo: understödsafgifter: för miss. Korhonen 235: —, miss. Meedar 295: —, frök. Kesäjärvi 600: —, s:ma **1,130: —.** — **K. Oila,** Helsingfors **100: —.** — Fr. Tammerfors: »av missionsvän, Math. 28: 18, 19, 20. Ps. 72: 17, 18, 19» 400: —, m. a. 20: —, g. past. **Ahonen 420: —.** — **Siina Helenius,** T:fors **10: —.** — Häradshöfding **A. V. Vuorinen,** Helsingfors **500: —.** — Enkefru **Maria Sofia Selins** fr. Helsingfors testamente **1,000: —.** — **M. J.,** Helsingfors **5: —.** — Fr. London: onämnd en obligation: 118: 40, koll. 21/9 46: 93, g. past. **Airila 165: 33.** — Helsingfors sv. M. F.: m. a. 106: —, S. 100: —, H. 10: —, g. K. A. W., s:ma **216: —.** — Koll. i miss.-kyrkan und. februari månad **347: 59.** Fr. finskspråkiga orter: **15,674: 79. Summa: 28,482: 05.**

Fonden för Judemissionen.

Aflidna Maria Ojala fr. Kristinestad **10 mk.** — Fr. Gamlakarleby: af syföreningen 22: —, 1 spb. 3: —, g. fru **Hongell 25 mk.** — Assessor **E. Willgren,** Uleåborg **20 mk.** — Under Tammerfors poststämpel **50 mk.** — **Summa: 105 mk.**

Läkaremissionen:

Kvinliga studenters Kr. Förening: till utbildande af en sjuksköterska **60 mk.** — Koll. i miss. kyrkan under februari månad **49: 26.** — **Summa: 109: 26.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Behålln. af samkväm i miss. huset 13/2 **72: 40.**

Donationer mot lifränta:

Fru Pelagea Ståhls gåfvomedel **300 mk.**

Fonden för ordnandet af evangeliseringsarbetet på fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra.

Genom den af allmänna prästmötet i Helsingfors tillsatta kommittén **1,655 mk.**

Gåfvor in natura:

I kollekten i Kuopio 2 téskedar g. past. Haahti.

Mars månad:

Fr. Åbo 3 spb. 13: 40, koll. i St. Karins kyrka 16: 95, Joh. Lindberg, Rimito 100 mk., vid samkväm i bönehuset 60 mk., g. miss. **Saari 190: 35.** — Fr. Sibbo: af syf. i Hangelby g. **Ines Backström 90 mk.** — Insaml. vid. läsf. i Houtskär g. kkh. **Lagerbohm 27 mk.** — Fr. Mustasaari: koll. i Smedsby 7: 55, i Gerby småb.-skola 6: 55, fr. Kyrkslätt: koll. i kommunalhuset 6: 50, i Hällnäs 6: 65, 2 spb. 10: 74, fr. Sjundeå: koll. å Svinö 13: 45, i kommunalhuset 21: 95, i prästgårdens bönesal 10: 61, fr. Ingå: koll. i Gråmarböle folkskola 19: 30, i kyrkan 25: 56, i Fagervik folkskola 6: 30, fr. Karis: koll. i Backgränd folkskola 2: 15, i Brasby d:o 8: 94, i Ingvalsby 4: 18, fr. Snappertuna: koll. i Finnäs folkskola 7:40, 14:80, å Sunnars gård 8: 45, i Edvardsberg folkskola 14: 95, i kyrkan 16: 32, å Storbars gård 6: 70, i Tenala kommunalhus 3: 62, fr. Ekenäs: koll. i Betania 12: 25, i kyrkan 31: 95, fr. Karis: koll. i bönehuset 35: 05, fr. Sjundeå: koll. i Finnäs 28: 10, 4 spb. 8: 82, fr. Esbo: koll. i kommunalhuset 11: 20, i kyrkan 112: 95, å Ahlberga skola 12: 60, m. a.: kkh. J. W. Gustafsson 5 mk., fru Elna Österberg 10 mk., Emil Malm 10 mk., g. pred. **Jern 500: 59.** — Onämnd, Helsingfors **300 mk.** — O-

nämnd g. **R. H. 50 mk.** — Medicinalrådet **K. Reijo-Waara,** Helsingfors **100 mk.,** m. a. 10 mk., sma **110 mk.** — Medicinalrådinnan **Ida RejioWaara 100 mk.,** m. a. 10 mk., s:ma **110 mk.** — Fr. Esbo: 12 koll. g. prost. **Fontell 150 mk.** — Fröken **Erika Ahlgren,** Helsingfors **500 mk.** — Fr. Kotka **23: 48.** — **M. Berlin,** Fr:hamn **22: 35.** — Kuopio **M. F. 100 mk.** — Fr. Vörå: 4 spb. g. prost. **Bengs 6 mk.** — Prosten **J. Fr. Thauvòn,** Ijo 10 mk., m. a.: 10 mk., s:ma **20 mk.** — **Vasa sv. M. F.** till fröken Ida Ålanders underhåll **200 mk.** — N. M. K. Y. o. N. K. Y. understöd **150 mk.** — Fru **Emilia Toivonen,** Helsingfors **20 mk.** — En syf. i Sibbo, Borgby 4: 70, 3 spb. 13: 42, fr. Viborg: E. F. A. m. a. 10 mk., N. A., m. a. 10 mk. g. past. **Schalin 38: 12.** — Koll. fr. Sörnäs finska församl. g. past. **Vallén 13: 41.** — Frök. **Emmy Linsén,** Helsingfors 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — **I. S.,** Helsingfors **100 mk.** — Fr. Gustafs: syf. 100 mk., Torvald Hohenthal 24: 27, Mirjam 7: 50, Gunnar 6: 15, Torsten 6: 15, Rafael Hohenthal 6: 15, M. E. Wirtanen 5 mk., gåfva 5 mk., g. kkh. **Hohenthal 160: 22.** — **U. A. S.,** Åbo 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — **Y. K. S. 75 mk.** — Ingeniör **Josef Luuk,** Jürjam **19: 44.** — Viktor Korpi, Lappfjärd **10 mk., I. Birkwaldt,** Petrograd, **6: 48.** — **Ernst Eriksson,** Kråkö Borgå **5 mk.** — Onämnd, Jakobstad **19 mk.** — Torp. sonen **A. K. Lindkvist,** Sibbo 5 mk., **Hulda L.,** Sibbo 5 mk., s:ma **10 mk.** — Onämnd, Helsingfors **240 mk.** — Fru **K. Vetroff,** Helsingfors **10 mk.** — **Amanda Roos,** Helsingfors 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — Fru **W. Lackman,** Helsingfors 50 mk., m. a. 25 mk., s:ma **75 mk.** — Fr. Viborg: Heikki Lallukka & C:o 100 mk., Onämnd 10 mk., koll. vid sv. gudstj. 50: 30, vid sv. samkväm 128: 15, vid finskt d:o, gåfvor 6: 90, herr W. Porthan 100 mk., lärarinnan Arppe 20 mk., m. a. 190 mk. fr. H:fors m. a. 10 mk., Dr. P. Virkkunen m. a. till Prästersk. M. F. 1912—1915 g. past. **Haahti 715: 35.** — Prosten **J. V. Fontell,** Malaks 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — Onämnd, Orihvesi **100 mk.** Disponenten **J. A. Sundberg,** Vartsala m. a. 10 mk., fru Sundberg m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — Kapten **A. F. Stenberg,** Vasa 100 mk., m. a. 10 mk., s:ma **110 mk.** — **X,** Tavastehus **50 mk.** — Vasa M. F.: syf. **377: 50.** — Fr. Tammerfors **130 mk.** — Fr. Amerika g. past. **Rautalahti 18: 40.** — Fr. Åbo **25 mk.** — **Agatha Sahlberg,** Brahestad **10 mk.** — **—r—n,** Ekenäs 100 mk., m. a. 10 mk., s:ma **110 mk.** —Fröken **E. Hirn,** Helsingfors **10 mk.** — **A. Oivo,** Jakobstad **10 mk.** — **M. Vasström,** Täktar 10 mk., m. a. 10 mk. s:ma **20 mk.** — Onämnd, Helsingfors 15 mk., m. a. 15 mk., s:ma **30 mk.** — Koll. vid andl. samkväm i Gamlakarleby g. rekt. **Lampola 10 mk.** — Koll. å Könik folkskola i Bromarv g. kkh. **Nauklèr 2: 25.** **V. P.** Jyväskylä **100 mk.** — Af personalen å Malmska sjukhuset i Jakobstad 26 mk., Anna Nyman 10 mk., m. a. 5 mk., s:ma **41 mk.** — **E. J.** och **Amanda Salonen,** Borgå **10 mk.** — **»Missionsvän» 5 mk.** — Guldsmeden J. F. Henriksson, Lahtis 15 mk., m. a. 15 mk., s:ma **30 mk.** — Insaml. vid läsförh. i Sibbo **160 mk.** — Tjenarinnorna Rauha o. Hilda, Sjundeå 10 mk., m. a. 10 mk., gåfva 1 mk., s:ma **21 mk.** — Biskop **H. Råbergh,** Borgå **500 mk.** — **K. W.,** Helsingfors 5 mk., m. a. 10 mk., s:ma **15 mk.** — Enkefru **Ilma Holst,** J:kylä 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — Fröken **Adéle Veurlander,** Esbo 5 mk., m. a. 10 mk., s:ma **15 mk.** — **»Tionde» 10 mk.** — Fr. Toronto, Amerika: **358: 70.** — Öfverste **Axel Nilsson,** Helsingfors 50 mk., m. a. 15 mk., s:ma **65 mk.** — **E. Söderlund,** Åbo **100 mk.** — Fr. Malaks: handl. J. Stoor 5 mk., spb. 5: 50 g. prost. **Fontell 10: 50.** — Hr **Carl Widbom,** Närpes **20 mk.** »Missionsvän» **10 mk.** — **L. Byman,** Helsingfors **100 mk.** — Skrädd. **E. K. Rissanen,** d:o **17 mk.** — Ur onämnds familjespb. **50 mk.** — **Laestad. filialafdelningen,** Uleåborg, understöd **7,500 mk.** — **Minna Björkman,** Öfvermark **20 mk.** — **L. Chydenius,** Dragnäsbäck, Vasa **500 mk.** — Småskollärarinnan **R. Skullbacka,** Teerijärvi **10 mk.** — Onämnd, Ostola **100 mk.** — Insaml. vid. läsförh. i Nagu g. kantor **Nylander 24: 80.** — Prost. **M. Lagerbohm,** Houtskär, m. a. **42 mk.** — Två miss. vänner **50 mk.** — **Onämnd,** H:fors **10 mk.** — Onämnd g. frök. **Kivivaara 200 mk.**

(Forst.)

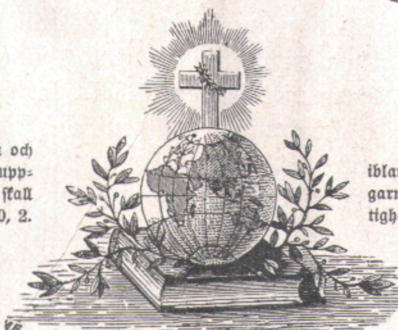
Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är under sommaren öppen alla hvardagar från kl. 11 f. m. till kl. 2 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio. (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 7. Juli.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

Wår enhet.

Att alla må wara ett.
Joh. 17: 21.

Hwad låg Jesus om hjärtat på den mörkaste stunden i hans lif?

Han wandrade hän emot Getsemane. Där wäntade honom en sådan inre själskamp, att den frampressade blodsdroppar från hans panna. Och från Getsemane gick wägen till Golgata kors, till kamp mot synd och död, till ett lidande så stort, att man tiderna igenom står häpen inför detsamma och ser i lidandet på korset höjdpunkten af all plåga och ångest. Ja, på korset brast för ett ögonblick för Jesus själf hans förwissning om hans himmelske Faders kärlek, brast den kraft, som uppbar honom under hela hans lif. Lidandet war så stort, att det mörknade äfwen för Honom och „Jesus ropade med hög röst och sade: min Gud, min Gud, hwarföre har du öfwergifwit mig".

Ett sådant lidande inför ögonen beder Jesus sin öfwersteprästerliga bön.

Hwad ber han i en dylik stund af sin Fader?

Han tänker nog på sitt eget förhärligande. Men ett offerlamm är han sannerligen. Han ber om sitt förhärligande på det att han må kunna gifwa åt oss ewigt lif. Och kort är bönen, när det är fråga om hans eget förhärligande. Men bönen blir en bönekamp, när han ber för oss, hwilka Fadren gifwit honom.

„Ja", säger du, „wår själs frälsning är wisserligen en swår sak; det är ej lätt att twå hjärtat rent från syndens styggelse, det är ej

lätt att ingjuta kärlekens balsam dit, hwarest hatets stormilar rasa." Nej, det är ej lätt.

Men Jesus ängslas ej nu för wår själs frälsning. Han wet, att han har makt att gifwa ewigt lif åt enskilda själar, åt dig och mig, när han får af sin himmelske Fader tillbaka sin härlighet. Men Jesus nöjer sig ej med att frälsa endast enskilda själar. Han kom för att upprätta Guds rike på jorden. Detta rike bör segra i wärlden. Det är den sten, som i Nebukadnezars dröm utan människohänder lossnade ifrån berget och krossade bildstoden, som föreställde olika wärldsriken. Det är på denna seger Jesus tänker. Ty när Guds rike har segrat på jorden, då är den stunden inne, då wi få se hans härlighet i all dess glans, och Herrens egna få wara där hwarest han är.

Är då denna seger owiss, då Jesus måste i bön kämpa just för denna sak, bedja därom på ett annat sätt än han beder för sitt eget förhärligande och för den enskilda själens frälsning?

Ja — och nej.

Om Herrens egna wore ett såsom den himmelske Fadren är ett med sin Son, då skulle Herrens folk gå från seger till seger. Låtom oss komma ihåg att kärleken utgör enhetens kraft. Den öfwersteprästerliga bönen utmynnar i den begäran, att lärjungarna skulle undfå — ej någonting mindre än den kärlek, hwarmed Fadren har älskat Jesus, en sådan kärlek, att Jesus själf därigenom bor i sina egna.

Jesus hade en underbar tro på kärleken. I förtröstan därpå nedsteg han från himmelen. Afwen då, när ondskans makter rasade omkring honom triumferande öfwer sin slutliga seger, rådde i Jesu själ en lugn wisshet om kärlekens öfwerwinnande kraft. „Fader, förlåt dem; ty de weta icke hwad de göra." Men Jesus icke endast trodde på kärleken. I honom war kärlekens makt starkare än till och med döden. Påskmorgonen firar kärleken sin stora segerfest öfwer döden. Och händelserna på Kristi himmelsfärdsdag och Pingstdagen tala åter om samma kärleks segerfärd. Jesu kärlek krossade hatets och afundens, syndens och dödens dystra makter, hwilka härska här i wärlden. „Jag har öfwerwunnit wärlden", säger han.

Om Jesu egna hade samma tro på kärleken som han själf, skulle Jesus gifwa dem samma kärlekens makt han själf egde. Jesu egna löften och särskildt hans öfwersteprästerliga bön tillförsäkra oss denna makt. Han ber ju af sin himmelske Fader åt oss ingenting mindre än samma enhet, som råder mellan Fadren och honom själf, och han är förwissad om att ifall Fadrens namn blifwer dem kun-

gjort, då bor i dem samma kärlek hwarmed Fadren har älskat sin enfödde Son.

Betänk hwilket djup af kärlek hos Fadren till sin enfödde Son. Hwilken swindlande tanke, att du och jag kunna blifwa delaktiga af samma kärlek! Har du aldrig betänkt att ditt hjärta kan inrymma Guds största kärlek? Tror du det? Jesus trodde det. Och han gjorde allt för att detta skulle blifwa en möjlighet. Hwad gör du?

Jesus såg hwad wi göra i denna sak. Därför öfwerwäldigas han af ängslan. När han beder för sina elfwa lärjungar, beder han med lugn wisshet. I denna bön, som fortgår i fjorton werser, säger han en enda gång: „att de må wara ett såsom ock wi". Men när han beder för oss, då öfwerwäldigas han af ängslan. Fyra gånger säger han i tre werser: „att de må wara ett". Hans tanke will ej kunna öfwerwinna de swårigheter, som stå i wägen för fullbordandet af denna framtidssyn. Han ser huru själafienden utsår sin upplösande sådd, den gror och wäxer och gifwer anledning till split och oenighet i de kristnas krets. Jesus will att allt: Fadrens namn, kärlek, sanning, helighet och glädje skulle tjäna hans egnas enhet. Men wi göra af sanningen ett stridswapen, hwarmed wi såra hwarandra och söka wår egen ära. Och wi tala mycket om helighet på det att wåra motståndares fel och brister skulle blifwa riktigt synliga. Och en helig wrede bemäktigar oss, när wåra motståndare ej foga sig i wåra tankar och åsikter. Wi se så gärna dåliga motiw till deras handlingar, wi söka fel och brister i deras lif och äro mycket benägna att döma deras bewekelsegrunder. Och allt detta göra wi i sanningens namn.

Men hurudan är inför Herrens ögon den sanning, som förorsakar kif och split bland Herrens egna? I den öfwersteprästerliga bönen står sanningen i helighetens och kärlekens tjänst. Gå ej heller du och mät wärdet af den sanning du uppfattat enligt ditt eget omdöme. Fråga dig själf: har den sanning för hwilken jag kämpar gjort mig ödmjukare, har den ökat i mig den himmelske Fadrens kärlek, tjänar den den enhet, som är ett willkor för Guds rikes slutliga seger här i wärlden? Ty se, tankar, till och med wisa och ädla, finnas nog i wärlden utan kristendom. Jesus kom hit för att bringa oss den frälsande kärleken. På denna kärlek trodde han. Och därigenom segrade han. Och han wet, att endast genom denna kärlek begynner wärlden att förstå, att han utgått ifrån Fadren.

Wi hafwa wäl ej för afsikt att med wåra tankar, med wår wishet och wår oenighet ersätta den frälsande kärleken. Jesus ängslas öfwer wår oenighet. Wår wishet blifwer ej krönt af honom med

ära. Och wår renlärighet får sin lön endast om den tjänar den stora hufwudsaken: **kärlekens** förhärligande och **enhetens** befrämjande. Kristi sanning är en återglans af den frälsande kärleken. Där finnes ej hans sanning, hwarest den lifgifwande kärleken saknas.

I de kristnas inbördes söndring såg Jesus den största faran för sitt rike. Och huru mycket har icke hans sak lidit skada genom de kristnas split och kärlekslöshet! Och köld och död gå oenigheten i spåren. Säg mig, månne det skulle finnas så mycken otro, gudsförnekelse och likgiltighet i kristenheten, om kärleken hade warit mera brinnande? Och huru stora framsteg skulle icke Guds rikes arbete göra, om wärldens barn med sina blickar riktade på Kristi bekännare woro twungna att säga: se, huru de älska hwarandra! Nu måste man till ex. med hänsyn till missionsarbetet säga, att kristenheten själf utgör det mäktigaste hindret för missionens framgång. Detta förhållande skulle förändras, ifall Jesu öfwersteprästerliga bön skulle blifwa kött och blod i hans kyrka, och ifall kärlek och enhet skulle få intaga den äreplats, som nu intages af läran.

K. A. P.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Ur Sällskapets årsberättelse.

(K. C.) I den nyss utkomna årsberättelsen skrifwer missionsdirektor Tarkkanen bl. a. följande:

Emedan kriget afbrutit alla kommunikationer med detta wårt äldsta missionsfält, sökte wi genom förmedling af särskilda engelska och amerikanska missionssällskap få meddelanden och ekonomisk hjälp sända till wåra missionärer. Men trots den största beredwillighet från missionärernas sida såwäl i Angola som annorstädes woro wåra bemödanden fruktlösa. Först i början af augusti fingo wi de första underrättelserna från bröderna genom br. Koiwus bref, dateradt 3/6 1915, och widare befordradt genom Angola af infödingar. Efter det den tyska kolonin den 9 juli blifwit eröfrad af Sydafrikanska Unionens trupper, hafwa förbindelserna emellertid småningom förbättrats.

En bild af wårt missionsarbete därborta blir tillswidare rätt bristfällig. Arbetet har fortsatts på samma sätt som tidigare, dopunderwisning meddelats och skriftskola hållits. Underwisningen i lärareseminariet fortgick åtminstone ända till april. Beträffande antalet döpta m. m. kunna wi emellertid icke lämna några uppgifter. Men mot slutet af året

synes en stark hungersnöd, som hemsökt alla stammar och kräft offer i tusental, twungit skolorna att upphöra och minskat åhörarnas antal.

Folkstammarna i Ambolandet ha icke inblandat sig i kriget med undantag af infödingarna i Uukuanjama, som i slutet af augusti angrepo portugiserna, hwarwid de ledo stor manspillan (4000—5000 man). Wåra missionärers närwaro har tydligen afwärjt från de andra stammarna en dylik hemsökelse. Nu är en engelsk kommissarie bosatt i Ondangua, hwilken station — utan missionsarbetare som den är — tillswidare ställts till regeringens förfogande. De nya styresmännen i landet hafwa försökt bispringa de nödlidande i någon mån och äfwen i öfrigt med stor wänlighet bemött de wåra.

Den stora spänningen och det myckna arbete, hwilket det ålegat wåra fåtaliga missionsarbetare att utföra, till en del måhända också den knappa tillgången på födoämnen, ha i hög grad inwerkat på missionärernas hälsotillstånd. Det tyngsta af allt detta war missionären Akseli Juho Glads den 25 augusti timade frånfälle.

Också många andra arbetare hafwa warit sjuka. Broder Koiwu låg flere weckor å wårt sjukhus i swår tyfus, hwarifrån han dock blifwit fullt återställd. Däremot woro systrarna Maiju Lehtowaara och Karin Hirn, den förstnämnda beledsagad af syster Hilma Kupila, twungna att oförtöfwadt begifwa sig till Herero-landet för att få hwila och luftombyte. Många andra missionärer, som redan warit 7—8 år å arbetsfältet, längta ifrigt att få företaga en rekreationsfärd ända till Finland.

Att wåra missionsläkares och sjuksköterskors arbete under dessa förhållanden warit till oskattbar hjälp såwäl för wåra egna missionärer som för de infödda, framgår af ofwanstående med full tydlighet. Måtte Gud äfwen i fortsättningen beskära dem lika så wäl som alla wåra öfriga arbetare wälsignelse och krafter till att beredwilligt wittna om och förkunna Guds kärlek.

På det allra nödwändigaste behöfdes å detta arbetsfält alla de missionärer, som dels redan warit i Afrika, dels förberedt sig för arbetet där. Må wi bedja, att wäg skulle snart öppnas för dem att begifwa sig dit ut, och att de för detta ändamål erforderliga medlen måtte inflyta till Sällskapet.

Ett länge fördröjt bref från aflidne missionär Glad.

Det är med en egendomlig känsla wi läsa ett bref, som når oss först sedan dess afsändare för länge sedan lämnat detta lifwet. Det är som om hans ord och tankar belystes af ett nytt ljus, det ewighetsljus, i hwilket wi alltid borde se wåra handlingar och tankar och bedöma dem. Med sådana

känslor ha wi läst aflidne missionär Glads bref. Det är dateradt redan den 15 juli 1914 och har efter långa irrfärder slutligen nått adressaten, missionsdirektorn. Brefwet andas friskt mod, och nya arbetsplaner röra sig i författarens tankar. Det gifwer en bild af missionärens mångsidiga arbete. Må därför några tankar ur brefwet här anföras.

Först uttalar aflidne broder Glad sin tillfredsställelse öfwer att ett brunnsarbete slutförts och berättar om den andel han haft däri. „Nu bortfalla många bekymmer och tråkigheter. I fjol hade wi genom wattenbristen ständiga ledsamheter. Kwinnorna i grannskapet gjorde slut på wattnet i wår brunn. Och det hjälpte icke ens att neka dem. De kommo redan i mörkret före soluppgången, och lämnade endast bottensatsen kwar. Då wår brunn nu fått lock, kan icke ens det stora fikonträdet i närheten strö dit sina löf, så wi få rent watten."

Sedan berättar han om byggnadsarbeten. Grundläggningen har warit swår och arbetsdryg. „Men nu resa sig wäggarna. Med Guds hjälp hoppas jag få byggnaden under tak innan regntiden börjar."

„I slutet af senaste månad afslutade jag en skriftskola, som warat öfwer ett år. Och den andra i denna månad kom broder M. Rautanen och förhörde mina skriftskoleelewer. Det blef på samma gång hans hustrus och dotters första besök hos oss i Oshigambo." — Detta besök tyckes ha kryat upp Glad. —

„Senaste söndag konfirmerade jag 23 personer af mina skriftskoleelewer. Nästa söndag ha wi nattwardsgång, i dag och i morgon antecknas gästerna. Det är ett tillfälle, då missionären kommer närmare sina församlingsbor än annars.

Det är glädjande, då wi nu i dopskolan ha 108 personer. Med de läskunniga håller min hustru skola, nu att börja med tre dagar i weckan, på eftermiddagarna. Wår infödde lärare Martin har wård om de icke läskunniga dopskoleelewerna. Blott jag blir litet mera fri från byggnadsarbeten, skall jag fortsätta dopskolan med dem.

Min hustru håller skola äfwen på förmiddagarna. Syster Hilma Kupila håller sammalunda sina klasser på förmiddagen. Därtill gifwer hon de infödda lärarena ledning. Äfwen barnhemmet står under hennes uppsyn.

Skolorna på bistationerna arbeta såsom förr. En ny skola påbörjades österut från wår station. Äfwen på flere andra orter hade skolor kunnat grundas om wi blott ägt lämpliga lärarekrafter. Så länge de saknas måste wi wänta."

Om förhållandena på missionsfältet skrifwes från Afrika (forts. fr. föreg. n:r):

Trots swårigheterna se wåra

utsända dock framåt i tro. De ha gått igenom mycket. I kärlek ha de bistått hwarandra. Isynnerhet wisade sig „de gamla Rautanens, undsättningsförråd wara outtömligt när andras matförråd begynte taga slut", skrifwer fru Björklund. Arbeta gör man. Språkkommittén har genomgått handboken. Och den åldrige, från sjukbädden nyss uppstigne Rautanen är flitigt sysselsatt med att korrigera sina psalmer samt författa nya.

För wår läkare, fröken Rainio, har denna tid warit mycket ansträngande. Ständigt har hon fått wara till hands att hjälpa, både hemma och borta, både swarta och hwita.

Hwilken glädje wore det ej att få nya arbetskrafter, att igen komma i förbindelse med hemlandet! *) Uusi Suometar är den enda, som seglat förbi blindskären, kommit fram och bl. a. talat om wårt Sällskaps ekonomiska swårigheter. Wåra missionärer wänta ifrigt närmare underrättelser.

Ifrån hjärtats djup stiger wårt tack till Herren, att han med sin kraft hos wåra utsända uppehållit hopp och tro samt werkat arbetsifwer. Glädje och tacksamhet fyller hjärtat äfwen därför, att de åter ha möjlighet att erhålla lifsförnödenheter. Låt oss ropa till Herren om hjälp för Ambolandets lidande folk, samt att denna pröfningstid må blifwa det till wälsignelse och ej till förhärdelse. Herren gifwe åt wåra bröder och systrar förnimmelsen af sin närhet, att de må kunna bestå i såwäl yttre wedermödor som sjukdom och plågor, att de wärmda af Jesu kärlek må kunna förhärliga honom för Ambolandets swarta, lidande folk. Låt oss minnas dem i wåra böner!

*) Härifrån ha de ej erhållit bref på länge.

Missionsresor.

När en missionär anländt till sitt arbetsfält möter honom wida utsikter och mångahanda uppgifter. Hjärtat brinner af längtan att få förkunna frälsningens budskap för så många som möjligt och att få wisa alla den kärlek detta budskap werkar. Och det förefaller som om hjärtana wore öppna och emottagliga för det erbjudna lifwet i Jesus Kristus. Det är ej att undra öfwer om man då längtar att komma till nya och nya ställen för att undersöka huruwida jordmånen är emottaglig. När jag war ute på missionsfältet gjorde jag ofta sådana resor. Wiljen I, wänner, följa mig på en dylik till Uukolonkari?

Uukolonkari är en af de stammar inom området för wårt missionsfält, där ewangelii surdeg ej ännu gjort sitt werk. Denna stams äldste brukade ofta besöka mig i Uukualuuri för att bedja

oss komma till dem och där bygga wår station. Flere gånger war jag äfwen rest dit, en gång i sällskap med br. Saari. — Mycket människor woro i rörelse. Hopar af hundratals swarta omringade oss och wi woro således i tillfälle att tala till dem äfwen om det enda nödwändiga. Wi började med att tala om Gud, som skapat himmel och jord och allt hwad däruti är. De undrade öfwer denna Guds makt och wishet. — När wi talade om att Gud skapade de första människorna och att därifrån härstamma alla människor, att han således är alla folks såwäl de rödas (de kalla oss röda) som de swartas Gud, hela wärldens härskare och styresman, häpnade de. De ha nämligen den föreställningen att alla folk ha sin egen Gud. Om denne okände Gud, hans werk och hans kärlek till människosläktet talade wi med dem. Wi sade, att han så älskade wärlden, älskade äfwen dem, att han utgaf sin egen älskade son i döden för deras frälsning. — De woro uppmärksamma åhörare, gjorde nu och då en fråga eller uttalade något gillande ord. När en skara små pojkar började blifwa oroliga, skyndade en gammal man till med en käpp för att lära dem att wara tysta. När mötet war slut utbrusto de: „Wi wilja ej heller mera förblifwa i mörker, wi wilja ha ljus! Wi wilja ej heller höra det som är osanning, kom och lär oss sanningen.” — Man anwisade oss lämpliga platser för stationen och bad oss ifrigt att stanna kwar, men då wi sade att wi ej kunde, blefwo de nedslagna. — „Skrif då till Finland, att de därifrån sända oss lärare”, menade de. — A ena sidan fylldes wåra hjärtan med glädje, då wi sågo denna hungrande skara; å andra sidan med sorg, då wi måste lämna dem kwar i mörkret och lögnen, utan någon som förkunnade Guds ord för dem. Med dessa känslor lämnade wi dem och återwände hem. Och samma känsla erfara wi ännu.

Får man ej och kan man ej höra folkets röst, nödropet, som kommer från mörkrets och dödens skuggas land! Får Gud ej snart öppna wägen till dem?

Aug. Hänninen.

Från wårt missionsfält i Kina.

Om arbetet under förlidet år

(K. C.)

skrifwer missionsdirektor Tarkkanen i den nyss utkomna årsberättelsen bland annat följande:

Äfwen det stora kinesiska riket befinner sig i jäsningstillstånd. Den republikanska styrelseformen har ej ännu wunnit stadga. Twärtom ansåg presidenten Juan-shi-kai mot slutet af året tiden wara inne

för en återgång till monarkisk regeringsform, hwarwid han själf skulle bestiga Kinas uråldriga kejsartron. Många höllo äfwen detta för alldeles nödwändigt, på det att en fast regering komme till stånd, men alla de, som wäntat på Kinas nydaning, blefwo bittert beswikna. I prowinsen Yunnan uppstod därför i slutet af året uppror, som understödt af Japan, segerrikt utbredt sig mot norr. Oroligheter äro på den grund ånyo att förwänta; framtiden ter sig mycket owiss.

Wårt missionsarbete har fortgått på samma sätt som förut utan allwarligare störingar, men också utan större wäckelserörelser inom wåra stationers werksamhetsområden. Wåra arbetskrafter äro äfwen f. n. alldeles otillräckliga. Föreståndaren för wårt missionsfält, pastor Hannes Sjöblom, såg sig på grund af familjeförhållanden twungen att på wåren lämna wårt Sällskaps tjänst, efter att hafwa warit i Kina första gången 5 år och nu 3 år. Han war redan rätt förtrogen med det kinesiska språket och förhållandena där samt älskade det kinesiska folket och åtnjöt därwarande kristnas allmänna förtroende, hwarför denne missionärs afgång utgör för wårt arbete en oersättlig förlust. Men wi hoppas, att pastor Sjöbloms werksamhet i kyrkan här i hemlandet på mångahanda sätt skall komma äfwen den kinesiska dotterförsamlingen till godo.

För rekreation och för att återwinna sin hälsa anlände på försommaren till hemlandet äfwen föreståndarinnan för Tsinglan flickskola, fröken Sanni Lampén, som efter ett strängt arbete under 9 år war i stort behof af hwila, men icke wille taga sig ledighet, innan hon fått de första elewerna från flickskolans fortsättningsklasser utdimitterade. Likaså har föreståndaren för stationen i Tzeli, missionär Hemming Alanko, återwändt med sin fru, hwarderas hälsa starkt medtagen af ett sjuårigt arbete.

Det har warit synnerligen swårt att fylla på detta sätt uppkomna luckor. En kommitté om tre personer fick i uppdrag att sköta de göromål, som ålågo missionsfältets föreståndare. Till ordförande waldes pastor K. A. Saarilahti. Skötandet af stationen Tsingshih delades mellan bröderna Saarilahti och Korhonen, på samma gång som dessa fortsättningswis handhafwa sina tidigare skolarbeten. Broder Kokamägi utsågs till föreståndare för stationen i Tzeli, medan broder Ojanperä i hans ställe förordnades till Tsingshih. Broder och syster Auno anlände till Tayung stationen för att bistå broder och syster Meedar; och syster Anna Kesäjärwi fick öfwertaga syster Lampéns uppgifter.

Till allt det föregående kommer, att wåra arbetares hälsotillstånd till en del är wacklande, endels också swagt, såsom fallet wa-

rit med wår missionsläkare, doktor Helmi Heikinheimo och i synnerhet med broder Auno. På den grund ha wåra krafter med hänsyn till missionsområdets widsträckthet och arbetets mångartade beskaffenhet wisat sig alldeles otillräckliga. Det bör minnas, att medan wi år 1913 hade i arbete där 24 personer, missionärshustrurna inberäknade, utgjorde deras antal sommaren 1915 blott 17 personer. Till följd häraf ansåg Bestyrelsen det i trots af de knappa förhållandena oundgängligt att sända ut hjälpkrafter.

Många planer, såsom bl. a. uppförandet af ett missionssjukhus, ha på grund af omständigheternas twång uppskjutits till framtiden. Swårigheterna att remittera penningar ha blifwit allt större, samtidigt som Sällskapets ekonomiska ställning allt mera försämrats. Postförbindelserna ha under hela året warit högst oregelbundna, hwilket äfwen fördröjt ärendenas behandling. I hoppet har emellertid arbetet fortgått äfwen på detta fält.

Uppnådda resultat under det förgångna året.

Enligt den nyss utkomna årsberättelsen fanns det år 1915 på wårt missionsfält i Kina 8 missionärer, 7 missionärsfruar, 7 kwinnliga misionärer samt 60 infödda manliga medhjälpare och 9 kwinnliga. Wi ha sålunda inalles 91 arbetare. Utom 3 hufwudstationer finnes det 32 bistationer, således 3 mera än föregående år. Församlingens sammanräknade medlemsantal utgjorde mot slutet af året 877, af dem hade 761 begått H. H. Nattward. Medlemsantalet har jämfördt med föregående år ökats med 149 personer och nattwardsgästernas antal med 180. Senaste år döpte missionärerna 134 hedningar och 26 barn af kristna föräldrar, hela antalet döpta är således 160 eller 10 flere än föregående år. Wår mission har 3 högre skolor, 19 lägre. Elewernas antal är 509.

Äfwen siffrorna tala. Men huru mycket arbete, sorg och glädje gömmes ej bakom dem! Sorg och glädje i Fadershemmet däruppe och äfwen bland arbetarna härnere! Många böner ha framför allt uppsändts såwäl i hemlandet som därute på missionsfälten för dotterförsamlingarna och de omwända. Må äfwen dessa siffror utgöra för oss anledning till bön och tacksägelse!

President Juan Shi-kai.

De dagliga tidningar ha wetat omtala, att den kinesiska republikens president Juan Shi-kai aflidit d. 6 juni. Denna händelse har otwifwelaktigt en stor betydelse för kristendomens framtida utweckling i Kina. Juan Shi-kai war, af allt att döma, af själ

och hjärta hängifwen konfucianismen. Han kunde dock äfwen wisa sig wänligt stämd gentemot kristendomen. Åtminstone under den första tiden af sitt presidentskap gaf han årligen 1000 dollars till missionsändamål. När doktor J. R. Mott besökte Kina 1914 erhöll han äfwen företräde hos presidenten och denne underhöll sig med honom i fyratio minuter, ställande till honom frågor rörande den ewangeliska förkunnelsen. Till sist lär han ha yttrat: „Herr Mott! Ni måste förändra Ert program. Jag skulle önska, att Ni stannade i Kina, för att besöka ej allenast storstäderna utan äfwen de minsta städer där ni finner unga män och skolgossar, för att förkunna för dem ewangelium. Konfutse lär oss sanningen, men er lära wisar hwar wi få kraft att följa den." Stort uppseende wäckte äfwen på sin tid regeringens till de kristna riktade uppmaning, $^{27}/_{4}$ 1913, att bedja för fred och rikets wälgång.

Denna sympati för kristendomen härrörde sig dock uteslutande från en widsynt härskareblick. Redan då Juan Shi-kai blef t. f. president (wåren 1912) uttalades om honom rätt olika omdömen. Somliga sågo i honom den största fara för republiken och det unga Kina, andra igen sågo i honom den enda man, som förmådde att åter införa ordning i den allmänna oordningen. Så stridiga dessa åsikter än äro, ha de likwäl wisat sig wara riktiga. Juan Shi-kai har warit en energisk man, hwars like knappast torde finnas i Kina. Men hans energi war inriktad på att söka göra af Kina ett kejsardöme. Och såsom sådan war han werkligen en fara för republiken. I denna egenskap

Presid. Juan Shi-kai.

gynnade han äfwen särskildt konfucianismen. Äfwen de, hwilka ifra för republiken inse, att kejsarmakten har ett utomordentligt stöd i konfusianismen och äro den därför mindre bewågna. Ifwern för konfutsedyrkan och sträfwandena att återupprätta kejsardömet gjorde äfwen stora framsteg under den sista tiden af Juan Shikais regering tills han slutligen

kunde ge sig namn af det himmelska altarets offerpräst samt slutligen låta utropa sig till kejsare.

Det sista steget war likwäl förhastadt. Rewolution utbröt och han war ettdera för swag för att kwäfwa den eller också gafs honom ej tid därtill.

Republikens utweckling inträder nu i ett nytt skede. Man kan göra sig frågan: dog kejsardömet med Juan Shi-kai eller skola nya pretendenter på kronan uppenbara sig och nya oroligheter utbryta? Kommer republikens idé att slå rot och är det liktydigt med konfucianismens dödsringning, såsom det såg ut att wara under republikens första dagar? I alla händelser är det nu till ända med Juan Shi-kais Konfutse sträfwanden, och med honom går säkert mycket af de nya sträfwandena, att upprätta det gamla, i grafwen. Den nyblifne presidenten Li Juon-kung ifrar i alla fall mycket mera för kristendomen än Juan Shi-kai. Under republikens första tid sades det, att han efter Sungjatsen war den mest afhållna mannen i Kina. Han har förklarat att han önskar, det inlandet i Kina må erhålla flera missionärer samt att han will göra allt för att hjälpa dem.

Gud låte i nåd Kinas utweckling fortgå i fredlig riktning! Må ewangelii makt alltmer få bli förhärskande där.

Kristna kinesers tankar.

I Nord-Kina har hållits ett möte i en stad med en gammal historia, såsom så många platser ha i det gamla Kina. Denna plats war känd redan under Shang dynastin ungef. 1600 år f. Kr. Där utkämpades en stor strid ungef. 1200 år f. Kr. Konfutse spelade här på sitt slamrande steninstrument. Bergsbygden i denna trakt utgör dylika odödligas wistelseort.

Mötet hölls i krigsgudens tempel. Där woro åhörare i hundratal, mer än tusen. Ewangelii ljufliga budskap förkunnades. Åhörarna formligen slukade orden. — Widsträckta fält äro här redan hwitnade till skörd.

Kineserna ha förmåga att tala. Öfwer ämmen „hopp och pliktuppfyllelse", „människans skuld till Gud", „följder af gemensam bön" o. s. w. talades det med wärme och öfwertygelse. Många hjärtan wunnos — Guds nåd är lika fri i Kina som annorstädes. Gud älskar och Kristus frälsar syndare äfwen här.

Om förtröstan till honom, som förmår hjälpa, talades det på följande sätt: Går fartyget, som ute på hafwet plöjer wågorna, utan att bry sig om wind och dyningar mot sitt mål, endast genom att förlita sig på sina järnbeklädda sidor eller på sin maskin? Är kaptenens teoretiska utbildning härtill nog? Ingalunda! Kompassen är det som bestämmer dess

riktning. Kompassen wisar fartyget wägen. — Äfwen människorna böra ha kompass med sig på lifwets stora haf. —

„Rikedom eller pengar duga ej till wägwisare, till stöd.” Kung Tsien war rik, men syndfull. Han war orsaken till Shang dynastins fall år 1122 f. Kr. Ett likadant wittnesbörd är kung Liang Wutins död ungef. 540 e. Kr. Gud sade ju åt den rike mannen: du dåre, i natt skall din själ tagas ifrån dig!

Styrka hjälper ej heller. Många starka ha gått under. Talrika riken och deras regenter ha störtats. Hwarken krigshärar eller krigsfartyg förmå hjälpa. Jesus säger (Math. 26: 52): de, som taga till swärd skola förgås med swärd.

På människor är det ej heller wärdt att förlita sig. Öfwerordnades gunst räcker för stunden. Konfutse och Monfutse förtälja lärorikt härom. Bibeln gör det ännu bättre (Luk. 10: 30). — Det war ej många förbifarande, som wille hjälpa resenären från Jeriko. De goda gjorde ingenting, de onda röfwade honom.

Skall jag förlita mig på mig själf? Låt oss tänka på män ur wår egen historia! Tsaotsas (22 e. Kr.) förlitade sig på sig själf, men fick ett dåligt slut. Illa gick det äfwen för den förlorade sonen i ewangeliet. Han for åstad, medtagande från fadershemmet anseende, penningar och kraft, men sjönk tills han nöjde sig med att äta samma mat som swinen åto.

Jag kan ej förlita mig på rikedom, kraft, ära, ej på mig själf, ej ens på profeter sådana som Konfutse. På hwem skall jag då förlita mig? — På Gud allena. På Gud, som är allena mäktig. — Endast på Gud.

Om fartyget upphör att följa kompassen komma stormarna att förgöra det. Om wi lämna Gud, äro wi förlorade, wi gå under. Gud allena är wår borg, wår ledsagare. Låt oss förlita oss på honom!

— — — — — — — — —

Detta är kristet språk i Kina. Nog är det ju tydlig klang däri, som kan förnimmas äfwen af den gamla kristenheten. När wi hört det öfwertygas wi om, att den som talat det sett Hans stjärna och warit för att tillbedja Honom.

Erl. Sihwonen.

På hvad sättkunna vi gifva våra kvinnliga missionsarbetare ett personligt stöd?

Då jag här talar om våra kvinnliga missionsarbetare, tänker jag både på ogifta och gifta kvinnor.

De behöfva stöd. Alla, som hafva sökt att vandra framåt på den smala väg, som för till lifvet, veta, att de, som vandra på den, behöfva stöd och hjälp på många sätt. Guds ord talar ej blott därom, att vi skola få kraft från Gud, utan ock därom, att vi skola bära hvarandras bördor, och att vi såsom lemmar i samma kropp skola tjäna hvarandra.

De, som vistas på missionsfältet, äro i särskildt stort behof af stöd i andligt afseende. Här hemma har man stöd af gudstjänster, kristligt umgänge, kristlig luft, kritik, seder och bruk. På missionsfältet bli i allmänhet alla dessa stöd förminskade, och inflytandet af hednaluften kännes.

Det är intet annat att vänta, än att han, som är Guds fiende och som i hednaland har starka fästen, skall bjuda upp all sin kraft för att försvaga dem, som i Guds namn vilja anfalla dessa fästen. Att han arbetar på detta, och att han ibland lyckas försvaga dem, som strida i Guds här, är nogsamt bekant för alla dem, som varit på missionsfältet. Frestelserna kunna vara mycket olika och kunna, liksom svårigheterna, vara af helt olika beskaffenhet, än hvad man väntat sig. Den stora faran är ju, om man kommer längre bort från Gud, om det kommer något emellan själen och Gud.

Till detta kan bidraga, om man ej tar nog tid till Guds ord och bönen, om arbetet är tröttande och uppslitande eller ej tages på det rätta sättet, om man ej förstår att bära på medarbetarnes bördor och att förlåta eller ha fördrag med deras brister. Man fick lämna så mycket, som man höll kärt i hemlandet, men snart finner det gamla jaget, som ej dog för den skilsmässans skull, nya ting att hänga sig fast vid. Man kanske vill intressera sig för mycket för sin trädgård, sitt hushåll, sitt hem eller något annat.

Den ogifta kvinnan kan känna sig mycket ensam. Skulle då önskan att få ett eget hem bli stark, kan blicken bli förvillad och misstag begås.

Frestaren tillåtes ju att komma med nöd och mörker äfven till dem, som äro vaksamma. Jag vill dock ej beklaga missionsarbetarna, därför att striden är svår och ofta kännes som en kamp för lifvet. Ty kampen kan ju stärka krafterna. Den, som strider, kan nog ej själf bedöma, hvad som vunnits genom striden. Arbetet ger ock mycken glädje. Men det är nu ej min uppgift att framhålla annat än att missionsarbetarna behöfva stöd.

Om jag förstått rätt, så finns det äfven allvarliga kristna i Sverige, som, när en missionsarbetare rest ut, tycka, att hon alldeles är förlorad ur sikte. Man räknar henne ej längre till de personer, som man bör tjäna, till dem, som äro ens nästa.

Andra tro, att missionsarbetare äro så olika andra människor, att de ej behöfva stöd. Slutligen finnas de, som skulle vilja stödja, men ej veta hur eller ej anse sig vara skickliga därtill. Många finnas ju ock, som gifva stöd. Men jag ville så gärna, att missionsvännerna skulle känna, att detta att stödja missionsarbetarna är en hufvuduppgift. Det hjälper ej, om vi sprida missionskunskap härhemma, och det hålles föredrag om missionsfältens hjältar, om våra egna gå trötta och modlösa. Kanske någon af dem för en tid går i djupt mörker och känner himmelen stängd. Det är vår uppgift att stödja de utsända så, att de bli starka och frimodiga i striden.

De sätt, som jag ville bedja medlemmar inom våra föreningar att använda för att stödja missionsarbetarna äro tre: genom förbön, genom korrespondens och genom gåfvor af böcker.

1. Gud har i sitt ord uppmanat oss att bedja och lofvat att höra bön. Sedan vi bedit, att Guds rike skall segra i våra egna hjärtan, så ligger ju den bönen oss mycket nära, att Gud skall segra i andras hjärtan och genom alla dem, som inom vår kyrka arbeta för Guds rike. Om vi fått blicken öppen för, att Gud väntar på sina barns arbete och bön, då han för sitt verk till seger på jorden, så skämmas vi för vår tröghet. Vi ha nog alla ansvar icke blott för våra närmaste, vår egen församling och vårt folk, utan äfven för dem, som sändas ut till missionsfältet att vara våra representanter, lydande Herrens bud: gören alla folk till lärjungar.

Vid ett af mina besök i hemlandet sade någon till mig, att vi missionärer begära så mycken förbön. Det finnes andra ensamma arbetare som behöfva det lika mycket. Det neka vi ej. Men då vi se vår egen och våra medarbetares svaghet och frestelser och veta, att förbön kan hjälpa oss, är det då underligt, att vi sända hem ett nödrop ibland? Ett sådant rop har nyligen nått mig från en af dem. De kunna nu ej närmare beskrifva, hur de ha det, men hon beder oss bedja för alla och allt.

När vi så här hemma känna vår tröghet och vår skuld, så få vi bekänna den och ånyo säga: Herre, lär oss bedja!

2. Men ehuru förbönen är den största hjälp, vi kunna gifva, finns det ock andra sätt att gifva stöd. Då jag nu såsom det andra vill framhålla korrespondens, vill jag berätta om min egen erfarenhet. Jag hade från början förmånen af att hvar eller hvarannan vecka få bref från två, som stodo mig nära. Då en del år gått, blef den ena förhindrad att skrifva så ofta, men min syster skref då i stället i regel hvar vecka och fortsatte därmed under alla åren. Det var ej blott deras bref till mig, som voro ett stöd. Jag kunde i bref till dem om-

tala allt, som tryckte mig, utan att befara att det kom vidare. En sådan förmån kan ej nog uppskattas. Jag hade ock en moderlig vän, som skref regelbundet, tills hon ett af mina sista år i Afrika blef hemkallad.

Men jag var inte nöjd ändå. Flera, som skrefvo i början, upphörde så småningom. Om jag fick skrifva många bref utan att få svar, minns jag ej nu, men mina pretentioner voro så stora, att jag ville, att mina personliga vänner skulle någon gång om året omtala, hur de hade det, äfven om de ej fingo bref direkt, utan blott läste mina bref i missionstidningen. Jag skref ju ibland, men det var svårt att få tid och ofta svårt att skrifva, då jag för dem ej kunde berätta, hvad som tryckte mig. Jag skulle hålla mig till de ljusa sidorna och till yttre saker. Någon gång skref jag i missionstidningen och tiggde om bref. En gång sände jag hem en mängd zulusaker till olika vänner i hopp om att få bref till tack, men intet hjälpte. Det hände någon gång, när jag fick gåfvor i julsändningen från mina personliga vänner, att jag tänkte: »Hvad bryr jag mig om en gåfva? Jag vill höra om eder glädje, edert lidande och få något af er själfva. Nu skall j a g sätta mig ned och skrifva ett bref till tack.»

När jag nu berättar detta om mig, så vill jag säga, att jag är viss, att ingen annan därute varit otacksam för presenter. Men jag var hungrig efter det personliga. Jag minns, att jag kände mig så tacksam ett par gånger, då vänner skrifvit om sina lidanden.

Jag vet, att det finns ett sätt att locka fram svar. Det är, om man själf ger sina vänner mycket af personliga meddelanden. Hos några af mina medarbetare har jag sett, att de lyckats i detta, men många bruka klaga, liksom jag gjorde de första 10 åren, att de ej få bref.

Jag fick min hunger stillad på annat sätt. Under de korta skollofven reste jag till kristna af andra nationer, hvilket var mycket uppfriskande. Mina fyra besök i hemlandet under de 26 år, jag stod i missionens tjänst, gåfvo mig ock mycket, som bref ej kunde gifva.

Det vore roligt, om några af våra vänner ville åtaga sig att skrifva dit ut och göra det som en tjänst åt Honom, som lofvat ge lön äfven för en bägare vatten, gifven åt någon för hans namn af lärjunge (Matt. 10: 42).

Hvad skall man då skrifva om? Just om det, de därute sakna. Om andras och egna personliga upplefvelser, stora och små, yttre och inre. Om allmänna intressen i kyrka och församling med detaljer och omdömen, som ej läsas i tidningarna. Om du träffat några personer af värde eller någon, som adressaten känner, så berätta, hvad de

sagt, äfven om det är obetydliga saker. Som ett exempel på, att små saker kunna uppfriska, vill jag nämna, att en af mina vänner skref till mig, en tid efter se'n jag lämnat Uppsala, ungefär så: »Jag mötte Fredrik E. på gatan, och han hälsade så vänligt.» Då såg jag strax för mig hans hurtiga, glada ansikte och blef upplifvad däraf.

Om vi komma till en ensam sjuk, som kan läsa goda böcker och har, hvad hon behöfver, så vederkvickes hon väl mest af att höra om det, som händer i de kretsar, där hon ej mer kan vara med. Hon vill höra om andras glädje och lidande. Vi skola ej sätta oss och läsa en predikan och sen strax gå. Missionärerna äro ock ensamma och ha samma behof.

Kan du berätta om Guds vägar med dig och andra, om strider och frestelser och om Guds seger i människohjärtan, då är det mycket värdefullt.

3. Det tredje sättet att gifva stöd är att sända ut böcker. Vi skola icke blott sända gedigna böcker och sådana, som äro till direkt uppbyggelse, utan lefnadsteckningar och berättelser, som för några timmar låta våra missionsarbetare få vistas i en helt annan omgifning än den vanliga.

Jag vill nu afsluta med att framställa bilden af två olika taflor. Den taflan, som framställer Petrus sjunkande i vågorna och Jesus stående bredvid med utsträckt hand, har ibland gifvits till missionärer. Det är nog en bild, som ofta är sann. Men äfven om man litar på, att Jesus finnes i närheten med uträckt hand, så är det ej roligt att åter och åter kämpa för lifvet i vågorna.

Jag önskar våra missionärer en annan bild, en bild af Moses, bedjande på berget, stödd af Aron och Hur. Så länge han bad, segrade Israel öfver sina fiender. De stridande därute behöfva ibland få veta om, att några här hemma äro på vakt med uppräckta händer, hvilka ej tröttna i förbön. Om de veta detta, då kunna de gå framåt i striden och lita på, att seger skall vinnas i deras egna hjärtan och i deras arbete. (Sv. Kyrkans Missionstidning.)

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

9. Morgongryning i det inre af Nordkina.

Herr Hsiis omvändelse. Hsii var en läskarl i provinsen Shansi, var en begåfvad och företagsam man och hade erhållit ett stort inflytande i sin hemby, där han innehade en inbringande egendom.

Under en sjukdom hade han på sina vänners uppmaning,

för lindrande af plågorna, kommit att begagna opium, och innan han själf var medveten därom, hade han blifvit en slaf under opiumlasten, samt tillbragte helst sin tid på sitt läger med opiumpipan bredvid sig. Så kommo de långa nödåren och inom kort hade nöden både inom och utom honom nått sin höjdpunkt.

Denna tid anlände, såsom vi i det föregående redan omtalat, några missionärer till trakten. En af dem, David Hill, slog sig för par år ner i en stad belägen någon mil ifrån Hsiis hem. De två männen lärde känna hvarandra, och när David Hill bad Hsii vara honom behjälplig i hans språkstudier och litterära arbeten samtyckte Hsii med glädje därtill.

Hos David Hill lärde Hsii känna Nya Testamentet och genom studium däraf kom han till en djup väckelse. Han vaknade till kännedom af sina synder, och då han en gång läste om Jesu lidande, fick han ett djupt intryck af Frälsarens kärlek samt öfverlämnade sig åt Herren. David Hill kunde snart till sin glädje döpa honom. Därefter följde för Hsii en våldsam strid för öfvervinnande af opiumlasten; den förorsakade otroliga både kropps- och själskval, men slutade efter några dagar med härlig seger.

Nya missionärer anlände härefter till staden. David Hill ansåg sig kunna återvända till sitt förra arbetsfält vid Jangtseflodens stränder och Hsii återvände likaledes till sin hemby.

Som en ny människa kom Hsii tillbaka till sitt hem, men det emottagande han där erhöll var ej uppmuntrande. Både hans egna och byns innevånare höllo sig på afstånd ifrån honom, emedan han hade öfvergått till utlänningarnas religion. Det räckte likväl ej länge. Kineserna äro utrustade med en hel hop sundt förnuft, och snart kom hans omgifning underfund med hvilken ändring till det bättre han genomgått. Den slöa opiumrökaren hade blifvit en flitig man, som arbetade på sin åker med egna händer och bragte snart sin gård i godt skick. Mot sina egna hade han blifvit öm och uppmärksam och samlade hvarje dag sitt husfolk för att lära dem känna den nya lära, som vunnit hans hjärta. Hsiis försök att vinna sin familj för Herren lyckades äfven i det att han år 1883, eller fjärde året efter hans egen omvändelse, kunde hämta sin hustru, sin svärmor och sin stjufmor in till staden för att där erhålla dopet. »Det var en uppseendeväckande tilldragelse när hustrun och modern till en lärd man, en f. d. Konfutse lärjunge, lämnade sitt aflägsna hem och visade sig offentligt i staden, i det de deltogo i en främmande religions ovanliga ceremonier.»

(Forts.)

Från världsmissionsfälten.

Tyska missionen i Indien.

(K.C.)

Kriget har haft en i hög grad menlig inverkan på Tyska missionens arbete i Indien. De engelska missionärerna och den lokala styrelsen ha nog ansträngt sina krafter för att få detta att kunna fortgå. Deras ansträngningar ha äfven i någon mån lyckats, ity att tyskarnas arbete jämförelsevis litet gått förloradt. Det är likväl fortfarande en brännande fråga hvad som bör göras för att deras arbete, under det kriget varar, må bli räddadt från förstörelse. I Indien arbeta fem större tyska missionssällskap: Gossner missionen på den Indiska halföns västkust samt Hermannsburg, Schleswig Holstein och Leipzig missionen på ostkusten. För politiska synpunkters skull äro de tyska missionärerna, som kändt, förhindrade att missionera i Indien. För att ordna detta utan vård varande arbete anhöll regeringen i Bekar, att engelska högkyrkans i Choto Nagpur bosatta biskop ville taga ledningen af Gossner missionens filantropiska- och uppfostringsarbete om hand. Biskopen rådförde sig med ifrågavarande sällskaps ledande män och erbjöd sig att uppbära och stöda äfven deras evangeliseringsarbete till ömsesidig tillfredsställelse. Arbetet blef sålunda ordnadt. Huru viktigt detta var kunna vi förstå, om vi betänka, att en tredjedel af allt missionsarbete där utförts af Gossner missionen och att till deras församlingar hör mer än en tredje del (öfver 100,000) af alla kristna på orten.

Den som lidit de största förlusterna är Basel missionen, som har en vidsträckt industrimission. Dess schweitsiska medlemmar ha jämte de brittiska gjort hvad de kunnat för arbetets fortsättande. Hermannsburgs skolmission har öfverlämnats åt amerikanarna och en utländsk kristen, som är invigd till missionär, anstränger sina krafter för att fortsätta arbetet. Schleswig Holstein missionen har träffat öfverenskommelse med de amerikanska lutheranerna om arbetets fortsättande och Leipzig missionen har lämnat sin station åt svenskarna.

För att möjliggöra detta arbete har medel insamlats och man har försökt ordna arbetet på bästa sätt. Må de kristna bedja om att ej politiska synpunkter må få förhindra Guds rikes evangeliseringsarbete samt rubba enigheten Kristi sanna lärjungar emellan.»

The Missionary Rewiew.

Kriget och det heliga landet.

(K.C.)

Det nu pågående kriget har ej skonat ens de heligaste minnesplatser. Golgata kulle och Oljoberget utgöra för oss kristna den eviga fridens symboler och tala till oss om Kristi kamp för stiftande af frid mellan oss och Gud. Helig frid och vördnad fylla därför våra hjärtan när vi tänka på dem.

Golgata och Oljoberget utgöra för närvarande turkarnas exercisplatser. Hvarje dag höras där kommandorop och soldaternas marscherande. I Jerusalem ha ryska, engelska och franska kloster och kyrkor ombildats till kaserner, och i stället för fridens evangelium ljuder där nu officerarnas kommandorop.

Det heliga landet företer i sin helhet en egendomlig anblick. Öfverallt ser man automobiler, flygmaskiner, kanonlavetter och transportvagnar röra sig i de trakter och på de vägar där apostlarna och patriarkerna förr vandrade. Natt och dag, längs vägarna, genom öknen, öfver Juda berg och genom den mera afsides liggande trakten af Jeriko skrida dylika oändliga tåg fram. »I sanning, de döda benen börja få lif», säger bitande »The Moslem World».

En bomb upplöste missionsmötet.

(K.C.)

I maj månads numret af Chinas Millions omtalas att medlemmar af K. F. U. K. i en af Englands städer samlats till en andaktsstund i en af församlingarnas kyrkor. Vid mötet hade uppburits kollekt till förmån för Kina Inland Missionen. Men innan man hunnit afsluta mötet syntes en zeppelin öfver staden. En bomb slog ned i kyrkan. Fem kvinnor dödades och kollekten, som efter vanligheten placerats på bordet framför församlingen, slungades jämte spillrorna hit och dit. Polisen har nu bland spillrorna ihopsamlat 3 pund och öfversändt dem till Kina Inland Missionen. Vi togo med djupt allvar emot dessa penningar och med innerlig bön att de, komna ifrån dödens och förstörelsens närhet, med Guds hjälp må kunna tjäna till odödliga människors frälsning, säges i det nämnda bladet.

Femtioårsminne.

D. 15 mars detta år hade femtio år förflutit sedan Ev. Fost.-stiftelsens första missionärer anlände till sitt arbetsfält i Afrika, Eritrea, en italiensk koloni belägen på wästra stranden af Röda hafwet. Deras mål war egentligen Gallalandet, hwars nordliga del tillhör Abessinien. Men på grund af den Abessinska regeringens och prästerskapets motstånd ha de ej kommit till detta sina förhoppningars land. Under tiden ha de likwäl troget arbetat bland

folkstammarna rundtomkring och ha där haft glädjen att få döpa medlemmar af gallafolket och tillochmed uppfostra några gallaynglingar till predikanter. Dessa ha sedermera begifwit sig till sitt fäderneslând för att rödja wäg. Den mest kända af dem är Onesimus, som öfwersatt bibeln till gallaspråket.

Ew. Fosterlandsstiftelsens femtioåriga arbete har warit en tåresådd. Krig och uppror ha ofta förhindrat detsamma. Tre särskilda gånger ha missionärerna för oroligheters skull nödgats fly till kusten, och deras stationer ha förstörts. Martyrers blod har flutit på detta missionsfält. Det heta klimatet har äfwen kräft många offer. Arbetet förswåras dessutom genom de många språk, som talas i dessa trakter. Enbart detta sällskaps missionärer arbeta bland stammar, talande sju olika språk.

Wi tillönska Fosterlandsstiftelsens arbete i Ost-Afrika en wälsignelserik fortsättning!

Nytt från Judevärlden.

(K. C.)

Palestina.

De ekonomiska förhållandena i de judiska kolonierna i Palestina äro på grund af kriget utomordentligt allvarliga. Prisen på de oumbärligaste lifsförnödenheterna ha stigit enormt, exporten har förlamats, gräshopporna ha härjat och krigsskatterna tynga så man på flere orter rent af får kämpa mot hungersnöden. I flere tyska tidningar har man sett upprop om att komma den nödlidande judiska befolkningen i Palestina till hjälp.

Ryssland.

»Mildmay»-Missionens i London ledare, pastor Wilkinson, som senaste september reste till Ryssland för att hjälpa nödlidande judar, har återvänt,

Han har i flere städer hjälpt missionärerna att öppna »samaritaner» för många judar,

I Sibirien
arbetar den från Odessa deporterade svenska israelsmissionären Schapiro bland många tusen judar, som kommit från olika trakter, och hvilka ännu aldrig hört evangelium. »Herren vände det till godo.»

Amerika.

Genom »Mosaiska Samfundet» har president Wilson enligt senatens önskan gifvit tillåtelse till hållandet af en judisk »dag» för massinsamling af medel för nödlidande ryska och polska judar.

»Pro causa hebraica.»

Under detta namn — »för Isra-

els sak» — har sedan krigets begynnelse en rörelse uppstått, som härstammar från Italien och har liknande mål som sionismen. Den önskar göra det klart för den civiliserade världen, huru tvingande nödvändigt det är att få judefrågan löst, och den talar för bildandet af en judisk stat med självstyrelse i Palestina. Många inflytelserika personer — både judar och icke-judar — lära ha slutit sig till rörelsen, och man försöker vinna Vatikanen för saken.

På den sista tiden har äfven i England en förening uppstått »National Union for Jewwish Rights», med liknande mål.

Från Marokko

skrifver den engelska missionären Zerbib: »Det, som i vår tid i hög grad upptager judarnas tankar, är kriget och huru det kan vara möjligt, att de civiliserade folken, som tjäna och tillbedja Kristus, Fridsfursten, kunnat råka i ett sådant fasansfullt krig. Och missionärerna ha att svara på alla dessa frågor!

Det, som äfven upptager judarnas sinne, är deras återvändande till det Heliga Landet, ty nu är tiden inne, säga de. Och de bedja till Gud, att de allierade må segra, ty de tro, att de skola gifva dem Palestina tillbaka.

Jag finner judarna mycket villiga att köpa den Heliga Skrift och att studera profetiorna. De äro icke mer likgiltiga för frågan om Messias. 'Är det icke Han', sade jag till flere judar, 'som var profeternas hopp'?

Intet annat namn är människorna gifvet, hvarken judar eller hedningar, i hvilket de kunde blifva frälsta, utom *Jesus*-namnet.»

Till Jerusalems väktare!

Herren har kallat sina egna till »väktare på Jerusalems murar», och bjudit dem att *bedja* utan att tystna »hvarken dag eller natt», *tills* Jerusalem blifvit »ett ämne till lofsång på jorden» (Jes. 62: 7). Vi behöfva åter och åter påminnas därom, särskildt under nu rådande mörka tider, då det är »natt» i Israel.

På många af israelsmissionens arbetsfält råder för närvarande stiltje om ock på andra ökad verksamhet. Men det kunna vi vara förvissade om, att Herren själf om möjligt ifrigare än någonsin arbetar på att återföra sitt eget gamla förstlingsfolk, till fromma för hela mänskligheten. Det gäller att rädda hvad som räddas kan af de lidande. Ack, om vi kunde följa de maningar tidens pulsslag gifva oss!

Men *låt oss påminna hvarandra därom, att Herrens verk icke heller hos oss får afstanna, innan det är fullbordadt!*

A. S—n.

Missionsfester och -predikningar.

I juli:

Sönd. d. 2: Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.,) Loppis Kormu (HH., Rt.), Petäjävesi (P.), Mörskom (Lb.), Hyvinge (H., Rp.), Anjala (Tl.), S:t Bertils (C.), Oulais (W. J.), Kymmene (Tv.), Kiukais Panelia (Hl.), Ahlais (Tr.).

Månd. d. 3: Liljendal (Lb.), Tammerfors (MT. Sv. N. AJ.), Sippola Ruotila (Tl.), Borgnäs Vähä-Laukoski (Rp.).

Tisd. d. 4: Korpilaks Mutanen (P.), Lappträsk (Lb.), Kärkölä (H.), Veckelaks Kitula (Tl.), Jorois Heimola (A.), Paavola (VJ.), Nurmijärvi Perttula (Rp.), Pyttis Kaunissaari (Tv.), Kullå (Hl.), Sastmola Tr.).

Onsd. d. 5: Strömfors (Lb.), Etseri (MT., Sv.), Norrmark (N.), Kuusjoki (Rt.), Veckelaks Onkamaa (Tl.), Pieksämäki (A.), Karkku (AJ.), Frantsila (VJ.), Lavia (Hl.), Siikais (Tr.).

Torsd. d. 6: Pyttis (Lb.), Påmark (N., Tr.), Kiikala (Rt.), Hollola Kalliola (H.), Sippola Saaramaa Vanhakylä (Tl.), Virtasalmi (A.), Suoniemi (AJ.), Temmes (WJ.), Haapasaari (Tv.), Kiikois (Hl.).

Fred. d. 7: S:t Andreae (HH.), Revolaks (Sv.), Kankaanpää (N. Tr.), Suomusjärvi (Rt.), Nykyrka V. l. (Tl.), Jorois (A.), Kihtelysvaara (Rp.), Kauvatsa (Hl.).

Lörd. d. 8: Jaakimvaara (HH.), Uleåborg (Sv. VJ.), Jämijärvi (N. Tr.), Heinola Hirvisalo (H.).

Sönd. d. 9: Jaakimvaara (HH.)) Forssa (P.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Ikalis (N. Tr.), Kisko (Rt.), Soini (S.), Heinola landsf. (H.). Thusby (Tm.), Kuolemajärvi (Tl.), Iitti (A.), Karis (C.), Sahalaks (AJ.), Tuupovaara (Rp.), Messuby Laalahti (Hl.), Luopiois (Ht.).

Månd. d. 10: Jaakimvaara (HH.), Heinävesi (Lb.), Uleåborg (Sv. VJ.), Soini Hautamäki (S.), Heinola stadsf. (H.), Snappertuna (C.).

Tisd. d. 11: Uleåborg (Sv., VJ.), Parkano (N., Tr.), Soini Kivijärvi (S.), Björkö (Tl.), Kangasala Kautiala (AJ., Hl.), Korpiselkä (Rp.), Hauho (Ht.).

Onsd. d. 12: Kuusjärvi (Lb.), Etseri Vehunperä (S.), Sysmä Nuoramoinen (H.), St. Johannes (Tl.), Vesilaks Krääkkiö (AJ., Hl.), Tuulos (Ht.).

Torsd. d. 13: Tuusniemi Kiukooniemi (Lb.), Haapavesi (Sv. VJ.), Viljakkala (N.), Pihlajavesi kl. 1 (S.), Gustaf Adolfs (H.), Vesilaks Krääkkiö (AJ., Hl.), Soanlaks (Rp.), Vuoksela Kuninkaanristi (Tv.), Lampis (Ht.), Karvia (Tr.).

Fred. d. 14: Padasjoki (HH.), Tuusniemi (Lb.), Kärsämäki (Sv., VJ.), Ylöjärvi (N.), Kangasala Haviseva e.m. (S.), Joutsa (H.), Suistamo (Rp.), Sakkola Haitermaa (Tv.), Honkajoki (Tr.), Lampis (Ht.).

Lörd. d. 15: Kaavi (Lb.), Leivonmäki (H.).

Sönd. d. 16: Jurva (MT.), Kuhmois (HH.), Kaavi (Lb.), Pyhäjärvi U. l. (Sv.) Akkas Viiala (N.), Pargas (Rt.), Juupajoki (S.), Kangasniemi (H.), Messuby Järvensivu (Hl., AJ.), Pyhäntä (VJ.), Impilaks (Rp.), Hollola (Ht.), Sakkola kyrka (Tv.), Storå (Tr.).

Månd. d. 17: Toivakka kl. 12 (H.), Piippola (VJ.), Storå Vanhakylä (Tr.).

Tisd. d. 18: Kiuruvesi (Sv.), Pulkkila (VJ.), Metsäpirtti (Tv.), Bötom (Tr.), Mellilä (Rt.).

Onsd. d. 19: Rautus (Tv.).

Torsd. d. 20: Valkjärvi Laavola (Tv.).

Sönd. d. 23: Loppis Vojakkala (HH.), Akkas (P., Hl.), Kuopio (Lb., Sv.), Tyrvis (N.), Piikkis (S.), Valkeala (Tl.), Kuorevesi (Aa.), Hausjärvi (Rp.), Iittis Koskenniska (Ht.), Mohla (Tv.), Uskela (C.).

Månd. d. 24: Loppis Räyskälä (HH.),

Sönd. d. 30: Kurikka (MT.), Lahtis (HH.), Vesilaks (P., Hl.), Iittis Kuusankoski (Lb. Ht.), Kristina (Sv.), Vånå Luolaja kl. 3 e. m. (N.), Bjerno (Rt., H.), Thusby Nahkela (Tm.), Veckelaks Metsäkylä (Tl.), Lappo Pelanderby (Tr.), Kexholm (Tv.), Reso (C.).

I augusti:

Tisd. d. 1: Rusko (S.).

Onsd. d. 2: Keuru Riihonen (Aa.).

Torsd. d. 3: Metsämaa (N.).

Fred. d. 4: Loimijoki (N.).

Lörd. d. 5: Viborg e. m. (Sv. Tl.).

Sönd. d. 6: Lojo (HH.), Birkala (P.),

Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Tammela (N.), Kimito (Rt.), Teisko (Rp.), Kaukola (Tv.), Alastaro (S., Hl.), Angelniemi (H.).

Månd. d. 7: Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Oripää (S., Hl.), Westanfjärd (Rt.).

Tisd. d. 8: Yläne (S. Hl.).

Onsd. d. 9: Karjala (S. Hl.), Koskis Å. l. (Rt.).

Torsd. d. 10: Virmo (S. Hl.).

Fred. d. 11: Letala (S. Hl.), Puumala Hamula (Sv.), Bjerno Ylikylä (Rt.).

Lörd. d. 12: Kemijärvi e.m. (VJ.), Jockas Hietjärvi (Sv.).

Sönd. d. 13: Elimola (MT.), Loppis (HH.), Messuby (P.), Jockas f. m., Turakkalla e. m. (Sv.), Pyhäjärvi N. l. (N.), Sjundeå (Rt.), Pyhäranta (S., Hl.), Kemijärvi (VJ.), Kärkölä Järvelä kl. 2 e.m. (Rp.), Räisälä (Tv.).

Månd. d. 14: Pyhämaa (S. Hl.).

Tisd. d. 15: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. (S. Hl.), Rovaniemi e. m. (VJ.), Esbo (Rt.).

Onsd. d. 16: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. Maurumaa (S. Hl.), Tervola e. m. (VJ.).

Torsd. d. 17: Nystad (S., Hl.), Tervola f. m Kemi stadsf. e. m. (VJ.), Karis (Rt.).

Fred. d. 18: S:t Michel Parkkila (Sv.), Lokalaks (S. Hl.), Harjavalta (AJ.), Vichtis Haimoo (Aa.), Kemi landsf. (VJ.), Pojo (Rt.).

Lörd. d. 19: Nedertorneå (VJ.), Kuhmoniemi e. m. (Rp.), Anttola (Sv.).

Sönd. d. 20: Rautalampi (Lb.), Anttola (Sv.), Alavus (N. Rt.), Tenala (Rt.), Vehmo (S., Hl.), Saarijärvi (H.), Artsjö (Tl. Aa.), Vichtis Nummela (A.), Kiukais (AJ.), Nedertorneå f. m. Torneå e. m. (VJ.), Kuhmoniemi (Rp.), Pyhäjärvi V. l. (Tv.).

Månd. d. 21: Rautalampi Närhilä (Lb.), Peräseinäjoki (N. Tr.), Pylkönmäki (H.), Pyhäjärvi V. l. Tiitua (Tv.).

Tisd. d. 22: Vesanto (Lb.), Jalasjärvi (N. Tr.), Karstula (H.), Veckelaks Neuvoton (Tl. Aa.), Tavastkyrö (AJ.), Sotkamo (Rp.).

Onsd. d. 23: Keitele (Lb.), Kurikka Luopa (N. Tr.), Kivijärvi (H.), Viro aks Sydänkylä kl. 12 (Tl. Aa.), Karlö (VJ.), Pyhäjärvi V. l. Vernitsa (Tv.).

Torsd. d. 24: Pielavesi (Lb.), Kurikka Miedonkylä (N. Tr.), Kinnula (H.), Virolaks Yläpihlaja (Tl. Aa.), Ristijärvi Rp.), Pyhäjärvi V. l. Lohijoki (Tv.)

Fred. d. 25: Maninge (Lb.), Östermark kl. 12 (N. Tr.), Lestijärvi (H.), Sippola Liikkala (Tl. Aa.), Konginkangas (AJ.), Oulunjoki e. m. (VJ.), Hyrynsalmi (Rp.).

Sönd. d. 27: Idensalmi Lb.), Mäntyharju (Sv.), Kauhajoki (N. Tr.), Toholampi (H.), Leppävirta (Tl., Aa.), Vichtis Torhola (A.), Viitasaari (AJ.), Salois f.m. Brahestad e. m. (VJ.), Suomussalmi (Rp.), Valkjärvi (Tv.).

Månd. d. 28: Nurmo (N. Tr.), Leppävirta Mustinmäki (Tl. Aa.), Suomussalmi (Rp.).

Tisd. d. 29: Idensalmi Sonkajärvi (Lb.), Kelviå (H.), Pihtipudas (AJ.), Uguniemi (Tv.).

Onsd. d. 30: Kuortane (N. Tr.), Ullava (H.), Kangaslampi (Tl., Aa.), Puolango (Rp.).

Torsd. d. 31: Rautavaara (Lb.), Alajärvi (N., Tr.), Kaustby (H.), Rantasalmi Oravi (Tl. Aa.), Reisjärvi (AJ.), Kesälaks (Tv.), Puolango (Rp.).

Förkortningar: Aa. = miss. Aarni, A. = miss. Alanko, C. = miss. Collan, HH. = past. Haahti, Hl. = pred. Haapalehto, Ht. = pred. Huttunen, H. = miss. Hänninen, AJ. = miss. A. Järvinen, WJ. = pred. W. Järvinen, L. = past. Lindbohm, N. = past. Nenye, P. = past. Paasio, Rt. = miss. Rautanen, Rp. = pred. Repo, S. = miss. Saari, Sv. = miss. Savola, MT. = miss.-direkt. Tarkkanen, Tr. = pred. Tervaportti, Tv. = pred. Toiviainen, Tm. = miss. Tuominen, Tl. = miss. Tylväs. Wr. = bar. Wrede.

☞ Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är under sommaren öppen alla hvardagar från kl. 11 f. m. till kl. 2 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ärc. Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 8. Augusti.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

De förskingrade blifwa församlade.

(Predikan wid Missionssällskapets årsfest.)

> Så säger Herren, Herren, han som församlar de fördrifna af Israel: Jag will församla ännu flera till Honom utöfwer dem som redan äro församlade. Jes. 56: 8.

Profeten Jesaja hörde Herren, Israels Gud tala, och han war ej den enda af Gamla Testamentets fromma, som hörde Herrens röst. Alla profeterna bära wittnesbörd om att de hört Herren tala. Månget kapitel begynner därför i Gamla Testamentets heliga skrifter med orden: Herrens ord skedde till mig, eller Herren talade, Herren sade. Wi hafwa en Gud, som talar. Hedningarna gå inför sina afgudar med böner och klagorop, men ännu har ingen erhållit något swar af dem. De äro stumma och kunna intet hjälpa, betygar Skriften.

Wi som känna lefwande Gud, hafwa en Gud, som talat och talar tiderna igenom intill dess wi få höra Hans röst i rättfärdighetens boning med nya öron. Herren talar icke blott alla tider. Han talar ock öfwerallt. Det war en man, som hörde Herren bestraffa honom för synd, men han beslöt att fly undan för Herrens röst. Han begaf sig bort från Finland öfwer Atlanten till Amerikas strand, men Herrens röst följde honom äfwen dit. Han flydde från Amerika öfwer till Australien, men Herrens röst nådde honom äfwen där i fjärran södern, och där blef den honom öfwermäktig. Han måste stanna inför Guds mäktiga röst och bekänna sin synd. Men det blef honom till frälsning.

Ja, Herren talar öfwerallt. Han talar genom stormen och de

skummande böljorna på hafwens oändliga widder. Han talar genom kanonernas dån på blodbestänkta slagfält. Han talar genom den sakta aftonbrisen, som smeker wikens wågor till sömns mot öde strand. Han talar genom den sakta hwiskning, som smyger sig fram till människohjärtats fördolda wärld.

Min wän, du kan ej undgå Herrens, lefwande Guds röst, men wäl kan du sluta öronen till och stöta Herrens röst ifrån dig.

Har du hört Herren tala till dig, om ej, är du ännu andeligen döf. Bed Herren öppna dina öron i dag och öfwerallt skall du höra den Faders röst, som från höjdens boning talar till oss människors barn. Den dag du hört Herrens röst, blir han dig dyrbar, så dyrbar att du will höra mer och mer, och Herren skall säga dig underbara ting.

Profeten Jesaja fick höra Herren gifwa wittnesbörd om sitt förhållande till Israels folk, ja, till alla folk, och hwarför icke säga till alla människor på jorden. Profeten fick höra att Herren församlar de fördrifna i Israel, de fördrifna bland alla folk, ja, alla människor will Han församla till en enda skara af bröder och systrar i rättfärdighetens boning.

Ja, Herren är den som församlar och förenar i motsats till synden, som åtskiljer, splittrar och fördrifwer. Det första werk synden utförde i wärlden war att slita sönder de heligaste band någonsin knutits på jorden, banden mellan den himmelske Fadren och barnen här nere. Allt sedan dess har synden städse warit den sönderslitande och splittrande kraften, hwarhelst hon gått fram. Där folk rest sig mot folk och tecknat sin wäg med medmänniskors blod, där har mörkrets furste höjt sitt baner högre än någon annan furste. Där en nation står söndrad i partier, som bryta sig emot hwarandra och kämpa om seger på hwarandras bekostnad, där har egennyttan, synden byggt skiljemurarna och dikterar kampen om winning. Där hemmet splittras af ofridsande, där makarna äro oförsonliga mot hwarandra eller där son eller dotter reser sig upp emot far eller mor, där har synden fördrifwit friden och blottställt hemmets härd för de stormar och tårar, som komma från mörkrets rike. Där människohjärtat slites af motsägelser, ja, splittrats likt en skeppsbruten farkost, där får du wara wiss om, att det war synden, som framkallade motsägelserna, det war synden, som gaf upphof åt den storm, som förde till skeppsbrott.

Mina åhörare, hade synden ensam fått härska i wärlden, skulle denna jord wara en enda ofridens och wredens kwalfulla afgrund. Men Herren ware tack och lof! Det finnes en makt, som församlar

och förenar, hwad synden förskingrat och splitirat. Det är lefwande Gud och hans frälsningsord till oss människors barn.

Kasta wi en blick på det folks historia, som ensamt under Gamla förbundets tid allt intill Kristi dag war föremål för frälsningens ord från lefwande Gud, så finna wi det jämmerligen splittradt i olika partier. Det står församladt och enigt blott då, när Guds hand utfört någon mäktig gärning inför dess ögon till förödmjukelse eller upprättelse.

Huru motwilligt lyssnade ej Israels folk till Moses' första kallelse till uppbrott från Egyptens träldom, men ytterligare tuktadt och tecknadt med lammets lösensblod sluter det sig willigt omkring Moses och wandrar enigt efter honom ut från det mäktiga Egyptens portar.

Skiftesrik war dess wandring genom öknen likson dess historia i det utlofwade landet. Den war rik på splittringar och skeppsbrott, men hwarje gång detta lättrörda och stridiga folk stod församladt, finna wi det omkring något Guds baner, omkring ljuset från höjdens boning, omkring förlåtelsen ofwanifrån, omkring löftet om Fursten af Juda, omkring wissheten om seger i Herren Zebaots namn. Dess wägar ledde wisserligen ned från Golgata ut till den stora förskingringen utöfwer jordens rund, men den dag skall gry, då de tolftusen tecknade af alla Israels stammar stå åter församlade till ett och höja segersånger till Hans namns ära, som församlat de fördrifna af Israel till ewighetens fridsälla boningar.

Men Herren ware tack och lof! J de saligas boningar skola segersånger höjas af alla folk, släkter och tungomål till Hans namns ära, som församlade utöfwer de fördrifna af Israel till ewighetens salighet.

Mina åhörare, kunde wi kasta en blick in till de folk, som ännu wandra i hedendomens mörker, skulle wi finna hos dem den splittring och ofrid som bäst tolkas af wredens onda ord och dödens wapen. Affärsmän, politiker, naturforskare och många andra den mänskliga ciwilisationens förkämpar ha sökt att församla dessa oeniga stammar till ett och öfwa dem till goda seder och samhällsordning, men alla sådana försök, äfwen de bästa, ha warit fruktlösa.

Men där Kristi ewangelium förkunnats, där ha folken skådat ett baner, som rest sig högre än hwarje annat, omkring hwilket de skingrade skarorna slutit sig, och genom fridens band förenats till ett att tjäna lefwande Gud.

Mina wänner! Just detta församlande af de förskingrade är, mänskligt taladt, en af de största uppgifterna inom Guds rike på jor-

den. Det är sannt, den kan icke wärdesättas genom affärsmannens siffror, politikerns beräkningar eller naturforskarens kalkylationer, men dess wärde öfwergår alla timliga beräkningar och kalkylationer för dem, som hafwa funnit ljuset i lifwets ord, förlåtelsen för all synd, det nya lifwets kraft och ewighetens salighet som sitt lefnadsmål. Och en gång då denna tidens slöja fälles ned och den oräkneliga skaran af alla folk och tungomål står inom pärleportarna, skall det tydligare än någonsin förr framstå såsom ett af ewighetens största under att de förskingrade blefwo församlade till ett enda saligt husfolk.

Mina wänner, om detta är ett af ewighetens största under, huru stort då att få wara med i arbetet att församla de förskingrade för ewighetens dag. Herren kommer ju icke själf ned till denna syndbesmittade wärld. Han församlar de förskingrade genom sina barn på jorden. Till detta arbete behöfs ej annat än ett willigt hjärta. Där hjärtat är willigt, där skall Herren snart wisa sättet för hwar och en att tjäna Hans rikes stora sak, ware sig Han begär guld eller silfwer, tid eller krafter, kärlek eller förböner eller hela din person för att sända dig ut som Hans wittne bland hednafolken.

Det war för några år sedan en sjuklig kwinna, som hörde Herren kalla henne ut till hedningarna i Indien. Och då man frågade henne hwad hon skulle göra där ute, då hon war så sjuklig och ej kunde folkets språk, swarade hon att hon skulle fara dit ut för att bedja för dem, som arbetade där ute. Hon for werkligen dit ut och bad. Och stor blef wälsignelsen genom hennes förböner. Nu hwilar hon redan hos Herren, men hennes minne är wälsignadt.

Min wän, har Guds rike blifwit dig dyrbart, så bed Gud wisa dig på hwad sätt du kan församla för ewighetens dag. Men som sagt dina ögon måste wara öppna för den splittring, som synden åstadkommit för att kunna samla för Herrens rike. Min åhörare, har Herren fått återföra dig till de församlades hop, har Han fått wända dina steg mot det gemensamma hemmet hos Fadren i höjdens boning? Har Herren ej ännu fått begynna sitt werk i ditt hjärta, så wet att Han icke lämnat dig än. Han har följt dig på dina wägar intill denna dag och stund. Ja, än i dag, på denna stund will Han tala till dig lifwets ord. Så stanna då inför Hans röst just sådan du är och tag emot det ord, Han talar till dig, och du skall få skåda det ljus, som fördrifwer mörkret ifrån din själ och låter dig erfara att wärldens wisdom är idel mörker i själens ewighetsfrågor. Ja, den stund du låter Herrens röst blifwa en makt i din själ till förödmjukelse eller upprättelse såsom Herren själf will det, har den

stund grytt, då ditt sönderslitna hjärta blir helbregdagjort och du får erfara den förlåtelse, som kommer med himmelsk frid och tacksam willighet att samla med Herren för ewighetens bröllopshögtid.

Det war en ung dam, som lefde med i denna wärldens nöjen, men hon blef wunnen för Herren och insjuknade straxt därpå häftigt. Hon blef wiss i sitt sinne, att hon skulle snart kallas bort från detta jordelif. Då bad hon enträget läkaren, som besökte henne, att hon skulle få ännu måla en tafla för att genom den få bekänna sin nye Herre och konung. Läkaren gaf tillåtelse därtill i händelse hon skulle wara twå dagar å rad feberfri. Nu bad hon ifrigt Herren om twänne feberfria dagar. Länge behöfde hon ej bedja därom förr än Herren hörde hennes bön. Och då hon ännu den tredje dagen om morgonen war feberfri fick hon sätta sig upp i sin bädd och tecknade en tafla, där Frälsaren kämpar kort före sin död i bön för sig och sina lärjungar. Han ser upp mot den himmelska fadersboningen och beder: „Fader, jag will, att hwarest jag är, där skola ock de wara med mig, hwilka du har gifwit mig." Då hon om aftonen hade taflan färdig kände hon sig outsägligt lycklig. Följande dag återkom febern och om några dagar war hon bergad för ewighetens dag, men hennes tafla har efter henne warit till wälsignelse för mången.

Lyssna, min wän, till Herrens röst och gif hwad Herren bjuder dig gifwa, och äfwen du skall få taga del en gång i ewighetens skördefest, då skaran af de församlade tågar in genom pärleportarna. Härtill gifwe Herren oss en och hwar sin nåd och wälsignelse! Amen!

K. E. Petterson.

Finska Missionssällskapets nuwarande ställning.

(Relation wid årsfesten den 29 juni 1916)

(K. E.)

När jag i dag skall söka med några drag teckna en bild af Finska Missionssällskapets arbete från tiden för det senaste årsmötet, måste jag beröra äfwen läget för wärldsmissionen i allmänhet.

Den stora kris, som wärlden f. n. genomgår, har swårt berört äfwen missionsmarkerna. På stora områden har nästan allt missionsarbete stannat. Antingen hafwa missionärerna kallats hem under fanorna eller ock förwisats och fängslats. Men äfwen där, hwar missionärerna fått fortsätta sitt arbete, har kriget åstadkommit swårigheter och stora förluster. Korrespondensen har ofta t. o. m. helt och hållet förhindrats eller ock blifwit i hög grad fördröjd. Kommunikationerna med hemlandet hafwa blifwit både beswärliga

och farliga. Jämförelsewis få nya missionärer ha kunnat utsändas, och ett stort antal af hemkallade missionärer och i synnerhet af missionselewer har stupat på slagfälten. Dessutom har den enskilda offerwilligheten i hög grad tagits i anspråk för lindrandet af all den nöd kriget medfört i eget land.

Likwäl måste man konstatera, att missionssällskapen i allmänhet lidit wida mindre än hwad som fruktats. Den kristna kärleken och samförståelsen emellan missionärer af olika nationer har i allmänhet wäl bestått profwet. Dels härigenom och än mer genom de infödda krafternas större anwändning har wården om de kristna församlingarna äfwen å de mest hemsökta missionsfälten kunnat upprätthållas. Den förargelse, som man fruktade skulle uppstå genom det sorgliga faktum, att folk, som kalla sig kristna, i dödligt hat sönderslita hwarandra, har i allmänhet icke inträdt. På samma sätt har Guds folk i hemlandets kyrkosamfund i allmänhet wisat större trohet än förut och frimodigt fortsatt arbetet i full förwissning om slutlig seger.

Hwad så wårt sällskap och dess arbete beträffar, måste wi trots alla swårigheter, som förekommit, säga att Herren har warit mycket nådig emot oss, och att wälsignelserna warit wida större än motgångarna.

Så fingo wi med afseende å Afrika glädjen, att brefförbindelsen återknöts åtminstone delwis redan i augusti, om ock underrättelserna ännu warit ytterst sparsamma, så att wi t. ex. icke ännu erhållit årsberättelser eller protokoll öfwer missionärernas gemensamma möten.

Underrättelserna hafwa icke warit uteslutande glädjande. Wisserligen ha wåra missionärer icke saknat det allra nödwändigaste, såsom wi fruktat, men året 1915 har likwäl warit en swår pröfningens tid såwäl för de infödda som för de wåra.

En stor hungersnöd i följd af långwarig torka har hemsökt alla ambostammar, så att å wissa trakter t. o. m. hwar femte person dött i följd af hunger. Wåra missionärer hafwa naturligtwis hjälpt så mycket de förmått, men enär de själfwa också woro afskurna ifrån alla tillgångar till lifsförnödenheter, kunde de icke hindra att t. o. m. många kristna dött af brist och sjukdom. Till oändlig wälsignelse har härwid wårt missionssjukhus warit både för infödingarna och för de wåra. Ett synnerligen hängifwet och själfuppoffrande arbete hafwa därwid wår missionsläkare och wåra sjuksköterskor utöfwat.

I följd af den allmänna nöden ha många gårdar blifwit öde,

och inbyggarena i allmänhet hafwa, förswagade af brist och under trycket af näringsomsorger, under slutet af året mycket mindre besökt skolorna och kyrkorna. Dock hade åtminstone sistlidna sommar rätt många hedningar på skilda stationer genom dopet upptagits i Kristi gemenskap. Det totala antalet kan tywärr icke meddelas.

De wåra ha naturligtwis äfwen lidit mycket och fått umbära mycket. I följd af öfweransträngning under en längre tid insjuknade sistlidne juni missionär Akseli Juho Glad och afled den 25 augusti. Wi känna djup saknad öfwer denna swåra förlust, men glädja oss däröfwer, att hans död efter hoppet war en salig ingång till det nya Jerusalem, som war hans längtans mål. Äfwen de öfriga missionärerna hafwa mer eller mindre lidit af sjukdomar och öfweransträngningar. Par systrar ha nödgats skyndsamt resa till Hererolandet, om fullständig hwila där kunde tilläfwentyrs ännu återställa deras hälsa. Men wi måste wara beredda på, att rätt många måste återwända inom den närmaste framtiden till hemlandet för att icke helt och hållet duka under. Därför, liksom ock för arbetets tillbörliga bedrifwande, blir det nödwändigt att så snart möjligt få utsända till Afrika alla de missionärer, som nu äro i hemlandet.

I samband härmed ber jag för wännerna framhålla ett behof, som med det snaraste borde afhjälpas. Missionärerna hafwa familjer. De hafwa barn, hwilka antingen redan äro eller snart inträda i skolåldern. De kunna därför icke föras med till Afrika. Det blir tungt för föräldrarna att lämna sina kära hit, men hardt nära omöjligt, om de icke weta att barnen komma i god wård. Det har wisat sig, att om det gäller e t t barn, en god wårdarinna lätt kan finnas, men när till familjen höra flera barn, hwilka man icke will skilja från hwarandra, det är ytterst swårt att finna plats för dem. Därför måste missionssällskapet tänka på ordnandet af ett missionsbarnhem, och en lämplig husfader och moder för ett sådant hem bör blifwa ett skildt böneämne för oss.

Uti K i n a hafwa de yttre politiska förhållandena werkat mycken oro äfwen på wårt missionsfält. Det uppror, som utbröt i följd af presidenten Juanshikais monarkiska sträfwanden, nådde äfwen Hunan. I början af april swäfwade wåra missionärer i Tayung och Yungshuen i werklig fara. Men under kulregnet bewarade Herren dock dem både till lif och egendom. Dock förstördes en bistation i Tayungs närhet och wår därwarande ewangelist mördades. Numera har efter Juanshikais död åter republik införts, men troligen räcker det länge, innan ordnade förhållanden blifwa rådande i landet. Af ofantlig betydelse är det för hela mänskligheten, att Kina

nu skulle få ett fullt och tydligt wittnesbörd om Kristus och hans förnyande makt.

Att en längtan efter något bättre förefinnes hos alla tänkande kineser, synes af många tecken. Äfwen å wårt missionsfält hafwa sådana tecken icke saknats. De under året döptas antal uppgår till 160, mer än någonsin förr, och i början af detta år har i synnerhet i Tayung flere hundra af de förmögnare klasserna låtit införa sina namn såsom katekumener. Just i dessa dagar erhöllo wi ett bref af br. Auno ifrån Yungschuen, där han omnämner, att ensamt i den staden 300 personer, och hela 50 familjer lagt bort afgudarna och i deras ställe uppsatt en skrifwelse: „Allena Gud ware äran". Dessutom ha från landsbygden talrika anmälningar ingått. Å flera orter hafwa de lofwat hyra lokal till bönehus och aflöna en ewangelist, om missionen blott skickar trogna män till att underwisa dem i kristendom.

En stor och mäktig dörr är sålunda öppnad för oss. Det gäller nu att köpa tiden och att troget wårda dessa efter sanning törstande själar. Men wåra arbetskrafter äro tywärr alltför ringa. Wisserligen utsändes till Kina sistlidne höst pastor Kantele med fru, diakonissan Sylwia Kjäldström och lärarinnan Ella Myllylä, äfwensom broder Ojanperäs fästmö Katri Mannerheimo, och de hafwa med god framgång egnat sig åt studiet af det swåra språket. Men å andra sidan har lärarinnan Sanni Lampen och missionärerna Alanko och Collan med fruar warit detta år på hälsoresa i hemlandet, och därwarande krafter hafwa ockå eljes förswagats af många sjukdomsfall. Wår missionsläkare, dr Helmi Heikinheimo, som största delen af året wistats å Kuling, nödgades den 1 juni afresa till hemlandet, och anlände hit den 18 dennes. Denna motgång kännes för oss så mycket tyngre, då hennes werksamhet warit högt skattad äfwen af kineser, hwilka redan widtagit åtgärder för att till hennes begagnande öppna och till sjukhus inreda ett stort tempel i Tayung och äfwen i Tsingshih.

Att få nya hängifna krafter för detta missionsfält måste därför ligga bestyrelsen warmt om hjärtat. Såwäl syster Sanni Lampen som broder och syster Collan, skola, om Gud will, återsändas dit i höst. Men det är synbarligen för litet. Särskildt äro wi i behof af en missionsläkare till, så att arbetet kunde tillbörligen äfwen under dr Heikinheimos rekreationsresa fortsättas. På ett så stort fält behöfwas ock mer än wäl twå fullt kompetenta läkare. Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd!

Wårt skol- och seminarii-arbete har fortsatts som förr, och de

första 4 eleverna hafva i vår blifvit utdimitterade ifrån prästseminariet i Shekow. Men såväl goss- som flickskolan i Tsingshih arbetar fortfarande i högst otjänliga skolhus, hvilket åstadkommer mycket förfång för framgångsrikt arbete.

Äfven i hemlandet har Herren såväl förödmjukat som hugsvalat oss. Inkomsterna under fjolårets senaste hälft voro alldeles otillräckliga och betydligt mindre än motsvarande tid föregående år. Året slutades därför med en brist af 71,849 mark, hvilket var så mycket betänkligare, som redan föregående år missionsfondens alla disponibla medel och gamla besparingar i följd af flere påföljande års merutgifter blifvit uttömda. En stor del af landets församlingar voro nästan helt och hållet likgiltiga för vårt arbete och ingen tillökning stod att märkas. Därför ansåg bestyrelsen, som icke kunde numera göra besparingar å missionsfälten utan att på samma gång indraga betydande grenar af arbetet, nödvändigt att sammankalla Sällskapets vänner och understödjare till ett rådplägande möte i slutet af Januari. Detta möte, hvars ordförandeskap Finlands ärkebiskop åtog sig, och till hvilket flere biskopar, domkapitlens ledamöter och talrika andra för Guds rike varmt kännande präster och lekmän infunnit sig, beslöt att vända sig till landets kristliga allmänhet och dess prästerskap med en framställning af Sällskapets läge, och att tillika råda bestyrelsen, i händelse tillräckliga medel till de löpande utgifterna och dessutom de för betäckandet af fjolårets deficit nödiga summan icke skulle inflyta till den 15 Maj, att t. o. m. upphöra med missionsskolan och att för öfrigt äfven inskränka arbetet, så att utgifterna icke skulle få stiga öfver den närvarande inkomsten. Med tungt hjärta fattades detta beslut — dock med bön och hopp till Gud, att Han ville se till vår nöd och icke taga sin välsignelse ifrån Sällskapet.

Underbart, vida rikare än vi ens vågat hoppas, har Herren hört våra böner. Visserligen fingo vi icke, såsom vi väntat, många stora summor af nya understödjare, men i stället inflöto så mycket flera rika bidrag af våra gamla, kära missionsvänner, gåfvor, hvilka i många fall inneburo en verklig uppoffring från gifvarenas sida. Och märkvärdigt nog, när kassaboken för den 15 afslutades, hade hela den behöfliga summan flutit in nästan på marken, och dessutom allmänna gåfvor till arbetet så mycket, att de voro fullt tillräckliga till utgifterna under motsvarande tid.

Herren gaf detta oss till uppmuntran. Men han ville säkert äfven väcka Finska kristenheten till nytt sinne med afseende å missionen. Icke genom tillfälliga kollekter, utan genom regelbundna och direkta gåfvor skall Herrens sak föras fram.

Stora uppgifter på missionsfälten wänta nu den finska kyrkan. Med större allwar och större offerwillighet än någonsin förr bör därför kyrkan gifwa sina bästa krafter till Herrens heliga strid. Men därtill behöfwa såwäl wi här hemma som wåra missionärer där ute Guds Helige Ande. Endast den Helige Ande kan gifwa lif åt predikanter och åhörare. Endast den Helige Ande kan gifwa oss kraft till osjälfwiskt, tålmodigt och hängifwet arbete.

Må wi alltså bedja om den Helige Andes gåfwa för oss själfwa, men särskildt för wåra missionärer, hwilka kämpa en så tung kamp mot mörkrets makter, och äfwen för wåra unga missionsförsamlingar såwäl i Afrika som Kina! Då skola wi i Jesu namn winna seger.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Från wårt äldsta missionsfält hafwa återigen inga underrättelser ingått. Wi bedja att få fästa läsarens uppmärksamhet wid missionsdirektor Tarkkanens öfwersikt af Sällskapets nuwarande läge. Häraf framgår att flera af wåra missionärer i Afrika äro så förswagade att det är nödwändigt för dem att företaga om rekreationsresa till hemlandet. Denna omständighet å ena sidan och arbetets utweckling å andra sidan göra det nödwändigt, att de missionärer, som hafwa sitt egentliga arbetsfält i Afrika, men äro för närwarande i Finland, böra utsändas wid första tillfälle till Afrika.

Från wårt missionsfält i Kina.

Familjetilldragelser.

At Ilmi och Kalle Korhonen i Tsingshi föddes d. 24 april en dotter, som i dopet, d. 10 maj, erhöll namnet Aino Mirjam.

Döpta.

I ett enskildt bref berättar syster Sylwia Kjäldström, att det i Tsingshi d. 24 april döptes 10 personer. Af dem woro 3 elewer i Tsingshi flickskola.

Doptillfällena utgöra för wåra bröder och systrar högtider och stunder af wederkwickelse i deras tunga rödjningsarbete. Som en wårfläkt komma äfwen underrättelserna därom till missionswännerna här hemma. De förtälja att skaran af Herrens folk är i tillwäxt samt att Herren är med för att wälsigna arbetet. Låt oss komma ihåg, att äfwen dessa tio, som nu blifwit upptagna i Herrens församling, utgöra en dyrbar frukt af Kristi lidande. Äfwen deras själar ha ewighetswärde i Hans ögon. Må

wi bedja, att de såsom werkliga plantor må wäxa och blifwa till wälsignelse för den församling hwars medlemmar de nu blifwit.

Återwänd till hemlandet.

D. 1 juni afreste wår läkare, fröken Helmi Heikinheimo, ifrån Kuling samt anlände d. 18 till hemlandet. Emedan en tung arbetsbörda förswagat hennes hälsa, har bestyrelsen, såsom i senaste nummer af Missionstidningen omnämndes, gifwit henne tillåtelse att komma hem. Wi önska af hjärtat, att doktor Heikinheimo här må återfå sina krafter. Måtte hwilan i sommar, wid stränderna af wåra swala insjöar, under lyssnandet till hemgranarnas sus skänka henne wederkwickelse! Gud gifwe i nåd att det wiktiga läkaremissionsarbetet i Kina ej må förblifwa utan stöd.

Från Tayung

skrifwer broder Meedar $^{12}/_{5}$, att i den af förstörelsen hemsökta staden etthundra nya lärjungar af läran slutit sig till de förra. Med dem samtalas om lyckan af att lefwa det nya lifwet.

Allt sedan december har regelbunden dopunderwisning meddelats. Flera hundra biblar och katekeser ha försålts under detta år.

I skolorna på hufwudstationen finnes det 36 gossar och 56 flickor, på bistationerna inalles 163 elewer.

Bistationerna.

Broder Ojanperä har flitigt besökt bistationerna. Emedan deras antal är så stort, har han likwäl ej under wårterminen hunnit besöka samma station mer än twå gånger.

Tzeli.

I Tzeli håller man på att fullborda stationens byggnad. Arbetet bland hedningarna är ett tungt rödjningsarbete. Hos männen i all synnerhet finnes mycket liten lust att höra ordet. Bland kwinnorna däremot mera. Äfwen nya mötesdeltagare ha infunnit sig till mötena.

Det ligger i det kinesiska lynnet ett ständigt begär efter något nytt, någonting intressant. Det centrala i ewangelii förkunnelse är alltid detsamma. Därför tröttnar den naturliga människan därpå.

Från Yungshuen

skrifwer br. Auno, att arbetet där haft framgång. Upproret hade tillswidare afbrutit dess regelbundna gång. Under hans wistelse på Yungshuen hade församlingens belägenhet under upproret warit ytterst swår, men Herren bewarade både dem och stationen. Närmare underrättelser i Aunos bref.

Bref från Kina.

(K. C.) Missionstidningens läsare hafwa redan kännedom om de strider, som utkämpats i Kina mellan kejsarmaktens anhängare och republikanerna. Detta krig har allwarligen berört äfwen Finska Missionssällskapets arbetsfält i Westra Hunan. Regeringen i Kina har warit twungen att ifrån många hsien-mandarindistrikt utkommendera soldaterna mangrant för att bekämpa upproret, så att de lokala upproriska elementen tillsammans med röfwarband hafwa bemäktigat sig flera mandarindistrikt, där de plundrat allt, som kommit i deras wäg samt dödat alla, som wäckt deras misstankar.

När wi, min hustru och jag, flyttat till Yungshuen, som ligger ungefär 180 lii (1 lii = $^1/_2$ km.) sydwest från Tayung, hörde wi alltjämt talas om plundringar, men wi fäste ej stor uppmärksamhet wid dessa rykten, ty de äro så wanliga i Kina. Den 18 mars aflade jag ett besök hos mandarinen; han försäkrade då, att röfwarbanden ej woro starka nog att intaga staden, detsamma sade han ännu följande morgon när han beswarade besöket, men oaktadt alla försäkringar föreföll han mycket nedstämd, och denna sinnesstämning är ingalunda wanlig hos en kines; häraf drogo wi den slutsatsen att någonting allwarligt war att förwänta. Redan några timmar senare måste han, med flätan afklippt och skägget bortrakadt, förklädd till tiggare, fly till posthusets wind, och fastän röfwarena sju gånger letade igenom huset, funno de lyckligtwis ej honom. På missionsstationen församlade kristna wisste berätta, att röfwarena woro ännu på ett afstånd af 40 lii från staden, därför förmodade wi att de ej ännu samma dag skulle anfalla staden. Wid högmässogudstjänsten denna dag, den 19 mars, märkte wi, att församlingen war mycket orolig, flera till och med aflägsnade sig midt under förrättningen. Efter gudstjänstens slut fingo wi höra att röfwarena belägrat staden. Från stationens hufwuddörr kunde wi werkligen se på afstånd en skara människor, församlade kring twå röda fanor, längs bergets sluttning långsamt närma sig staden. Inom kort aflossades de första skotten. Förskräckta grepo människorna till flykten. Församlingsmedlemmar och äfwen utom församlingen många, som kände sig skyddslösa, skyndade med sina tillhörigheter till missionsstationen, — nu för tiden hysa till och med röfwarena en wiss respekt för utlänningarnas bostad. Några greto af förskräckelse, andra woro åter mållösa af fruktan. I denna nödens stund kände man så tyd-

ligt att man war bland hedningar, bland ett folk, som intet hopp hafwer, som ej kände Herren, till hwilken de kunde taga sin tillflykt. Godt war det för månget bäfwande hjärta att höra ett tröstens ord om Honom, som gifwer de trötte kraft och de modlöse mod och som borttager syndens straff. Äfwen en 70-årig lam kwinna hade låtit bära sig till wår station. Jag frågade hwarför hon kommit hit. Af fruktan för röfwarena, sade hon.

Småningom tilltog skjutandet. Efter en timmes förlopp kom tillsägelsen: „staden måste gifwa sig". Röfwarenas antal steg till 2,000, flera hundra af dem woro beväpnade med gewär efter europeisk modell, däremot förswarades staden af endast 60 soldater. Wi affände ett kort till befälhafwaren med anhållan om skydd för wår station och för församlingen. Men wåra förswarare, af hwilka 27 stupat i striden, flydde. Staden och hela omnejden war nu i röfwarenas wåld. Men denna skara war dock helt godlynt. Wisserligen beskattade de staden ansenligt, men hwar och en, som betalade den summa, som han enligt sin förmögenhet war ålagd att utgifwa, fick wara i fred. Alla regeringens embetsmän som påträffades dräptes dock. En ung läskarl från Tayung, som studerat t. o. m. i Japan, war anförare för skaran. Hans förtjänst torde det wara att dessa wilda män, af hwilka många säkerligen endast af plundringslystnad slutit sig till ledet, ej utöfwade desto större wåldsamheter. Sent på aftonen sände han till wår station ett skyddsbref samt till mig ett priwat bref i hwilket han nämnde om wår bekantskap af gammalt, han hade nämligen före jul warit på besök hos mig i Tayung. När jag hörde namnet, påminte jag mig mannen. Följande morgon kom han tillsammans med twå af truppens andra anförare, hwilka woro riktiga yrkesröfware, eskorterad af en trupp soldater, på besök till missionsstationen. Fastän en af wåra gäster således kände mig af gammalt sutto de dock hela tiden i wårt kinesiska gästrum med laddad rewolwer i handen och sågo ut som om de haft någon särskild plan i sinnet. Jag försökte så godt jag kunde att upprätthålla en liflig konwersation och se ut som om jag ingenting särskildt obserwerat. Enligt landets sed serwerade wi dem en kopp te och efter en djup bugning wid hufwuddörren aflägsnade sig dessa owanliga gäster för att fortsätta med sin beskattning af stadens innewånare. Efter att hafwa tillroffat sig ett stort byte aflägsnade sig röfwarena segerstolta för att eröfra Tayung. Men oaktadt de dagatal försökte att blifwa herrar öfwer staden lyckades de ej i sina bemödanden, ty Tayung förfogade öfwer ett tillräckligt stort antal förswarare.

När röfwarena den 21 mars aflägsnade sig från Yungshuen hade förödelse öfwergått staden. All handel och trafik hade afstannat. En stor del af innewånarena hade flytt till bergen. Gatorna lågo öde. Allt påminte om Guds domar som gå öfwer wärlden. Efter några dagar anlände till staden några hundra soldater, utsända af regeringen. Småningom öppnades trafiken och handeln blef lifligare. Men när de upproriska, oaktadt de ifrigaste ansträngningar, ej förmådde att intaga Tayung, återwände största delen af dem tillbaka till Yungshuen, hwarifrån regeringens trupper ånyo aflägsnade sig, troligtwis af fruktan för otillräckligheten af sin styrka eftersom de ej ens försökte att förswara staden. Sålunda föll staden för andra gången i röfwarenas händer, men nu war deras framfart mycket råare än förra gången, ty anförarena woro nu röfware som bott i bergshålor, och hela sitt lif idkat rofferi som sitt yrke. Särskildt den största skarans anförare, en man wid namn Tien, war grym. Han dräpte hwar och en till hwilken han sen forna dagar hyste agg, samt plundrade deras egendom och uppbrände städerna. Bl. a. gaf han befallning om uppbrännandet af en af missionsstationens granngårdar. Men det lyckades dock oss att få detta påbud upphäft; sålunda blef hela denna del af staden skonad för eldens härjning. Af en gårdsägare fordrades en summa penningar. När mannen ej strax war willig att utbetala summan, skjöt man ner honom, hufwudet afskildes från kroppen, fästes wid spetsen af en käpp och bars igenom byn under tillkännagifwande af att samma öde wäntade enhwar som ej genast war färdig att gifwa de penningar, som erfordrades. All känsla af trygghet förswann ur staden. När wi till följd af att min hustru war allwarligt sjuk måste den 18 april resa bort från staden, war hela trakten i ett bedröfligt tillstånd. Alla matwaror woro slut, likaså penningarna. Salt och petroleum stod ej att fås någonstädes. All samfärdsel med den öfriga wärlden hade afstannat och de ungef. 2,000 röfwarne åto nog upp allt hwad de kommo öfwer. När härtill kommer att äfwen postförbindelsen med den yttre wärlden upphört, drogo wi ofriwilligt en lättnadens suck när wi lyckligen kommo ut ur röfwarenas styrelseområde. Sedermera hafwa wi ej hört något om huru sakerna utwecklat sig i dessa trakter.

Under dessa dagar af förskräckelse hade Herrens arbete framgång. Tilliten till afgudarna wacklar när dessa ej förmå att hjälpa i nödens stund. Ungef. 400 personer hafwa antecknat sig williga att inträda i församlingen i Yungshuen. En söndag fördes jag på besök till elfwa hem, från

hwilka afgudarna aflägsnats och i deras ställe upphängts inskriften: „Ära åt den sanne Guden!" I hwarje hem läste jag ett passligt stycke ur Skriften, Herrens bön och Wälsignelsen. Från nio olika ställen på landsbygden anlände beskickningar till wår station med anhållan om att äfwen till resp. orter erhålla ewangelii budbärare samt med löfte att själfwa bestrida alla däraf förorsakade omkostnader. Flera hundra exemplar af olika delar af Bibeln samt af Luthers lilla katekes såldes. När wår upplaga af katekesen war slutsåld och inga nya kunde fås till följd af den afstannade postförbindelsen, så kopierade många egenhändigt denna bok. Allt detta betyder ingalunda ännu att hedendomens makt i dessa människors hjärtan wore bruten. Den uppfattningen är nämligen alldeles allmän att när man öfwergifwit afgudarna och besöker församlingens gudstjänst så anser man att detta är någonting förtjänstfullt inför Gud. Sålunda bygger man syndernas förlåtelse mera på dylika „goda gärningar" än på Guds nåd; till följd häraf saknas ofta det heliga allwaret när man nalkas den allwetande Guden. Wi hafwa ännu att under många böner göra en tåresådd innan ens i de troendes krets den uppfattningen blifwit allmän, att äfwen de bästa af wåra gärningar äro syndbesmittade och att människan är förlorad, om hon ej får nåd för nåd. Därför låtom oss bedja åt oss själfwa och åt den härwarande församlingen en djupare kännedom af synd och nåd samt en lifligare känsla af answar inför Gud.

Till sist will jag uttala wår erkänsla och tacksamhet mot den härwarande ryska konsuln. Under denna swåra tid har han med stor energi wårdat sig om wår mission. Efter det han erhållit underrättelse om att wi blifwit isolerade i Yungshuen, telegraferade han till prowinsen Hunans guwernör bedjande honom widtaga särskilda åtgärder för att hjälpa oss i trygghet och på allt sätt beskydda arbetet, men såsom wi af det föregående sett förmådde han ej hjälpa oss. Men Gud har beskyddat oss och befriat oss från många faror. Till alla missionens wänner sända wi en kärlekens hälsning.

Hellin och Eliel Auno.

Finska missionssällskapets årsfest i Helsingfors den 27—30 juni 1916.

(K. C.)

Allmänna intryck.

Tidens betryck förmådde ej förhindra missionsfolket att infinna sig till Sällskapets kärwordna årsfest. Från olika delar af Finland

färdades i år till hufwudstaden och till missionshuset tätare skaror än på många år. Öfwer 1,400 landsbor inlöste medlemsmärket och öfwer 70 representanter för skilda föreningar deltogo i festen och årsmötet. Manliga missionsskolans klassrum war redan nästan för trångt wid representanternas rådplägningsmöte. En omständighet man genast lade märke till under dessa festdagar war, att wåra ingermanländska bröder och systrar så talrikt deltogo i årsfesten. Unga män såg man ej i deras skara. Blott en enda war där. Och han war iförd soldatuniformen. Öfwer lifwets middagshöjd hade de andra redan hunnit, flere stodo där med grånadt hår. Den nuwarande swåra tiden hade ej förhindrat dem — nej, den hade twärtom drifwit dem att komma för att lyssna till Herrens ord, och för att höra om händelsernas gång på Guds rikes stora arbetsfält. Och de behöfde tröst i sina sorger. Knappt war ett enda öga torrt i missionskyrkan, när en gammal man från Ingermanland under diskussionens gång steg upp för att i brinnande ordalag påminna oss om att Finlands folk nu har stor orsak att bedja, att Gud allt fort i sin nåd wille låta sin skyddande hand hwila öfwer Finlands folk såsom hitintills samt att wi skulle förstå att anwända denna tid enligt Guds wilja.

Det war ej under att missionswännerna så talrikt anländt till festen. Under första hälften af detta år hade ju missionssaken på ett särskildt sätt kommit dessa wänner nära och tagit deras intresse i anspråk. Wi hade fått wara med i missionens swårigheter, gemensamt och äfwen i ensamheten med Gud hade wi i bön kämpat inför honom, och wi hade fått offra för saken, på det att arbetet för Guds rike ej skulle behöfwa af brist på medel förminskas. Och sedan hade glädjebudskapet nått oss: Herren hade hjälpt oss ut ur swårigheterna. Är det under då, att wi wille samlas för att gemensamt tacka Gud.

„Herren hjälpte", hörde man mången utbrista, då wänner sammanträffade med hwarandra. Och i ögonen glänste ibland en klar tår, en glädjens och tacksamhetens tår. Och en tacksägelsefest war ju denna fest ej endast för Guds nådiga beskydd, såsom brodern från Ingermanland sade, utan ock för det, att Gud på ett underbart sätt stödt och hjälpt oss. Ej under då att t. ex. pastor Sirenius tal: „kristendomens stora segertanke" fann djup genklang bland åhörarena. Det kändes som om Guds stora planer hade blifwit inpräglade i wåra hjärtan. Och när man åhörde fröken Sanni Lampéns föredrag om Guds werk bland kwinnorna i Kina, så syntes uttryck af glädje och hänförelse i åhörarenas blick. Ej före-

föllo då för Herrens folk föredragen „torra", knappt märkte man att man satt och hörde på ett „föredrag". (Man hyser ju i några kretsar af wåra kristna en wiss fördom emot tal, som gå under namnet „föredrag".) Wåra hjärtan berördes blott af stora ting. Man kände att Herren war närwarande wid festen.

Men låtom oss öfwergå till att skildra af några enskilda drag af festdagarna.

Wälkomstmötet.

I en förwäntansfull stämning samlades man till wälkomstmötet tisdag e. m. i swenska normallyceets festsal. Missionsdirektor Tarkkanen anslog också den rätta tonen i sitt hälsningstal öwer Ps. 110. Det är en oskattbar förmån att få ställa sig i den stora segerfurstens här; både unga och gamla hafwa där sin plats.

Följande dag

leddes morgonbönen af missionär S. Collan, som talade med ledning af 1 Kor. 12: 12—27. Hwarje lem i Kristi kropp, församlingen, är behöflig för det helas wälgång. Twänne faror föreligga dock för dessa lemmar: den ena faran är att underskatta sin uppgift, tycka att, emedan man icke intager en framstående ställning i församlingen, man därför är onyttig, den andra åter att öfwerskatta sin gåfwa, tro sig kunna räcka till för alla uppgifter. Ännu är dock icke Kristi kropp fullkommen. Först måste de för Gud främmande folkslagen med deras dem af Gud förlänade särskilda gåfwor och egendomligheter blifwa införlifwade i församlingen, förrän Kristi kropp kan anses wara fullkommen.

Referat af det af baron P. Nicolay hållna bibelstudiet om aposteln Paulus såsom missionär ingår i ett följande nummer. Efter bibelstudiet talade den första dagen baron Wrede om bönen och willkoren för bönhörelse, Joh. 15 kap.; andra dagen pastor S. Sirenius om kristendomens stora segertanke och tredje dagen pastor H. Haahti om missionens pionierer i Hunan. Onsdag f. m. höll missionsdirektor Tarkkanen ett synnerligen intressant och wäckande bibelstudium om Israels förnyelse.

Efter middagsrasten om onsdagen ägde sammanträde af missionsföreningarnas delegerade rum.

Därpå samlades man åter i swenska normallyceum, där predikanten A. Jern predikade, hwarefter pastor O. Liljeqwist inledde diskussionsfrågan „Hwad jag kunde göra till förmån för missionen". På aftonen war i samma lokal anordnadt ett samkwäm med tal af baron Wrede samt hornmusik och sång.

Missionssällskapets årsmöte.

I samband med årsfesten hölls Sällskapets årsmöte den 29 juni kl. 4 e. m. i Missionskyrkan.

Sedan missionsdirektor, prosten Matti Tarkkanen, öppnat mötet, waldes till mötets ordförande domprosten A. Auwinen och till sekreterare kyrkoherden U. Renwall från Fredrikshamn.

Mötet widtog med bön af ordföranden. Sedan några representanter och ordinarie medlemmar, hwilka ej förut anmält sig, gjort detta, widtog man med behandlingen af mötets ärenden.

Det konstaterades att mötet i laga ordning kungjorts.

Sedan skred man till walet af bestyrelsens medlemmar. I tur att afgå woro: från ordinarie bestyrelsen juriskandidaten A. Wuorinen, doktor U. Paunu och faktor J. Railio, samt från förstärkta bestyrelsen baron K. A. Wrede, prosten K. O. Fontell och pastor K. R. Kares. Dessutom hade doktor A. J. Pietilä anhållit om befrielse från ledamotskapet af förstärkta bestyrelsen. Medels slutna sedlar återwaldes till ordinarie ledamöter faktor J. A. Railio och doktor U. Paunu samt i stället för häradshöfd. Wuorinen pastor K. R. Kares; till förstärkta bestyrelsen prosten K. O. Fontell, baron K. A. Wrede och doktor A. J. Pietilä, som på mötets enträgna begäran återtog sin wägran, samt i stället för pastor Kares folkhögskoleföreståndaren Edw. Einiö.

Till häradshöfding Wuorinen, som i 12 års tid hade offrat mycket tid och krafter i Missionssällskapets bestyrelse och nu wille afgå, uttalade mötet en tacksam erkänsla för utfördt wärdefullt arbete, hwilket antecknades i mötets protokoll.

Till rewisorer för nästa år waldes direktör G. Gyllenberg samt banktjänstemännen fröken Lydia Heliö och herr P. Sarasto, samt till deras suppleanter ingen. W. Sohlberg, upplagsföreståndaren K. Gustafsson och handelsskoleföreståndaren A. E. Lehto.

Rewisorernas berättelse öfwer det förgångna årets penningeförwaltning godkändes och bewiljades bestyrelsen med tacksamhet full answarsfrihet.

Bestyrelsens förslag om ett befullmäktigande för bestyrelsen att wid behof på förmånliga wilkor försälja åt Missionssällskapet donerade fastigheter godkändes.

Till att justera årsmötets protokoll waldes kyrkoherdarna L. O. Kjäldström och U. Wegelius.

Från Förbundet K. F. U. M. och U. K. F:s möte i Kuopio hade till mötet anländt ett hälsningstelegram, hwarpå mötet sände ett swar.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

9. Morgongryning i det inre af Nordkina.

(Forts.)

Själavård. Hsii kände från första början djupt en kristens ansvar. Särskildt ansåg han det vara sin plikt att förhjälpa sina landsmän till att blifva fria opiumrökandet. Detta arbete var verkligen af nöden, ty ett kinesiskt ordspråk säger, att elfva af tio i Shansi röka opium. Hsii hade i sin egen kropp kännt detta gifts förbannelse samt erfarit lyckan af befrielse därifrån, därför var han äfven den rätta mannen att hjälpa andra. Han fyllde sitt hem med dessa olyckliga och gaf dem piller, som han själf beredt för att underlätta för dem öfvergången. På samma gång vittnade han för dem om sin Herre och Frälsare, höll gemensam morgon- och aftonandakt i sitt hem, då alla i gården skulle vara närvarande, samt höll ofta på söndagarna äfven större möten. Hans hem blef sålunda tidigt en verklig missionsstation.

Många opiumpatienter gingo under den tid de vårdades öfver till kristendomen. Sålunda uppstodo här och där små församlingar. Hsii var outtröttlig i att vårda dem. Och de voro äfven i behof af vård, ty dessa kristna voro ju unga, svaga och vacklande. En gång hände det i en aflägsen by, att två kristna bröder råkade i delo med hvarandra, hvarid den yngre kastade emot den äldre en stor knif, som likväl förfelade sitt mål men i stället träffade en tillstädes varande främmande person i foten. Däraf höll på att uppstå ett allvarsamt tumult bland alla byns innevånare. Hsii hemtades till stället för att medla. Efter att ha fått ställningen klar för sig tog han sin päls, förde den till pantlåneinrättningen och gaf penningarna han erhöll därför åt den sårade till hjälp samt bevis på sitt deltagande. Den kärlek han härigenom visade förödmjukade bröderna i den grad, att de försonade sig med hvarandra, och en andlig väckelse uppstod bland byns innevånare.

Arbetet utvidgas. I den mån det kring Hsii samlades medhjälpare dem han kunde lita på, utvidgade han arbetet genom att öppna opiumsjukhus och inrätta predikoställen i byarna och städerna rundtomkring. Dessa underhöllo för det mesta sig självfva, emedan patienterna för mat- och läkemedel erlade en skälig afgift. Dock erfordrades det ganska stor trosfrimodighet för att begynna arbetet på en ny plats. Här ett exempel därpå.

Innevånarnas i staden Tsantseng andliga nöd hade hvilat tung på hans hjärta. Att företaga ett nytt arbete föreföll dock rent af omöjligt, emedan medlen ej ville räcka till för det redan förut förefintliga. Ju mer han likväl tänkte därpå, dess mer öfvertygad blef han om att arbetet borde påbegynnas. Två af hans medhjälpare erbjödo sig att

fara dit. De fingo 3000 piller med sig med löfte om flitiga förböner, men penningar hade han ej att gifva dem. Så begåfvo de sig åstad.

Innan de anlände till staden veko de på vägen in hos en väckt man. Hans ansåg deras plan voro hopplöst outförbar och gaf dem rådet att dröja hos honom ett par dagar och sedan återvända till sina hem. I staden skulle de ej blifva mottagna.

Men det gick helt annorlunda. I staden hade redan spridt sig ryktet om deras ankomst, och några förmögna män, som önskade blifva fria sitt begär, kommo dem till mötes, erbjudande dem sin hjälp med att hyra och inreda lokal för ändamålet.

Med förvåning sågo männen huru svårigheterna undanröjdes och huru deras böner blefvo besvarade på ett sätt, som fullkomligt öfvergick deras förstånd. Det såg ut som om detta företag från första början haft en särskild Guds välsignelse med sig. Det utvidgades inom kort till den största af de anstalter som Hsii bar ansvaret för. Den första patientens förbättring var så fullständig att tio andra snart följde honom, och inom sex månader hade hundra patienter blifvit botade. De flesta af de tillfrisknade öfvergåfvo afgudarna och blefvo sanna kristna. I den kristna församlingen i samma stad finnes för närvarande flera hundra medlemmar.

Den trognaste af Hsiis många medarbetare var hans egen hustru. Vi intaga här ett utdrag ur hans anteckningar, som är egnadt att belysa den andes gemenskap som förfanns dem emellan.

»På grund af den ondes många anfäktelser brukade min hustru och jag under tre års tid, för att vara mera beredda till att vaka och bedja, sällan klä af oss innan vi gingo till hvila. Ibland tillbragte jag hela nätter på någon enslig plats i bön, och den Helige Ande sänkte sig när. Min moder såg ofta ljuset från vårt sofrum vid midnatt och visste att vi då ännu bidade inför vår himmelske Fader.»

De hade en gång en längre tid tillsamman bedt för staden Hotsou, där evangelium ej ännu blifvit förkunnadt. Till slut ansåg fru Hsii att det redan vore skäl att göra något för saken. »Jag skulle göra det med glädje», svarade hennes man, »men till detta arbete erfordras medel, och jag har inga».

Efter den gemensamma morgonandakten följande dag hämtade fru Hsii ett litet paket, lade det framför sin man, sägande att det måhända kunde utgöra ett tillräckligt kapital att börja arbetet med i Hotsou. Hsii öppnade paketet och fann till sin förvåning att det innehöll hans hustrus guld- och silfverringar, armband och silfverhårnålar. Nu först lade han märke till, att hon lagt bort de prydnader hon erhållit af sin man i brudgåfva och som anses rent af oumbärliga för en

gift kvinna af hennes stånd. Som svar på mannens förvånade blick svarade hon blott: »Det är alldeles rätt. Jag kan vara dem förutan. Låt Hotsou få evangelium.»

Med tillhjälp af denna gåfva öppnades i Hotsou ett opiumsjukhus, och sålunda uppstod där småningom den missionsstation, hvilken sedermera varit en ljusets och välsignelsens härd för Hotsous innevånare. Under Hsiis lifstid arbetade där tvänne engelska kvinliga missionärer, hvilkas arbete han i mon af förmåga stödde.

Något senare inrättade fru Hsii ett sjukhus för kvinliga opiirökare. Det var en mycket nödvändig komplettering af hennes mans arbete, ty oräkneliga äro de kvinnor som äro slafvar under denna last. Det hände att mången man, som redan blifvit botad, åter föll, emedan han hemma kom att inandas opiumröken från sin hustrus pipa.

Pastor Hsii och de utländska missionärerna. Efter David Hill hade Kina Inland Missionen upptagit arbetet i provinsen Shansi. En gång, när dess ledare Hudson Taylor besökte orten för att inspektera arbetet, vigde han, tillsamman med de därvarande missionärerna, pastor Hsii jämte par af hans medarbetare till pastorer. Denna handling var endast ett väl förtjent erkännande af det arbete de redan som själasörjare utförde.

Flera unga, begåfvade män i England hade denna tid slutit sig till Kina Inland Missionen och några af dem kommo att arbeta just i Shansi. De voro tillräckligt vidhjärtade att inse hvilken Guds nåd som kommit Hsii till del, och huru nationell prägel det arbete bar, som han ledde. De försökte därför sammansmälta därmed, fördjupa och befästa det, och sökte ej alls omstöpa det i en vesterländsk form. Därigenom uppstod emellan Hsii och hans engelska arbetskamrater en ömsesidig vänskap och förståelse. »Det var himmelska dagar på jorden; ingenting föreföll svårt.» Så skrifver Stanley Smith, en af dessa missionärer, med tanke på arbetet tillsamman med Hsii. Och herr Hoste, Kina Inland Missionens nuvarande ledare, skrifver: »Under årens lopp blef det ett allt närmare förhållande emellan pastor Hsii och mig, nyttigt för såväl oss båda som församlingen.»

Pastor Hsiis dagsarbete slutade år 1896. Hans åldriga enka lefver ännu allmänt aktad af de kristna i Shansi.

Den finska skolungdomens gåfwa åt en skola i Kina.

Ett anmärkningswärdt beslut.

Pastor H. Sjöblom hade till kristliga studentmötet i Sordawala sändt ett referat, hwari han

föreslog, att på initiatiw af studenternas kristliga förening skulle nästa höst i landets skolor föranstaltas festligheter, hwaraf inkomsterna skulle anwändas för inköp af tomt och uppbyggande af ett eget hus för den s. k. Djinlan skolan i Tsingshih. Byggnaderna wid nämnda skola äro nämligen så obekwäma och i ett så eländigt skick, „att wi ej skulle begagna dem ens för wår boskap".

Djinla's skola i Kina. (K. C.)

Mötet beslöt enhälligt att un-

understödja pastor Sjöbloms förslag och utsågs den 9 september till skolungdomens gemensamma missionsfestdag. Festerna föranstaltas så tidigt i terminens början, på det att studenterna före studietidens widtagande wid uniwersitetet måtte hafwa tillfälle att medwerka wid festernas anordnande i de olika delarna af landet.

På det hjärtligaste önska wi företaget framgång. Måtte skolungdomens gåfwa bidraga till, att ifrågawarande behof måtte snart blifwa uppfyldt! Och måtte missionsiden äfwen härigenom komma skolungdomen nära.

Missionsstudiekretsar.

Till wår kännedom har kommit, att åtminstone åtta missionsstudiekretsar warit i gång senaste winter. Fyra af dem ha hållits i Helsingfors, tre i Brahestads seminarium och en i Tammerfors. Det wore önskwärdt att deltagarna i dessa kretsar wille i Missionstidningen omtala sina erfarenheter om dem för att intresera äfwen andra. Wi wille äfwen gärna weta, om det finnes kretsar, som begagnat sig af den artikelserie, som ingått i denna tidning, emedan dess fortsättande nästa winter beror af om läsarna anse dem wara af nöden eller ej. War wänlig och underrätta därom i bref eller postkort, adresseradt till Redaktionen för Missionstidning för Finland, Helsingfors, Observatorigat. 18.

Missionsfester och -predikningar.

I Augusti:

Sönd. d. 6: Lojo (HH.), Birkala (P.), Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Tammela (N.), Kimito (Rt.), Teisko (Rp.), Kaukola (Tv.), Alastaro (S., Hl.), Angelniemi (H.).

Månd. d. 7: Viborg stadsf. (Sv., Tl.), Oripää (S., Hl.), Westanfjärd (Rt.).

Tisd. d. 8: Yläne (S. Hl.).

Onsd. d. 9: Karjala (S. Hl.). Koskis Å. l. (Rt.).

Torsd. d. 10: Virmo (S. Hl.).

Fred. d. 11: Letala (S. Hl.), Puumala Hamula (Sv.), Bjerno Ylikylä (Rt.).

Lörd. d. 12: Kemijärvi e.m. (VJ.), Jockas Hietjärvi (Sv.).

Sönd. d. 13: Elmola (MT.), Loppis (HH.), Messuby (P.), Jockas f. m., Turakkalla e. m. (Sv.), Pyhäjärvi N. l. (N.), Sjundeå (Rt.), Pyhäranta (S., Hl.), Kemijärvi (VJ.), Kärkölä Järvelä kl. 2 e.m. (Rp.), Räisälä (Tv.).

Månd. d. 14: Pyhämaa (S. Hl.).

Tisd. d. 15: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. (S. Hl.), Rovaniemi e. m. (VJ.), Esbo (Rt.).

Onsd. d. 16: Hirvensalmi (Sv.), Nykyrka Å. l. Maurumaa (S. Hl.), Tervola e. m. (VJ.).

Torsd. d. 17: Nystad (S., Hl.), Tervola f. m Kemi stadsf. e. m. (VJ.), Karis (Rt.).

Fred. d. 18: S:t Michel Parkkila (Sv.), Lokalaks (S. Hl.), Harjavalta (AJ.), Vichtis Haimoo (Aa.), Kemi landsf. (VJ.), Pojo (Rt.).

Lörd. d. 19: Nedertorneå (VJ.), Kuhmoniemi e. m. (Rp.), Anttola (Sv.).

Sönd. d. 20: Rautalampi (Lb.), Anttola (Sv.), Alavus (N. Rt.), Tenala (Rt.), Vehmo (S., Hl.), Saarijärvi (H.), Artsjö (Tl. Aa.), Vichtis Nummela (A.), Kiukais (AJ.), Nedertorneå f. m. Torneå e. m. (VJ.), Kuhmoniemi (Rp.), Pyhäjärvi V. l. (Tv.).

Månd. d. 21: Rautalampi Närhilä (Lb.), Peräseinäjoki (N. Tr.), Pylkönmäki (H.), Pyhäjärvi V. l. Tiitua (Tv.).

Tisd. d. 22: Vesanto (Lb.), Jalasjärvi (N. Tr.), Karstula (H.), Veckelaks Neuvoton (Tl. Aa.), Tavastkyrö (AJ.), Sotkamo (Rp.).

Onsd. d. 23: Keitele (Lb.), Kurikka Luopa (N. Tr.), Kivijärvi (H.), Viro aks Sydänkylä kl. 12 (Tl. Aa.), Karlö (VJ.), Pyhäjärvi V. l. Vernitsa (Tv.).

Torsd. d. 24: Pielavesi (Lb.), Kurikka Miedonkylä (N. Tr.), Kinnula (H.), Virolaks Yläpihlaja (Tl. Aa.), Ristijärvi Rp.), Pyhäjärvi V. l. Lohijoki (Tv.)

Fred. d. 25: Maninge (Lb.), Östermark kl. 12 (N. Tr.), Lestijärvi (H.), Sippola Liikkala (Tl. Aa.), Konginkangas (AJ.), Oulunjoki e. m. (VJ.), Hyrynsalmi (Rp.).

Sönd. d. 27: Idensalmi Lb.), Mäntyharju (Sv.), Kauhajoki (N. Tr.), Toholampi (H.), Leppävirta (Tl., Aa.), Vichtis Torhola (A.), Viitasaari (AJ.), Salois f.m. Brahestad e. m. (VJ.), Suomussalmi (Rp.), Valkjärvi (Tv.).

Månd. d. 28: Nurmo (N. Tr.), Leppävirta Mustinmäki (Tl. Aa.), Suomussalmi (Rp.).

Tisd. d. 29: Idensalmi Sonkajärvi (Lb.), Kelviå (H.), Pihtipudas (AJ.), Uguniemi (Tv.).

Onsd. d. 30: Kuortane (N. Tr.), Ullava (H.), Kangaslampi (Tl., Aa.), Puolango (Rp.).

Torsd. d. 31: Rautavaara (Lb.), Alajärvi (N., Tr.), Kaustby (H.), Rantasalmi Oravi (Tl. Aa.), Reisjärvi (AJ.), Kesälaks (Tv.), Puolango (Rp.).

Förkortningar: Aa. = miss. Aarni, A. = miss. Alanko, C. = miss. Collan, HH. = past. Haahti, Hl. = pred. Haapalehto, Ht. = pred. Huttunen, H. = miss. Hänninen, AJ. = miss. A. Järvinen, WJ. = pred. W. Järvinen, L. = past. Lindbohm, N. = past. Nenye, P. = past. Paasio, Rt. = miss. Rautanen, Rp. = pred. Repo, S. = miss. Saari, Sv. = miss. Savola, MT. = miss.-direkt. Tarkkanen, Tr. = pred. Tervaportti, Tv. = pred. Toiviainen, Tm. = miss. Tuominen, Tl. = miss. Tylväs. Wr. = bar. Wrede.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Mars månad 1916:

(Forts.)

Fr. H:fors: Fredagssyföreningen till diakonissan S. Kjällströms utrustn. 275: 94, till lärarinn. E. Myllyläs d:o 349: 61, s:ma **625: 55. — F. A. Kuusela,** Åbo **25 mk.** — Koll. i Kajana 100 mk., i Heinola 119: 25, i Kouvola 18: 25, g. past. **Sirenius 237: 50.** — Af miss. Pettinens kvarlåtenskap **25 mk.** — Fr. Villmanstrand g. prost. **Lönnroth 30 mk.** — Af en obemedlad miss. vän i Torneå **30 mk.** — Fru **Anna Lång,** Helsingfors, m. a. **10 mk. Kr.** 20 mk., för missionsskolan 20 mk., s:ma **40 mk.** — Doktorinnan **Hilja Krohn,** m. a. **10 mk.** — Insaml. vid Charlotta Kivins begr. i Tenala g. kkh. **Gustafsson 7: 20.** — Onämnd, Malaks **10 mk.** — Past. **K. Palmroth,** Helsinge **30 mk.** — Fru **M. Malén,** Åbo **10 mk.** — I stället för blommor på prosten och prostinnan Edv. Johanssons graf, af egna o. vänner **160 mk.** — Onämnd, Helsinfors **25 mk.** — Kyrkoherdskan **L. Wadén,** Helsingfors **10 mk.** — Fru **Z. Lindh,** d:o **10 mk.** — Koll. i Dickursby bönehus 2: 05, 2 koll. i Bjerno 10: 30, 4 d:o i Kimito 50: 78, 2 spb. å Kimito prästgård 8: 50, 4 spb. 9: 42, 2 d:o g. past.-skan Eklund 7: 55, g. past. Jurva: koll. 7: 75, 2 spb. 4: 55, gåfvor 15 mk., prostinnan Mellberg 20 mk., 2 koll. i Sagu 16: 94, 2 d:o i Pemar 18 mk., 3 d:o i S:t Mårtens 29: 33, vid läsförh. g. kkh. Sederström 12: 35, hälften af kollekterna 63: 70 öfverförda till Inremissionens pred. fond, g. lekt. **Vegelius 148: 82. — E. A:der,** Helsingfors 100 mk., m. a. 10 mk., s:ma **110 mk. — R. H. R.** 5 mk., m. a. 5 mk., s:ma **10 mk.** — Uleåborg M. F.: koll. vid sv. samkväm 16: 41, andra kollekter o.gåfvor 1,314: 52, g. past. **Haahti 1,330: 93.** — Verner Winters spb. Hoplaks **8: 75.** — Priset för försålda smycken **146 mk.** — Helsingfors s. f. förs. M. F. **1,629: 39. — T. M. Sevelius,** Borgå **25 mk.** — Fr. Tammerfors: A. B. Emmaus, vinstmedel g. past. **Hyytiäinen 500 mk.** — 8 kyrkokoll. fr. Ekenäs **46: 25.** — Kkh. J. Lindberg, Jakobstad m. a. 10 mk., en miss. vän 10 mk., s:ma

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är under sommaren öppen alla hvardagar från kl. 11 f. m. till kl. 2 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15, 9.

N:o 9. September.

58 årgång. 1916.

Utgifwes påföranstaltande af Finska Missionssällskapet

Ett stort löfte.

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, äfwen han skall göra de gärningar, som jag gör; och större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader. Joh. 14: 12.

Skulle wi göra större gärningar än Jesus gjorde? Ja, så säger Herren.

Jesus war stor. Han fullbordade ett uppdrag, som ingen annan förmått göra. Han öfwerwann synden, han sönderbröt dödens fjättrar, och han öppnade himmelens portar för de wilsegångna. Sådana gärningar hade ett människobarn aldrig warit i stånd att göra.

Men Jesus jämför icke heller wåra gärningar med sitt försoningswerk. Genom försoningswerket går äfwen han själf till upphöjelse, och för honom öppnas ett nytt, widare arbetsfält. Han gör då själf större gärningar än före sitt försoningswerk (jmf. Joh. 10: 16—18; 12: 23—32). Han uppbygger då ett fårahus och drager alla till sig. I wår text få wi höra, att han utför detta werk, att draga alla till sig, genom sina lärjungar, genom swaga, ringa werktyg. Detta är således mission, detta arbete för dragandet af själar till den stora fårahjorden; det är en gärning, som Jesus uppskattar högre än sina underwerk och sin lärowerksamhet här på jorden.

Wi höra att missionen af många anses såsom ett wärdelöst swärmeri, uppfunnet af trångbröstade människor. Men hwad helst man annars må säga om missionen, trångbröstad är den icke. Den är det mest widtomfattande som tänkas kan. Den är så stor och upphöjd, att ingen

annan än Jesus Kristus wågat tänka ut något sådant. Med kärlekens makt, med ewangelii ord eröfras wärlden. En sådan gärning gjorde icke Jesus, han kunde icke göra det, förrän försoningswerket war fullbordadt och han blifwit upphöjd till härligheten. Till detta arbete behöfwes all makt i himmelen och på jorden. Och den makten äger endast den, som öfwerwunnit synden och krossat döden. Den makten hade Jesus, då han stod på Oljoberget, den har han nu på Fadrens högra sida. Och han kallar oss swaga warelser till ett arbete, som han själf skattar så högt, att han måste uppstiga till härligheten, förrän det är möjligt att utföra. Hänför detta icke oss! Wärmer det icke wårt hjärta, att Herren låter oss få en del i denna uppgift? Den som tror att kristendomen icke kan inspirera nutidens människor eller gifwa de unga uppgifter, han glömmer hwad kristendomen i sanning är. Ingen annan i wärlden kan gifwa så upphöjda och stora uppdrag som Kristus. Han har arbete att gifwa. Han wäntar. Och han wäntar på arbetare till ett stort werk, så stort, att om nutidens alla unga och gamla kristna gåfwe sig däråt, det likwäl skulle öfwerstiga deras krafter. Herren wäntar. Är det icke redan tid att stiga fram och intaga wår plats i hans stridsmäns led?

Men Kristus gifwer icke endast arbete. Han answarar äfwen för segern. „Han skall göra större gärningar.” Om något, så är det sista århundradets missionshistoria ett af Herren oss gifwet wittnesbörd om att hans ord är sanning. Ewangelium gör sitt segertåg trots motstånd, hån och förföljelse. Kristus ådagalägger genom detta werk, att han werkligen will utwidga sitt rike ända till wärldens ände. Fördenskull behöfwa wi icke rädas. Wisserligen är arbetet oss öfwermäktigt. Men wi ha att lägga märke till twänne omständigheter. Jesus säger: „större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader.” Wår krigshöfding kan med lätthet öfwerskåda stridsfältet. Han är där uppe. — Och kulorna träffa icke honom. Han är där uppe och hans krigshär är oöfwerwinnerlig. Han är själf dess kraft. Han gör själf werket. Fördenskull utsina icke wåra kraftkällor. De äro däruppe. Det är krafter, från hwilka strömmar segerfröjd. Den som hör Jesu kallelse, behöfwer därför icke frukta för det öfwermänskliga arbetet. Om ock Gud skulle uppdraga åt mig att härska öfwer millioner wärldar, fruktar jag icke att gå till werket, ty då Gud ger en uppgift, ger han ock den därtill erforderliga kraften, har en Guds man sagt. — För det andra är wår uppgift ett trosarbete. Tro är kraft. Tron är en sådan kraft, som wäxer jämnsides med uppgiften, ty tron öser ur Guds outtömliga kraftkällor. Självklart är att wi äfwen träffa swaghet och ömklighet i missionsarbetet. Swagheten har berott på swaghet i tro. Men wi träffa äfwen hjältar så stora, att wi häpna. De hafwa utfört stora gärningar, öfwerwunnit swårigheter, de äro werkliga troshjältar.

Den som tror på mig, han skall göra de gärningar som jag gör, säger Jesus. Wi böra således i tro utan att frukta fortsätta wårt arbete ända tilldess wittnesbördet om Kristus ljudit till wärldens ände. Det är ett stort arbete. Men det skall utföras; Jesus har sagt det.

Herre Jesus. Uppwärm oss! Inspirera oss! Öka trons blick hos oss! Och låt oss i tro, med glädje, göra ditt stora werk, äfwen under swårigheter, wissa därom, att segern är din och genom dig äfwen wår!

K. A. P.

Paulus som missionär.

Wid Missionssällskapets årsfest talade baron P. Nikolaij under tre bibelstudietimmar öfwer ämnet Paulus som missionär. Innehållet war i korthet följande:

Det första bibelstudiet behandlade: 1. Huru Gud förbereder Paulus till missionär. När det behöfwes wäcker Gud lämpliga redskap för sitt arbete, så Luther, Hudson Taylor, Mott. Så wäckte han Paulus, då det behöfdes en energisk, klok och bildad man för att sprida ewangeliet kring wärlden. Han war en farisé, hans far och farfar hade warit fariséer. Han war romersk medborgare, ebre, af Benjamins stam, hellenist. Redan som ung war han religiös, en ifrare för den judiska religionsuppfattningen, åtnjöt teologisk uppfostran. Han war ogift, bildad, kanske dock icke klassiskt, begåfwad, energisk och klok. Han hade goda relationer och war en afgjord fiende till Nasaréernas parti.

2. Pauli omwändelse. Omwändelse är att taga emot Guds nåd; man wänder sig till den, af hwilken man tar emot något. Det är liktydigt med att gifwa sig själf. Paulus gaf sig. Han hade då twå frågor: „Hwem är du, Herre?" och „Hwad skall jag göra?" Han spjärnade ej mer mot udden, som wid Stefani död, utan lydde. Han rådförde sig ej med människor, utan strax predikade han. Som oomwänd skulle han ej hafwa dugat till missionär, ty man kan ej wara Guds ombudsman hos oomwända utan att själf wara omwänd. Pauli omwändelse war personlig äfwen i det afseendet, att han blef omwänd ej blott till kristendomen, utan till Kristus. Kristi person blef för honom allt; så kallar han sig i början af sina bref till Jesu tjänare eller slaf, Jesu apostel eller sändebud, Jesu fånge.

3. Pauli kallelse. Han fick särskild kallelse till hednamissionen, men blef ej hednamissionär förrän i Antiokia (Apg. 13). Han hade wisshet om sin kallelse. Om Herren sänder någon, så är det på hans answar den utsände arbetar, Herren öfwertar omsorgen. Det är som Jesus sade Joh. 8: 29: „Den som har sändt mig är med mig."

Det andra bibelstudiet behandlade hufwudsakligast Pauli arbetsmetoder. Han ansåg sig icke wara någon fin herre, utan arbetade som tältmakare, således kroppsarbetare, och kunde finna sig i allt. Modig och företagsam, satte han sin ära i att predika på obearbetade ställen. Han bjöd ewangeliet alltid först åt judar, och sedan åt hedningar. Wi kunna urskilja tre olika perioder i hans arbetsmetod: 1: Först ewangeliska ströftåg i några städer, där han sätter infödda äldsta att förestå församlingarna och själf far widare. 2: Han blir längre tid på hwar ort, i Efesus 3 år, i Korint 1 $^1/_2$ år. Praktiskt att predika längre tid på samma ort; borde aldrig ske mindre än 10 dagar å rad. 3: Han är fången i Rom, fastkedjad wid en soldat, men öfwerlupen af besökande.

Huru och hwad lärde Paulus? Han talte så att många blefwo omwända; wille ej täckas människor utan Gud; sökte werka på samwetet; af rent uppsåt, som Guds sändebud; ej filosofi, utan i korsets kraft. Han war taktfull, ej hätsk, ej polemisk. Han talte ej blott om nåd, utan sökte äfwen wäcka längtan därefter genom att tala om synd, t. ex. för Felix. Pauli förkunnelse war allsidig, om lag och ewangelium på grund af Kristi död för oss; om helgelse, om Kristus som Herre i wårt lif, att Kristus winner gestalt i oss. Han talte äfwen om Kristi tillkommelse. Dock war hans kristendom praktisk, med upprepade påminnelser om huru man bör lefwa i hwardagslifwet.

Pauli yttre framställes af Michel Angelo såsom ytterst imponerande, men han war antagligen liten, af obetydligt utseende, och talte dålig grekiska. Hans hälsa war klen, troligen ögonen ofta sjuka. Han hade många swårigheter att bekämpa, yttre faror och nöd, inre förskräckelse och sorg öfwer andras synd, öfwer partier och orätt lära, försåt m. m. Han kände sig ofta ensam, utan hem. Alla wände sig slutligen från honom.

Det tredje bibelstudiet behandlade hufwudsakligast orsakerna eller drifkraften till Pauli oerhördt stora framgång som missionär. Pauli seghet och spänstighet i arbetet woro beundranswärda. Ofta war modet uppe, ofta nere, och dock war han alltid fast. Huru frimodig war han ej t. ex. i fängelset i Filippi! Han kunde icke kufwas (t. ex. Apg. 21). — Han hade känsla af att han hade plikter mot Gud (1 Kor. 9: 16) och stod i skuld till människor (Rom. 1: 14). — Han såg i ewangelium en kraft som kunde hjälpa enhwar. — Tanken på Herrens tillkommelse sporrade honom ofta, likaså förwissningen om att arbetet ej war fåfängt (1 Kor. 15: 58). — Den förnämsta drifkraften i hans arbete war dock Kristi kärlek. Han hade själf erfarenhet däraf; han säger att Guds kärlek är utgjuten, att intet kan skilja honom från den. Ehuru han war en tankens man, en dialektiker, kunde han skrifwa de härligaste ord till kärlekens lof

i 1 Kor. 13. — Pauli egen kärlek till andra war äfwen en mäktig orsak till hans stora framgång som missionär. Natt och dag kunde han bedja i tre år för sina wänner. Han önskade själf bli förbannad för att kunna frälsa sina bröder. — Han hade tålamod med de swaga och antog sig dem. — Hans hjärta war widgadt, ej trångt. I fråga om läran wille han, att hos alla i hufwudsak skulle wara likhet, i bisaker däremot frihet, i allt kärlek. I hufwudpunkter, såsom om Jesu gudom och frälsningen af nåd, war han ytterst sträng. I annat war han medgörlig, sade att Gud ej gjorde skillnad mellan grek eller barbar, jude eller grek. — Paulus war willig att offra och offras. — Han war full af finhet och taktfullhet i allt hwad han gjorde, t. ex. i sitt handlingssätt mot Filemon och i huru han gick till wäga med insamlingen för de fattiga i Judeen. — Han wille ej wara till börda för någon, arbetade själf för sitt uppehälle. — Han war ödmjuk, ansåg sig wara den ringaste, gaf i allt äran åt Gud, och wille att ingen skulle tänka om honom mer än han såg. — En orsak till framgång war äfwen det, att Paulus war en bönens man. Han bad för andra, och wille själf hafwa förbön. Han fick ock erfara nekade böner. — Paulus trodde på Satans tillwaro och makt. — Fiendernas omdöme om Paulus war, att han war en pest, en upprorsstiftare. — Pauli slut: Han wet på hwem han tror, är wiss på att Herren förmår allt. Han talar så wemodigt men lugnt om att han offras, att han kämpat, fullbordat loppet, att en krona wäntar honom. Han ångrade ej att han gått miste om jordisk framgång. Han war stor i Guds rike.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Årswäxten.

(K. E.)

Från wårt missionsfält i Afrika hafwa ett par bref anländt, hwilka föreståndaren för wårt missionsfält därstädes, Martti Rautanen, afsändt. Då ingen säkerhet om att brefwen framkomma förefinnes äro de affattade i korthet utan några skildringar i detalj, och äro afsedda endast för att meddela att arbetet därstädes fortgår och att man efter omständigheterna mår wäl.

Han skrifwer att årswäxten kan anses wara god i Ondonga, särskildt om man jämför densamma med årsskörden hos grannstammarna. Naturligtwis har skörden äfwen i Ondonga lidit däraf, att man ej kunnat beså fälten i samma utsträckning som förut. Men i Ongandjera råder allt fortfarande hungersnöd och i Uukuanjama är ej förhållandet stort bättre. Från Uukuambi och Uukualuiri delgifwer ej brefwet några underrättelser.

Det är klart, att om årswäxten endast i Ondonga warit någorlunda

god, hafwa de öfriga Ambostammarna åter att emotse ett swårt år. De i brefwen ingångna meddelandena hafwa dock warit alltför knapphändiga, för att af dem kunnat dragas några säkra slutsatser. Wi hafwa all inledning att i wåra förböner ihågkomma de i brefwet omnämnda nödlidande stammarna. Måtte dessa pröfningstider, om än för kött och blod smärtsamma, påskynda den tid då Ambostammarna böja knä wid korsets fot.

Wårt lärarseminarium skulle afsluta sin första kurs sistlidne juli, då seminariets fyra första infödda elewer skulle utdimitteras såsom lärare. Antagligen har detta äfwen skett, ehuru underrättelse därom icke ännu inlupit.

Från wårt missionsfält i Kina.

Döpta.

Broder Ojanperä hade under april och maj månader fått på skilda bistationer genom det Heliga Dopet öka den skara, som will följa Lammet, ehwart det går. Inalles hade han döpt 39 personer: af dem woro 3 barn, 9 kwinnor och resten män.

Dopelewer.

På sina resor hade broder Ojanperä äfwenledes kunnat till dopelewer godkänna några tiotal personer. På många ställen hade han tillbringat stunder af wederkwickelse under samtal om det enda nödwändiga med personer, som önskade blifwa delaktiga af dopet.

Sjukdom.

Syster Auno har insjuknat i lungsäcksinflamation. Läkarena hafwa äfwen konstaterat hos henne en begynnande tuberkulos. De uttalade dock i wåras den förhoppningen, att sjukdomen under sommaren skulle botas. Äfwen broder Aunos hälsa är mycket wacklande.

I Guds hand stå hälsa och sjukdom. Af hela wårt hjärta önska wi att wåra bröder och systrar skulle få åtnjuta hälsans dyrbara gåfwa. Men Gud ensam wet hwilka mål han will uppnå äfwen genom sjukdom. Om wi blott lärde oss att förstå, att det är den kärleksrike himmelske Fadrens hand, som widrör oss äfwen i nödens stund. Det skulle gifwa ny kraft och glädje midt under sjukdomen. Måtte Gud gifwa att syster och broder Auno finge erfara detta och att de finge åter glädjas öfwer att Gud är wår hjälp.

Massrörelser i Tayung.

Det ser ut som om Gud begynt tala i Tayung till stora skaror och ej endast till enskilda. Det tunga

beredelsearbetet har börjat bära frukt. De senaste tiderna har man flitigt utspridt litteratur bland befolkningen, äfwen sådan litteratur, hwari man wänder sig särskildt till de bildade. Samtidigt har ett träget ewangelisationsarbete pågått samt enskildt umgänge med kineser utöfwats. Till följd häraf uppenbarades mot slutet af år 1914 och i början af förlidet år allt flera nya besökare wid wåra predikotillfällen. Mot slutet af förlidet år plägade kyrkan redan fyllas af folk. En söndag fingo ej männen mera rum i kyrkan. Som ett glädjande drag i denna rörelse må omnämnas, att till densamma ha slutit sig flera af ortens ledande personer, icke blott för sin egen del, utom flera tillsammans med sina familjer. Största delen af de personer, som bo wid samma gata, där wår station är belägen, hör numera till wåra åhörare. Och intresserad tyckes denna skara wara af församlingens angelägenheter. Så antecknades en söndag såsom bidrag t ll fonden för inlösande af fastigheter för församlingen öfwer ett tusen mark.

Twänne orter utanför staden hafwa grundat sina egna bönehusdistrikt, och hafwa de för afsikt att själfwa underhålla werksamheten därstädes. Likaledes har nytt intresse uppstått wid de äldre kapelldistrikten.

Gifwe Gud att i denna rörelse, hwari tecken till ett uppspirande församlingsmedwetande synas, känslan af synd och nåd allt mera skulle fördjupas! Det att ordet bär frukt är en källa till innerlig glädje. Men denna omständighet innebär äfwen en ny förpliktelse både för dem, som arbeta där ute och för oss, som utsända dem, att träda inför Herren. Wi bedja att få påminna missionswännerna om att ihågkomma äfwen denna sak när de nalkas nådastolen. Det är för oss en anledning till tack och bön.

Arbete bland kwinnorna i Kina.

Hand i hand med ungdomsarbetet går arbetet bland kwinnorna.

Den mörka kwinnowärlden i Kina! Hwem kan mäta all den ångest som inrymmes i dess krets? Wi höra talas om dem, om wåra systrar, hwilka irra i den mörka natten, som omgifwer dem i Kina, ja, wi kunna i åratal lefwa bland dem, — och dock få wi endast en dunkel aning om den smärtornas stig deras själ har att wandra.

D e n h o p p l ö s a d y r k a n a f a f g u d a r n a t r y c k e r d e m. Där wandrar en åldring stödd på sin staf. Med feberaktig ifwer skyndar hon framåt. De små, hårdt bundna fötterna förorsaka säkert för hwarje steg smärta, men hon bryr sig ej därom. Där uppe

på kullen finnes en helig plats, slutmålet för den långa, ansträngande färden. Dit skyndar hon för att finna lycka och hälsa. Hon antänder sina offerstickor framför ett träbeläte, och bugar sig ända till marken flerfaldiga gånger, men öfwer de darrande läpparna framtränger ej ett ord. Hon är ju bara en kwinna, som ej ens har en själ — huru skulle hon kunna tala till gudarna! Hon wänder sig till den heliga platsens wårdare. Man kommer öfwerens om betalningen — utan en sådan skulle ingen åtaga sig att läsa formlerna. — Den åldriga kwinnan gifwer måhända sina sista slantar åt prästerna. Och sedan begifwer hon sig på återfärden fattigare än någonsin förr, trött och sjuk anländer hon hem för att innan kort göra den sorgliga erfarenheten att hennes färd warit förgäfwes, att hon allt fortfarande är ett föremål för gudarnas wrede. — Äfwen på wårt missionsfält finnes det tusende kwinnor, som hafwa dylika bördor att bära. Hwarför föra de ej sina bördor till honom, som har sagt: „Kommen till mig, **alla**, som arbeten och ären betungade, och jag skall wederkwicka eder?" De hafwa ej hört budskapet om honom.

Den hedniska samhällsordningens bojor binda dem. Wid en liten grafkulle sitter en ung kwinna högt klagande. Hon har spänt en paraply öfwer grafwen på det att solgasset ej måtte skada barnet, som hwilar under torfwan. Äfwen mat har modren medfört till grafwen så att den lilla slumraren ej må lida hunger. Huru ofta mötas wi icke af denna syn, då wi röra oss utom stadsområdet! Den arma kwinnans lefnadssaga är snart förtäljd. Nästan ett barn fördes hon från det torftiga hemmet till sina fattiga swärföräldrar. Ännu alldeles ung blef hon enka. Så länge hennes ende son lefde war hon betryggad. Men nu hwilar han där under kullen, och det, hwad den unga änkan fruktat, blifwer hennes lott — hon skall gifwas åt den, som betalar ett skäligt pris för henne. Hon är således en handelswara!

Syndens fasansfulla makt snärjer dem i sina nät. Twå små flickor hämtas till oss med anhållan om att wi skulle taga hand om dem. Du frågar efter deras hemförhållanden. Fadren, en embetsman, är opiumdrinkare och har till följd däraf förlorat sin tjänst och sin egendom. Modren blef af en obetydlighet uppbragt på sin man, förtärde opium och slutade sina dagar inom några timmar. Otaliga hem i Kina falla offer för dylika händelser. — Hwar dröjer budskapet om honom, som har sönderbrutit syndens makt?

En hopplös ewighet utan Gud wäntar dem. För några år sedan dog i staden Tsingshih en ung kwinna ur den mäktiga Un-familjen. Den aflidna war sin moders älsklingsbarn. Hon hörde till dessa sällsynt älskliga warelser, wid hwilka man redan wid

första anblicken blifwer fästad. Den gamla modern lät bära dotterns stofthydda till sitt hem (dottern war gift), och sju långa månader behöll hon liket hos sig. Gång på gång samlas en hel orkester, sammansatt af buddhaistiska präster, för att åt den aflidnas själ öppna portarna till himmelen, och taoistiska präster wandra igenom widsträckta områden för att leta efter en grafplats, där själen kunde finna ett lämpligt hwiloläger. Efter kinesiska begrepp offrades en hel förmögenhet på begrafningsceremonierna — och oaktadt allt måste dock modern bedröfwad erkänna: „Mitt barn, jag wet ej, om du har det bra.“ — De söka fåfängt wägen till fadershemmet, ty de känna ej honom, som är *wägen* och *lifwet*

Och sedan denna stora skara, som lefwer i ett så djupt mörker, att de ej ens se mörkret omkring sig — denna sorglösa skara, som lefwer från den ena dagen till den andra utan att någonsin fråga efter annat än: „hwad skola wi äta, hwad skola wi dricka, med hwad skola wi kläda oss!“ Det är en skara, hwars antal stiger till öfwer en miljon, och hwilken omgifwer oss på wårt arbetsfält, en hopplös, en sorglös, en i mörker famlande skara.

Hwarifrån få läkemedel för dessa djupa sår?

För några år sedan trodde man i Kina att man funnit läkemedlet. Kunskapen skall aflägsna mörkret, läka såren, gifwa ny kraft. Så trodde man. Men beräkningarna slogo fel. Sådana kunskapsspridare, som själfwa sakna moralisk kraft, kunna ej höja sina efterföljare ur syndens och mörkrets djup. „Wi behöfwa en religion“, skrifwer en kinesisk icke-kristen tidningsman. „Ett folk utan religion är dömdt till undergång. Kina behöfwer en religion, som kan förwandla oss till människor, som kunna förneka sig själfwa.“ *Wi* weta att endast kristendomen förmår detta. Och detta weta redan många af wåra kinesiska systrar.

Fråga denna gamla kwinna, hwars yttre lefnadsförhållanden sakna hwarje äfwen den minsta ljusglimt, fråga, hwad det är som gör henne så lycklig, att hennes ansikte strålar, och du får weta hemligheten: „Jesus älskar mig.“ Fråga dessa små flickor, som glada tumla om och leka på skolgården! Och huru hafwa de kommit till skolan? Du får höra att en af dem blef under hungersåret utkastad på fältet, men en kristen kwinna hade funnit barnet och burit det till missionsstationen. En annan af flickorna hade förts till skolan af sin mor kort före dennas död, på det att barnet ej måtte blifwa såldt till slafwinna åt främmande människor. De woro dömda till slafweri och död, men *Jesu kärlek har befriat dem.* Fråga denna ungdomsskara, representanter för det uppwäxande kwinnosläktet, som dagligen samlas till missionens skolor, fråga dem hwari skillnaden be-

står emellan deras lif förr och nu, och många af dem swara dig: „Jesus har tagit sin boning i wåra hjärtan, och gjort lifwet ljust för oss.” Fråga denna ewangelists hustru, som war känd för sitt swåra lynne, hwad som förändrat henne till en stillsam och glad kwinna, och hon säger: „Min Frälsare, Jesus.”

Men för att kunna nå så många som möjligt med glädjebudskapet om Jesus, Frälsaren, skulle det behöfwas flera budbärarinnor på wårt missionsfält. Wi behöfwa många finska kwinnor därborta, men särskildt äro wi i behof af infödda arbetare. Den wiktigaste grenen för det kwinnliga ewangelisationsarbetet är underwisningen af kinesiska kwinnor med afsikt att utbilda dem till Jesu Kristi bekännare bland sitt eget folk. Det är ju klart, att wi främlingar kunna uträtta endast litet; wi behöfwa infödda kwinnor till arbetskamrater. Därför är det ett föremål för wårt hopp och wår bön att kunna upprätta ett bibelkwinnohem, där kristna kwinnor kunde förberedas för arbetet i Herrens wingård. Men framför allt behöfwer wårt arbete bland kwinnorna i Kina wattnas ur himmelska källor, wi behöfwa blifwa delaktiga af Herrens uppwäckande, lifgifwande Ande. Wi missionsarbetare behöfwa honom, wåra infödda arbetskamrater behöfwa honom, och honom behöfwa de själar, bland hwilka wi wilja utså den dyrbara säden.

Arbetet är Herrens. Hans är äfwen kraften. Stora löften äro oss gifna af honom. Will du bedja tillsammans med oss, arbeta med oss, dela med oss både segerns glädje och stridens hetta? Will du för Herrens skull, som utgifwit ett så dyrbart pris för wåra kinesiska systrars frälsning och som säger till oss: „Dessa irrande, lidande själar äro mina, men de äro äfwen dina?”

Sanni Lampén.

Finska missionssällskapets årsfest i Helsingfors den 27—30 juni 1916.

(Forts.)

Andra festdagen predikade kyrkoherden E. Petterson i Johanneskyrkan och missionsdirektorn redogjorde för Missionssällskapets werksamhet.

Kl. 5 e. m. talade baron Wrede manande och uppmuntrande ord med ledning af 1 Kor. 15: 58: „Därför, mina älskade bröder, waren fasta, orubbliga, öfwerflödande i Herrens werk alltid, wetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.”

Därpå skildrade missionär

Sanni Lampén de höga berg af kultur och sedelära, som öfwerraska främlingen då han först kommer till Kina, men ock de djupa klyftor af synd och mörker, som man wid en längre wistelse bland detta underbara folk lär sig känna. Till sist talade ännu kyrkoherden U. Renwall.

Fredagen kl. 3 e. m. samlades medlemmar af syföreningarna för att rådpläga om arbetet. Det framhölls att för alla finnes tillfälle att med sina händer bidraga till missionens underhåll! På orter, där missionsintresset ännu ej är allmännare spridt, låter det sig göra, att alla familjemedlemmar samlas till gemensamma arbetsmöten, hwaremot det af praktiska skäl är nödwändigt att anordna särskilda slöjd- och symöten för män, kwinnor och barn i församlingar, där missionssaken uppbäres af ett större antal personer. Äfwen framhölls wikten af att dessa möten icke blott wore a r b e t s-möten, utan tillika medel för underhållande och fördjupande af det andliga lifwet.

Festdagarna närmade sig sitt slut. På afslutningsmötet talade pastor Lindholm med ledning af berättelsen om Filippus och den etiopiske kamreraren om huru Gud brukar sina tjänare, då dessa äro williga, att gå hans ärenden, till medmänniskors frälsning. Därpå yttrade predikanten Järn innerliga ord öfwer Joh. 14: 18: „Jag skall icke lämna eder faderlösa, jag skall komma till eder.” Talaren framhöll den hugswalelse detta löfte innehåller. Äfwen de bortgångna barnen söker fadren kärleksfullt kalla hem. Häntydde på de millioner barn, hedningarna, hwilka ännu irra långt borta från fadershemmet. Tillönskade ett sammanträffande i fadershuset af alla dem, som warit samlade till festen. Missionär Rautanen uppläste Ebr. 11: 8—10. Med ledning af Abrahams historia framhöll talaren l y d n a d e n s w ä l s i g n a d e w ä g. Ehuru af Herren tillförsäkrad om äganderätten till löftets land, wistades dock Abraham där såsom en främling. En Herrens främling är lösryckt från wärlden. Känna w i detta främlingsskap, äro wi afskilda från allt som binder oss? För hedningen, som will följa Kristus är det swårt att lämna hwad han har kärt. Äfwen missionären måste med smärta slita ömma band, då kallelsen att lämna hem och fosterland kommer till honom. Talaren liknade de tilländagångna festdagarna wid främlingsmöten, afsedda att styrka de swaga under wandringen. Bad om missionswännernas förböner för de missionärer, som måhända instundande höst skola begifwa sig ut till hednawärlden; det gäller att lämna kwar det dyrbaraste man äger på jorden, att utsättas för faror, att kanske gå okända lidanden till mötes. Kyrkoh. U. Renwall afslutade mötet med erinran

om Dawids ord. „Herren är min herde." Ps. 23: 1.

Till det swenska programmet wid årsfesten bidrog widare baron K. A. Wrede med tre tal.

Det första talet behandlade bön i Jesu namn, med ledning af Joh. 15: 14—16. Det förefaller wid första påseende, som om så många af bibelns löften om bönhörelse wore absoluta, utan wilkor. Wid närmare granskning se wi dock, att det sammanhang, i hwilket de stå i bibeln, wisar wissa wilkor för bönhörelse eller wissa förutsättningar hos de bedjande. Så ock löftet i denna text. Här synes 1: att Jesus ger löftet åt sina wänner; 2: att han förklarar, att de äro att räkna till hans wänner, som göra hwad han bjuder dem; 3: att löftet gifwes åt sådana, åt hwilka Jesus kungjort hwad han hört af sin Fader, som således hafwa kunskap, känna Jesus och Fadern; 4: att löftet gifwes åt sådana, som Jesus bestämt att bära frukt, förblifwande frukt. Sådana få nu löftet, att hwad de bedja i Jesu namn, blir dem gifwet. Det är således sådana troende människor, som lefwa och werka för Jesus. — Hemligheten af att de bli bönhörda består däri, att sådana människor ej wilja eller kunna bedja om annat än det, som är enligt Guds wilja.

Det andra talet hölls wid ett andligt samkwäm, och behandlade Guds kärlek med ledning af liknelsen om den förlorade sonen. Wid detta tillfälle uppträdde sw. Missionsförbundets nybildade hornseptett och ackompagnerade sången samt spelte några solostycken, hwarjämte fröken Hywönen sjöng solo.

Det tredje talet hade till text 1 Kor. 15: 58: „Därför, mina älskade bröder, waren fasta, orubbliga, öfwerflödande i Herrens werk alltid, wetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren." Det gällde: 1: att wara fast, orubblig i att behålla i hwardagslifwet hwad man fått på festen, i att alltid göra rätt, i att stadigt tro, i att ströfwa framåt som kristen, i att bekänna Herren, i att lägga bort hwad wi få klart för oss att det är mot Guds wilja. Det gällde: 2: att öfwerflöda i Herrens werk alltid, nämligen wara trogen i sitt jordiska kall, öfwerflöda i wälgörenhet, i kristlig werksamhet med ord och handling, såsom söndagsskola, skriftspridning, ungdomsarbetet, missionsarbetet, bli präst, missionär, diakonissa o. s. w. Wetande, att: 3: arbetet ej är fåfängt, ej fåfängt för ens egen andliga utweckling, emedan arbete behöfwes för att själf tillwäxa; ej fåfängt för Guds rike på jorden, ty Gud wälsignar wårt swaga arbete.

Den gemensamma nattwardsgången utgjorde festens höjdpunkt. Skriftermålet hölls af kyrkoh. E. Petterson. Texten utgjordes af Mose bön: „Herre, låt mig få se din härlighet!" Hwarje Guds gåfwa är en härlighet.

Innan man skildes åt ställde pastor H. Haahti till festdeltagarena hjärtefrågan: hwad för du med dig hem från denna fest?

därwid talande allwarsord, wärda att gömmas och begrundas.

Herren hade i sanning warit oss nära under dessa dagar och skänkt oss mycket godt. Må han för allt hwad han är och gifwer få wårt hjärtas odelade tillbedjan och tjänst!

J. L.

Ett sekelminne.

Detta år kunna vi fira sekelminnet af en högtidlighet, som haft en mycket stor betydelse i

(K. C.)

missionshistorien. Den 30 september 1816 blefvo 9 unga män vigda till missionärer, af hvilka Londonmissionen utsände 4 till Söderhafsöarna och 5 till Syd-Afrika. I denna skara var *John Williams* en af de yngsta.

Vid vigselakten öfverräckte pastor James å London Missions Sällskapets vägnar åt hvar och en af de nya missionärerna en bibel. »Gå, käre broder», ljöd det till Williams, »och låt det pund du fått af Gud växa med ränta. Stig fram i tid och otid och förkunna den dyrbara sanning, som är i denna bok uppenbarad.» Därefter steg doktor Waugh fram och sade med glädjetårar i ögonen: »Gå, käre, unge broder, och om din tunga fastnar vid din gom, så bry dig ej därom medan du berättar för syndare om Jesu kärlek, och om dina armar trötta sjunka ned, så bry dig ej därom, medan du klappar på människors hjärtan för att bereda honom inträde.»

Sällan hafva förhoppningarna vid en vigselakt gått så rikligen i fullbordan som denna gång. John Williams blef Söderhafsöarnas apostel. Han fick nåden att upphöja Kristi banér på den ena ön och ögruppen efter den andra. Han grundlade missionsverksamheten på Rajatea, den största af Sällskapsöarna. Rajatea var hufvudorten för den blodigaste afgudadyrkan och den vederstyggligaste vidskepelse. Snart blef dock arbetet härstädes för litet för Williams verksamhetslust. Från en af Herveyöarna mottog han budskapet: »Säg till Wirianne (hans namn bland infödingarna), att, om han vill besöka oss, skola

vi bränna våra afgudar och mottaga den sanne Guden.» Då begaf sig Williams på sina ryktbara missionsresor. Snart sagdt på hvarje ö han landsteg, möttes han af en ny språkdialekt, men med beundransvärd lätthet lärde han sig dem. Ofta förfor han såran belägna öar. Hans tankar kretsade kring Nya Hebriderna, som han redan i anden såg som medelpunkten för evangelii ljus i västra delen af Söderhafvet. Men de vilda kannibalerna på Nya Hebriderna förstodo ej hans afsikter. Infödingarna på ön Ero-

(K. C.) John Williams' död.

lunda, att han från en mot kristendomen fientligt stämd ö tog med sig några ynglingar, hvilka efter en omsorgsfull undervisning i kristendomen fingo återvända till fäderneön, hvarest de blefvo evangelii banbrytare. Småningom blefvo Samoaöarna utgångspunkten för hans missionsverksamhet. Men hans håg stod att bringa evangelii budskap till fjärmonga rusade på honom, krossade hans hufvud med sina klubbor och stucko pilar i hans kropp. Händelsen observerades från Williams skepp, men innan manskapet hunnit komma fram, hade vildarna släpat hans liflösa kropp med sig. Matroserna fingo blott se Söderhafvets böljor färgade röda af hans blod.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

10. De stora förföljelsernas år. *)

Förföljelser mot kristna är ingen sällsynt företeelse i den evangeliska missionens i Kina historia. De kristna ha under årtionden från sina kinesiska landsmäns sida fått lida stort förtryck, och ibland har här och där någon missionär t. o. m. mördats. Dessa tilldragelser förefalla likväl jämförelsevis ringa vid sidan af den stora förföljelse, som drabbade den unga kinesiska församlingen år 1900 och hvars ändamål påtagligen var hela denna församlings tillintetgörande.

Förföljelsernas utbrott förorsakas vanligen af dagshändelserna, och så var det äfven nu. År 1898 hade änkekejsarinnan ryckt till sig makten af sin stjufson. Året därpå inträffade stark torka, kornprisen stego och stora delar af landet hotades af hungersnöd. Folket begynte därpå knota och säga: olyckorna förorsakas af himmelens vrede öfver det våld, som begåtts mot »himmelens son» (den unga kejsaren). Änkekejsarinnan kom i en farlig belägenhet och hon gjorde då som mången gjort före henne, hon vältrade skulden öfver på de kristna och på främlingarna. Hon lyckades allför väl. Folkraseriet bröt lös och så inträffade i Kina en blodig katastrof, som försatte hela världen i skräck. »Främlingarna skola dödas; äfven om de söka fly», telegraferades det ifrån Peking till rikets alla provinser i juni 1900. Mördandet inskränktes dock hufvudsakligen till Nord-Kina. Till Syd-Kina anlände telegrammet förändradt sålunda, att där i stället för »döda» stod »beskydda». Två höga ämbetsmän räddade genom denna förändring många missionärers lif, men måste plikta därför med förlusten af sina egna. Af den evangeliska missionspersonalen mördades i Nordkina 134 vuxna och 52 barn, hvarjämte omkring 5,000 kineser, tillhörande den evangeliska kyrkan, måste besegla sin tro med sitt blod.

Missionärerna bemöttes på olika orter mycket olika. Flerstädes sökte ämbetsmännen rädda dem, och mången ädel mandarin lär under dessa räddningsförsök vågat sitt eget lif. I provinsen Shansi, den provins där församlingen kort förut upplefvat en särskild tid af vederkvickelse, ställde sig däremot guvernören själf i spetsen för förföljelsen. Denne baksluge man lofvade missionärerna sitt skydd och inbjöd dem till sitt residens i Tai-Yenfu, där de sedan mördades. Härigenom undsluppo de visserligen den tortyr, som många andra

*) Detta kapitel är till största delen taget ur »Bilder ur Missionshistorien».

måste utstå, sedan de råkat i händerna på den uppretade folkmassan. De, som lyckades fly, fingo lida lika mycket: de blefvo öfverfallna och utplundrade, fingo utan penningar och utan mat, barhufvade blott skynda framåt i den glödande solhettan. Mången dukade under och dog under namnlösa kval.

De mördade missionärerna voro till största delen engelsmän och svenskar. Den skandinaviska Alliansmissionens styrelse skrifver i anledning af händelsen: »Vi tacka Gud för deras trohet, deras tålamod i mångahanda svårigheter, för deras uthållighet i dödens lidande, ja, i ting, som voro värre än döden, för Jesu och evangelii skull.»

De kristna kineserna gingo med ära igenom sitt elddop år 1900. Somliga sökte väl i svaghet köpa sig fria från förföljelsen genom att för dyrt pris skaffa sig intyg »om omvändelse från vidskepelsen till sanningen», men blott ett ringa fåtal afsvor sin tro och återvände till hedendomen. Beundransvärd är däremot den frimodighet och trosvisshet, hvarmed många af dem gingo martyrdöden till mötes. Med brinnande böner stärkte de hvarandra, under svåra plågor visade de sig ståndaktiga, och inför blodtörstiga fiender aflade de i dödens åsyn hoppets goda bekännelse. Hela familjer utvalde endräktigt martyrkronan i stället för att förneka sin tro, en broder erbjöd sitt lif till offer för en annan broder, en vän för en vän m.m. En missionär, sedermera själf martyr, gifver de infödda kristna följande sköna vittnesbörd: »Deras glädje och mod öfverträffa t. o. m. missionärernas. Föräldrar, maka, systrar har man slagit ihjäl för dem, deras hus har man bränt eller förstört, deras egendom har man röfvat, och de klaga icke. De sörja öfver förlusten af sina kära, men de fortfara att tjäna Gud. Våra martyrer äro värdiga att ställas vid sidan af den gamla kyrkans.»

Några få exempel.

En kristen blef tillfångatagen jämte sin moder, sin hustru och sin syster. Man befallde honom att böja knä inför afguden såsom tecken på att han önskade blifva vid lif. »Jag kan det ej», svarade han. »Jag är i ert våld. Det gagnar ej till något att vidare tala därom — blotten edra svärd!» Bödlarna bundo hans händer och fötter samt buro honom till templet och mördade honom under vildt raseri. Hans moder, hustru och syster mördades äfven, emedan de föredrogo döden framför att afsäga sig sin tro.

En annan svarade, då han uppmanades att omvända sig: »Jag är allaredan omvänd. Förr var jag en dålig människa, men nu har

jag genom Guds nåd blifvit omvänd till det goda, och jag vill ej mera vända tillbaka.» — Han höggs i stycken.

En bön må äfven anföras, som en kristen bad under oroligheterna. Snart därefter led han tillika med 60 andra martyrdöden. Han bad: »O Herre, vi glädja oss under förföljelsen, såsom du har sagt, att vi skola göra. Du Herre, som vet, att det kostar mera att lefva en martyrs lif, än att dö en martyrs död, gif du oss nåd att frambära detta lilla offer, välbehagligt för dig, när du kallar oss därtill. Och skulle i pröfningens stund någon likt Petrus förneka dig, så beder jag dig, o Herre, att du ville vända dig om och se på honom, såsom du såg på Petrus, och genom denna blick sätta honom i stånd att lefva, vittna och dö för dig, såsom din lärjunge gjorde! Amen.»

Betydelsen af denna förföljelse för missionsarbetet har varit stor. Efter de stora nödåren hade de kristnas antal snabbt vuxit och utgjorda före oroligheterna 1900 ungefär 200,000. Mången allvarlig missionär hade med oro frågat sig, om alla dessa voro rätta kristna eller endast »riskristna». Den trosstyrka med hvilken de flesta församlingsmedlemmar förblefvo ståndaktiga midt under förföljelserna, hade på dessa frågor gifvit svaret: de äro sanna kristna!

För hedningarna utgjorde denna trosvisshet en predikan, hvilken de flesta af dem helt säkert ej lätt glömde. Likaledes fingo de efter denna förföljelse se ett kraftigt bevis på renheten i missionärernas afsikter. Alla evangeliska missioner vägrade nämligen att emottaga den dem erbjudna ersättningen för de mördade missionärerna. Flera sällskap vägrade t. o. m. att emottaga ersättning för förstörd egendom. Andra gjorde det, men använde medlen till uppbyggandet af skolor och sjukhus. Hedningarna fingo således se, att missionsarbetet ej bedrefs af några som hälst själfviska motiv.

För den evangeliska kristenheten blef boxarupproret — så benämnes vanligen denna tid af förföljelse — en ny mäktig maning till missionsarbete i Kina.

Då oroligheterna utbröto vistades missionär Pitkin ensam i staden Pao-ting-fu; hans hustru och lille son voro i hemlandet. Innan Pitkin led martyrdöden, skref han till sin hustru: »När min gosse blir 25 år gammal, önskar jag, att han måtte komma tillbaka till Kina som missionär.» Se där ett rätt missionssinne, en aldrig sviktande kärlek. För missionen har heller aldrig varit fråga om att gå tillbaka, dess fältrop är: framåt i Jesu namn! I Kina är Guds åkerfält nu vattnadt med blod och tårar, tron väntar stora skördar och bidar efter Herrens Andes utgjutelse öfver Kinas många miljoner. De gamla sällskapen skyndade att fortast möjligt återvända, och nya sällskap hafva

också inträdt i arbetet. Det gäller att begagna tiden på det att Guds rikes skördar må blifva stora och Herrens lof rikligen må förkunnas bland Kinas olyckliga och sjunkna människomassor.

Från världsmissionsfälten.

(K. C.)

Kriget och missionsverksamheten.

När kriget bröt ut fruktade man att detsamma skulle hafva mycket allvarliga följder för missionsverksamheten. Tre omständigheter gåfvo särskildt anledning till bekymmer. Man fruktade, att kriget helt och hållet skulle taga människornas intressen och ekonomiska uppoffringar i anspråk, så att missionen ej finge de nödiga materiella medlen för att kunna upprätthålla och utvidga det redan påbegynta arbetet. För det andra tänkte man att krigets direkta och indirekta verkningar skulle störande och hämmande ingripa i missionsarbetets utveckling. Och slutligen ansåg man det ligga i sakens natur, att särskildt de civiliserade hednafolken skulle af de s. k. kristna folkens inbördes blodsutgjutelse få sådana intryck, att de icke mera vore benägna att lyssna till evangeliets fridsbudskap.

Kriget är ej ännu slut. Ett slutligt afgörande omdöme om dess inverkan kan således ej ännu afgifvas. Men kriget har fortgått redan så pass länge, att man i missionens ledande kretsar har kunnat gifva en belysande totalbild af missionens nuvarande ställning.

Hvad först och främst de *neutrala folken* beträffar så observera vi, att i

Förenta Staterna och Kanada

missionens inkomster stigit. År 1914 utgjorde de 17,168,611 dollars, år 1915 åter 18,973,990 dollars. Af 192 missionsorganisationer hade 83 organisationer sett sina inkomster stiga. »American Board» är Förenta Staternas största och äldsta missionssällskap. År 1915 voro dess inkomster större än någonsin tillförene. Det framhålles vidare, att kriget har stärkt de olika kyrkosamfundens i Amerika missionsintresse och fördjupat deras ansvarskänsla gentemot hednavärlden.

Holland

har stått i närmare beröring med kriget än de flesta andra neutrala länder och har därför i högre grad fått vidkännas dess tryck. Men missionens ekonomiska ställning är nu ungefär densamma som före krigets utbrott, och det nödvändiga antalet af missionärer har kunnat utsändas till missionsfälten.

I Danmark

hafva missionsorganisationerna kunnat slutföra sina årsräkenskaper

utan någon merutgift, och 16 nya missionärer hafva utsändts till missionsfälten, bland dem 3 läkare.

I Schweitz, Norge och Sverige

är missionens ekonomiska ställning ungefär densamma som i Holland och i Danmark. I Schweitz har nog Basel missionens inkomster förminskats, men märkas bör, att detta sällskap får en stor del af sitt understöd från Tyskland. Från Sverige har man oaktadt de svårigheter förbindelsen mellan missionsfälten och hemlandet erbjudit, kunnat utsända 60 nya missionärer till deras resp. arbetsfält.

Af de krigförande makternas missioner

hafva missionssällskapen i Tyskland och Parisermissionen i Frankrike lidit mest af kriget. Flera tyska missionärer hafva blifvit hemkallade för att inträda i aktiv tjänstgöring. 85 missionärer och missionselever hafva stupat i kriget. 26 teologer och läkare, hvilka hafva haft för afsikt att gå ut som missionärer, hafva drabbats af samma öde. Basel missionen har lidit de största förlusterna: 21 af dess män hafva nämligen stupat.

Pariser missionen i Frankrike

har haft ytterst svåra förluster. 60 af dess missionärer hafva fått ikläda sig soldatuniformen. Man har varit tvungen att stänga misisonsskolan.

I England

hafva de små sällskapen haft det mycket svårt. De stora sällskapen hafva däremot öfvervunnit svårigheterna. Det högkyrkliga Sällskapet för Evangelii Spridning erhöll de behöfliga medlen. Såsom vi redan förut omnämnt kunde Church Missionary Society till en del betäcka sin merutgift, likaså har det Wesleymetodistiska missionssällskapet kunnat göra. Detta sällskaps inkomster voro större än någonsin förut. London Missionary Society hade redan fattat beslut om verksamhetens inskränkning i Indien och äfven annorstädes. Men sällskapets vädjan till sina vänner hade en sådan följd, att inga inskränkningar behöfde vidtagas. Kina Inland Missionen hade år 1915 större inkomster än under året 1914.

Naturligtvis har man också i England fått vidkännas krigets svårigheter äfven i det afseende, att missionssällskapens egna män inträdt i krigstjänst.

Från missionsfälten.

Hvad sedan ställningen på missionsfälten beträffar, är det naturligt, att krigets störingar inverkat på missionsarbetet i sådana kolonier där de krigförande makternas härar hafva stött samman. I Sydvest Afrika har ordning åter inträdt sedan krigsoperationerna afstannat. Missionsverksamheten har åter vidtagit nästan i samma utsträckning som förut. I Tysklands

kolonier i Ost-Afrika fortfar krigstillståndet allt ännu och till följd däraf oordnade förhållanden, och det är att frukta, att missionsverksamheten därstädes lider svårt afbräck. I Togo och på Kamerunkusten har allt tyskt missionsarbete afstannat. I de inre delarna af Kamerun pågår dock arbetet.

Äfven den svenska missionen i Afrika har i någon mån fått lida genom kriget. Sålunda utvisade den italienska regeringen några af Fosterlands-Stiftelsens missionärer från Ost-Afrika och inskränkte betydligt deras handlingsfrihet, hvilka tillätos stanna i landet.

Hvad åter beträffar de missionssällskap som utöfva sin verksamhet i Turkiet och i Persien, har deras arbete fått lida svårt genom kriget. Från Indien skickades förliden sommar på regeringens befallning alla tyska missionärer till deras hemland. Endast genom de största ansträngningar har man kunnat fortsätta deras arbete. Lifvade af samförstånd och kärlek hafva nämligen engelska, amerikanska och svenska missionärer åtagit sig att sörja för deras arbetes fortsättande. I Kina, som står utanför det nu pågående kriget, har missionsverksamheten fått allmänhet lugnt fortgå och utvecklas.

De stora hedniska folkens sinnesstämning.

Den mest glädjande omständigheten i det ämne vi nu behandlat är de civiliserade hednafolkens förhållande gentemot kristendomen. Det är ett faktum, att man endast i undantagsfall träffar i Kina, Japan och Indien på ett tänkesätt, som till följd af kriget vore färdigt att vända ryggen åt kristendomen. I Kina hafva dörrarna mer än någonsin öppnats för evangelii förkunnelse, och missionen har därstädes vunnit större segrar än på långa tider. I Japan har kriget onekligen mer än annorstädes inverkat på de bildades åskådningssätt. Men där har man lagt märke till, att kristendomen ej heller gör, som man trott, människan oduglig för kriginska värf. Det är ju klart, att en dylik tankegång ej uppfattat det väsentliga i kristendomen. Från Indien nå oss budskap om massrörelser bland de lägsta kasterna hän mot kristendomen.

Människoplaner gå omintet, men Gud för sin sak till seger. Så äfven härvidlag. Fastän vi måste beklaga det, att den lutherska kyrkan varit tvungen att mycket inskränka sitt missionsarbete, hafva vi orsak att prisa Gud för det, att missionsverksamheten dock i allmänhet kunnat fortgå och att portarna allt fortfarande stå öppna i de stora kulturländerna. Detta sakförhållande manar oss till ödmjukhet och till en större trohet i arbetet.

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Mars månad 1916:
(Forts.)

En bondevärdinna fr. Helsinge 10 mk., m. a. 20 mk., s:ma **30 mk.** — Tammerfors M. F. g. herr **Cajanus 900 mk.** — Koll. i miss. kyrkan under mars månad **141: 75.** — Fr. finskspråkiga orter **19,983: 30.** — **Summa: 41,620: 38.** — Prostarna Saarinen och Broms, Petrograd, vexelmynt åt de till Kina i sept. 1915 afresta missionärerna Rbl. 6 = **14: 31.** — Fredagsyfören. till en elevs underhåll i kvinl. miss. skolan, hösttermin. 1915 200 mk., utrustning af 2:ne kvinliga missionärer för Kina 1915 516: 17, inventarier m. m. till kvinl. miss. skolan 146: 57, g. frök. **Kivivaara 862: 74.**

Afrikanska Barnhemsfonden:
Fr. U:borg g. **T. Vataja 15 mk.** Fr. Kuopio g. **Ida Mustonen 25: 23.** — **Summa 40: 23.**

Kinesiska Barnhemsfonden:
Fr. U:borg g. **T. Vataja 15 mk.** — Fröken **Julia Vidgrén,** Vasa **100 mk.** — **Irene Railio** till ett kinesiskt barns underhåll **150 mk.** — **Summa: 265 mk.**

Fonden för Judemissionen:
(För inköp af en skioptikonapparat: kkh. P:bg 15 mk., koll. i S. K. F. 20:95, J. A. 5 mk., E. F. 20 mk., K. A. V. 10 mk., L. L. 16 mk., L. O. K:m 5 mk., Pr. F-s 5 mk., koll. i Borgby 7: 50, i Kotka samskola 16 mk., i Villmanstrands folkskola 17: 40, prost. L:th 2 mk., J. E. af H. 10 mk., koll. i Alliansshuset 28 mk., Öv. S. af F. 20 mk., i S:t Michels folkskola 19:70, i Kuopio N. M. K. Y. 93 mk., s:ma 310: 55, i Borgå 27: 90, i Sibbo 10: 25, Hertzby 5: 45, i St. Michel vid sv. gudstj. 8: 45, fr. finska församl. 541: 23, g. past. **Schalin 903: 93.** — Fr. Tammerfors **50 mk.** — Fr. Ikalis **5 mk.** — Fr. Viborg **151:25.** — Fr. Uleåborg **9 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. mars månad **169: 53.** — **Summa: 1,288: 71.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:
Fr. Amerika g. past. **Rautalahti 34: 72.**

Till Läkaremissionen:
»För ett sjukhus» **100 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. mars månad **224: 80.** — **Summa 324: 80.**

Inre Missionens predikantfond:
Kollekter g. lekt. **Vegelius 63: 70.**

Fonden för utbildande af infödda lärare i Kina:
Helsingfors S. F. M. F. till en seminariielevs underhåll **300 mk.**

Kinesiska skolfonden:
Kollekter i miss. kyrkan und. mars månad **113: 14.**

Fonden för ordnandet af evangeliseringsarbetet på fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:
Onämnd, Orivesi **25 mk.**

Gåfvor in natura:
Fr. Sääksmäki 14 skjortor.

April månad 1916:
Två gamla systrar **2 mk.** — Onämnd, Mörskom, **14 mk.** — Läraren **O. Ekestam,** Kullå, m. a. **10 mk.** — **Carolina Carlstedt,** Sääksmäki, 200 mk., m. a. 20 mk, s:ma **220 mk.** — I enlighet med en onämnd aflidens önskan, H:fors, **100 mk.** — En missionsvän **300 mk.** — Statsrådinnan **I. Aspelin-Haapkylä,** H:fors **200 mk.** — Lärarnas miss. förbund, m. a. g. lärar. **Lumme 251 mk.** — **Åbo M. F. 1,460: 36.** — Onämnd **300 mk.** — Ett tackoffer åt Herren **25 mk.** — Onämnd, Töfsala **100 mk.** — Jungfrurnas syfören. i Vasa g. byggmäst. **Geber 250 mk.** — Domprosten **V. Valli,** Tammerfors, **200 mk.** — Domprostinnan **S. Valli,** Tammerfors, **50 mk.** — **M.,** H:fors, **10 mk.** — Helsingfors Sv. M. F.: m. a. 55 mk. barnsyf. g. frök. Hermanson 70 mk, s:ma **125 mk.** — Lektor **E. Sonck,** Ekenäs, 50 mk., m. a. 10 mk., s:ma **60 mk.** — Fr. Tammerfors postkontor **10 mk.** — Fr. Replot: koll. i kyrkan o. på läsförh. 22: 35. K. S. 27: 65, g. kkh. **Smeds 50 mk.** — **Johanna Erika Lindblad,** Mariehamn, **10 mk.** — Koll. vid läsförh. i Nagu g. past. **Kuhlman 3 mk.** — **Martta Saloheimo,** Sordavala m. a. **50 mk.** — **A. S.,** Sordavala **1,000 mk.** — Lojo syf. 100 mk., koll. 200 mk., g. past. **Laurila 300 mk.** — **Julia Vidgren,** Vasa, **40 mk.** — En Åbobo **150 mk.** — Fr. Amerika g. miss. **Rönkä 201: 90.** — Fru **Naemi Elmgren,** Helsing-

fors, **50 mk.** — **a,** Kuopio, **242 mk.** — **K. V. V.,** H:fors, **10 mk.** — Lektor **J. Zidbäck,** H:fors, 100 mk, m. a. 20 mk, s:ma **120 mk.** — **E. B., A. H.** o. **A. S.,** Ekenäs, **25 mk.** — **Axel Tallqvist,** U:borg **20 mk.** — Fr. Teerijärvi: ins. vid Alex. Vistbackas begr. 3: 25, vid läsförh. 48: 75, Nils Sandkulla 25 mk., Anna Sjöberg 25 mk., g. kkh. **Appelberg 102 mk.** — En vän fr. Jakobstad **50 mk.** — Byggmästaren **K. Oila,** Helsingfors, **100 mk.** — **A. Lönnroth,** Nickby, **3 mk.** — Handl. **E. Meriluoto,** Strömfors **10 mk.** — K. Piettilä, Öfvermark, 10 mk., Rosa Risberg d:o 5 mk., m. a. 10 mk., s:ma **25 mk.** — Reku syfören., Kimito g. fru **Eklund 50 mk.** — Helsinfors sv. M. F.: spb. 136 mk., m. a. 5 mk., gåfva 8 mk. sma **149 mk.** — Fr. Jomala: Erik Jansson 20 mk., Erika Eriksson, Mariehamn 10 mk., Erika Karlssons spb. 8: 45, Erika Mattsson, Karrböle 3 mk., 1 spb. 3: 40, fyllnad 5: 15, g. prost. **Snellman 50 mk.** — Värdinn. **Matilda Nordström,** Jomala m. a. **10 mk.** — Fr. Helsinge: koll. 129: 50, ur kansliets sparb. 13: 60, Math. Ongelins d:o 16: 90, tillägg —: 50, g. past. **Alander 160: 50.** — **Jenny Lagus,** Idensalmi **30 mk.** — Kyrkoherdskan **Anna Palmroth,** Teisko 10 mk., m. a. 10 mk. s:ma **20 mk.** — Fröken **Aina Granqvist,** Jakobstad **10 mk.** — Nykarleby bönehus syfören. g. kkh. **Petrell 125 mk.** Fr. Norrmark: kommercerådinnan Ahlström 100 mk., 2 onämnda 6 mk., m. a. 104 mk., g. fru **Selma Blom 210 mk.** — Fru **Helena Snygg,** Helsingfors **20 mk.** — Fr. Tammerfors: Olga Eriksson 50 mk., Ida Rosling 10 mk., g. past. **Ahonen 60 mk.** — Vendla Westerling, Sordavala **2:25.** — **Joh. Gust. Ahlbäck,** Hangö **1 mk.** — **M. E. C.,** Sääksmäki **25 mk.** — Kkh. **Gronström,** Öfvermark 10 mk., m. a. 10 mk. s:ma **20 mk.** — Prosten **A. Krank,** Janakkala 20 mk., m. a. 20 mk., s:ma **40 mk.** — **F. W. S.** Helsingfors **50 mk.** — Fr. Liljendal: koll. i kyrkan 12 mk., fr. Lappträsk: koll. i Lindkoski 8: 95, i Norrby 6: 60, fr. Pernå koll. i Hommansby 4: 05, i kyrkan 5: 10, 2 spb. 7: 07, fr. Lovisa: koll. i bönehuset 3: 20, 1 spb. 2: 85. Koll. i kyrkan 50: 18, fr. finska orter 1,134: 29, g. past. **Lindbohm 1,234: 29.** — Fr. Houtskär: af en liten syfören. 75 mk., H. Sandholm 1: 83, g. prost. **Lagerbohm 76: 83.** — Frök. **E. Ingman,** Helsingfors **200 mk.** Behålln. af sångaftonen 9/4 i miss. kyrkan **92: 20.** — Fr. Ingå: koll. 6/1 13 mk., frök. Elvira Nyman 1: 50, onämnd 10 mk., fylln. —: 50, kkh. **L. O. Kjäldström** 50 mk., s:ma **75 mk.** — **M. Berlin,** Fredrikshamn, m. a. **10 mk.** — Prostinnan **M. Österbladh,** Lapinlaks 15 mk., m. a. 10 mk., s:ma **25 mk.** — Onämnd **200 mk.** — En miss. vän, Degerby **200 mk.** — Fr. Viborg: **200 mk.** — Fr. Lojo: »Herrens sedel» **100 mk.** — Friherrinnan **A. Rokassovsky,** S:t Johannes 2:75, m. a. 10 mk., s:ma **12: 75.** — **I. Birkvaldt,** Petrograd 3 r. = **6: 48.** — Fr. Joensuu g. frök. **J. Hällström 265 mk.** — Fröken **Lina Ehrström,** Ekenäs, 10 mk, m. a. 10 mk, s:ma **20 mk.** — Kkh. **J. F. Manner,** Kumlinge, 10 mk, insaml. å läsförh. 12 mk, s:ma **22 mk.** — Fr. Dalsbruk: af fyra missionsvänner g. **Hilda Abrahamsson 25 mk.** — 2 koll. fr. Kronoby g. kkh. **Bergh 7 mk.** — Fr. Helsingfors: 7 m. a. 90 mk, orgelnisten Nordberg, Vichtis, m. a. 10 mk., g. byggmäst. **Ahlgrén 100 mk.** — Lestadianska filialafdelningen, Uleåborg, **56 mk.** — Pastor **A. V. Kuusisto,** Helsingfors, **100 mk.** — Förbunden N.M.K.Y. och N.K.Y. g. ing. **v. Weissenberg 1250 mk.** — Helsingfors sv. M. F., spb. **200 mk.** — Fröken **Ellen Våhlberg,** Brahestad, **15 mk.** — **Onämnd 15 mk.** — Onämnd, Åbo, g. häradsh. **Peltonen 40 mk.** — Onämnd **50 mk.** — »Ett löfte åt Herren» **50 mk.** — Fr. Vasa: Brändö sv. syfören. g. byggmäst **Geber 175 mk.** — Onämnd, Mariehamn, »ett löfte åt Herren» **100 mk.** — **Hilda Söderström,** Jyväskylä, **100 mk.** — Björkö M. F. g. herr **J. Doktar 75 mk.** — Onämnd, Viborg, **10 mk.** — Fr. Viborg g. **A. B. 37 mk.** — En gammal miss. väninna **216 mk.** — Fröknarna Sofia och Anna Collan, Parikkala, 35 mk, m. a. 10 mk, frök. A. Rönnholm 5 mk, frök. S. Nordlund 5 mk, s:ma **55 mk.** — Onämnd, Helsingfors, g. past. **Paasio 30 mk.** — Kapten o. fru **Troberg,** Mariehamn, **1,000 mk.** — Fr. Pojo: gåfvor o. kollekter 84 mk, m. a. 136 mk., B. Björkqvist, Tenala, 10 mk., g. past. **Paunu 230 mk.** — Fr. Kveflaks: koll. i Vesterhankmo 26/3 g. **Jonas Qvist 34 mk.** — **M. L.,** Helsingfors, **3,000 mk.** — Lärarinnan Anni Koljonen, Helsingfors, 25 mk, m. a. 25 mk, s:ma **50 mk.** — Enkefru **M. Hausen,** Germundö, Åland, **10 mk.** — **C. J. F—g,** Åbo, **5 mk.** — Aptekaren **Joel Salin,** Vörå, 100 mk, m. a. 10 mk, s:ma **110 mk.** — Fr. Viborg: kommerseråd. J. Hallenberg 500 mk., af ensk. vänner 17 mk, svenska församl. syfören. 115 mk., fru S. Mustakallio 100 mk, g. kkh. **J. Mustakallio 732 mk.** — Tammerfors barnmiss. fören. **500 mk.** — **Frans Hagman,** Åbo, **22 mk,** — Fr. Fin-

ström: 3 spb. 19: 75, J. E. Danielsson 5 mk, G. V. Nordlund 10 mk, en enka 10 mk, hälften af en insaml. i Svartsmara by 22: 90, hälften af koll. vid bib. förkl. i Markusböle folkskola 19 mk, hälften af behålln. af försäljn. i Pålsböle 145: 25, tillägg. —: 10, g. kkh. **Lindell 232 mk.** — Fr. Amerika g. past. **Keränen 26: 25.** — Frök. Forss spb. **150 mk.** — Fröken **J. Mannelin** Björneborg, **70 mk.** — Fr. Uleåborg: koll. i kyrk. 1,240: 42, d:o i bönehuset och å K.F.U.K. 121: 38, ett litet tackoffer till merutgiftens betäckande 100 mk, priset för fru Villgrens indiska skrin 100 mk, biskop J. R. Koskimies 100 mk, en spb. 230 mk, till miss. Lehtos understöd g. herr. Fahler 155 mk, g. baron **K. A. Wrede** och miss. direktor **Tarkkanen 2,046: 80.** — Uleåborg M. F. g. herr. **J. Fahler 120 mk.** — En miss. vän, Uleåborg, 100 mk, till merutgiftens betäckande 20 mk, s:ma **120 mk.** — F. d. referendariesekreteraren **S. Aejmelaeus,** Helsingfors, **50 mk.** — Senatorskan **Julia Fellman,** Helsingfors, **200 mk.** — 2 m. a., Helsingfors, 20 mk, fr. Vasa: Brändö barnsyfören. 16: 20, E. Cederberg 20 mk, en tjenarinna 50 mk, hofrådet Revell 100 mk, en miss. vän 5 mk, I. Rukkinen 10 mk, onämnd 9: 25, handl. Sundgren 20 mk, handl. F. Laurell 25 mk, kommerseråd. Hartman 100 mk., en miss. vän 10 mk, koll. å Kr. För. lokal 10 mk, behålln. af server. 10 mk, koll. vid sv. samkväm efter afdrag af hyra 95: 75, behålln. af server. 5: 70, koll. vid. finskt samkväm efter afdrag af hyra 67: 33, behålln. af server. 19 mk, koll. i Brändö 29: 35, 24/4 12: 52, koll. vid miss. fest 362: 25, spb. 468: 75, 5 m. a. 50 mk, past. J. E. Kovero m. a. 10 mk, koll. i Gerby, Mustasaari, 11 mk, g. past. **Haahti 1,717 mk.** — Fr. Mustasaari: koll. i Tölby folkskola 5: 55, fr. Solf: koll. i Moback småskola 5: 56, i kyrkan 15 mk, 1 spb. 2 mk, koll. i Rimalby 6: 20, kkh. Lundberg, m. a. 5 mk, koll. i Muusmo by 10: 15, koll. vid 2 möten å Sundom folkskola 32 mk, 2 spb. 8: 60, fr. Malaks: koll. i kyrkan 10: 07, i bönehuset 23: 62, en sparb. 8: 62, fr. Petalaks: vid 2 möten å prästgården 12: 60, ur prästgårdens sparb. 5: 75, fr. Korsnäs: koll. i folkskolan 3: 80, i kyrkan 6: 50, å Harrström 10: 35, 2 möten i Töjby 9: 60, fr. Närpes: koll. i Rangsby 5: 45, i Norrnäs 5: 70, i Nämpnäs 16: 26, i kyrkan 26: 40, vid läsförh. g. prosten Dahlberg 30 mk, fr. Kristinestad: koll. i bönehuset 22 mk, syf. 20 mk, fr. Lappfjärd: koll. i ungdomshuset 25: 30, i Låhlby 5: 75, 2 möten i Härkmeri by 15: 50, fr. Sideby: 2 möten i Skaftung 45: 30, i kyrkan 16: 01, i ungdomshuset 3: 15, behållning af servering 3: 20, Flada syf. 40 mk, sönd. skolbarn i Flada 2: 50, C. E. föreningen 5 mk, Karl Källberg 2 mk., i Flada folkskola 9: 15, Ömossa folkskola 8: 91, syf. 30 mk., koll. i Kristinestad landsförs. 9: 86, fr. Närpes: vid 2 möten i Pjelaks 19: 20, i Stoback 8 mk, 5 möten i Österyttermark 31: 80, behålln. af server. 16 mk, koll. i Vesteryttermark 8: 65, Selma Jern m. a. 5 mk, fr. Öfvermark: koll. i kyrkbyn 9: 50, Erika Nordman 10 mk, koll. i kyrkan 24: 50, i Grop folkskola 18 mk, Verner Sveins, m. a. 5 mk., fr. Pörtom: koll. i kyrkan 11: 50, Ida Strömbäck 5 mk, i Sidbäck folkskola 5:07, Ingeborg Martola, m. a. 5 mk, 1 spb. 3: 78, koll. i Norrback 5: 15, Joh. E. Norrback m. a. 5 mk., koll. i kyrkbyns folkskola 21:65, behålln. af serv. 10 mk., M. F:ns medl. afgifter 20 mk., prostinnan L. Kallio, m. a. 10 mk., koll. i Toby småskola, Mustasaari 11: 50, g. pred. **Jern 797: 71.** — Fru **Minna Thulé** 50 mk., 5 m. a. 50 mk., s:ma **100 mk.** — **Joh. Pettersson,** Vichtis 5 mk., m. a. 5 mk., s:ma **10 mk.** — Fröken **Elli Avellan,** Kellahti 50 mk., m. a. 50 mk., s:ma **100 mk.** — Kommerserådinnan **Lyydi Sommer,** Helsingfors **200 mk.** — I. Z. g. rektor **Zidbäck 100 mk.** — Koll. i missionskyrkan und. april månad **522: 25.** — Fr. finskspråkiga orter: **18,384: 44.** — **Summa: 43,367: 01.**

Gåfvor in natura:

Fr. Hausjärvi o. Kausala kläder. — Fr. Vasa 2 guldringar, fr. Lempäälä 1 d:o, g. past. Haahti.

Judemissionsfonden:

Fr. Salo: 2 koll. 36:67, i Nådendal 17: 70, i Brändö, Vasa 29: 70, i Närpes 2: 30, i Kaskö: å folkskolan 12: 20, i kyrkan 8: 45, i skolan 10: 95, behålln. af serv. 7: 75, fr. Kristina: koll. i bönehuset 27: 60, i skolan 5: 05, ur 5 spb. 49: 23, fr. Lappfjärd 3: 30, koll. å ungdomsför. 28: 72, koll. i Seinäjoki 8: 30, i Nykarleby bönehus 13: 55, E. H:s spb. 26 mk., fr. Jakobstad 3 spb. 22: 62, koll. i bönehuset 93: 49, koll i skolan i Gamlakarleby 13: 50, g. past. **Schalin 416: 98.** — Onämnd **5 mk.** — **Simon S.,** Kronoby **1 mk.** — Under Tammerfors poststämpel **25 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. april månad **139: 76.** Fr. finskspråkiga orter: **143: 95.** **Summa: 731: 69.**

Aili Haahtis arffond:

Elever i Kuopio blindskola **22 mk.** —

Afrikanska Barnhemsfonden:

Uleåborg barnsyfören. g. fru **Vataja 20: 50.** — Fröken Kivivaara, H:fors, till tvänne infödda flickors uppfostran **300 mk.** Fr. finskspråkiga orter **16: 10.** — **Summa: 336: 60.**

K. J. Lindströms fond för Japanmissionen:

Onämnd, Riihimäki **15 mk.**

Fonden för utbildande af infödda lärare i Kina:

Fr. Jyväskylä seminarium **94 mk.** —

Kinesiska Barnhemsfonden:

Uleåborg barnsyf. g. fru **Vataja 20: 50.** —

Läkaremissionen:

Koll. i miss. kyrkan und. april månad **92: 95.** —

Till miss. kyrkans underhåll:

Koll. i miss. kyrkan under april månad **76: 56.**

Fonden för ordnandet af evangeliseringsarbetet på fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:

Af enskilda personer **1,045 mk.**

Maj månad:

Fr. Sordavala gen. lekt. **Nyberg 200 mk.** — Onämnd, H:fors **30 mk.** — Tölö syfören. H:fors **72: 35.** — Miss. direktor **M. Tarkkanen,** H:fors **500 mk.** — U:borg M. F.: koll. vid miss. dagarna 20/4—26/4 37: 15, 60 spb. 244: 90, g. herr **Fahler 282: 05.** — **J. G.** Ingå **10 mk.** — Två miss. vänner, Viborg, g. **M. Puustinen 400 mk.** — **V. Vesterlund,** Kronoby **25 mk.** — Fr. Sideby: 1 spb. 4: 40, koll. vid fiskaren Jossfolks begr. 3: 70, koll. vid Osk. Sundholms bröll. 9: 60, fyllnad 2: 30, g. kkh. **Stenfors 20 mk.** — **M. Saari,** Kristinestad **10 mk.** — En miss. vän, Nagu 5 mk., m. a. 10 mk., s:ma **15 mk.** — Fru Anna Dankovsky, H:fors 25 mk., m. a. 10 mk. **s:ma 35 mk.** — **Miina Nikander,** H:fors **20 mk.** — Helsingfors M. F:s barngrupp för miss. skolan g. fröken **B. Hermanson 1,100 mk.** — **Selma Jansson,** Sagu **10 mk.** — Prosten **J. Sahlman,** Sordavala **50 mk.** — Onämnd, T:fors m. a. **10 mk.** Onämnd, Karuna **25 mk.** — Onämnds spb. **50 mk.** — Fru Seppänen, H:fors m. a. **20 mk.** Fru **Lackman,** H:fors **75 mk.** Aflidna fröken Korsströms fr. H:fors spb. bok g. direkt. **Sundvall 556: 41.** — Possessionaten **J. B. Dufva,** Koski T. l., **25 mk.** — Systarna vid Viborgs Diakonissanstalt **54: 50.** — **V. Heinonen,** Grankulla **40 mk.** — Doktorinnan **Anna Collan,** Kiukais **100 mk.** — Tammerfors M. F. **2,550 mk.** — Fredriksberg syf. g. **Ester Gustafsson 145 mk.** **K. V. Kaarna,** H:fors **200 mk.** — Fr. Astoria, Amerika **31: 85.** — **A. V.** H:fors **10 mk.** — Berghäll syf., H:fors **61 mk.** — Onämnd, d:o **10 mk.** — Lärarinnan **Lina Ringdahl,** Åbo m. a. **10 mk.** — Enkeprostinnan **S. Elfving,** Jockas **10 mk.** — Villmanstrand syf. **114 mk.** — Fr. Hangö: bond. Karl Vesterholm 100 mk., spb. 205: 69, koll vid miss. st. 94: 31, behålln. af serv. 50 mk., gåfvor 250 mk. g. kkh. **Storgårds 700 mk.** — Onämnd, Esbo g. prost. **Tarkkanen 100 mk.** — Onämnd **160 mk.** — Prosten **J. Granös** sterbhus **205 mk.** — Amanda Johanssons spb. **8: 30.** — Spb. n:o 544 **7: 30.** — Bromsaren **P. Nyström,** Jakobstad **5 mk.** — Past. **H. Stenfors,** Pernå **3: 60.** — »En medlem af den svenskatalande församlingen i U:borg **50 mk.** — **Erik Elenius,** Kveflaks 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — **H.** Helsingfors **100 mk.** — För försålda fr. landsorten inkomna gåfvor 158 mk., tre guldringar 48: 55, s:ma **206: 55.** — Gamla syf. i H:fors **416 mk.** — Koll. i Ekenäs kyrka g. past. **Sirenius 54: 12.** — Syf. »Senapskornet» **115: 40.** — Fröken **Elli Johnssons** spb. **60 mk.** — Fr. Sund: insaml. i Mångstekta g. K. E. Lindeman 15: 25, Joh. E. Sundqvist 10 mk., koll. i Mångstekta skola 4 mk., insändaren 70: 75, m. a. 20 mk., g. past. **Henriksson 120 mk.** — **G.,** Pedersöre 10 mk., m. a. 10 mk., s:ma **20 mk.** — Fr. Viborg: koll. i kyrkan 25 mk., gåfvor 108 mk., koll. 285 mk., ryskt mynt 17: 75, insändarens m. a. 10 mk. g. kkh. **Wegener 445: 75.** — Fr. Borgå: 2:ne miss. vänner 50 mk., lär. B. V. Länström 100 mk., g. past. **Haahti 150 mk.** — »Från en som vill vara en af Reijovaaras 300» **200 mk.** —

(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig“. Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna“. — „Hedningarna skola ärc Gud för barmhertighetens skull“. Rom. 15, 9.

N:o 10. Oktober.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

Söken Herren!

„Söken Herren, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära“ (Jes. 55: 6).

Det war en tid, då det icke war swårt att komma Herren nära. Han stod själf midt i kretsen af sitt egendomsfolk och kallade människorna till sig. De kunde se in i hans hjärtewinnande blick och de kunde höra honom säga: „Kommen till mig, J alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall wederkwicka eder.“

Och de kommo. J stora skaror. Men tywärr — utan att förstå den Guds gåfwa han war kommen för att skänka människors barn. De kommo, de sågo underbara ting, de erforo hans hjälpande kraft i många af lifwets swårigheter. Men deras hjärtan förblefwo tillslutna för Guds gåfwa. Detta, att de kommo i Mästarens närhet, det blef icke till wälsignelse för dem i ewighetsbemärkelse. Och det war därför Jesus så wemodsfullt engång yttrade: „Det skall komma en dag, då J skolen söka mig, men J skolen icke finna mig.“ Och en annan gång: „Hwarför aktade du icke på den tid, då du sökt war; huru ofta har jag icke welat församla eder såsom hönan sina kycklingar under sina wingar, men J hafwen icke welat.“

Gud ware tack — där funnos ju nog de, hwilka kommo i hans närhet och mottogo förblifwande intryck — människor, hwilka af allt hjärta kunde stämma in i lärjungens bekännelse: „Herre, till hwem skola wi gå? Du har det ewiga lifwets ord. Wi tro och hafwa erfarit, att du är Guds helige.“ Hos dem hade Guds gåfwa funnit mottagliga hjärtan. De woro människor, om hwilka Mästaren i sanning kunde säga:

„Saliga äro de i anden fattiga; saliga äro de, som hungra och törsta efter rättfärdighet.”

Jag will inte säga, att det i alla afseenden war lätt för dem att helt komma öfwer på Jesu sida. De hade nog sina swårigheter. Men där fanns något hos dem, som öfwerwann alla swårigheter, och det war det ärliga sinnet — Natanaelssinnet. Och det skall du minnas, att det är det första Herren wäntar af oss — ärlighet. Kanske du inte finner hos dig allt det, som du tyckt att kräfwes af dig, för att också du skulle få wara en Jesu lärjunge? Det är ärlighet han önskar finna. Och är du ärlig, skall du få erfara sanningen af Mästarens ord: „Söken, och I skolen finna.”

Men det är kanske inte så alldeles lätt i wåra dagar att finna Mästaren. Wi kunna icke se honom. Han är inte längre i synlig måtto i wår krets. Och så hafwa människorna säkert gjort mycket för att skymma undan honom för syndares inre blickar. De kristna äro så partisinnade, så mycket skrymteri finnes i de olika riktningarna, så många lärofrågor synas wara så swårfattliga. Och nu händer det, att mången låter allt detta blifwa en mur mellan sig och sin Frälsare. Och så finna de honom aldrig. Och det, fastän äfwen de helt wisst många gånger warit nära Herren. Ty det finnes icke en människa, som icke då och då warit föremål för ett särskildt sökande från Herrens sida. Det finnes sådana „besökelsetider” i hwarje människas lif, om hwilka man kunde säga: „Se, nu är den behagliga tiden; se, nu är frälsningens dag.”

Och den, dom ärligt söker sanningen, försummar icke Herrens besökelsetider.

Herrens besökelsetider äro ofta tider af hemsökelse. Ordet „hemsökelse” har en bitter klang i wåra öron. Men tänk efter hwad där ligger bakom det ordet! Herren söker oss hem. Fadern söker det förlorade barnet för att föra det hem. Men det är med rätta aposteln säger: „Wäl synes all aga för tillfället wara icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hafwa blifwit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet.” Och i Jobs bok säger Herren: „Huru skulle jag lära dig att bedja, om icke genom nöd?”

Herren tar ifrån dig det du älskar, det du bygger ditt framtidshopp på — han för dig in i den ensamma kammaren och stänger igen dörren efter dig. Det är en känsla af öfwergifwenhet, af missmod, af oändlig swaghet, som fyller ditt innersta. Hwar skall du finna ett fäste för ditt lif? Hwart skall du hän, på det att solen åter måtte bryta sig fram mellan de hotande molnen och sprida ett leende skimmer öfwer din lifswäg?

Det är i sådana stunder Herren är nära. Det är då det alldeles särskildt gäller för dig att söka honom.

Men hwar skall du finna honom?

Jo, först och främst där, hwar du i ödmjukhet erkänner ditt behof af hjälp, af frälsning ofwanefter. Där du helt wänder dig bort från de obotfärdigas förhinder. Den ärliga, ödmjuka själen spekulerar icke öfwer människors mer eller mindre lyckade försök att i ord tolka det de funnit hos och genom sin Frälsare. De gifwa sig icke tid att nagelfara andras gudsförhållande. De „ropa utur djupen" — de förstå, att wägen till Frälsaren är den blinde tiggarens: „Jesus, Dawids son, förbarma dig öfwer mig!" Deras nöd, deras behof förwandlas i bön.

„Den som beder, han får" — det är ett af de löften den irrande ewighetswandraren på sin ökenfärd genom töcken och mörker får gripa tag uti. Gud är en bönhörande Gud. Ännu aldrig har han gått förbi ett bedjande hjärta. Han har ju sagt: „Åkalla mig i nöden, och jag skall hjälpa dig."

Det är en lefwande Frälsare wi få söka att komma i beröring med. Wi blifwa aldrig hjälpta med andras tankar och läror om Jesus. Wi måste få ett personligt möte med honom. Därför heter det till dig: „Gå in i din kammare, stäng igen dörren efter dig och bed där till din Gud." Där äro du och din Frälsare afsides med hwarandra. Där will han höra dig.

Men också du behöfwer höra honom. Därför skall du icke gå förbi hans ord. Ingenstädes möter du Jesus så lefwande, så personlig som då du umgås med hans ord. Där lär du dig att känna hans tankar, hans planer med dig, hans sätt att leda dig — ja, du finner just det du war i behof af: solsken, strålande, wärmande lifwande solsken öfwer ditt lifs wäg!

* * *

Och när du trött af wandringen, sargad af synden och missmodig till följd af nederlagen stapplar fram, då wille jag hwiska det in igen i ditt hjärta:

Sök Herren!

Sök honom, medan han är nära; åkalla honom, medan han är nära! Han är nära dem, som ha en ödmjuk ande och ett förkrossadt hjärta. Och hwar skall du då finna en härligare Frälsare, än den, som bjuder dig fram till sitt nattwardsbord och säger: „Den till mig kommer, honom kastar jag sannerligen icke ut."

Just för dig har han Guds gåfwa i beredskap.

„Syndens lön är döden; men Guds gåfwa är det ewiga lifwet i Kristus Jesus, wår Herre.''

Det ewiga lifwet — det är syndernas förlåtelse, det är kraft till wandring i ljuset, det är wisshet om barnaskap hos Gud, det är hopp om fullkomning i den ewiga wärlden.

B. S.

Från wårt missionsfält i Afrika.

En riklig post.

De senaste weckorna hafwa wi erhållit en större post än wanligt från Afrika. Så hafwa wi nu uppgifter från de olika stammarna: från Uukualuuri och Uukuambi (för att börja med de wästligaste delarna af wårt missionsfält) samt från flera stationer i Ondonga, såsom Olukonda, Oniipa, Oshigambo och Onajena. I brefwen få wi underrättelser äfwen från Ongandjera, ehuru inga bref därifrån af broder Wäänänen kommit oss tillhanda.

Om årets skörd

få wi ytterligare underrättelser. Såsom redan i det föregående numret af wårt blad omnämndes, har årets skörd warit jämförelsewis god i Ondonga. Likaledes berättar broder Alho att skörden i Uukualuuri warit någorlunda god. Gud har wälsignat äfwen Uukuambi med en god skörd. Endast i Ongandjera har misswäxt inträffat. Broder Liljeblad gifwer oss denna underrättelse.

Hälsotillståndet

bland wåra arbetare har wid tidpunkten för brefwens afsändande d. w. s. maj—juli månaderna warit någorlunda tillfredsställande. Wisserligen lågo nästan alla wåra arbetare därstädes på wåren insjuknade i malaria, eller woro de på annat sätt angripna af sjukdom. Men den ofwannämnda tiden hade de öfwerwunnit sin sjukdom eller höllo åtminstone på att tillfriskna. Naturligt är ju att krafterna efter den långa och ansträngande arbetstiden äro i allmänhet nedsatta. Systrarna Lehtowaara, Kupila och Hirn hafwa warit i tillfälle att företaga en rekreationsresa till Hererolandet, hwarunder syster Hirn nödgats underkasta sig i Karibib en operation i anledning af en swår tarmkatarr. De flesta af wåra missionärer längta ifrigt efter den tid, då wägen för dem stode öppen, att de kunde företaga en resa till hemlandet, för att här få njuta af en wälbehöflig hwila. Under dessa omständigheter kunna wi föreställa oss med hwilken glädje de mottogo underrättelsen i missions-

direktorns bref till föreståndaren för missionsfältet därstädes, den underrättelsen nämligen, att man i hemlandet har för afsikt att med det första utsända twå, törhända till och med tre, missionärer till wårt arbetsfält i Afrika.

Postförbindelsen till hemlandet har allt fortfarande warit mycket oregelbunden. Wåra bröder och systrar därstädes sakna bref af sina anhöriga och af missionswännerna. Allmän är denna klagan i brefwen: „Wi hafwa ej fått några som helst underrättelser från wåra anhöriga.” Och ganska tröstlöst föreföll det äfwen att afsända bref till hemlandet, då man ofta med den efterlängtade postens anländande fick emottaga afsändarnas egna returnerade bref! Underrättelser från hemlandet, äfwen de obetydligaste, wore så oändligt wälkomna. Syster Aini Packalén skrifwer: „O, wore det ej möjligt, att du skulle sända mig Missionstidningar i korsband, när wi alls inga underrättelser få från hemlandet. Till och med andra tidningar hafwa upphört att anlända. Hwilken nåd wore det ej om wi åter kunde få en regelbunden postförbindelse med hemlandet.”

Det är klart att under dylika omständigheter hemlängtan stundom kan helt bemäktiga sig sinnet. I ett af brefwen läsa wi: „Nu är naturen där i Finland klädd i sin härligaste sommarskrud. — Här är det höst. Nätterna äro kalla, dagarna korta. Månne jag aldrig mer får njuta af den härliga sommarn i mitt fädernesland?”

Nu äro postförhållandena till Afrika något förbättrade. Wi bedja därför att få lägga missionswännerna och de utsändes anhöriga på hjärtat den kära plikten att med bref ihågkomma wåra bröder och systrar i Afrika. Af det ofwanantydda kunna wi förstå, hwilken glädje wi bereda dem med wåra bref, hwarigenom de få underrättelser från hemlandet. I den afsikt att wännerna skulle begagna sig af tillfället att skrifwa uppgifwa wi i detta nummer wåra missionärers i Afrika adress.

Situationen på missionsfältet.

„Wi behöfwa ej klaga öfwer läget på wårt arbetsfält”, skrifwer föreståndaren för wårt missionsfält Martti Rautanen. „När wi nu tillfrisknat, gripa wi åter arbetet an med ifwer. Om sitt eget arbete skrifwer Rautanen: „Sedan februari har jag arbetat på psalmbokens rewision.” Alltid får man lära sig någonting nytt hwad kunskapen i oshindonga språket beträffar. Jag har nu t. ex. uppfunnit en ny werbform.” — Den åldrige mannen är flitigt sysselsatt. „Om morgonen kl. 4 tager jag ett kallt bad, dricker sedan min kopp hett kaffe och arbetar därpå en stund i trädgården. Sedan ta-

ger jag itu med mitt litterära arbete, med underwisningen i skolan o. s. w." Sannerligen en rask 70-åring!

Hungersnöd och död har härjat bland församlingens medlemmar och minskat elewernas antal i skolan. Broder Alho skrifwer från Uukualuuri: „Ungefär hälften af wåra församlingsmedlemmar hafwa antingen flyttat till andra orter eller också swultit ihjäl. De flesta af wåra elewer hafwa till följd af hungersnöden förskingrats åt olika håll. Men å andra sidan har hungersdöden äfwen förminskat hedendomens makt."

Hedendomens stödjepelare fallit.

Makarna Koiwu skrifwa från Uukuambi den 4 juli:

„Kära Wänner!

En hälsning från wårt Elim! Huru mår Ni där i hemlandet? Wi hafwa ej ens af wåra anhöriga fått några underrättelser. Gud ware tack, wi må för närwarande ganska bra. En god skörd fingo wi detta år. Hälften af befolkningen dukade under för hungersnöden. Hedendomens makt har i hög grad förswagats. Den gamla stammen, som war hedendomens stödjepelare, är utdöd. Konungen mår wäl och är wänligt stämd emot oss. — Måtte Herrens Ande få föra de kwarlefwande in på lifwets wäg!

Wi hafwa fått en tillökning i arbetskrafterna på denna station. Syster Aini Packalén är nämligen nu här. Elewernas antal på denna station är större än på hennes förra arbetsplats. Hon underlättar mitt arbete, ty jag fick öfwerlämna åt henne wården om de sjuka.

Wår älskade Herre hjälper och stöder dag för dag.

Warma hälsningar till Eder alla, kära wänner i Herren.

Familjen Koiwu."

Om arbetet i Onajena.

Broder Lehto gifwer en åskådlig bild af missionsarbetet i Onajena. Onajena hör till den del af Ondonga, hwarest Nehale tidigare härskade. Wår äldsta missionsstation Omandongo samt Omulonga, som grundlades af missionär Reijonen, woro belägna i dessa trakter. Det war här det första dopet i Ondonga förrättades. Men till följd af Nehales wåldsåtgärder måste wåra missionärer draga sig bort från denna trakt, och en lång tid har densamma warit i afsaknad af missionsstation, till dess Onajena grundlades. Till följd af dessa omständigheter härskar i denna del af Ondonga, kallad Ositambi, ännu mycken hedendom.

Lehto skrifwer: „Wi här i Onajena hafwa ej haft andra swårigheter än de, hwilka hungersnöden förorsakat. Men detta war ju tillräckligt nog för en gång. Hungers-

döden är någonting så fasansfullt, att det är omöjligt att kunna föreställa sig densamma. Efteråt förefaller allt som en elak dröm. Ur wår församling, som wid årets slut räknade 304 medlemmar, skördade döden under hungersperioden 29 personer. Af dem woro twå afskilda från församlingen, så att det egentliga antalet af döda församlingmedlemmar war 27. Stora skaror af wåra skolelewer hafwa likaledes dött af hunger. Andra åter flyttade bort till Hererolandet. Af det manliga elementet i församlingen finnes det synnerligen få kwar. Oaktadt allt detta beslöt församlingen att med Guds hjälp detta år bygga en kyrka. Byggnadswirket är redan anskaffadt och som bäst håller man på att slå tegel. Grundwalen är redan lagd. Kyrkan skall blifwa 16 meter lång och 8 meter bred. I en framtid kan man förlänga densamma." Lehto gör en jämförelse mellan möjligheterna för arbetets framgång i de wästliga stammarna, särskildt i Uukualuuri och Ongandjera, å ena sidan och i Onajena å andra sidan. Och han fortsätter: „Det finnes ej en enda missionär, som ej wore öfwertygad om att möjligheterna för arbetets framgång i Ositambi äro stora. Näst sista året anwände jag 15 infödda medhjälpare i arbetet och mera hade jag nödwändigt behöft. Förlidet år woro endast 8 att tillgå. Äfwen i de mest aflägsna delarna af Onajena hade jag welat placera en så duglig infödd lärare som möjligt. En sådan wore ju på orten en ständigwarande ordets förkunnare och lärare; jag för min del hade stannat på hwarje ort tillräckligt länge för att gifwa handledning åt de infödde lärarena och för att närmare lära känna dopelewerna, liksom äfwen de öfriga elewerna. Men misswäxten har omintetgjort mina planer; swårigheter hafwa äfwen uppstått däraf, att wi ej kunnat få hit till Onajena en annan manlig missionär, som hade haft hand om församlingens wård och skolarbetet. Brist på samfärdsmedel har också warit en orsak till swårigheter. Jag har försökt att hjälpa människor under detta nödår genom att anskaffa dem föda. Till följd däraf äro dragoxarna så öfweransträngda — när äfwen födan har warit knapp — att de knappast orka draga tomma wagnar. Dessutom dogo flera af dem. Därför kunde jag ej flitigt göra besök i de aflägsnare trakterna.

Som slutord wille jag således säga att det i Ositambi nu finnes möjligheter till arbete, och att man borde göra fullt allwar af arbetet härstädes förrän det är för sent. Utan öfwerdrift kan jag säga, att 900—1000 personer stå under inflytande af wåra skolor. Förlidet år war nog sämre i detta afseende till följd af hungersnöden. 150—200 personer besöka församlingens gudstjänster, medan hungersnöden war som wärst

war deras antal ungefär 50—60. I de aflägsnare trakterna samlas wanligtwis 60—100.

Förflyttningar af arbetare.

När Oshigambo station efter broder Glads död blef utan föreståndare, har broder Petäjä flyttat dit. Syster Glad skrifwer därifrån: „Enligt beslut af missionärernas konferens blef broder Petäjä den 15 april föreståndare för Oshigambo station, ty jag kunde ej taga på mitt answar t. ex. takläggningen af kyrkan och skolan, då det härstädes icke fanns ens wana infödda arbetare. Wi äro här nu 3 arbetare (Under syster Kupilas rekreationsresa sköter syster Hirwonen om barnhemmet). Sedan en missionär af wår nationalitet åter förkunnar ordet, hafwa människorna begynt att samlas talrikare än förut till gudstjänsterna och andaktstunderna i kyrkan."

I brefwet af makarna Koiwu har det redan omnämnts, att syster Aini Packalén har flyttat till Uukuambi. Hon skrifwer därom i ett bref dateradt den 2 juli: „Jag är nu hos Koiwus. De hafwa warit mycket hemsökta af sjukdom, så att krafterna äro nedsatta. Här finnes ej nu att tillgå af de infödde någon hjälp wid arbetet i skolan, enär hungersnöden skördat så många offer bland dem. Du förstår således, att de behöfwa hjälp. — Det kändes något wemodigt att skiljas från mitt arbete i Uukualuuri; jag war ju redan så hemmastadd där. Min afresa behagade ej riktigt konungen. Wid afskedet war han dock wänlig och gaf åt mig till present en ko, den första konungsliga gåfwa jag bebedrats med under de gångna 5 $^1/_2$-åren. I Guds beskydd öfwerlämnade jag honom jämte hans hoffolk och församlingen och Alhos. Och nu är jag här. „Jag will hafwa Jesus med mig, jag ej wågar ensam gå." Jesu nåd och blodets kraft gifwa mod. — Samma dag (förmodligen pingstweckan) jag anlände hit började jag med skolarbetet. Jag har min egen klass, som består af 14 elewer, dessutom har jag ett par timmar på en annan klass. Onsdag eftermiddagarna lär jag i skolan för de fullwuxna. Om söndagarna har jag en sångöfning med församlingsmedlemmarna. Nästa söndag (således den 9 juli) är här missionsfest. Måtte Gud gifwa sin wälsignelse åt wåra förehafwanden!"

Från wårt sjukhus.

(Ur ett priwat bref af doktor Rainio.)

„Under dylika tider af hungersnöd och lidanden är det ju klart att de sjukas antal är stort. Du må tro att wi haft hufwudbry med att tänka ut, huru wi skulle få allting att räcka till för så många. När wi i maj 1914 återwände från Kap-landet hade wi som wanligt denna tid af året prowianterat oss med matförråder och annat

för ett år. Men allt detta måste dock räcka till för halftannat år eller till slutet af 1915, då wi genom wår agent Hälbichs förmedling åter fingo en wälbehöflig tillökning af wåra knappa förråder. Och ändå hafwa wi under denna period haft mera folk hos oss på sjukhuset än under wanliga förhållanden, nämligen 15 hwita patienter, tillsammans närmare 600 sjukwårdsdagar, hwarjämte patienternas familjer ofta följde de sjuka till sjukhuset och ökade antalet af wårdsdagar med 300; häri äro ej inberäknade kortare wistelser af 1—10 dagars längd.

Under förloppet af förlidet år woro 405 infödda sjuka och hungrande intagna på wårt sjukhus; detta utgörande tillsammans öfwer 5,000 sjukwårdsdagar; därtill hafwa wi något öfwer 5,000 polikliniska fall, hwarwid i de flesta fallen, särskildt mot slutet af året, stärkande föda hade warit den bästa medicinen. Men wåra förråder räckte ej då mera till för alla.

Under denna hungersnöd blefwo wåra hyddor så besmittade af allehanda sjukdomsfrön, att människorna ej kunde utan fara bebo desamma. Nu hafwa wi förstört alla de gamla hyddorna och försöka att uppbygga nya på renare platser. Från och med detta års början hafwa wi således ej kunnat härbergera många sjuka. De hafwa fått nödig skötsel på polikliniken.

Malarian har i år warit synnerligen elakartad. Äfwen de infödda säga, att de ej härförinnan sett densamma så swår. Alla wåra missionärer hafwa legat i malaria, några af dem hafwa warit swårt angripna af febern, andra fall åter hafwa warit af lindrigare art. Här finnas flera missionärer, för hwilka det wore alldeles nödwändigt att snart få fara hem.

Här i Onandjokue befinna wi oss jämförelsewis wäl. Krafterna förswagas nog för en hwar af oss. Det wore trefligt att weta, om någon därhemma har tänkt på att komma hit för att fortsätta med detta arbete. Ensamt Gud wet huru länge mina krafter stå bi och jag kan stå kwar på min post här. I intet fall wille jag lämna detta arbete, innan någon annan wore färdig att fortsätta därmed.

Karin (Hirn) har warit sedan januari i Hererolandet, likaså Maija (Lehtowaara) och Hilma (Kupila). I sitt senaste bref dateradt 13. 5. skrifwer Karin att hon beslutit att i Karibib underkasta sig en operation för sin tarmkatarr. Den skulle ske redan i maj. Hon hoppas kunna återwända hit efter några månader. Också Maija Lehtowaaras hälsa har warit wacklande. Möjligtwis har hon något repat sig på sin resa. Koiwus äro åter hemma, men febern ansätter dem tidt och ofta."

Sinnet wärmes, när man ser, att wåra arbetare midt under sjukdom, öfweransträngning och själsspänning i tro se framåt. Orsak til tack hafwa wi äfwen däri, att i de trakter, där hedendom ännu härskar, portarna synas stå öppna och att både församlingsarbetet och ewangelisationswerksamheten wisa stora utwecklingsmöjligheter särskildt i Ositambi, men efter allt att döma äfwen i Uukuambi. Måtte Gud wälsigna sitt arbete bland alla Ambostammar och gifwe Han kraft och uthållighet åt de arbetare, som under stora swårigheter hafwa att plöja ett stenbundet åkerfält.

Från wårt missionsfält i Kina.

Familjetilldragelser.

Den 1 sistlidna augusti wigdes till äktenskap broder Jaakko Ojanperä och syster Katri Mannerheimo.

D. 8:de i samma månad föddes åt broder och syster Kantele en dotter.

Wåra missionärers hälsotillstånd.

Enligt ingångna underrättelser ha ystrarna Laura Nyberg och Hellin Auno undergått operation för blindtarmsinflammation. Operationerna torde ha lyckats.

Om afslutningsfesten wid Shekou seminarium

senaste wår skrifwer broder Sihwonen: „Det war för oss en dyrbar fest, 23 elewer fingo wid detta tillfälle afgångsbetyg.″ Såsom förut blifwit nämndt woro 5 af dessa elewer Finska Missionssällskapets. De andra tillhörde andra sällskap. „Wid afslutningsfesten höll primus (den förnämsta af elewerna) ett märkeligt tal.″ Sihwonen säger att mannen är en talare af Guds nåde. Han är en af den förenta kyrkans i Honan elewer.

Flera missionssällskap hade sändt representanter till festen. Å Londons missionssällskaps wägnar närwar Griffith Johns swärson pastor Sparham, den lutherska Missouri Synoden i Amerika företräddes af pastor Arndt. Brittiska bibelsällskapets ombud mr Gould war likaledes närwarande, för att ej nämna andra utlänningar. Wårt missionssällskap representerades af broder Kalle Korhonen.

Festen war den första i sitt slag och som sådan hade den på deltagarna gjort ett inspirerande intryck. Det kändes att det för dem war ett historiskt ögonblick. I sanning, äfwen den kinesiska missionens knut löses sist och slutligen af Kinas egna barn, som hämtat kraft af honom, som befallt att alla folk skola göras

till hans lärjungar. Måtte dessa unga män, som nu afslutat sin kurs, blifwa till wälsignelse för sitt folk samt mäktiga redskap i arbetet för Guds rike.

Öfwerswämningar i Kina.

Sihwonen skrifwer att sommaren i Kina warit sällsynt regnig. Stora öfwerswämningar ha warit en följd däraf. I en floddal i prowinsen Kiangsi hade fyratusen människor omkommit genom wåröfwerswämningen.

Wåra hemmawarande missionärer.

Familjetilldragelser.

Den 19 förliden juli föddes åt Alma och Aatu Järwinen en dotter, som i det H. Dopet, den 12 augusti, erhöll namnet Rakel Alma Kaarina.

Till Kina återwändande missionärer.

Den 10 dennes afresa från Petrograd till Kina syster Sanni Lampén samt broder Sakari Collan med sin hustru Elin och deras lilla dotter Lea. Såwäl broder Collan som systrarna Collan och Lampén skola redan andra gången resa till Kina. Arbetet därstädes är för dem redan bekant, språket likaså, och många kära wänner hafwa de där, andliga barn, som de hafwa fått leda till Herrens kunskap. Betraktar man saken från denna sida, är en resa till Kina nu utan twifwel lättare och dragningskraften dit större, än när denna resa för första gången anträddes. Men å andra sidan framträda nu swårigheterna i arbetet och answarskänslan starkare än förut. Äfwen tidens osäkerhet är nu egnad att tynga sinnet. Om någonsin, behöfwer man nu Guds beskydd och ledning på resan. Wi bedja att så innesluta dessa wåra snart afresande missionärer i wännernas warma förböner.

Wåra afresande Afrika missionärer.

De i Afrika warande mycket ansträngda arbetarna anhålla gång på gång att få förstärkningar ifrån hemlandet. Fördenskull är det äfwen fråga om att så snart som möjligt, och sedan behörigt tillstånd erhållits, utsända tre eller fyra missionärer till Afrika.

Kwinnliga missionsskolan 10-årig.

I September detta år ha 10 år förflutit sedan ofwannämnda skola begynte sin werksamhet. De första dagarna i september för tio år sedan hölls prästmöte i missionskyrkan, därför kunde skolans egentliga arbete ej taga sin början förrän d. 5:te. Skolan hade d. 5:te på aftonen (skolans föreståndarinna fröken L. Kiwiwaara fyllde samma dag 50 år) inbjudit medlemmarna af Missionssällskapets bestyrelse samt skolans närmaste wänner till en kollation. Bland gästerna sågos äfwen skolans egentliga stiftare, wår förra missionsdirektor, kyrkoh. Joos. Mustakallio och hans maka.

Efter det föreståndarinnan hälsat gästerna wälkomna talade kyrkoh. Mustakallio med ledning af 103 psalmen framhämtande ett och annat ur skolans förhistoria. (Talet är att läsa på ett annat ställe i bladet.)

Med wärme hade idén om den kwinnliga missionsskolan omfattats. Den som skrifwer detta erinrar sig särskildt ett möte i Åbo. Missionens närmaste wänner hade kommit tillsamman och bland dem åtskilliga af stadens präster. När den dåwarande missionsdirektorn på mötet framlade behofwet af kwinnliga missionärer och en kwinnlig missionsskola, nådde entusiasmen bland de närwarande sin höjd. Man ansåg oss nästan odugliga att bedrifwa mission, ifall wi ej kunde tillfredsställa ett dylikt skriande behof. „Det är att wädja till missionswännernas offerwillighet på ett effektiwt sätt att resultat winnes", yttrade en af de närwarande.

I ett annat tal, riktadt särskildt till skolans stiftare, påpekade fröken Kiwiwaara, att skolan wid hennes ankomst redan war färdig. Andra hade förut planerat, ordnat och arrangerat allt. Den s. k. fredagssyföreningen hade t. ex. under fru Mustakallios ledning och på hennes initiatiw inredt skolan och hemmet. Elewerna och föreståndarinnan fingo således inträda i ett färdigt, wackert och hemtrefligt inredt hem.

Efter tio år drog man sig med tacksamhet till minnes denna alla redan i början bewisade kärlek. Under de gångna tio åren hade Gud bewisat skolan sin nåd. Fyra gånger har den i sitt hägn emottagit nya elewer, och i nästa år utdimitteras därifrån de sist intagna elewerna. Åren 1908, 1909, 1911 och 1915 hafwa systrar, som afslutat sin kurs wid skolan, kunnat som Herrens tjänarinnor utsändas till det för dem så kära missionsarbetet. Inalles 24 systrar ha afslutat sin kurs wid missionsskolan och 18 ha utsändts till missionsfälten.

En warm stämning, präglad af tacksamhet mot Gud, rådde wid festen. Den femtioåriga manl. missionsskolan frambar sina lyck-

önskningar till den tioåriga systern. Tal af s. d. elewer höllos, genomträngda af wärmande minnen och tacksamma känslor. Å de till Afrika utsända systrarnas wägnar talade fru Julia Hänninen. Å de till Kina utsändas eller kinesernas wägnar yttrade syster Elin Collan följande:

Såsom kines och elew af den oss redan i deras tidigaste barndom.

En af skaran erhöll sina första intryck då hon som femårig, wid missionsfesten å Karkkila bruk, hade sin plats under talarens bord. Talaren hette Backman och, intresserad af saken på sitt eget sätt, sökte han äfwen intressera sina åhörare. Den lilla flickan hwiskade då till en bredwid henne sittande femårig gosse. „När jag wuxit stor

Elewernas boningsrum.

första årskursen ber äfwen jag att få yttra några ord.

Den kurs, som begynte höften 1906, räknade mycket flera elewer än den nu pågående. Deltagarna däri utgjorde en brokig skara jämförd med den nuwarande. Wi woro gårdsdöttrar, sömmerskor, butikbiträden, fabriksarbeterskor lärarinnor, skolflickor o. a. dyl. Kallelsen hade nått oss på olika sätt, till somliga hade den kommit någon tid före skolans början, till andra tidigare och till några af

reser jag till hednaländerna, kom du med! Först går jag i missionsskolan för flickor, och du kan gå i skolan för gossar.” Det war en första aning om en inrättning sådan som denna, hwars tioårsfest wi nu fira.

11 år senare satt samma flicka tillsamman med en hop andra på denna byggnadstomt, en oröjad, skroflig klippa, och åhörde ett missionsföredrag. Det war nämligen sed att wid missionsfesten hålla friluftsmöte på

denna plats. Hon kände igen kallelsen till arbete, men skola att förberedas därtill fanns ännu icke. Hon fattade då mod, gick till den dåwarande missionsdirektorn och frågade om ej en dylik skolbyggnad komme att uppföras. Samma sak hade äfwen legat honom på hjärtat. Ingen möjlighet fanns likwäl ännu att emellan skolarbete och hemsysslor bedja: „Gif Herre åt oss en kwinnlig missionsskola och låt äfwen mig få komma dit." Och när uppförandet af huset sedan påbegyntes som en stor Herrens gåfwa, gick hon ofta på Obserwatoriigatan osedd af andra, för att se efter med huru många tegelhwarf murarna höjt sig.

„Wi blefwo en kär syskonkrets."

förwerkliga denna tanke. Men han sade: Låt oss börja att bedja Herren därom, allt är möjligt för honom. Så knäböjde de tillsamman och bådo Herren om en kwinnlig missionsskola, om han fann den behöflig.

Många torde finnas, som bedt om denna skola åratal innan den grundades och med mera allwar måhända än den lilla flickan gjorde, men nog försökte äfwen hon

När den första årskursen begynte war hon med. Wi hade kommit dit ifrån widt skilda förhållanden och woro till wår läggning mycket olika, men wi blefwo en kär syskonkrets, som med förenade bemödanden sökte lösa wåra uppgifter. Med blödande knän skurade wi tillsammans dessa golf och twättade byke, ibland så händerna gingo sönder. Wi rådgjorde med hwarandra om

grammatikens swårigheter, lärde känna missionshistorien samt studerade Guds heliga bok.

Det war en dyrbar tid, men den hade äfwen sina swårigheter. Wi woro som i smältugnen för att där omformas och slipas. Men nyttigt war det.

Det som förorsakade största swårigheterna war måhända att förkunskaperna woro så olika och ändå borde alla hinna med lika mycket. Några stego därför ofta upp redan kl. 3 på morgonen för att förbereda sig till sina läxor, då andra däremot, som förut läst samma ämne i andra skolor, sluppo med jämförelsewis litet. Det war ej roligt att höra den ena uttröttad säga till den andra: „Nog går det lätt för dig.”

Wi kunna fatta att det denna tid ej war en lätt sak att med de lärarekrafter och de medel som stodo till buds under en tid fortsätta skolan enligt samma program. Den ena elewen blef lidande för den andras skull. Det befanns nödigt att för inträde i skolan fordra ett wisst mått af förkunskaper.

Nog kan Herren ha sändebud äfwen bland de kwinnor, som ej fått tillräckligt skolkunskaper. Men han har äfwen medel och utwägar att fostra dessa systrar. Han har härintills wisat den kwinnliga skolan denna wäg, will han förändra den, skall han äfwen wisa det och gifwa de erforderliga medlen. Wi få tro att den Herren behöfwer för sitt arbete, henne eller honom skall han ock leda därtill.

Denna inrättning är ej endast en skola, den är tillika ett warmt och godt hem. Somliga af oss woro moderlösa, andra hade lämnat sina mödrar hemma på landet. Wi fingo hwar och en i wår kära föreståndarinna en moder. Gud ware tack därför. Honom ware tack för wårt hems wänner. Honom wore tack för dessa tio år!

Med de i Kina warande systrarna önskar jag detta hem fortsatt wälsignelse och dess i dag femtioåriga kära föreståndarinna.

Kwinnliga missionsskolans förhistoria.

Allting behöfwer sin tid för att mogna. Det är så äfwen med kwinnans arbete bland de icke kristna folken. Det sista århundradet har kallat fram äfwen kwinnliga missionsarbetare. Hos oss i Finland har det äfwen warit så. När arbetet i Afrika utwecklades behöfdes där kwinnliga missionsarbetare, och, när ett arbetsfält i Kina erbjöd sig behöfdes där sådana genast, emedan en manlig missionär ej där, enligt landets sed, kan arbeta bland kwinnor. Män och kwinnor äro där mycket åtskiljda. Men huru få de så wäl behöfliga kwinnliga missionsarbetarna?

De första uppfostrades så godt sig göra lät i Helsingfors. De flesta af dem bodde i direktorns hem och åtnjöto priwat underwis-

ning samt enskild förberedelse för sitt kall. Den första af dem, Hilja Lindberg, numera fru Huttunen, utsändes hösten 1898 till Afrika i sällskap med br. Pettinens familj. Par år senare utsändes fröken Johanna Rautanen såsom hjälp åt sin fader. Den 4 februari eller fastlagssöndagen 1901 afskiljdes Anna Woutilainen, numera fru Glad, för missionskallet och afreste d. 18. 2. 1901 till Afrika. Denna högtidlighet war den första i sitt slag och wäckte berättigadt uppseende. Wi kunna ej nu uppräkna alla de kwinnliga missionsarbetare, som erhållit en dylik enskild utbildning. Jag will blott nämna att när studeranden Alma Kestilä, numera pastorskan Liljeblad, afskiljdes för arbetet i Afrika 2. 3. 1902, wäckte det oerhördt uppseende och öppnade helt säkert mången missionswäns ögon för att inse tidens kraf. Denna enskilda utbildning för missionsarbetarens kall war af stor banbrytande betydelse för grundandet af den blifwande kwinnliga missionsskolan.

Naturligtwis war det äfwen nödwändigt att skrida till andra åtgärder för att åstadkomma en dylik skola, ty kwinnliga missionsarbetare war ju någonting så alldeles nytt både i wårt land och i många andra länder. Sinnena behöfde beredas, likasom saken behöfde förberedas. Finska Missionssällskapet war äfwen i tillfälle därtill. Missionstidningarna framhöllo flitigt behofwet af såwäl kwinnliga missionsarbetare som en kwinnlig missionsskola. Missionsarbetare i hemlandet, börjande från missionsdirektorn, talade på sina resor härom såwäl allmänt som enskildt. På flera andra sätt försökte man för såwäl sig själf som andra klargöra detta behof. Så hölls på Missionssällskapets årsfest år 1904 ett föredrag om „Kwinnans uppgift på missionsfältet". Missionsdirektorn war i tillfälle att på utländska resor lära känna hwad andra kyrkor och missionssällskap gjort eller ämnade göra i saken. Till slut nedsattes en kommité. Den utländska korrespondensen i denna kommite sköttes af professorskan Anna Hermanson, som språkkunnig och djupt intresserad, war saken till mycket gagn. Dåwarande missionären Grönlund samlade och insände till direktorn uppgifter om hwad man i Amerika gjort. Kommitén framlade sitt betänkande för Missionssällskapets bestyrelse, som med ledning häraf fattade många wiktiga beslut. Det wiktigaste bland dem war uppförandet af det nya stenhuset, hufwudsakligast för den kwinnliga missionsskolans behof. Redan innan bestyrelsen fått del af betänkandet inköptes d. 4. 2. 1904 hälften af den inwid Missionshuset liggande tomten n:o 16 wid Observatoriigatan på särskildt förmånliga wilkor. Byggnadsritningarna godkändes d. 26. 1. 1905 och d. 26. 6. 1906 inwigdes byggnaden för sitt ändamål. Med an-

ledning af detta betänkande gaf bestyrelsen missionsdirektorn i uppdrag att besöka bl. a. England för att på nära håll göra sig bekant med saken bl. a. genom att besöka fröken Soltaus kvinnliga missionsskola i London. En gång förut hade han besökt denna skola samt det stora s. k. Harle House, med dess inrättning för samma ändamål.

Efter all denna förberedelse fingo vi slutligen den kvinnliga missionsskolan till stånd. Det var en högtidsstund då den för tio år sedan begynte sin verksamhet. Intet under således att vi nu med glädje fira denna tioårs fest.

Joos. Mustakallio.

Den evangeliska missionen i Kina i dess grunddrag.

11. Missionsarbete i mellersta Kina.

Staden Hankou är mellersta Kinas klappande hjärta. Dit kunna t. o. m. oceanångarne komma längs Jangtsefloden trots det 1500 km långa afståndet från hafskusten. Den är därför en viktig hamnstad, en af medelpunkterna för té- och silkeshandeln. Allt det vi sagt om Shanghai kan äfven till största delen tillämpas på Hankou.

Missionär Griffith Johns namn är äfven oupplösligt förenadt med missionsarbetet i denna stad. Han anlände dit redan år 1861 efter att dessförinnan ha vistats i landet några år. Här utförde han därefter ett träget 50 år långt dagsarbete. Som framstående kännare af det kinesiska språket författade han små kristliga ströskrifter, hvilka gjort hans namn kändt öfver hela mellersta Kina. Han var af ett särdeles sangviniskt lynne, färdig att genom dopet upptaga i Herrens församling alla, i hvilka den H. Ande tycktes begynt sitt verk. Antalet af honom under årens lopp döpta kineser uppgår äfven till flere tusen.

Frånsedt arbetet i Hankou, har den evangeliska missionen begynt sitt arbete i mellersta Kina mycket sent. Flere tiotal missionssällskap äro likväl redan här verksamma, och om de i lugn få fortsätta och utveckla sitt arbete kommer det ej att dröja länge, innan det finnes evangelii förkunnare äfven i alla mellersta Kinas hundratal städer.

Svenska missionsförbundet begynte sitt arbete här år 1890 och fick under det gångna året fira sitt 25-års jubileum. I en minnesskrift, författad af en af dess första missionärer, hvilken redan då han anlände till missionsfältet hade familj, gifver denne följande bild af de första svårigheterna. »Hvilken skillnad var det ej emellan de svenska bostäderna och dessa kinesiska! Hvilken smuts och hvilka kyffen! Huru

komma till rätta, vara frisk och arbeta under dylika förhållanden, när man är van vid renligheten hemma i Sverige? . . . Vår äldsta gosse, som då var något öfver fyra år gammal, gaf en gång uttryck åt sina känslor i följande barnsliga bön: 'Gode Gud hjälp pappa och mamma att snart lära sig det kinesiska språket, att de må kunna predika evangelium för kineserna och vi sen må få fara hem.'»

Nu har Svenska Missionsförbundet arbetet i gång på 8 hufvudstationer, af hvilka de flesta befinna sig i de stora städerna vid stränderna af Jangtsefloden. Dess skolor besökas af öfver ett tusen elever och församlingarna räkna 2000 medlemmar.

I provinsen Hunan, belägen söderom Jangtsefloden, är motståndet mot kristendomen segare än annorstädes i Kina. För folkets fientlighets skull hade ingen utlänning ända intill år 1897 kunnat bosätta sig inom denna provins gränser. Dit gjorde det oaktadt många af kristendomens förkämpar många vidsträckta prediko- och bokspridningsresor. Af dessa män må framför andra nämnas Adam Dorvard. Äfven här inträffade sistnämnda år en förändring som svar på Guds folks böner, och nu är Hunan det bäst bemannade fält i hela Kina. Där arbeta bl. a. Norska Missionssällskapet och vårt Sällskap.

12. Slutord.

Med orden: klippa, klippa, när skall du öppna dig? begynte vi vår framställning. Hvad är det vi nu se för våra ögon. Klippan har upplåtit sig, borta äro hindren, som för ett hundra år sedan sökte stänga vägen för evangelii förkunnare. Låtom oss nu i minnet återkalla några omständigheter, dem vi i inledningen omnämnde, så skola vi finna hvilka stora förändringar som försiggått.

1. *Vägen* tog då ett halft år i anspråk — nu åtgå tio dagar för att med snälltåg genom Sibirien tillryggalägga vägen från Europa till Kinesiska gränsen.

2. *Klimatet* har förblifvit detsamma, men här och där ha bergstrakter påträffats, som befunnits vara lämpliga och hälsosamma tillflyktsorter under den hetaste sommartiden.

3. *Främmande utseende, klädedräkt och seder* ha kineserna på de flesta orter redan så vant sig vid, att dessa ej mera utgöra något hinder för ett ömsesidigt närmande. Efter revolutionen år 1911 ha männen bortlagt bruket af hårpiska, och hela folkets seder hålla på att blifva både friare och enklare.

4. *Språket och skrifsättet* äro desamma som förut, men nu finnas utomordentliga hjälpmedel, läro- och ordböcker, hvilka i hög grad underlätta inlärandet däraf.

5. *Den kinesiska kulturen* är det nu mycket lättare att lära känna än förut, emedan på västerländska språk, t. o. m. det finska, uppstått en rik litteratur, som behandlar förhållanden i Kina. Å andra sidan har denna kultur på senaste tid erhållit mäktiga impulser från västerlandet genom den lifliga växelverkan, som f. n. förefinnes dessa länder emellan, därom vittnar bl. a. den storartade skolreform, som kommit till stånd under det sista decenniet, en modern tidningspress, folkrepresentation m. m.

6. *De gamla religionerna* existera ännu, och ha den sista tiden visat vissa tecken till att åter uppstå. Men den förra religiösa likgiltigheten och självtillräckligheten hålla på att försvinna. Under framställningens gång ha vi sett att de stora nationella olyckorna, taipingupproret och nödåren på 1870-talet gjort folket ödmjukare och mera emottagligt för kristendomen.

7. *Den kinesiska nationalandans* sista stora vredesutbrott var boxarupproret 1900. Därefter har sinnesstämningen i Kina undergått en i ögonen fallande förändring. Utlänningar få numera öfverhufvudtaget åtnjuta folkets vänskap.

8. *De politiska förhållandena* ha vi äfven sett förändras. Att Kina öppnade dörrarna för västerländskt inflytande skedde visserligen af tvång, men man har därefter äfven sökt få till stånd fredliga förbindelser emellan detta land och de västerländska staterna. På grund af en gemensam öfverenskommelse mellan Kina och England har opiumhandeln numera upphört, den värsta orsaken till oenighet har därigenom blifvit aflägsnad.

I den mån de yttre hindren småningom bortfallit och Herrens församling fått öppen blick för Kinas andliga nöd har, såsom vi sett, allt större skaror arbetare skyndat till. Vi ha varit i tillfälle att nämna endast få namn på missionärer hörande till denna stora skara och blott få af de tiotal missionssällskap hvilka utsändt dem. Helt och hållet ha vi nödgats gå förbi missionsarbetet i Kinas lydländer Tibet, Turkestan, Mongoliet och Mandshuriet (det sistnämnda landet är nyligen förenadt med det egentliga Kina).

I Kina arbeta för närvarande inalles 5000 evangeliska missionärer, deras hustrur häri inberäknade. Under deras ledning arbeta ungef. 17,000 kinesiska präster, predikanter, bibelkvinnor, skollärare, läkare och sjuksköterskor. Antalet församlingsmedlemmar stiger i det närmaste till 400,000, af hvilka ungef. 250,000 ha begått d. h. nattvarden. Detta är att beteckna endast såsom en början, då vi tänka på Kinas 400 miljoner. Men det är i alla falla en lofvande början.

När vi betänka att arbetarna tillhöra många olika nationer samt

att de äro medlemmar af ännu flera olika kyrkosamfund, förstå vi att arbetet måste vara i någon mån splittradt. I allmänhet har dock god sämja och ett godt samförstånd varit rådande i denna stora skara. För att undvika all onödig täflan har landet varit fördeladt mellan olika missioner så att endast i de stora städerna arbeta flere än en mission.

Det har under den sista tiden fåtts till stånd mycket samarbete mellan de olika missionssällskapen. Som exempel härpå nämna vi här endast de i mellersta Kina arbetande lutherska missionssällskapens gemensamma prästseminarium, däri vårt Sällskap äfven har del.

Tid efter annan ha dessutom hållits stora möten af missionärer, där hela landets missionsarbete varit representeradt, där frågor dryftats rörande det gemensamma arbetet och som därför i hög grad varit egnade att befästa gemensamhetsandan. Ett dylikt möte hölls i Shanghai år 1907, vid hvilket tillfälle äfven firades den evangeliska missionens i Kina hundraårsfest. På sista tiden ha äfven de kinesiska församlingarna sändt representanter till dessa möten.

Dessa församlingars mogenhetsålder är en fråga, som den sista tiden med makt trädt i förgrunden. Såväl missionärerna som de infödda kristna själfva hafva uppställt som ett medvetet mål, att de kinesiska församlingarna nu böra lära sig att underhålla sig själfva samt äfven de utbreda kristendomen till orter, som ännu befinna sig i hedendom. I det vi lärde känna pastor Hsi och väckelsen i Shansi funno vi huru långt man redan i Kina hunnit i detta afseende. Det är ett mål som man på många orter endast långsamt och mödosamt upphinner. Men Herren har funnit för godt att skänka Kina allt flera dugande inhemska församlingsledare, och i den mån deras antal ökas och de öfriga församlingsmedlemmarnas ansvarighetskänsla, i den mån växer äfven den unga kinesiska församlingen till en i andligt afseende fullmogen man.

Vi sluta vår framställning med att med aposteln Paulus uttala vår tillförsikt, att han, som i dem har begynt ett godt verk, ock skall fullborda det intill Jesu Kristi dag.

Observera!

Anhålles att vännerna, när de medelst postanvisning sända medel till Finska Missionssällskapet, ville å blanketten alltid noga uppgifva, för hvilket ändamål medlen äro afsedda. Mycken onödig korrespondens och dröjsmål i expeditionen skulle därigenom undvikas.

Karolina Backman.

(K. C.)

Åter har en utaf missionens tillgifna vänner fått ingå i den eviga sabbatshvilan.

Enkan Karolina Backman, f. 1832, blef hemkallad den 29 aug. i Hangö, där hon varit bosatt ett kvart sekel. Enkan Backman var en bland de Herrens små, hvilka i denna världen ej ha någon uppsatt plats, men hvilkas lefnad är rik på pröfningar. Hon har upplefvat många skiftningar under sitt lif. Under nödåren 1867—68, då hon lefde som familjemor i Pyhäjärvi i N. l., måste hela familjens bohag försäljas, t. o. m. bibeln, för att det skulle fås bröd. Slutligen blef dock familjen nödsakad att i vinterns köld begifva sig ut på landsvägen. Men Herren hjälpte igenom dessa svåra tider såväl som genom många andra svårigheter, och enkan Backman hörde ej till dem som misströsta. Hon hade satt sin tillit till Herren såväl under mörka som ljusa dagar. Under sin långa lifstid, som hon gått i Herrens skola, hade hon lärt sig, att Herren pröfvar blott men ej förskjuter, och därför fann hon i alla lifvets förhållanden orsak till tack och lof. Ofta kunde hon midtunder samtalet knäppa ihop sina händer och utropa: tack, tack, käre Jesus!

Med en innerlig kärlek var hon fäst vid kyrkan. Hennes plats i kyrkbänken var aldrig tom, så länge hon ännu var till fötters. För allt missionsarbete var hon varmt intresserad, och särskildt låg henne på hjärtat hednamissionen. Det var rörande att se med huru stort intresse hon följde med missionshändelserna där ute på missionsfälten. Om hon fick läsa i missionstidningen om någon glädjande nyhet eller eljest hörde berättas, att Herrens sak hade haft framgång, skyndade hon sig snart till sina vänner för att få förståelse för sin stora glädje. Då strålade hennes mörka själfulla ögon af en öfverjordisk glädje.

Under årtionden öfvervar hon missionssällskapets årsfest i Hel-

singfors. Fattig som hon var, kunde hon ej mycket i ekonomiskt hänseende uppoffra för missionen. Då missionssällskapet firade sitt 50-års jubileum, önskade mor Backman utaf hjärtat, att äfven hon skulle kunna gifva en liten skärf till missionen, men när hon då ej hade något att gifva, bad hon att Gud skulle låta henne hitta någon slant, och när hon gick öfver torget, så fick hon också till sin stora glädje se en 50 p. slant ligga på marken, hvilken hon med tacksamt hjärta upptog och lade i missionssparbössan. Månne vi ej kunna tillämpa Jesu ord på henne, när han säger: »Denna fattiga enka lade in mer än alla andra — hon inlade af sin fattigdom allt hvad hon egde till lifsuppehälle» (Luk. 21: 3, 4).

Enkan Backman gjorde hvad hon kunde. Hon bad. Huru mången bönekamp hon genomkämpat i sin vrå, vet Gud allena. Ambohöfdingarnas omvändelse var ett särskildt böneämne för henne. Stor var hennes fröjd, när hon fick höra att redan tvänne konungar döpts i Ondonga. — Men nu har mor Backmans bön förvandlats till idel lofsång. Hon fick, renad i Lammets blod, ingå i fridens boningar, dit hennes längtan stod, och nu kan hon lofva Gud med ny tunga och syndfria läppar, såsom hon alltid önskade.

Jesus säger: »Väl du gode och trogne tjänare; i ringa ting har du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket: Gå in i din Herres glädje» (Mat. 25: 21).

Våra missionärers i Afrika adress:

(Adressatens namn)

C/o Resident Commissioner
Amboland
via Capetown
S. W. Africa

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Maj månad 1916:
(Forts.)

Åbo M. F. 4,710: 51. — Borgå M. F.: fr. bazaren 625: 50, af server. 21: 55, koll. 459: 32, gåfvor 128: 75, 59 spb. 613: 49, gåfvor vid sv. föredraget 9/5 134: 40, sma **1,983: 01.** — Fr. Replot: koll. i kyrkan 2: 65, ur N. D:s spb. 3: 85, K. S. 33: 50, g. kkh. **Smeds 40 mk.** — Fr. Helsinge kyrkoby missionssyför. **100 mk.** — Fr.

G:la Karleby: Till Emil Vihlmans minne fru **Sofia Vihlman 400 mk.** — Fr. Malaks: Hanna Nilsson 5 mk., Olga Råholms spb. 4: 35, g. prost. **Fontell 9: 35.** — Lärarinnan **Edit Björklund,** Snappertuna m. a. **10 mk.** — Medicinalrådet och fru **Reijovaara,** H:fors **400 mk.** — Fröken **Ester Vistbacka,** Teerijärvi **10 mk.** — Prostinnan **Fanny Appelberg,** Teerijärvi **25 mk.** — Uleåborg M. F.: Fru Aina Borg 100 mk., lektorskan Eine Salonen m. a. 10 mk., Eva Granberg 10 mk., insaml. i U:borg 521: 78, g. byggmäst. **Fahler 641: 78.** — Af onämnda i Helsingfors **135 mk.** — Enkefru A. Lindström fr. Hermanstad 5 mk., kkh. S. V. Roos 10 mk., sma **15 mk.** — »Fr. en onämnd familj i Jomala» g. kkh. **Fleege 50 mk.** — Fr. Öfvermark **300: 65.** — Några missionsvänner i Vasa g. **Impi Forsman 64 mk.** — Fr. Pyttis: koll. 4 mk., af insändaren 11 mk., g. prost. **Mårtenson 15 mk.** — Fr. G:la Karleby: A. B. 20 mk., af missionsvänner 38 mk., J. S., Ch. S., A. V., M. & A. P. 32 mk., g. fru **Hongell 90 mk.** — Pastor och pastorskan Mellberg, G:la Karleby ständ. m. a. 80 mk., koll. vid bönest. 64: 04, sma **144: 04.** — Fr. Mustasaari: insaml. g. enskilda personer 581: 90, Tölby miss. syf. 50 mk., koll. i Tölby 20 mk., i Vikby d:o 3: 05, 1 spb. i Smedsby 1: 55, 1 spb. i Höstvesi 3: 50, g. kkh. **Björklund 660 mk.** — **Onämnd** Brahestad **10 mk.** — Fr. Uleåborg: Prostinnan Snellman 30 mk., handl. Paulamäki m. a. 50 mk., syf. 243: 30, g. fru **Hildur Järvinen 323: 30.** — Fröken **I. Björkman,** Jakobstad **30 mk.** — Fröken **H. Granstedt,** H:fors 100 mk., m. a. 20 mk., sma **120 mk.** — Kapt. Lönnroth, Kimito Dalkarby, g. past. **Jurva 40 mk.** — Helsingfors Sv. Missionsförbund: sygruppen 1,000 mk., ungdomsgr. 1,000 mk., medl. afg. 382 mk., onsdagens syf. 320: 75, spb. 166: 25, koll. 128: 90, traktatgr. 18: 40, insaml. g. listor 5,000 mk., **S:ma 8,016: 30.** — Insaml. i Kronoby g. kkh. **Berg 110 mk.** — Fr. Kimito: m. a. 83 mk., 2 spb. 5: 90, af syf. i Reku 10 mk., vid bib. förklar. i Löfhaga 3: 25, insaml. i Reku g. Hulda Karlsson 17: 85, g pastorskan **Eklund 120 mk.** — Torp. **V. Holms** fr. Käla spb. **5: 35.** — Fr. St. Michel: koll. i kyrkan 14: 70, d:o i Kuopio kyrka 52: 82, vid andra tillfällen mellan d. 2/4—13/5 3,237: 23, g. past. **Lindbohm 3,304: 75.** — Missionssällskapets sångkör g. **M. Malin 80 mk.** — Karis M. F.: koll. vid läsförh. 75 mk., medl. afg. 15 mk., spb. 45 mk., koll. vid bib. förklar. 65 mk., syf. 50 mk., g. kk:skan **Nina af Hällström 250 mk.** — Onämnd **5 mk.** — Onämnd g. past. **Haahti 100 mk.** — Makarna **C. R. och Augusta Jankes** fr. H:fors testam. medel: i kont. 539: 56, i värdepapper 51,915: 76, s:ma **52,455: 32.** — **Inez Hemmer,** Kvevlaks **100 mk.** — Mag. **Sigrid Leinberg,** H:fors **50 mk.** — Viborg M. F. g. herr. **Nikoskelainen 1,635: 80.** — Lekt. **E. Sonck,** Ekenäs, **40 mk.** — Pastorskan **M. Ahonius,** Orivesi, g. dokt. Paunu **10 mk.** — **K. A.,** Sund, **20 mk.** — Vasa finska M. F.: af syf. 45 mk. af barnsyf. 20 mk., Brändö syf. 180 mk., koll. 10 mk., medl. afg. 34 mk., g. past. **Björklund 289 mk.** — H:fors Sv. Missionsförbund: skriftspridaregruppen 75 mk., sånggruppen 200 mk., gåfva g. K. A. V. 100 mk., **s:ma 375 mk.** — Prost. **K. R. Jauhiainen,** Viborg **100 mk.** — Sörnäs M. F.: medl. afg. 28 mk., ur spb. 28: 95, g. **Hilja Pursi 171: 95.** — Af skriftskolebarn i Malaks g. prost. **Fontell 31: 20.** — Hammarlands syf. g. herr **Uno Andersin 129 mk.** — Onämnd fr. Mariehamn g. **Landtmannabanken 400 mk.** — Ur tvänne spb. i Jomala g. prost. **Snellman 56: 15.** — Mustasaari M. F.: af syf. i Gamla Vasa 110 mk., Voitby syf. 85 mk., koll. 73 mk., g. **A. J. Pada 268 mk.** — Fröken **Aina v. Pfaler,** Åbo **18 mk.** — **Leuvo Vikmans** spb. **2: 01.** — Sääksmäki kyrkosidas syför. g. past. **Carlstedt 70 mk.** — Fr. Mustasaari: af kristliga ungdomsför. 120 mk., Gerby Martha-fören. 20 mk., g. kkh. **Björklund 140 mk.** — Biskop **O. I. Colliander,** Nyslott **500 mk.** — Af missionsvänner i Fredrikshamn 35 mk., fr. Ristniemi 30 mk., g. **M. Berlin 65 mk.** — Kkh. **Rich. Rickman,** Lappträsk **10 mk.** — **Onämnd,** H:fors **10 mk.** — Mag. **Martin Kjäldström,** H:fors **25 mk.** — Fr. Lemland: Vesterängа syför. 225 mk., Jersö d:o 50 mk., 1 spb. 11: 55, tillägg. —: 45, g. kkh. **Lindberg 287 mk.** — Prästfruarnas medl. afgift. g. pastorsk. **Sirenius 365:60.** — Handl **Ludv. E. Groth,** Riihimäki m. a. **100 mk.** — Sibbo norra M. F.: gåfvor 4 mk., koll. 12:85, m. a. 24 mk., g. **K. Steffansson 40:85.** — **Onämnd 10 mk.** — Fr. Hyvinge: koll. i kyrkan 30 mk., vid sv. gudstj. 5:30, g. pred. **Huttunen 35:30.** — Koll. i missionskyrkan und. maj månad **228:02.** — Fr. finskspråkiga orter: **71,594: 99.** — **Summa: 161,840: 71.**

Fonden för Judemissionen:

Spb. n:o 89 **2: 68.** — Fr. Sjundeå: koll. i kyrkan 30: 21, å prästgården 5: 25,

i Jersö 7: 90, i Strömsby 20: 80, g. past. **Schalin 54: 16.** — Fr. finskspråkiga orter **129: 25.** — **Summa: 186: 09.**

Kinesiska Skolfonden:

Helsingfors skolungdoms M. F.: understöd **150 mk.** — Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **122: 05.** — Fr. Tavastehus **100 mk.** — **Summa: 372: 05.**

Fonden för utbildandet af infödda missionsarbetare i Kina:

Fr. Jyväskylä **86 mk.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Fr. barnhemmet i Vasa **23 mk.** — Sörnäs M. F.: Understöd g. **Hilja Pursi 115 mk.** — Fr. finskspråkiga orter **71:55.** — **Summa: 209: 55.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Borgå M. F.: I. Grönlund, för barnet Luins underhåll g. **H. Öfverström 25 mk.** — Fr. finskspråkiga orter **20:05.** — **Summa: 45: 05.**

Till Läkaremissionen:

Onämnd för sjukhuset i Kina **10 mk.** Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **148: 50.** — Fr. finskspråkiga orter **70: 80.** — **Summa: 229: 30.**

Ambomiss. skol- och litteraturfond:

En syför. **122 mk.**

För Missionskyrkans underhåll:

Koll. i miss. kyrkan und. maj månad **11: 45.** — H:fors Sv. M. F.: **17: 75.** — Missionssällskapets sångkör **51 mk.** — Onsdagssyför. g. pastorskan **Haahti 328 mk.** — Gamla syför. g. pastorskan **Paasio 40 mk.** — **Summa: 448: 20.**

V. & P. Kurvinens fond för inf. miss. arb. i Afrika:

Miss. **P. Kurvinen 50 mk.**

Frans Hannulas minnesfond:

Ing. **V. A. Sohlberg 100 mk.**

Fonden för ordnandet af evangeliseringsarbetet på fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **1,650: 90.**

Gåfvor in natura:

Barnsyf. i Kristina: 39 st. handarb. g. prostinnan Gulin. — Tölö syf.: 28 st. hand arb. — Syför. »Senapskornet» 2 st. handarb. — Fredriksberg syför. handarb. — Juhola, Borgå, tändstickor.

Juni månad:

Lärar. **J. F. Hårdhs** fr. Heinola test. medel **30 mk.** — Herr **Georg Sesemann,** Viborg **10 mk.** — Koll. vid läsförh. i Korpo g. kkh. **Blomroos 13: 05.** — Fr. Löfö by i Pedersöre g. kkh. **Lindberg 82 mk.** — Helsingfors Sv. M. F.: m. a. **24 mk.** — **Aug. Högström,** Degerby, **5 mk.** — Makarna **Kollins** fr. St. Karins, test. medel **1,484: 20.** — Fr. Borgå: 8 m. a. 185 mk., handl. A. G. Nyberg 10 mk., apoth. E. Mikander 10 mk., ingen. Erl. Lindroos 5 mk., herr P. M. Sevelius 10 mk., fru Olga Törngren 50 mk., handl. E. V. Savonius 10 mk., fru Hilda Modeen 50 mk., fröken Hanna Modeen 25 mk., g. past. **Liljeqvist 355 mk.** — Doktorinnan **S. Lampén,** H:fors **5 mk.** — **Alheidi Olsoni,** Viborg m. a. **10 mk.** — Fr. Dragsfjärd: koll. vid torp. sonen Arth. Gustafssons begrafn. g. past. **Ervo 25 mk.** — Fr. Nagu: lots. K. E. Johansson, Gullkrona, g. kkh. **Nordqvist 15 mk.** — Fr. Tavastehus: af syfören. 350 mk., »Lupaus Herralle» 20 mk., g. **Ebba Lindström 370 mk.** — Fr. Jyväskylä: koll. i kyrkan 27: 92, koll. g. kkh. Vanne 13: 75, 12 spb. 252: 01, kondukt. J. Oksanen 10 mk., fr. Petäjävesi: koll. i kyrkan 8: 55, en spb. —: 65, koll. å Kintars 13 mk., fr. Jakobstad: koll. vid finsk gudstj. 7:80, vid sv. d:o 130 mk., i böneh. 55: 11, 19 spb. 159: 94, fr. Nykarleby: koll. i böneh. 10: 80, i kyrkan 19: 67, koll. å Vanda folksk. 19: 20, fabrik. V. Vahlbergs spb. 1 mk., koll. å Keinby folksk. 5 mk., å Tavastby skola 7:60, hälften af kollekterna eller 159:20 öfverförd till Inre Miss. predikantfond, g. lekt. **Vegelius 596: 80.** — Fr. Jomala: Af torparenkan **Anna Lisa Boman 75 mk.** — Tammerfors M. F. g. herr **Cajanus 1,255 mk.** — Fröken **Minna Aschan,** Kuopio **50 mk.** —

(Forts.)

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9.

N:o 11. November. 58 årgång. 1916.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

Nytt lif.

„I hafwen från afgudarna omwändt eder till Gud, till att tjäna den lefwande och sanne Guden, och till att wänta hans Son från himmelen, honom, som han har uppwäckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande wredesdomen" (1 Tess. 1:9—10).

I hwarje människas lif finnes ett f ö r r och ett n u. Nämligen i hwarje kristen människas. Det hade Paulus själ erfarit både i sitt eget lif och med afseende å dem, bland hwilka han predikat korsets ewangelium. Mötet med Jesus blef ett a f g ö r a n d e möte. Det hade blifwit så för Paulus. Från och med det, som Paulus upplefde utanför Damaskus, war han en ny människa. Hela hans tankewärld war en annan än förut, hans sträfwanden nya, hans lifsmål ett nytt. Och hwar helst han sedan förkunnade ewangeliet om den korsfäste, men åter uppståndne Frälsaren, fick han upplefwa samma underbara sakförhållande: mötet med Jesus blef för syndare wändpunkten i deras lif.

Så är det ännu i dag. Wisserligen sker afgörelsen kanske icke alltid lika plötsligt som för Paulus. Hwarje afgörelse för Herren föregås af en längre eller kortare tids arbete, som Herren haft med wår själ. Men ett är dock gemensamt för alla dem, hwilka blifwit delaktiga af det nya lifwet. Och det är detta: d e t ä r H e r r e n , s o m f ö r s t k o m m e r t i l l o s s o c h f å r o s s a t t s t a n n a p å w å r w ä g. Och det wiktigaste är ju inte heller, att wi kunna nämna dag och timme, då wi mötte Jesus såsom wår Herre och Frälsare. Inte

warit twungen att sända i wår wäg, på det att wi skulle börja att söka wår frälsnings Gud. Nej, detta är det wiktigaste, ja, det enda nödwändiga, att *wi lefwa det nya lifwet.* Ser du, om där kommit in något nytt i ditt lif, något, som omskapat ditt hjärta, dina sträfwanden, ditt lifsmål?

I de ord wi läste i wår bibel nämner aposteln Paulus några drag, hwilka känneteckna det nya lifwet.

För det första: *wi äro omwända från afgudarna.* Wi tjäna icke längre afgudarna. Wi tillbedja dem icke längre. Men nu skall du inte tänka: ja, Gud ske lof, jag är åtminstone ingen hedning, som tillbeder afgudar. Det är inte blott ute i hednawärlden wi finna afgudadyrkarne. Wi finna dem äfwen midt i kristenheten. Se in i ditt hjärtas tempel! At hwem äro dess altaren helgade? Hwem intar där härskareplatsen? Från wår barndom ha wi lärt oss, att allt, som wi frukta eller älska mer än Herren, allt, hwarpå wi lita mer än på Herren, det är wår afgud. Det må sedan wara en annan människa eller penningen, wärlden med dess tomma flärd och nöjen eller din hälsa och dina krafter, ditt rykte eller din begåfning — allt, som skymmer Gud undan för din själs blickar, allt, som ställer honom i andra rummet — om han alls får rum i din inre wärld — det är din afgud. Och den wärsta afguden är det egna jaget.

Det nya lifwet kännetecknas däraf, att ditt innersta wäsen är wändt bort från afgudarna, från allt detta, som hindrar Gud att äga ditt hjärtas hela, fulla kärlek och förtröstan. I ditt hjärta finnes blott *ett* altare, och det är helgadt åt Gud. Endast en tron; på den sitter Herren. *Du är omwänd från afgudarna till Gud.* Det är det första. Det innebär dock icke det, att du icke mer skulle frestas. Men du är i ditt innersta frigjord, så att endast en har rätt att göra anspråk på dig: *din Gud* — han, som med Lammets blod på Golgata löst dig från dina synder, köpt dig fri från afgudaträldomen, på det att du, såsom Luther säger, „skall wara hans egen och lefwa under honom i hans rike och tjäna honom i ewig rättfärdighet, oskuld och salighet".

Ja, *tjäna Gud* — det är det andra. Wisserligen kan det hända, att du inte själf är tillfreds med det sätt, hwarpå du tjänar Gud. Och det kanske bedröfwar dig. Och inte heller tror jag, att wi böra bli nöjda med oss själfwa. Självbelåtenheten har mycken likhet med fariseism, själfrättfärdighet. Och den gamle sångaren har wisst rätt, då han sjunger: „Blir du själfbelåten, är du ren från stråten." Det war wisst

Lika litet som du behöfwer låta andra människor sätta sig till doms öfwer dig och ditt gudsförhållande. Blott Guds dom skall du fråga efter. Är Gud nöjd med dig, är han tillfreds med din tjänst? Blott så kan ditt tjänande blifwa wälsignelserikt.

Det är med tjänande alldeles som med allt annat, som hör till lifwet i gemenskapen med Gud: där är tillwäxt, utweckling. Och därför skall du se inte så mycket på resultaten, utan mera på hwad som behöfs, på det att du må utwecklas till en tjänare, som en gång af Herren kan få höra de wälsignade orden: „Rätt så, du gode och trogne tjänare. När du war satt öfwer det, som ringa är, war du trogen; jag skall sätta dig öfwer mycket. Gå in i din Herres glädje." Därtill behöfs då först och främst flitigt bruk af Guds ord. I ordet har Gud uppenbarat sin wilja. Ju mera wi wäxa till i kännedomen af Guds wilja, af hans afsikter och planer, dess större förutsättning ha wi att kunna tjäna honom wäl. Men djupare insikt i Guds wilja drifwer till innerligare bönelif. Känslan af egen swaghet och brist leder till bön, den tillitsfulla bönen, som öppnar wårt hjärta för „kraften ifrån höjden", Guds Ande, som Jesus lofwat sina lärjungar. Hwad Gud därför wäntar i wårt tjänande, det är trohet i utnyttjandet af de möjligheter wi äga till ett wälsignelserikt lif. Det är sedan likgiltigt, hwar wi framlefwa detta wårt lif. Den ena människans plats är här, den andras där — Gud söker blott trohet.

Och att wänta Jesus — det är det tredje kännetecknet på, att det nya lifwet är förhanden. Inga wärldsträlar wänta Jesus. De behöfwa honom icke. De sakna honom icke. Men en omwänd människa wäntar med innerlig längtan efter Jesus. Han kommer med frälsning. Den som lefwer det nya lifwet han hungrar och törstar efter frälsning. Det är inte en själfwisk längtan att få komma bort från alla lidanden och swårigheter, bort från alla plikter och all kamp i denna wärlden. Men det är en innerlig åstundan att frälsas från allt, som hindrar oss att tjäna Gud utan brist, utan allt detta, som ofta twingar oss på knä för Herren med bönen „förlåt". Jesu ankomst innebär, att wårt nya lif, som likasom Jesu eget djupast sedt är tjänande, fullkomnas.

Johannes skrifwer: „De (frälsta) skola stå inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel — — — Och ingen förbannelse skall wara mer. Och Guds och Lammets tron skall stå därinne, och hans tjänare skola tjäna honom."

Wäntan efter Jesus är således innerst längtan efter lifwets fullkomning. — — —

Lefwer du det nya lifwet? Will du lefwa det nya lifwet?

Gud har uppwäckt Jesus Kristus från de döda, på det att du skulle möta en lefwande Frälsare, som kan hjälpa dig till nytt lif. Sök det personliga mötet med honom. Han har hwad du innerst är i behof af: syndernas förlåtelse och kraft till nytt lif.

Och Jesus säger: „Den till mig kommer, honom kastar jag sannerligen icke ut.''

Och tycker du, att du inte har kraft att komma, är du i ditt innersta sliten och sargad, säg med den gamle profeten: „Omwänd mig, Herre, så warder jag omwänd.'' Amen.

B. S.

Från wårt missions-fält i Afrika.

Döpta.

Föreståndaren för wårt missionsfält i Afrika, Martti Rautanen, förtäljer i ett bref till missionsdirektorn, att broder Kalle Björklund den 30 förliden juli i Ondongua döpte öfwer 30 personer. Samma dag döpte Rautanen i Olukonda 6 fullwuxna.

Seminariet utdimiterat sina första elever.

I senaste numret omnämndes afslutningshögtidligheterna wid Shekou seminarium. Äfwen seminariet i Onipa har firat en fest af samma slag för de elewer, som nu afslutat den första kursen wid nämnda läroanstalt. Synbarligen firades denna högtidlighet den 12 augusti. Inga examina förrättades wid detta tillfälle. Närwarande woro, förutom skolans lärare, föreståndaren för wårt missionsfält samt broder Björklund och doktor Rainio, törhända ännu någon annan af wåra missionärer. Af allt att döma har man welat gestalta denna afslutningshögtidlighet till en stund af wederkwickelse och uppmuntran.

Wårt hopp är, att framdeles få göra närmare bekantskap med dessa förstlingar bland seminaristerna på wårt missionsfält.

Skolarbetet.

Både på hufwud- och bistationerna är skolarbetet åter i full gång. Rautanen har en skola för dem som beredas för dopet, äfwen från de aflägsnaste trakter hafwa elewer infunnit sig till denna skola. De första grunderna i sin kristendomskunskap hafwa de fått af infödde lärare. Alla äro de läskunniga med undantag af de twå äldsta i kretsen. Alla äga de någon kunskap i den kristna läran. Rautanen hoppas kunna döpa dem efter ett par månaders underwisning.

Syster Kupila skrifwer, att skolarbetet i Osigombo ingifwer mera förhoppningar detta år än under det föregående året. I skolan för barn, hwarest syster Kupila handhar underwisningen, stiger elewernas antal till 61. Det är möjligt att deras antal ytterligare förökas. Elewerna besöka skolan mera regelbundet än tillförene. I Onajena åtnjuta 70 personer dop- och skriftskoleunderwisning. Dessutom besöka 80 barn syster Hirwonens morgon- och eftermiddagsklasser. En inföòd lärare har omkring halft annat tiotal elewer. I de aflägsnare trakterna underwisa inalles 6 lärare. Om elewernas antal hafwa wi ej ännu närmare underrättelser.

Gudstjänsterna.

Det ser ut som om den tunga pröfningstid Ambofolket haft att genomgå skulle werkat i någon mån wäckande på detsamma. Oaktadt den ansenliga förminskning som inträffat i folkmängden äro wåra kyrkor „alltid wid söndagsgudstjänsterna fulla af folk."

En lyckad missionsfest.

M. Rautanen skrifwer i ett enskildt bref till sin son, Reinhold Rautanen, om den lyckade missionsfesten i Onajena: Till följd af sitt aflägsna läge har Onajena i afseende på missionsfesterna blifwit wanlottad. Wid ordnandet af dessa sade broder Lehto helt wemodigt: „Månne wi därborta få någon af bröderna härifrån (Olukonda) till talare wid festen." Jag kände medömkan för mannen och utan betänkande swarade jag: någon af oss kommer nog för att hjälpa dig. Efteråt föreslog jag, att festerna i Onajena skulle uppskjutas någon dag framåt, på det att folk därifrån måtte få tillfälle att deltaga i festerna härstädes, samt att wi åter kunde begifwa oss dit. Detta förslag godkändes af alla. Och den som war mest glad däröfwer, war broder Lehto. Då dagen för Onajenafesten war inne, så begåfwo wi oss mangrant dit med wåra hustrur. Fem talare uppträdde: både infödda och missionärer. Själfwa konung Martin med sin gemål jämte sina systrar och rådgifware war närwarande. Festen firades i skuggan af omuanditrän. Åhörarnas antal steg till 1,000. Alla woro glada och återwände hem med uppfriskadt sinne.

Höga gäster.

(K. C.)

Administratorn i sydwäst-Afrika hade den 9 sistlidne augusti med sin swit warit på en inspektionsresa i Ondonga. Herrarna hade på wägen råkat ut för swårigheter, hwilka ofta äro förenade med en resa i dessa trakter. Man hade warit twungen att kwarlämna på slätten en au-

tomobil till följd af erhållna skador. Och då man råkat in på ett riktigt mjukt sandfält, war det för de fina herrarna ingen annan råd än att stiga af från automobilen och skjuta den fram med alla krafter.

Wid inspektionen hade administratorn uttryckt sin tillfredsställelse med förhållandena.

Wi hafwa fått detta år erfara riklig wälsignelse af Gud. Herren har på mångfaldigt sätt låtit oss förnimma, att han är med oss i arbetet. Såsom en särskild nåd anse wi det, att werksamheten i Ondonga efter de swåra pröfningarna får obehindradt fortgå och wara till wälsignelse. Låtom oss tacka Herren för detta! Men låtom oss å andra sidan ihågkomma att bedja, att Gud wille stärka wåra arbetares förswagade krafter, att de icke skulle blifwa twungna att afbryta sitt arbete! T. ex. syster Lehtowaaras krafter hafwa icke nämnwärdt förbättrats efter den rekreationsresa hon tillsammans med syster Kupila gjorde till Hererolandet. Krafter äro af nöden. Men de, som wänta efter Herren, skola få en ny kraft. Måtte Herrens kraft uppehålla wåra kära arbetare!

Från wårt missionsfält i Kina.

Familjehögtid.

Den dotter som föddes åt broder och syster Kantele d. 8 aug. fick i dopet namnen Sara Ilona.

Hembud.

D. 8 sistlidne september ändades Fan-Chen-mings jordiska lif. Hon hade genomgått en swår Guds skola. Med understöd från Aili Haahtis fond fick hon till en början sin uppfostran i den af wår mission grundade flickskolan. Men af henne, som med brinnande håg sträfwade efter allt större klarhet i lifwets ljus för att kunna dela med sig däraf åt sina i mörker wandrande kinesiska systrar, tog Gud hennes ögons ljus. Blind sändes hon till Hunans hufwudstad för att där genomgå Liebenzeller missionens blindskola. Som skolans bästa elew wistades hon där fem år och skulle snart warit utbildad blindskolelärarinna. Då bröts hennes hälsa. Härjad af lungsot och blind fick hon återwända till hemmet för att dö. Swårt war att fatta Guds afsikter med allt detta. Men under lidandet mognade hon. När syster Anna Kesäjärwi, efter att ha återwändt från Kuling, besökte henne war hon redan så swag, att hon endast kunde tala i afbrutna meningar. Hennes sista ord till Anna Kesä-

järwi woro: „Jag wäntar att Jesus skall komma för att hämta mig.”

Guds wägar äro outgrundliga. Men härligt är, att med brinnande längtan därefter, få skåda Gud ansigte mot ansigte.

Årswäxten i Kina

har warit god. Folket gläds däröfwer och säger att himlen är med Li-Juan-hung, den nye presidenten. Broder Sihwonen anser att den goda årswäxten är egnad att lugna de oroliga elementen. Li-Juan-hung förefaller i allmänhet att wara innesluten i folkets bewågenhet.

I Yungshuen

sakna de sökande broder Auno, som borde ordna predikowerksamheten i byarna. Hans resa hade likwäl ännu ej blifwit af, dels emedan syster Aunos hälsa ej ännu stadgat sig, dels emedan det är okändt huruwida förhållandena blifwit sådana att arbetet där kan fortsättas.

Om sin wistelse i Kuling

skrifwer pastor Kantele: „Jag har här i Kuling haft en fridfull tid för läsning. Denna sommar har jag ej sysselsatt mig med inlärandet af engelska språket, i dess ställe har jag nästan hwarje söndag åhört en kinesisk predikan och haft däraf mycken wederkwickelse. Utlänningar och kineser hafwa turwis uppträdt som talare. Och ehuru dialekten är något olika kan man likwäl alltid wäl följa med. I synnerhet war det mycket att höra wid de wäckelsemöten, som pågingo här under en weckas tid. Hwarje dag ägde möten rum kl. 1/2 3 o. 1/2 9. De warade precis en timme. Bland talen förekommo sådana som woro utmärkta hwad formen beträffar, och innehållet war åtminstone för mig uppbyggligt. Hwarje dag war jag med om ett eller twå af dem. Åhörarna woro för det mesta ynglingar och män.

„Det tycktes mig som om dessa möten kunde gifwa den som bereder sig för missionens kall, god ledning i att förkunna ewangelium för kinesen, så att han förstår det och blir fängslad däraf.”

„Af ett utmärkt innehåll war i synnerhet ett tal om Guds dragande kärlek i Kristus samt ett annat med ämne: „Utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse.” Till hjärtat gående woro äfwen: „Isaks offrande” samt „bära frukt åt Jesus”. Herren wälsigne sitt ord!”

„Min tentamen (i kinesiska) ämnar jag aflägga genast när syster Sanni återwänder från Finland. Kursen har jag läst och mera därtill, hela nya testamentet samt det heliga ediktet. Den sistnämnda boken war särdeles intressant. Jag

har tänkt att det ej kunde skada ifall man försökte bereda sig för en kinesisk predikan till hwarje söndag. Man behöfde ju ej predika för någon annan än sin språklärare och låta honom korrigera den. Få se om däraf blir någonting. Att åhöra en dylik predikan skulle ju ej heller skada läraren. Måtte Kristi ljus äfwen gå upp för honom!

I dag (d. 10 aug.) är det Kyöstis (Saarilahtis) födelse-dag. Kineser och utlänningar, män och kwinnor, alla som bo i gården, hafwa suttit omkring matsalsbordet och druckit thé. Det war nog en „brokig församling". Men Herren hörde äfwen de sånger och böner, som uppsändes wid detta möte. Och i sinom tid skall wälsignelsen däraf skönjas. Om wi blott kunde wänta därpå i tro!"

Med hjärtlig hälsning

Wäinö Kantele.

Ur syster Ella Myllyläs bref.

Kuling d. 23 juli 1916.

Här i Kuling har jag nu warit nära 2 månader. Wackra äro dessa berg och nå ända till molnen; wi äro ofta midt inne i dessa. Så är det t. ex. i dag. Det har warit stark dimma och ösregn. Nyss war det så mörkt att Sylwi Kjäldström tände lampan, ehuru det är midt på dagen. Sådana dagar är det mycket fuktigt. Men sedan blir det igen luft, som lilla Sirkka Sihwonen brukar säga. Denna luft wäger ej mycket. Här har warit swalt och uppfriskande och trefligt har det warit att på eftermiddagarna klättra uppför bärgen och längs de af bäckarna åstadkomna fördjupningarna, så mycket trefligare som man alltid under arbetstiden uppehållit sig inom stationens murar. Bäckarnas klara watten och de lekande wågorna tjusa ögat. I låglandet ser man endast brunt, lerigt watten.

Det är likwäl nu för tiden ej riktigt rådligt att ensam eller en och en röra sig ute, emedan tigrar smyga omkring i bergen. Folket säger sig ha hört deras läte och för tre dagar sedan, tidigt en morgon, sågo Saarilahtis kock och några andra kineser i närheten af wårt andra hus en stor tiger. I sin förskräckelse sprungo de omkring och ropade på hjälp, men tigern wandrade helt fredligt uppåt bergen. Förut ha de ej warit synliga så här högt uppe denna tid. Kanske de ej heller nu äro många.

Wi nykomligar sitta för det mesta wid wåra böcker. De kinesiska tecknen se ej ledsamma ut, endast roliga, mycket roliga. Men det är nedslående att tänka på att de äro många tusen. Att lära sig ens de nödwändigaste af dem förefaller en omöjligt. Hittills har Herren likwäl hulpit. Litande på Hans hjälp är det godt att fortsätta med både inlärandet af de nya tecknen samt repetera de gamla.

Wistelsen här har gjort mig mycket godt, ehuru jag känt att jag här är en främling. En dag klättrade wi upp på ett berg för

att därifrån betrakta Kinas näst största sjö Pjang. En wik däraf låg spegellugn djupt, djupt nere. På strandsluttningarna lågo kinesiska byar, omgifna af grönskande risåkrar. Därifrån reste sig obebodda buskbewuxna bergshöjder den ena högre än den andra. Emellan bergstopparna gingo molnen sin tysta gång. En stor ensam fågel swäfwade högt uppe. Intet ljud hördes. Jag war betagen i denna högtidliga storslagna naturs skönhet, men min sista känsla war dock att jag betraktade något, som ej tillhörde mig. Långt borta låg det land jag kallade mitt.

I detsamma lade sig dimman öfwer nejden. Jag erinrade mig psalmistens ord: „Herre! din godhet räcker så widt som himmelen, och din sanning så widt som skyarna gå.” Ja, äfwen här är jag i hans nåds hägn. Och samma nåd söker äfwen Kinas folk för att hugswala och frälsa. Må denna nåds kännedom förökas hos oss en och hwar!

Den minsta arbetaren i Herrens wingård
Ella M.

Afskedet.

Det är uppfriskande att en gång få wara med wid ett tillfälle som detta, sade några missionswänner från en aflägsen landsbygd d. 24 sept. på kwällen. Det war en afskedsstund i missionskyrkan för de till Kina afresande missionärerna. Och det föreföll som om ingen fått nog af sådana tillfällen. „I denna i många afseenden mörka och orofyllda tid är det upplyftande att af en dylik anledning få samlas inför Herren. Wi se att wi ingenting förmå utan Gud, en Gud som hjälper. Och han wisar sig wara en lefwande Gud, som bereder wäg för sina tjänare.”

Afskedsstunden war inne. Broder och syster Collan beredde sig att med sin lilla Lea afresa till Kina för andra gången, syster Sanni Lampén likaså. För första gången afreser dit broder Niilo Korhonen. Några af dem ha således bakom sig en på erfarenheter rik arbetstid på den åkerteg, dit de nu med styrkta krafter få återwända. Af deras afskedsord erhöll man en aning om de strider, som utkämpas därute bland hedningarna. „I människolifwet förekomma ibland stunder så mörka, att när man blickar omkring sig intet ljus synes. Då böra wi rikta wår blick uppåt. Där är alltid ljust.” Den tanken i br. Collans predikan samma dag på förmiddagen, sade mycket.

Stundens wikt och stora betydelse återspeglade sig äfwen i missionsdirektor Tarkkanens tal på aftonen, då missionskyrkan war fylld till bräddarna. „Som en frukt af wår kärlek utsända wi wåra missionärer. De utgå ur

wår midt för att å wåra wägnar bära frukt i Kina."

Syster Lampén liknade i sina afskedsord missionsarbetet wid letandet efter pärlor. „Mussslorna finnas i djupet. Där måste de uppsökas. Och ehuru skalet ser allt annat än lofwande ut finnes likwäl därinne en dyrbar pärla. Kinas kwinnowärld ser ej heller hoppingifwande ut. Där finnes dock, djupt gömd i syndens orenlighet, en pärla och den finnes där säkert. När man påträffar en kwinna sådan som hustrun till en numera afliden ewangelist, som, när mannen förkunnade ewangelium, begaf sig bort från hemmet för att spela kort, finna wi där en pärla djupt nere i dyn. Och en annan, hwars tunga gjort arbetet stor skada och wållat missionsarbetarna mycken smärta, förefaller att wara till den grad i syndens wåld, att det ser ut som om där ej funnes någon pärla, men Gud ser den likawäl.

En skön pärla gömmer jämwäl en flicka, som enligt de underrättelser wi erhållit, nu är nära dödens flod. Afwen den pärlan har warit gömd i syndens dy. Då hon kom till skolan kunde man ej annat än både höra och se på henne med fasa. Hon grälade med alla och öfwer hennes läppar gingo de wärsta ord. Detta barns både hjärta och mun woro fulla af orenlighet. Men pärlan fanns likwäl. Jesus gjorde den ren. Hon blef en ny skapelse. Och snart får hon, som wi hoppas, gå att glänsa lik en pärla däruppe, där synd ej finnes. Wi leta efter pärlor åt Jesus. När han gör dem rena glänsa de."

„Ack att Jesus alltid stode för wår blick och att förhärliga honom wore wår förnämsta uppgift!" Det war innehållet i br. Korhonens tal. „Wi kunna nog wara mycket bestyrsamma, men wi förhärliga Jesus så litet. När wi läggas ned på sjukbädden och då komma att göra räkenskap med oss själfwa, hwiskar en stämma: „Har jag förhärligat Jesus tillräckligt?" Och den frågan gör oss smärta. Wi känna, att wi ej gjort det. Wi böra få kraft att förhärliga honom." — Måtte den afresande broderns önskan gå i uppfyllelse!

Önskande de afresande Herrens wälsignelse åtskiljdes missionswännerna wederkwickta till sinnet. Må wåra böner följa dem, hwilka, när detta läses, nästan alla befinna sig inom Kinas gränser. Och för dem ljude manande:

prisen, ären, hyllen honom,
wärldars Gud!'

H. A.

Till afsked.

Kära missionswänner! Wi, Edra resenärer, frambära härmed wåra warmaste tacksägelser till Eder för all den kärlek, som från Er sida kommit oss till del under hela wår wistelse i hemlandet och särskildt wid afresan därifrån.

I Gamla Testamentet omtalas, att en gång under ett krig en del af hären stannade kwar för att waka öfwer trossen, under det att den öfriga delen war med i striden wid fronten. När segern war wunnen och bytet skulle skiftas, bestämde Dawid, att en lika stor del däraf skulle tillfalla dem, som stannat kwar wid trossen, som dem, hwilka warit med i striden wid fronten. Wi kunna måhända likna den bedjande församlingen i hemlandet wid de wäktare, som stannade wid trossen, och oss därute på missionsfältet wid dem, som deltogo i striden wid fronten. En gång skall Herren äfwen gifwa oss wår del af bytet, och wi tro att han då skall följa samma princip som Dawid.

(K. C) Elin, Sakari och Lea Collan.

Herrens nåd och frid blifwe allas wår del!

Edra sändebud
Sanni Lampén,
Elin och Sakari Collan.

Från Bestyrelsens sammanträden.

Mera arbetskrafter till missionsfältet i Afrika. Till följd af den stora brist på missionsarbetare, som f. n. råder på arbetsfältet i Afrika, har Bestyrelsen efter att ha rådgjort med de hemmawarande Afrikamissionärerna och i enlighet med deras egen önskan beslutat att, oberoende af att en resa för närwarande är förenad med stora faror, dock i förlitan på Gud utsända följande missionärer: R. Rautanen och H. Saari, hwilkas

familjer t. w. stanna i hemlandet, Aatu Järwinen med familj (hustru och ett barn) samt Sulo Aarni, hwilken tillika bewiljats rättighet att efter framkomsten där ingå äktenskap med sin trolofwade, fröken Aini Packalén, som redan wistats ute 8 år. Afsikten är att dessa missionärer skola anträda sin långa resa, om Gud will, i denna månad, och inneslutas så wäl de som deras egna särskildt i missionswännernas förböner. — Därjämte är det planeradt att, om Gud will, i wår utsända de twå förstnämndas hustrur samt dessutom twå missionärer.

Finnarnas i Amerika deltagande i missionsarbetet. Under de sista åren har missionsintresset hos finnarna i Amerika warit i märkbart stigande. Fråga har äfwen wäckts om att det finska kyrkosamfundet i Amerika, Suomi Synoden, skulle åtaga sig underhållet af en egen missionär på missionsfältet i Kina. Öfwerläggningarna, som af denna anledning förts emellan Finska Missionssällskapets Bestyrelse och Suomi Synoden ha resulterat däri, att Synoden samtyckt till att som eget sändebud utsända och underhålla missionär Niilo Korhonen, hwilken efter att ha genomgått härwarande missionsskola, inwigdes till missionär år 1913 samt därefter i tre års tid werkat som präst bland finnarna i Amerika. D. 26 sistlidne september anlände Niilo Korhonen till hemlandet och kommer enligt Bestyrelsens beslut, om Gud will, att afresa till Kina.

En ny missionsstation. Redan då Lestadianska Filialafdelningen grundades i förening med Finska Missionssällskapet, planerades, att denna Förening sk lle, i sinom tid, ej al enast underhålla egna missionärer utan äfwen en egen station, där dessa skulle ha sin werksamhet. 1913 på hösten kunde till missionsfältet utsändas twänne af Filialafdelningens missionärer, och har därefter grundandet af en egen station, så snart dessa missionärer tillräckligt inhämtat språket och blifwit förtrogna med landets förhållanden, warit ifrågasatt. Ehuru bristen på arbetare fortfarande är stor på Sällskapets stationer, har Bestyrelsen likwäl nu, då några arbetare kunnat utsändas, samtyckt till grundandet af en ny station i den wästra delen af wårt missionsfält i Yungshuen, ifall Filialafdelningen will ikläda sig de därmed förenade kostnaderna. Bestyrelsen har härmed å sin sida welat göra det den kunnat för att denna af Filialafdelningen länge närda önskan må kunna förwerkligas, isynnerhet som i distriktet Yungshuen yppats stor mottaglighet för Guds ord.

Rekreationsresor. Missionärerna Kalle Korhonen och Henrik Kokamäki jämte familjer ha erhållit tillåtelse att nästa wår

företaga en rekreationsresa till hemlandet. De ha då wistats ute på missionsfältet i 7 år.

Läkaremissionen. Sedan doktor Helmi Heikinheimo för sin brutna hälsas skull warit twungen att återwända till hemlandet har läkarewården på missionfältet i Kina omhänderhafts af en kinesisk läkare Y-Tehfu, som fått sin utbildning på Finska Missionssällskapets bekostnad i en högskola i staden Hankau och där genomgått kursen med synnerlig framgång. Bestyrelsen har äfwen beslutat bekosta en ung framstående kines Liu-Tsehmings utbildning till läkare, och har han för detta ändamål blifwit sänd till Yale-lärowerket i Tsangsha. Kursen där är 7-årig. Härjämte har Bestyrelsen welat bringa till missionswännernas kännedom, att det wore af synnerlig wikt att så snart som möjligt för missionsfältet erhålla en lämplig finsk läkare.

Missionsfältets i Kina budget för år 1917. Förslaget till budget för det kommande året, utarbetadt af missionärskonferensen på wårt missionsfält i Kina, har godkänts af Bestyrelsen. Den är i hufwudsak lik den förra utan andra större ändringar än de, hwilka äro förenade med grundandet af den nya stationen, ifall den blir en werklighet. Enligt normal kurs stiger budgeten till Fmk. 135,300, men enligt nuwarande kurs till Fmk. 199,000; det är en förlust ensamt hwad Kina widkommer på ungefär Fmk. 63,700. Det är sålunda skäl för missionswännerna, Bestyrelsen och missionsarbetarna att bedja Gud fylla de stora behofwen.

Nya filialföreningar. Bestyrelsen har godkänt stadgarna för Impilaks filialförening som n:o 88 samt stadgar för Sordawala Seminariums förening för underhåll af en egen missionär som n:o 89.

Fru Helmi Tähtelä, som sedan 1908 warit anställd å Sällskapets Expedition samt handhaft den med bokförlaget förenade bokföringen, har för familjeangelägenheters skull anhållit om och erhållit afsked från sin befattning ifrån d. 1 oktober. I hennes ställe har antagits fröken Impi Lindroos.

Partiell tjänstledighet från resewerksamhet har bewiljats missionärerna Tylwäs och Hänninen för att bereda dem tillfälle att förkofra sig i engelska språket.

Predikanten Toiwiainen har på begäran af hälsoskäl bewiljats tjänstledighet från d. 1 oktober till årets slut.

H. H.

Israels hemlighet.

Rom. 11: 25 ff.

(K. C.) Israel, af alla folk Herrens förstfödde, afskild till den Herrens tjänare, som skulle förmedla frälsning och välsignelse till jordens släkten, svek på det svåraste sin höga kallelse. Liksom profeten Jona beträdde det olydnadens väg. Herrens tjänare blef blind och döf. Det kom öfver dem en försoffningens ande, de fingo ögon, att de icke skulle se, och öron, att de icke skulle höra. Kristus kom, såsom utlofvad åt fäderna, men de kände honom icke, de emottogo honom icke. Den Enfödde drefs ut ur sin egen vingård, och lifvets furste dräptes.

Och icke nog med detta. När genom apostlarna förlåtelse och nåd ännu erbjöds dem, som korsfäst sin konung och Herre, då stodo dessa hårdnackadt, med oomskurna hjärtan och öron, äfven emot den Helige Ande. De ansågo sig icke värdiga det eviga lifvet.

Därför gick det med dem som med Jona. Israel förkastades från sin höga ställning som frälsningens ljufliga budbärare. Det kastades öfver bord i det stora folkhafvet, till skräck och varnagel för alla. Och där har detta folk nu under århundraden vandrat i mörker, rastlöst kastadt af och an ifrån det ena landet till det andra, utan fäderneslånd och tempel, utan prästerskap, offer och påskalam, bärande straffet för sin synd.

Men fortfarande ligger ett täckelse öfver deras hjärtan, så att de icke se Herrens härlighet. Ehuru sinsemellan delade i många sekter och partier, talmudjudar, khasider, karaiter, reformjudar m. m., äro de ense uti att förkasta Jesus. »Vi vilja icke, att denne skall regera öfver oss!» Reformjudarna, den moderna bildningens barn, äro visserligen icke uppfylda af samma hat mot Jesus-namnet som de öfriga. De t. o. m. vilja erkänna Jesus en plats ibland Israels stora män och profeter. Men med kallt hån afvisa äfven de hans anspråk att vara Guds Messias. De vilja icke erkänna, att Kristus har kommit i köttet. Ty de behöfva ingen Messias. De hafva förkastat det gudomliga löftet. De tro icke att någon ond andevärld finnes till, intet syndafall har egt rum; ingen försoning behöfves; naturlagarna styra världen och om den tillkommande världen vet man intet.

Denna riktning tränger nu allt mer till herravälde. Ungdomen sluter sig till densamma. Fädrens fromhet öfvergifves. Mammondyrkan och sträfvan efter världsherravälde uppfyller alla tan-

kar och sträfvanden. Sådant har blifvit det folk, som varit ett Guds folk. Skall detta vara slutpunkten i Israels utveckling.

Ingalunda! Gud ångrar ingalunda sina löften. I fast tillförsikt säger aposteln: »Har Gud förskjutit sitt folk? Bort det!» »Hela Israel skall varda frälst» (Rom. 11: 1, 26).

Uti Romarbrefvets 9, 10 och 11 kapitel har aposteln Paulus gifvit oss lösningen på Israels gåta, den svåraste i världshistorien. Vi se där, i synnerhet i 11 kapitlet framställas,

1) huru Israel, t. o. m. i sitt fall och mot sin vilja förverkligar Guds eviga rådslut;

2) huru Israel icke är förkastadt, utan a) några frälsas redan under den närvarande världsåldern; b) hela folket skall ännu blifva frälst;

3) huru denna Israels återupprättelse blir till lif ifrån de döda för hela världen.

1.

När Israel förkastade sin konung, föraktade det Guds frälsnings rådslut med afseende på sig själf och världen och blef därför såsom ett folk afsatt ifrån förbundet med Abraham. Men det oaktadt skulle genom Israel Abrahams välsignelse gå i fullbordan med afseende å världen.

Ty när judarna öfverantvardade sin Messias åt hedningarna till att korsfästas, fullbordade de Guds fastställda råd och förutseende. Påskalammet slaktades för hela världens synder. Nu kunde syndernas förlåtelse predikas för alla folk. Skiljemuren mellan judar och hedningar blef nedbruten, så att evangeliet om frid nu kunde förkunnas såväl för dem, som voro fjärran, som för dem som voro nära (Ef. 2: 11—18). Genom att Israel iföljd af otro gick miste om frälsningen, inympades hedningarna uti löftets och uppenbarelsens oljoträd (Rom. 11: 24). En ny Israel skapas, bildadt af Guds troende folk, oafsedt härkomsten. Det blef ett fett gästabud för alla folk; vilda grenar fingo delaktighet i det äkta olivträdets saftrika rot (Rom. 11: 17). Vingården gafs åt hednafolken, som skulle gifva dess frukt. Hedningarnas eller folkens tid vidtog.

Så blef Israels fall till världens rikedom, Israels förlust hedningarnas rikedom. Det att Israel förkastade den erbjudna nåden,

dref apostlarna till hedningarna. Och i hednavärlden gåfvo judarnas förföljelser ofta anledning till att evangeliet snabbare spred sig till andra orter. Så t. ex. se vi, att när tiden var kommen, att Paulus skulle åter fatta vandringsstafven, tecknet till uppbrott gafs af judarna, som anklagade honom för öfverheten eller upphetsade folkmassorna. Helt säkert hade den unga hednakristna församlingen icke så snart vunnit självständighet och frihet från lagen, om judarna i sin helhet emottagit pingstbudskapet. Sålunda måste detta folk likaväl genom sin otro som genom sin tro tjäna Guds eviga afsikters förverkligande.

2.

De kristna folken, forna hedningar, äro nu Abrahams andliga barn och bärare af Abrahams välsignelse till jordens folk, medan Israel vandrar långt borta från fadershuset. Men vi misstaga oss storligen, om vi anse detta förhållande vara för alltid. En benägenhet har rådt hos kristna författare att utan vidare tillegna den n. v. kristenheten alla de stora löften, hvilka äro gifna hos profeterna åt Israel, Sion och Jakobs hus, och därigenom har man blifvit blind för Guds stora världsplan. Visserligen hafva alla Guds löften en betydelse, som gäller alla tider, och all skrift är oss gifven till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, men vi måste dock alltid hafva i sikte profetians närmaste betydelse. Och då måste vi säga: de stora löftena om Israels och Jerusalems återställelse, Israels återförsamlande till Sion och den nya härliga fridstid, som då inbryter för hela världen, få icke andligen så tydas på kristenheten, att vi glömma deras slutliga förverkligande. Vi hafva visserligen blifvit Israels medarfvingar, men den förstfödde är icke afsatt ur arfvedelen. Endast i den återupprättade Israels gemenskap få vi tillegna oss de löften, som äro åt Israel gifna.

Aposteln Paulus i Rom. 11: 17 ff. varnar oss uttryckligen att icke förhäfva oss öfver grenarna som bortbrutits. »Haf inga högmodiga tankar, utan lef i fruktan» — ty du kan blifva borthuggen, men de andra skola blifva inympade, om de icke hålla fast vid sin otro. Förkastelsen af Israel är icke ovillkorlig eller för alltid. När hedningarna i fulltalig skara kommit in, då skall hela Israel blifva frälst (v. 25, 26).

Att Gud ingalunda lämnat Israels folk åt förtappelsen eller tagit sin hand bort ifrån dess ledning, betonar Aposteln i 11 k. 1—14 med en mäktig bevisföring. Han framställer först sig själf,

den fordom högfärdige, otrogna fariséen och förföljaren, såsom ett lefvande vittne därom, att förstockelsen har drabbat blott en del af Israel (v. 25). Sedan uppvisar han, att Gud har under alla tider, liksom vid Elias' tid, låtit blifva kvar åt sig en kvarlefva, enligt utkorelsen af nåd (v. 2—5). Genomgående i alla profetior framhålles, att när domsakterna gå öfver folkets otro, en helig kvarlefva skall bli öfver, en liten återstod, som skall omvända sig och bilda det verkliga Israel, fröet, hvaraf Herren skall i sinom tid återupprätta sitt folk (Jes. 1: 9; 10: 20 f., 11: 11—16 m. fl.). Därför arbetar aposteln öfverallt äfven ibland judarna, och öfverallt kommo enskilda, såsom synagogföreståndaren Krispus i Korint, till tro (Ap. g. 18: 8). Han har den fulla förvissningen, att han skall kunna frälsa några bland dem (v. 14). Gud har icke förkastat sitt folk. Bort det!

Några, en helig kvarlefva, af Israel hafva under alla tider blifvit frälsta. Trots judarnas allmänna förhärdelse har evangeliet alltid ibland dem vunnit stora segrar. Så t. ex. har man beräknat, att ensamt under de senaste 100 åren 250,000 israeliter genom dopet upptagits i Kristi kyrkas gemenskap. Så hård och karg än judemissionsmarken är, är den långt ifrån ofruktbar, utan hör till de mest välsignade af alla missionsfält.

Hvarje enskild israelit, vunnen för Herren, har därmed blifvit en verklig kraft för Guds rike. Många af de omvända ur Israel hafva under alla tider egnat sig åt evangeliets förkunnande. Mera än 150 omvända judar verka f. n. som missionärer ibland sitt eget folk. Många arbeta med stor hängifvenhet och skicklighet uti hednamissionen. Vi vilja blott nämna namn sådana som Saphir och Caspari i hemlandets kyrka, Gurland och Rudnitsky ibland judarna och missionsbiskopen Scherevsky i Kina. Vi skola därför troget och frimodigt fortsätta i hedna-apostelns spår: Vi skola icke glömma Israel, om ock vårt hufvudsakliga arbete under denna närvarande tidsålder gäller hedniska nationer. (Forts.)

Från världsmissionsfälten.

Svenska missionsledare-konferensen.

(K. C.)

Betecknande för det lifliga missionsintresset i Sverige är det stora antalet missionssällskap och missionsfält. På missionsledaremötet d. 15—17 sept. voro representerade förutom mera allmänt kända missionssällskap så-

som Fosterlandsstiftelsen, Svenska kyrkans mission, Missionsförbundet och Svenska missionen i Kina äfven Svenska Jerusalemsföreningen, Helgelseförbundet, Baptistmissionen, Svenska Metodistmissionen, Föreningen för Israels mission, Kvinnliga missionsarbetare och Svenska Mongolmissionen. Intet under således att antalet representanter utgjorde 175. Om missionsandans styrka vittnar äfven den omständigheten att, trots det att deltagarna representerade riktningar, som häftigt stött samman, konferensen likväl var präglad af en stark gemensamhetskänsla och helhjärtad entusiasm.

Mötet öppnades af Sveriges ärkebiskop och till dess ordförande valdes dr Karl Fries. I likhet med Edinburg konferensen var det förberedt af en nedsatt arbetskommittée, hvilken bl. a. stått i brefväxling med missionärerna.

Vid mötet redogjordes för nutidsläget på de svenska missionsfälten. Hvad beträffar de hednakristnas uppfattning af kriget nämndes, att det bland dem framkallat oro och bestörtning. De fråga med skäl: hur kunna kristna inbördes bekriga hvarandra, och så länge? Det är likväl att märka att hvarken bibel eller kristendom sjunkit i de inföddas ögon men väl — de kristna. Större känsla af ansvar har kommit in i församlingarna. Missionens framgång har under krigsåren varit snarare större än mindre.

Af de olika missionsländerna tilldraga sig Kina och Indien mest uppmärksamhet. I dessa länder ha de olika missionerna så mycken beröring med hvarandra, att redogörelsen för verksamheten där är af allmänt intresse. Den kristna församlingen i *Kina* har vaknat till självmedveten verksamhet. Arbetet där ställer därför stora kraf på de europeiska missionsarbetarne. Stor vikt lägges på de infödda ledarnas träning, på hela landets evangelisering och på undervisning af de nyvunna kristna. Bibelstudium, skolväsende, församlingsvård och litteraturverksamhet äro områden, som kräfva allt större uppmärksamhet och kraft. Om Indien säges, att äfven där de infödda kristnas aktiva verksamhet växer. Af de i *Indien* under kriget verksamma svenska missionssällskapen har Svenska kyrkans mission tvifvelsutan haft den största delen af arbetet sig pålagdt genom att den öfvertagit Leipzigermissionens område. På södra delen af fältet har framgången varit stor. En väldig våg af väckelse har gått fram där. En indisk nationell verksamhet med syfte att nå områden, dit européer ej få komma, har haft stort intresse i församlingarne. *I Afrika* försvåras arbetet på Fosterlandsstiftelsens fält af språksplittringen samt rashatet mellan de olika stammarna.

Den svenska missionen i Syd-Afrika äger stora utvecklingsmöjligheter, likaså Missionsförbundets arbete i Kongo. Kriget har ej stört verksamheten.

Doktor Fries talade om riktlinjer för framtiden. Öfverflyttning af kyrkliga skyldigheter och rättigheter helt och hållet på de infödda kristnas axlar står på dagordningen på alla missionsområden. Ifvern för en egen mission tyder på att själfständighetstanken bland Indiens kristna växer starkt. Från Kina skrifves: »I framtiden bör det talas om församling, pastor och den utländska medhjälparen — ja, den sistnämnda bör ju så småningom försvinna.» Äfven i Syd-Afrika går man emot införandet af själfstyrelse i församlingarne. Närbesläktade missioners närmande till hvarandra för slutmålets nående framhålles härifrån såsom ett stort önskemål. I Kongo har man äfven sökt fostra församlingen till ökad myndighet. I Ost-Afrika, Abessinien, däremot ha dylika försök mött svårigheter.

Till Edinburgkonferensens Fortsättningskommitté aflät mötet en skrifvelse. Häri uttalas tillförsikten att missionen efter kriget, liksom förhållandet varit före detsamma, kommer att hållas utanför politiska parti-intressen. I kolonierna t. ex. bör rättighet gifvas att fortsätta med arbetet åt de sällskap, hvilka ansett Herrens bud förplikta dem därtill, utan att de tillhöra den nationalitet under hvilket kolonialområdet lyder.

Judemissionen för närvarande.

(K. C.)

Blott tillfälligtvis inlöpa underrättelser från judemissionens stora arbetsfält där ute. Nu och då kunna vi genom erhållna bref eller genom de skandinaviska missionstidningarna uppfånga likasom en glimt af de ständigt pågående händelserna. Det är litet, ytterst litet för den, som hälst vore med i arbetet, men ändå något och nog till att påminna oss därom, att Kristi rikes sak måste gå och går framåt — —.

Svenska Israelsmissionen antog på sommaren en ny arbetare, phil. cand. Johannes Grängberg, lärare vid fängelset i Uppsala, hvars mening det var att i pastor Resnicks ställe upptaga arbetet vid Ebenezerskolan i Jassy, Rumänien. Som vi tidigare meddelat, har pastor Resnick öfverflyttat till ett missionssällskap i Amerika. Det var Grängbergs mening att resa ut till Rumänien, så snart han tagit sin teologiska ämbetsexamen, eller nu på hösten. Men om han kunnat fullfölja sin plan sedan äfven Rumänien dragits med i krigsvimlet, är oss icke bekant. Vi få dock tro, att Gud leder allt till det bästa.

Jassy är en ort med stora, helt

(K. C.)

judiska förstäder, där många olyckliga judar bo. Våren 1912 fick jag stifta bekantskap med några af dem. Medföljande bild togs då på ett missionsmöte hållet af pastor Resnick samt kolportörerna Ginsburg och Iritz. Må Jassy under detta missionärsombyte vara ett ämne för våra böner!

Missionär B. Schapiro,

som genom Guds skickelse hamnat i Sibirien, skrifver i »Missionstidning för Israel» n:o 9 att han fått verka till välsignelse för där boende judar, ehuru det ofta nog är ett arbete »under mycken bön och många tårar». (Forts.)

Barnens Missiontidnings Julnummer,

som utdelas åt alla prenumeranter af Barnens Missionstidning, borde blifva spridd i mycket vidare kretsar. Den utkommer i medlet af november 16-sidig med omslag i 2 färger, vignetten tecknad af fru Ester Hjelt-Kajanus, och innehåller många uppsatser och berättelser af kända författare. Priset utgör 25 penni för 1 ex., men om minst 10 beställes på engång, är priset 20 p:ni för ex., och om minst 50 ex. beställes, är priset andast 18 p:ni ex.

Samlen snart så många beställningar I kunnen.

Finska Missionssällskapet.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland för år 1917 anmäles härmed till prenumeration.

I 58 års tid har denna tidning för den finska kristenheten inskärpt Kristi missionsbud och framburit wittnesbörd om Guds rikes strider och segrar ibland de icke kristna folken. På samma gång som den följt med missionsarbetet i hela wärlden, har den isynnerhet welat wara en för-

eningslänk mellan missionärerna på wåra egna missionsfält och den missionerande församlingen i hemlandet.

Men kärlek och kraft till missionsarbete erhålles endast uti ett nära lifsförhållande till Kristus (Joh. 15: 5), och därför har Missionstidningen alltid sökt genom andliga betraktelser och uppbyggelseartiklar wisa wårt folk wägen till de ewiga källor, därifrån all nåd strömmar till fattiga och törstande. Härpå skall allt framgent egnas synnerlig omsorg.

Redaktionen handhafwes af pastor K. A. Paasio såsom answarig utgifware med biträde af missionssällskapets öfriga arbetare samt pastor B. Serenius. Baron K. A. Wrede kommer att regelbundet åtminstone hwarannan månad skrifwa en uppbyggelseartikel.

Prenumerationspriset hafwa wi beslutit bibehålla oförändradt, eller 2 mk. för hela årgången. Men emedan kostnaderna för såwäl tryck som papper oerhördt stigit, äro wi twungna att inskränka sido-antalet till 16 för hwarje nummer.

På samma gång uppmana wi wåra läsare på det enträgnaste att tillika för sina barn prenumerera på Barnens Missionstidning, redigerad af fru Zelma Lindh. När på båda prenumereras på samma gång, erhålles de för 2 mk. 75 p. Eljes utgör prenumerationspriset för Barnens Missionstidning ensamt 1 mark.

I Ryssland kostar Missionstidning för Finland 1 rubel, Barnens Missionstidning 50 kop., och båda tillsammans 1 rbl. 40 kop.

I Amerika är priset för Missionstidning 50 cent, för Barnens Missionstidning 30 cent, och prenumererade tillsammans 70 cent.

Rabatt gifwes åt prenumerationssamlare när hwarje exemplar expedieras hwart för sig, 15 %, när alla få sändas uti ett korsband 20 %, och då för minst 50 mark prenumereras, 25 %.

Till slut wåga wi wördsamt anhålla om att alla wåra läsare och missiosnwänner wille samla oss flera prenumeranter. Under många år hafwa wåra swenska tidningar medfört en betydande förlust, som med ringa ansträngning från wåra wänners sida kunde undwikas. Dessutom böra wi ihågkomma, att kärleken till missionsarbetet beror till stor del af den kännedom den kristna allmänheten har därom. Och bäst lära wi känna missionen, om wi uppmärksamt läsa wåra missionstidningar.

Finska Missionssällskapet.

Tillkännagifwande.

Den sedwanliga höstbazaren äger rum i Missionshuset, Obserwatoriig. 16—18, d. 6—7 december. Wi uppmana wåra wänner att hålla detta tillfälle wäl i minnet.

Redovisning
öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Juni månad 1916:
(Forts.)

Fr. Bromarf: koll. vid bib. förkl. hos sjöm. Lindholm g. kkh. **Nauklér 6: 80.** — Onämnd (Ps. 100: 4, 5) **30 mk.** — Fr. Kristinestad: koll. 57: 81, 2 spb. 16: 10, af syfören. 75 mk., fr. landsförs.: koll. i Tjöck 3: 80, fr. Lappfjärd: koll. i kyrkan 69: 50, i Härkmeri 19: 01, fr. Sideby: koll. i kyrkan 20: 04, koll. o. server. i Flada 13: 21, Flada syfören. 20 mk., fr. Närpes: koll. i kyrkan 55 mk., prost. Dahlberg 45 mk., koll. i Nämpnäs 20 mk., fr. Kaskö: koll. i kyrkan 29: 30, 2 spb. 3: 74, fr. Öfvermark: koll. i kyrkan 29:54, 1 spb. 8:35, fr. Pörtom: koll. i kyrkan 9:75, g. prost. **Tarkkanen 495: 15.** — Fr. Kveflaks: 9 spb. g. herr **Isak Björklund 17 mk.** — 2 spb. g. fru **Zelma Lindh 50 mk. — Sörnäs Sv. miss. syfören. 375 mk.** — Doktorinnan **Lindén 10 mk.** — Vasa Sv. M. F.: till fröken Ida Ålanders underhåll 920 mk., fr. Mustasaari d:o 125 mk., g. byggmäst. **Geber 1,045 mk.** — Fr. Teerijärvi: afl. enkan Maria Lyts gåfva g. prost. **Appelberg 100 mk.** — Fr. Mustasaari: koll. i kyrkan 187:66. I. Berg, Vasa, m. a. 10 mk. g. past. **Haahti 197:66.** — Makarna **Carl och Augusta Jankes,** fr. H:fors, test. medel **245 mk.** — Fr. Degerby: koll. å Malm folksk. 9:35, 5:05, i Billskog 5 mk., å Knappsholmen 16 mk., å Mjölkholmen 8: 50, hos Böström 13: 10, g. past. **Hannula 57 mk.** — Koll. vid bib. förklar. hos enk. Nyberg, Rekuby Bromarf, g. kkh. **Nauklér 11: 85.** — Koll. i Fagervik Bruks kyrka g. kkh. **Kjäldström 5: 41.** — Af två miss. vänner i Borgå **10 mk.** — Fr. Degerby: spb. 44: 20, koll. i kyrkan 11: 20, g. miss. **Collan 55: 40.** — Fr. Pojo: torp. Gottberg, 10 mk., af onämnda 11 mk., g. past. **Paunu 21 mk.** — Sibbo Norra M. F.: 3 spb. g. herr **Ivar Lönnqvist 11: 50.** — Fr. Vasa: »en missionsvän» 100 mk., kronofogdinnan Emmy Ottelin m. a. 20 mk., handl. Alex. Björkqvist d:o 10 mk., g. past. **Ahlström 130 mk.** — **Onämnd,** Pernå **15 mk.** — H:fors Sv. M. F.: gåfva 50 mk., 2 koll. 37: 50, m. a. 29 mk., g. fröken **Chr. Oldenburg 116: 50.** — Koll. i Missionskyrk. und. juni månad **264: 76.** — Vicehäradshöfd. **E. J. Ingmans,** fr. Kuopio, test. medel **30,433: 84.** — Fr. Jeppo: koll. i kyrkan 6: 86, 1 spb. 5: 25, fr. Nedervetil: koll. i kyrkan 26: 06, 9 spb. 14: 62, af syfören. 308 mk., fr. Teerijärvi: koll. i kyrkan 46: 40, 6 spb. 26: 50, Maria Lillvik 4: 15, fr. Kronoby: koll. i kyrkan 18: 48, insaml. g. prostinnan Vegelius 13: 15, för merutgiftens betäckande 11: 10, koll. i Samlingshuset 15: 72, 18 spb. 51: 83, fr. G:la Karleby: koll. vid sv. gudstj. 16: 65, vid finsk d:o 7: 09, 1 spb. 36: 07, fr. landsförs.: koll. å Hakalaks böneh. 16: 65, 3 spb. 7: 40, fr. Esse: koll. i kyrkan 2: 61, d:o i Lappforsby 5:80, 3 spb. 12:63, af syför. i kyrkob. g. kk:skan Forsberg 112 mk., fr. Bennäs: koll. i folksk. 11: 45, af server. 3 mk., fr. Pedersöre: koll. i kyrkan 41 mk., fr. Jakobstad: koll. i böneh. 15 mk., 8: 80, af server. 14 mk., fr. Larsmo: koll. i kyrkan 40: 75, 5 spb. 30: 20, fr. Purmo: koll. i kyrkan 15: 60, en gåfva fr. Purmo 10 mk., 3 spb. 13 mk., fr. Nykarleby: koll. vid finsk gudstj. —: 55, af syfören. g. pastorskan Vesenterä 95: 05, koll. i seminar. 33: 40, af server. 16 mk., fr. Munsala: koll. i kyrkan 18 mk., i Hirvilaks 2: 95, 3 spb. 12: 52, fr. Oravais: koll. i kyrkan 12: 18, d:o i Karfvatby 15: 65, af server. 67: 25, 1 spb. 7:15, fr. Wörå: koll. i kyrkan 19:10, d:o i Koskiby böneh. 23:75, i Rekipeldoby 18: 81, 17 spb. 85:35, koll. i Maksmo kyrka 12: 30, fr. Kveflaks: koll. i Vassor folksk. 2: 45, d:o i kyrkan 10: 10, tillägg 5 mk., fr. Malaks: koll. i kyrkan 28: 70, 4 spb. 37: 38, fr. Solf: koll. i kyrkan 21: 90, 9 spb. 29: 95. koll. i Lundbom samlingsh. 20: 25, till hednamiss. 1: 75, fr. Lundom: festvälsignelse 10 mk., 1 spb. 5 mk., g. miss. **Rautanen**

1,580:31. — Fr. finskspråkiga orter 39,493:43. — **Summa: 79,182:66.**

Till Judemissionen:

1 spb. fr. Pedersöre g. lekt. **Vegelius 4:40.** — Fru **Zelma Lindh,** H:fors **35 mk.** — Fr. finskspråkiga orter: **136: 31.** — **Summa: 175: 71.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Onämnd, H:fors **15 mk.** — Fr. finskspråkiga orter **135: 31.** — **Summa: 150: 31.**

Läkaremissionen:

Onämnd, H:fors, **10 mk.** — De Ungas Kristl. Fören. i T:fors: till sjukhuset i Kina g. **Gundel Holmudd 85 mk.** — Under Uleåborgs poststämpel **500 mk.** — Miss. vänner fr. Sibbo Mårtensby, till fröken Karin Hirns underhåll g. **Augusta Lindblom 45 mk.** — **Summa: 640 mk.**

Inre Missionens predikantfond:

Koll. g. lekt. **Vegelius 159: 20.**

Fonden för utbildandet af infödda missionsarbetare i Kina:

Fr. Polvijärvi **3 mk.** — Fr. Jyväskylä **26: 80.** — **Summa: 29: 80.**

Fonden för ett predikantseminarium i Afrika:

Fr. Polvijärvi **3 mk.**

Kinesiska skolfonden:

Fr. Sordavala g. miss. **Collan 5 mk.**

Donationer mot lifränta:

Makarna **Johannes** och **Elin Sofia Viialas,** från H:fors, testam. medel **30,000 mk.**

Till Missionskyrkans underhåll:

H:fors Sv. M. F. g. fröken **Chr. Oldenburg 400 mk.** — Fredagssyföreningen, g. fröken **Kivivaara 40 mk.** — **Summa: 440 mk.**

Gåfvor in natura:

Fr. Loppis 14 kg. skinka g. kommunalråd. Paloheimo. — Fr. Klemis en skyorta. Fr. Kyrkslätt: två silfverskedar g. pastorskan Haahti. — Fr. H:fors: en handduk. — En guldring från Nilsiä g. past. Haahti. — En d:o från Juga g. miss. Aarni. — Fr. Puumala: 3 hufvuddukar, ull o. ullgarn g. kk:skan Uino.

Juli månad 1916:

Fr. Mustasaari: koll. i Kalfholmby 3: 45, fr. Kveflaks: koll i Petsmo 6: 30, i kyrkan 7: 50, g. pred. **Jern 17: 25.** — **K. K. Aro,** H:fors, **25 mk.** — Gåfvor vid miss. festen g. miss. elev. **Flinck 16:70.** — Af festgäster g. pastorsk. **Haahti 63:78.** — Folkskollär. **V. Byman,** Andersböle, m. a. **10 mk.** — Onämnd **10 mk.** — 1/3 af behålln. vid missions- och evangeliifesten i Jomala 27/6 g. prost. **Snellman 100 mk.** — I. B:s sparb., Vörå, **10: 61.** — Behålln. af serv. vid. miss. fest i Muurla g. past. **Haario 34: 15.** — Bäckby syfören. i Esse g. kkh:skan **Forsberg 45 mk.** — Kamrer **R. Spolander,** H:fors, m. a. **50 mk.** — Kollekter vid miss. festen i Helsingfors 27/6—30/6 **1,645: 46.** — Ur sparb. å Miss. skpts expedition **34: 44.** — Priset för en försåld guldring **9: 90.** — Onämnd **15 mk.** — **Eeva Rokka 28: 08.** — Sytn. mannen **J. Ånäs,** Lappfjärd, g. kkh. **Laurén, 5: 50.** — Helsingfors s.f. förs. M. F.: till en missionärs underhåll g. past. **Paasio 600 mk.** — A. Michelssons spb., Korpo, **2: 46.** — Uleåborg M. F. g. byggmäst. **Fahler, 313: 79.** — Byggmäst **K. Oila,** Helsingfors, **100 mk.** — Behålln. af server., af försäljn. af medl. märken m.m. vid miss. festen 27/6—30/6 **802: 18.** — Fr. Åland: koll. vid miss. fest. i Hammarland 5/7 68: 20, ur befallningsm. Sundbloms spb. 22: 18, g. past. **Jansson 90: 38.** — Fr. Lemland: insaml. vid miss. möte i kyrkan 56 mk., sönd. skolbarn 11 mk., ur spb. 16: 10, g. kk:h. **Lindberg 83: 10.** — Influtit vid miss. fest i Eckerö kyrka g. kkh. **Göransson 173: 40.** — U:borg miss. fören. g. byggmäst. Fahler **43: 97.** — Tammerfors M. F. g. herr. **Cajanus 1,741: 65.** — Onämnd **10 mk.** — Fr. Saltvik: behålln. af miss. fest. 81: 65, 11 spb. 32: 78, g. prost. **Sjögrén 114: 43.** — Fr. Finström: Emkarby syfören. 80 mk., behålln. af miss. fest. 67: 85, ur sparb. 12: 05, enskilda gåfvor 14: 25, g. kkh. **Lindell 174: 15.** — Fr. Viborg g. prost. **Jauhiainen 50 mk.** — Kollekter fr. församlingarna i Åbo Erkestift **2,390: 53.** — Genom diakonissan **Juvelius 98: 77.** — **M. S.,** Viborg, **5 mk.** — Koll. i miss. kyrkan under juli månad **145: 20.** — Makarna **Carl o. Augusta Jankes** testamentsmedel i värdepapper **87,299: 68.** — Fr. finskspråkiga församl. **23,125: 05.** — **Summa 119,484: 61.**

Fonden för utbildande och användande af män för inre mission:

Koll. vid årsfesten i Helsingfors 27/6—30/6 **116: 82.**

Kinesiska skolfonden:

Koll. vid årsfesten 27/6—30/6 **605: 92.** — **E. Salonen,** Keuru, **25 mk.** — **Summa: 630: 92.**

Judemissionsfonden:

Koll. vid årsfesten 27/6—30/6 **176: 20.** — Uleåborg M. F. g. byggmäst. **Fahler 12: 15.** — Under Tammerfors post. stämpel **50 mk.** — **Summa: 238: 35.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Koll. vid årsfesten 27/6—30/6 **331:59.**

Läkaremissionen:

Koll. vid årsfesten 27/6—30/6 **219: 71.** — Genom fru **M. Hynén 22: 05.** — Fr. Petäjävesi **10 mk.** — Fr. Tavastehus **5: 50.** — **Summa: 257: 26.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

I. Malinen **6: 48.**

Makarna Augusta och Carl Jankes fond för infödda evangelister i Afrika:

Makarna **Carl och Augusta Jankes** testamentsmedel **30,000 mk.**

Fonden för evangeliseringsarbetets ordnande på fabriksplatser och i andra tätt bebodda folkcentra:

Gåfvor **50: 60.**

Augusti månad 1916:

Vanda miss. syf. g. **Irene Wahlberg 175 mk.** Fr. Ingå: syf. 260 mk., koll. i kyrkan 35: 30, fru Henriksson 5 mk., g. kkh. **Kjäldström 300: 30.**— Koll. i Kärppä by i Pernå g. past. **Stenfors 10 mk.** — Tjudö by syför. i Finström g. kkh. **Lindell 201: 30.** Koll. vid miss. fest i Geta g. kkh. **Wikman 32:10.** — Koll. vid sv. gudstj. i Björneborg 11 mk., i Mörskom 9: 80, i Liljendal 16: 14, fr. Lappträsk: koll. i Pukara by 7: 20, i Svenskby 22 mk., 2 spb. 5: 08, en miss. vän 32: 50, fr. Pyttis: koll. i kyrkan 7: 25, ur prästgården spb. 5: 25, koll. i Svartbäck 14: 65, 9 spb. i Pyttis 44: 63, fr. finskspr. församl. 6,378: 39, g. past. **Lindbohm 6,553: 89.** — »Ett litet bidrag» **100 mk.,** Ida Nybergs spb., Helsinge **2 mk.**— Fr. Nedervetil: koll. vid bib. förkl. hos Karl Eriksson Salo g. kkh. **Nejnstedt 3: 75.** — Fr. Lumparland: koll. vid miss. fest 14 mk., vid ungdomsfest 38 mk., behålln. af server. 180: 30, ur spb. 6: 70, g. past. **Stenbäck 239 mk.** — Onämnd, Vårdö 100 mk., 1 spb., Brändö 2: 35, g. kkh. **Fleege 102: 35.** Fru Maria Åströms spb. H:fors **5: 78.** — **M. H.,** Lappfjärd **2: 25.** — Fr. Bromarf.: koll. vid bib. förkl. i Reku 8: 45, å Prästö 12: 45, i Padva skola 9: 30, g. kkh. **Nauklér 30: 20.** — Fr. Jomala: Torpby och Sviby syfören. g. prost. **Snellman 175 mk.** — Koll. vid sv. o. finsk. gudstj. i Lojo 75 mk., 44: 85, öfriga kollekter o. gåfvor 1,099: 68, g. past. **Haahti 1,144: 53.** — Borgå M. F.: i koll. o. gåfvor g. **Helga Öfverström 100 mk.** — Makarna **Stenhagens** fr. Lempälä testamente **3,750 mk.** — Siiri Lindholm spb. **4: 03.** — Fr. Sibbo: koll. vid 2 and. st. i Borgby 58: 10, m.a. 12 mk., ur spb. 3: 65, koll. vid 5 and st. i Paipis 113: 35, 4 spb. 53: 25, koll. vid O. Ådahls begr. 6 mk., 2 andst. i Box 30: 55, 7 spb. 26: 72, syför. 122: 60, 1 spb. fr. Paipis 5: 10, koll. vid andst. i Hangelby 9: 10, 1 spb. 2: 42, koll. i Hindsby 7 mk., 1 spb. 6: 71, fr. Ingå: koll. i Vestankvarn 7: 25, å Johannesberg 4: 75, fr. Helsinge: vid 2 andst. i Keinby 23 mk., 3 spb. 32: 41, fr. Kyrkslätt: koll. i Estby 4 mk., vid 2 möten i Varby 12: 90, i Evidskog 12: 20, i Sjundeå 6: 05, vid bönehusets invign. i Kullå 26 mk., 1 spb. 2 mk., koll. i Södervekoski 8: 35, koll. i Saxby 13 mk., i Veckjärvi 3 mk., i Illby 3: 45, 1 spb. 10: 95, fr. Pernå: koll. å Gammelby 6: 65, 3 spb. 14 mk., koll. å Labbom i Mörskom 8: 50, hälften af koll. eller 181: 60, öfverförd till Inre missionens predikantfond, g. pred. **Nordin 473: 41.** — Onämnd **400 mk.** Koll. fr. miss. kyrkan under oktober månad **144: 71.** — Helsingfors Sv. M. F.: gåfva g. K. A. W. 10 mk., behålln. af serv. 9/7 90 mk., koll. 41: 26, **s:ma 141: 26.** — Fr. finskspråkiga orter **21,151: 49.** — **Summa: 35,242: 35.**

Kinesiska Skolfonden:

Fr. finskspråkiga orter **85: 50.**

Afrikanska Barnhemsfonden:

Fr. Punkalaidun **60: 77.**

Fonden för utbildande af infödda lärare i Kina:

Koll. i Björneborg **78: 67.**

(Forts.)

Rättelse.

I redovisningen för Juni månad, sid. 240 10:de raden nerifrån står 1 mk., bör vara 15 mk.

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.

Missionstidning för Finland.

„Mörker öfwertäcker jorden och mörkhet folken, men öfwer dig uppgår Herren och hans härlighet skall synas öfwer dig". Es. 60, 2.

„Fördenskull skall jag prisa dig ibland hedningarna". — „Hedningarna skola ära Gud för barmhertighetens skull". Rom. 15. 9.

N:o 12. December.

Utgifwes på föranstaltande af Finska Missionssällskapet

58 årgång. 1916.

För julaftonen.

Wi fira i dag med hela kristenheten en födelsedag. För 1916 år sedan föddes i Betlehems lilla stad ett fattigt barn, som icke hade något eget hem och ingen annan säng, än krubban i det stall, där det föddes. Men himmelens änglar fröjdade sig wid dess födelse och ibland de fattiga på jorden blef det en stor glädje. Genom denna födelse skedde en wändpunkt i hela wärldshistorien, så att nästan alla folkslag på jorden, hwilka betyda något i mänsklighetens utweckling, räkna sina år ifrån denna födelse. Ty detta lilla barn war Israels konung och wärldens frälsare. I honom kom Guds enfödde Son, full af nåd och sanning, till denna willfarande och mörka wärld. Uti hans swaga händer war lagd den kraft, som skall lösa alla bojor på jorden, aftorka alla tårar och göra alla bedröfwade hjärtan glada. Han är Jesus, Frälsaren, Herren Kristus i Dawids stad.

„Eder är född frälsaren!" Detta är dagens stora budskap. Budskapet kom först till herdarne, men gäller allt folket, alla dem hwilka behöfwa frälsning. Gud sände icke sin gåfwa blott till några få, utan till alla; icke blott åt judarna, utan åt hela wärlden, på det att hwar och en som tror, icke skall förgås, utan få ewigt lif.

Jag är så glad öfwer, att ängeln sade „allt folket". Ty när budskapet gäller alla, då wågar jag tro, att det gäller äfwen mig. Jag behöfwer icke wänta ett nytt änglabudskap. Ordet en gång taladt gäller ännu i dag.

Ja — julbudskapet gäller än i dag och gäller just oss. Oss är född frälsaren, dig och mig! Ty wi behöfwa honom och wi få taga emot.

Eller behöfwer du icke Herren Jesus? Jag hoppas att du behöfwer. Jag wet att jag behöfwer honom. Jag behöfwer honom i dag och alla dagar.

Jag behöfde honom, när jag märkte att jag war en syndare. Jag hade gjort många ting, som Gud förbjudit, försummat mycket som Han befallt. Jag kände, att jag hade slitit mig ifrån honom. Mitt hjärta swed, det hade fått så många och stygga sår. Men hwar finna hjälp, hwar finna frälsning?

Jo, Jesus kom. Han tager syndare an. Han frälste mig, som war så ond och oren. Han renade mitt samwete med sitt blod; han förde mig, det wilsegångna barnet, till Gud.

Ja, jag behöfde honom. Jag wisste att jag icke war sådan, som jag borde wara. Jag wille tjäna Gud, men kunde icke. Synden hade slagit mig i bojor. Och jag kände, huru förfärligt tungt det är att wara såld under synden.

Då kom Jesus. Han frälste och löste bojorna, gjorde den fångne fri. Lofwadt ware hans namn!

Och jag behöfwer honom ännu. Jag är icke ännu sådan jag borde wara, den gamla människan reser sig ofta mäktig och stolt. Jag har så swårt att få honom korsfäst. Det går alls icke utan Jesus. Men han är frälsaren. Han hjälper mig till att öfwerwinna.

Och jag är ett swagt, willfarande får. Jag förstår så litet hwad Guds wilja är. Jag löper ofta, då jag borde wara stilla, och jag står ofta stilla, då jag borde löpa. Jag skulle aldrig hållas en dag på lifwets wäg, om jag icke hade en frälsare, som risar och lisar, manar och tröstar, ledsagar och bär.

Och så har jag så många fiender omkring mig. Ett rytande lejon går omkring mig, och söker bringa mig på fall. O huru nödigt jag behöfwer Frälsaren, som rycker mig ur hans snara och hot.

Och jag skall engång möta Gud. Jag kan ej möta Honom i hans härlighet, om jag icke har någon, som talar godt för mig, om Sonen ej tager sig an mig syndare och kläder mig i sin rättfärdighets mantel.

Ja — jag behöfwer Frälsaren i lifwet och i döden. Och därför är jag så glad öfwer, att i dag få ny förwissning om, att jag *har* honom *här och på Faderns högra hand.*

Men hwarför har jag talat i dag om mina behof? Därför att jag tror, att här finnas många, som delwis likna mig, som därför i sitt hjärta sucka: *jag behöfwer frälsning.* Och jag wille så gärna, att de alla förnumme i dag: *Dig är född Frälsaren.* Du får af och hos Jesus *allt* det du behöfwer.

Wi behöfwa ej gå till Betlehem. Han är icke mera där. Han är

wid Fadrens högra sida. All makt är honom gifwen. Men han är ännu densamme Frälsaren. Tro på Herren Jesus, så warder du frälst, d. ä. syndare, kom till Jesus, ställ dig för honom. Han skall sannerligen icke kasta ut dig.

Men ännu en sak. Budskapet gäller dig och mig, men icke endast oss. Den stora, wida wärlden behöfwer ock frälsning. Herdarne förkunnade så långt de kunde nå. Hwar och en frälst måste förkunna frälsning. Ej blott för husfolket, utan budskapet måste föras till den under syndens förbannelse suckande mänskligheten — till hednawärlden och äfwen till det förblindade Israel.

När Jesus blir en personlig frälsare, och allas frälsare, då skall på denna jord gå i fullbordan: Frid på jorden, Guds frid i Kristus Jesus! M. T.

Från wårt missionsfält i Afrika.

Gamle Rautanens hälsning.

(Ur ett priwat bref.)

„Hwar du än färdas och kommer i beröring med missionswänner, framför till dem alla en warm hälsning från gamle Rautanen. Låtom oss icke förtröttas i Herrens arbete såsom ej heller wår Frälsare tröttnar på att bära och leda oss. Måtte wår käre Frälsare alltid wara inför wåra ögon och i wårt hjärta. — Wi lefwa nu i en farlig sållningens tid. Men wår store öfwersteprläst beder för oss, att satan ej må förwandla oss till agnar, hwilka wädret bortdrifwer. O huru ljufligt det är att wara i Herrens hägn! Det är ingen nöd, då Herren är wår tillflykt.

Martti Rautanen.

Jordbäfning.

Wårt missionsfälts föreståndare Martti Rautanen skrifwer, att i Ondonga natten mot d. 16 augusti förmärkts en jordbäfning. „Strax efter det wi gått till hwila, något öfwer kl. tio, hördes ett ljud som af en kommande auto och därefter kändes en skakning. Det war en jordbäfning. Under hela min wistelse i Ambolandet har något sådant ej förr inträffat. Kalle (Björklund) och Ewa (hans hustru) skyndade ut när taket knakade. Så hade äfwen regeringens embetsmän gjort i Ondangua, och de infödda. Det förefaller som om jordbäfningen gått i riktning från norr till söder Huru må det warit i det bergiga

Hererolandet? Barometern stod dessförinnan mycket lågt och står så fortfarande. Få se om det är slut med detta, eller om det ännu skall upprepas! Infödingarna säga att det är „osipue", d. w. s. ett dåligt tecken. De kristna åter säga: „häraf se wi huru sant det är, som säges i bibeln, där står det ju, att slutet skall föregås af krig och jordbäfningar."

Wårt seminarium.

Wid seminariets direktionssammanträde d. 6 sistlidne september beslöts, att en ny kurs skulle widtaga. 8 inträdessökande godkändes. Dessutom har en godkänts, som efteråt sökt inträde.

Ett missionsfält som blifwit öde.

(K. C.)

Wåra missionärer meddela i priwata bref underrättelsen om att den sista missionären i Uukuanjama nödgats aflägsna sig därifrån. I Uukuanjama arbetade Barmen Missionssällskapet. I sinom tid planerade äfwen wåra bröder i Afrika upptagandet af nyssnämnda arbetsfält. År 1871 företog Tolonen en resa till Uukuanjama för att inhämta upplysningar om förhållandena därstädes och år 1872 war han åter där, denna gång i sällskap med Malmström, utan att dock lyckas grundlägga en missionsstation därstädes. Något senare påbegynte Barmen Missionssällskapets utsände arbetet därstädes. Jordmånen för deras arbete har warit hård. Nu har deras tålmodiga arbete åtminstone tillswidare blifwit afbrutet. På samma gång wi äro bedröfwade öfwer att Herrens arbete sålunda lider afbräck, känna wi djup tacksamhet emot Herren öfwer att arbetet på wårt eget missionsfält fått obehindradt fortgå.

Äro dörrarna äfwen annorstädes tillslutna?

(K. C.)

Betecknande för nutida förhållanden är att samtidigt framkommit twå bref af broder Alho, det ena dateradt i juli 1914 och det andra i augusti innewarande år. Det förra hade efter många irrfärder ändtligen återsändts till afsändaren. Sedan har detsamma fått göra sällskap med ett annat bref, som hade bättre lycka med sig på färden, och båda hafwa de nu slutligen framkommit.

Dessa båda bref gifwa oss olika bilder. I det förra läsa wi: „Med glada förhoppningar hafwa wi påbörjat wårt skolarbete, 16 elewer besöka dopskolan. Det är rörande att se någras ifwer och uppriktighet. — — Det har warit för oss här i Uukualuuri en fröjd, att den förtryckta stammen i Uukolonkari nu får en lärare. Med stor ifwer samlar man därbyggnadsmateriol. Det är wac-

kert, att de infödda själfwa således deltaga i arbetet för Guds rike."

Sådana woro förhoppningarna och fröjderna år 1914.

Annorlunda är innehållet i brefwet, som skrifwits detta år.

„I det där gamla brefwet är det fråga om stammen i Uukolonkari. Där stå ännu 12,000 tegel under halmtak och wänta på att blifwa anwända till kyrkobyggnaden. Men stora skaror af folket dukade under för hungern. Knappt finnas mera 50 bebodda gårdar på hela stammens område. Såsom jag förut omtalat i mina bref rådde där en stor torka, så att människor dogo af törst. Watten stod att få endast långt inne i skogen. Äfwen Abraham måste öfwergifwa sin förra bostad och flytta till skogsbrynet. Hans eget husfolk utgör för närwarande de enda åhörarena.

Dessa 12,000 tegel under halmtaket tala på ett rörande sätt om folkets wäntan och intresse. Där stå de allt ännu sedan dödens härjningar gått öfwer folket och dess sinnesstämning är betryckt. Måtte de blott ej wara tecken på dörrar som en gång warit öppna men redan tillslutits.

Till bönemöte i pröfningens stund.

Om förhållandena i Uukualuuri skrifwer broder Alho: Ännu wid början af förlidet år såg allt förhoppningsfullt ut. Åhörarenas antal steg ungefär till ett hundra. Skolorna öppnades i april och elewantalet steg till 90. Men hungern åstadkom störingar och mot slutet af terminen woro endast några uttröttade, förslöade elewer kwar. 7 kristna swulto ihjäl, 45 hade begifwit sig till Ondonga. Af 17 kristna familjer woro 7 kwar. Smärtsamt kändes det att ständigt höra en bultning på dörren utan att dock förmå gifwa någon nämnwärd hjälp. Orowäckande woro utsigterna wid början af regnperioden. Torka och mask hotade åter att förstöra allt. Slutligen lyckades det för mig att förmå konungen att uppmana människorna att infinna sig till en andaktsstund. Närmare hundra hedningar, för det mesta åldringar, åtlydde uppmaningen. Wi uppmanade människorna att på allwar omwända sig till lefwande Gud för att få hjälp. Wi bådo att Herren skulle gifwa äfwen oss regn. Efter ett par weckor föll också ett rikligt regn. Äfwen mången hedning erkände att det kom från Gud. Sedan yppade sig mask i så stor mängd, att man hade skäl befara att de skulle ödelägga allt. Nu samlades wi ännu talrikare, än förra gången, för att anropa Gud i wår nöd. Inom kort afwände Gud äfwen denna fara. Ack, att Herren finge klargöra för dessa människor nödwändigheten af själens frälsning! Måtte Herren göra dessa människor angelägna om sin själs frälsning!

Nytt lif.

Wid bedömandet af det allmänna tillståndet förefaller det nästan som om sinnet hos befolkningen i stammarna westerut genom pröfningarna hårdnat. Inom dessa stammar har kristendomen ej ännu hunnit slå tillräckligt djupa rötter. Det är således ej underligt, att de små församlingarna genom hungersnöd och bortflyttningar blifwit ännu mindre. Broder Wäänänen t. ex. skrifwer, att gudstjänsterna i Ongandjera besökas af i medeltal 20—30 personer, mot 60 tidigare. Af skolarbetet blir ej heller stort någonting. Den ihopsmultna församlingens andliga lif är äfwen förkrympt. Broder Petäjä skrifwer, att man hör hedningarna, naturligt nog, smäda Gud, men att det äfwen hos de kristna förmärkes bitterhet mot Gud med anledning af hungersnöden. Det är självklart, att det äfwen i Ondonga gått i samma riktning. Men att kristendomen där slagit djupare rötter wittnar utan twifwel de tecken till åter uppspirande lif, hwilka där redan äro synliga. Broder Petäjä skrifwer från Osigambo: Wid nattwardsupptecningen här före pingst bekände somliga öppet sitt fall och lofwade med Guds hjälp uppstå samt strida mot synden. Och under pingsthögtiden, efter gudstjänsten, före firandet af Herrens Nattward, kom en gammal man gråtande och darrande för att omtala sitt fall, önskande att bekänna det inför församlingen. Wi fröjdade oss och tackade Gud för denne ende, som Guds ande fått uppwäcka, såsom swar på wåra swaga böner. Flera ångerfulla bekännelser ha äfwen därefter förekommit. Det är uppmuntrande att se, att äfwen många hedningar begynt gå och höra Guds ord. Under pingsten war det i kyrkan 327 åhörare.

Rautanen skrifwer: „Efter ett års uppehåll hade wi åter nattwardsgång senaste söndag. 406 personer deltogo. Upptecningen af nattwardsgästerna tog en tid af fem dagar (hwarje nattwardsgäst har ett enskildt samtal), ehuru br. Björklund och jag hjälptes åt därmed.

Det ser ut som om det hölle på att bli nytt lif i församlingen i Ondonga efter den tid af trångmål och nöd, som warit. Gifwe Herren, att församlingarna där, efter all nöd de fått gå igenom, komme djupare ner wid korsets fot och där finge erfara kraft till rening, Andens förnyelse.

Lefnadsomkostnaderna.

(K. C.)

Ökade lefnadsomkostnader har den närwarande tiden naturligtwis gifwit anledning till äfwen i Ambolandet. En säck mjöl kostar 110 Rmk.

Med förswagade krafter arbeta wåra utsända för närwarande. De flesta af dem äro i saknad af rekreation. Den gamle Rautanen skrifwer likwäl att han ej känner, att de 70 åren synnerligen tynga honom. Infödingarna mena, att Makambele (det är hans benämning ibland dem) förändras. Ibland är han gammal — ibland däremot ung. — Mycken wederkwickelse föra brefwen och underrättelserna från hemlandet med sig. Alho skrifwer: „Wi ha erhållit „Lähetyssanomat" och tyckte att wi genom dem fingo erfara en särskild wälsignelse, nu då wi så länge warit skiljda från hemlandet. Det nedtyngda sinnet fick nytt hopp, nytt lif." —

Af hjärtat tacka wi Gud att friska arbetskrafter nu kunna utsändas till Ambolandet. Deras ankomst kommer att bringa dem därute glädje och nytt mod på samma gång den erbjuder de uttröttade tillfälle till hwila.

Wi inneslutа dessa wåra utsända likson öfriga missionsarbetare i Ambolandet i missionswännernas förböner, att Herren särskildt må bewara de på resa warande för de många farorna samt förhjälpa dem lyckligt fram till målet för deras färd.

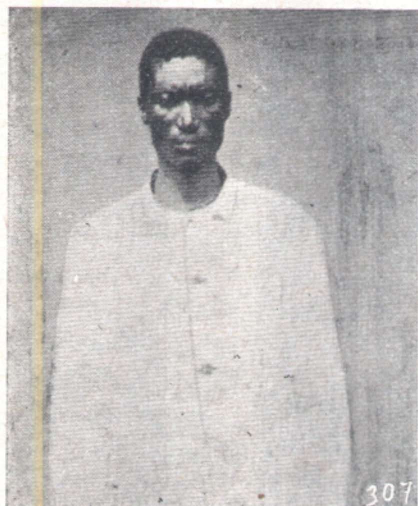
Gustaf j'Jisoko.

Enligt erhållna underrättelser från Afrika har Gustaf j'Jisoko aflidit till följd af en magsjukdom i Hererolandet, dit han flytt ifrån Ondonga undan hungern. Emedan både hans namn och arbete äro för missionswännerna bekanta nedskrifwa wi här om den aflidne några minnesord.

Shigueza sh'Jisoko föddes ungefär 1861 i Oniiha trakten i Ondonga. Som liten gosse hade han af en hednakwinna hört talas om att det i Omandongo talades „Guds ord". Denna underrättelse wäckte den liflige Shiguezas nyfikenhet. Han försökte som 13 årig komma i tjänst hos missionären för att lära känna detta „ord". Men missionären war ej då i tillfälle att taga honom till sig. Sh. tog då tjänst som wallherde hos en hwit köpman, i tanke att han hos honom skulle få lära „Guds ord". Han hade den tiden en ideell föreställning om de hwita:" hwit som hwit", de känna alla Guds ord". Men det blef för Sh. en beswikelse. En gång bewistade han en gudstjänst på Olukonda på hererospråket, men förstod däraf ingenting. Sedan begaf han sig i sällskap med några köpmän till Hererolandet, der han blef wallherde hos aflidne br. Piirainen. Denne husbonde talade, trots att han war köpman, om aftnarna med hednagossen „Guds ord", och berättade för honom de första bibliska berättelserna. Sh. besökte äfwen gudstjänsterna och andaktstunderna på hererospråket. Nya

tankar och föreställningar fick nu insteg hos ynglingen.

Någon tid därefter återwände han till Ondonga, besökte flitigt skolan, lärde att läsa samt fick begrepp om kristendomen. Han hoppades så blifwa döpt, men den tiden fick man i Ondonga ännu ej döpa någon, därför begaf han sig tillsamman med tre kamrater åter till „utlandet", till Hererolandet, där de undfingo dopet. I dopet

(K. C.)

antog han namnet Gustaf. Han återwände strax därefter till hemorten, där han på grund af att han blifwit kristen, blef föremål för bewakning, men hwarken honom eller hans kamrater skedde något widare ondt. Guds ord hade äfwen i Ondonga redan blifwit en makt.

Gustaf började nu att werka som barnalärare i Ondonga, war äfwen någon tid i Hererolandet, och följde till och med en af wåra missionärers familjer till Kapstaden, där han lärde sig något holländska. Han ingick sedan äktenskap med en halfwit kwinna Josefina Todd och hade flera barn.

1893 lärde jag känna honom. Han hade då sin werksamhet på Onamoji bistation hörande till Oniipa. Nehale gillade till en början hans arbete, men blef senare afwogt stämd gentemot honom, hwilket gjorde, att den omtålige Gustaf drog sig öfwer till Kambondes område, där han norrom Oniipa i Ojuwu, plöjde sig en åker inne i en dyster skog och byggde sig ett hus af tegel samt en kyrka, likaledes af tegel. Här fortsatte han med ifwer sitt arbete som lärare. Flera tiotal af dem, som i Gustafs skola erhållit de första grunderna har äfwen jag fått döpa. Ett brinnande intresse för arbetet för Herren hade han när wi arbetade tillsamman. Han är den första Ondongabo som byggt upp åt sig 3 tegelhus och fått lemna dem att åter förfalla. Äfwen under swåra förhållanden hade han glädje af sitt skolarbete. Han hade ett lifligt lynne, war känslig och äfwen företagsam, hwilket äfwen hela hans werksamhet bewisar. En wacker egenskap hos honom war hans ödmjukhet, stilla tog han emot både råd och förmaningar. Hans uppträdande som lärare war enkelt och därför hade hans arbete äfwen framgång. Månget år hade Gustaf i medeltal 80 elewer.

Gustaf behöfde ständig ledning, råd och tillochmed förebråelser. Flera år efter det jag lemnat orten skref han äfwen till mig bref, där samma intresse som förut kom till synes. Sedan hörde jag att han för någon tid råkat på afwägar och dragit sig längre bort från stationen, men äfwen där fortsatte han sitt kärtwordna ar-

bete tills han igen återwände till missionärens närhet för att wara hans närmaste medhjälpare.

I 35 års tid har denne neger deltagit uti att i Owambolandet uppbygga Kristi församling. Hans arbete har ej warit fåfäng bestyrsamhet. Af de första ewangelisterna har han warit en af missionärens bästa medhjälpare och därför lefwer minnet af honom åtminstone hos dem, som warit med om att leda honom och hans arbete på Herrens wäg, Hans, som sagt: „Hwar och en åt hwilken mycket har blifwit gifwet, af honom skall mycket warda utkräfdt, och den åt hwilken man har anförtrott mycket af honom skall man fordra mera.″

På flykt undan hungerdöden, i det främmande landet, där han emottagit sina första intryck af kristendomen och där han blifwit döpt har Gustaf j'Isoko nu fått sluta sina dagar. Wi hoppas, att Gud af nåd må förunna honom att wara med ibland den skara, där äfwen de ringaste bland lärare skola lysa såsom stjärnor i deras Faders rike.

Alb. Sawola.

Från wårt missionsfält i Kina.

Mycket knapphändiga underrättelser ha wi erhållit denna gång. Orsaken därtill är måhända den, att wåra utsända efter ankomsten från Kuling haft mera arbete och omsorger än wanligt.

Lefnadsomkostnaderna

ha stigit oerhördt äfwen i Kina. Wåra utsända ha således i detta afseende att kämpa med samma swårigheter där som wi här.

Hotad af förstöring.

Broder Auno berättar, att Yungshuen missionsstation senaste sommar hotades af förstöring. Medan de upproriska ännu innehade staden och regeringens trupper begynte anlända till trakten, gick en man som wille ställa till oreda och meddelade röfwarhöfdingen Tien, att de senare kommit dit på kallelse af br Auno, som själf denna tid redan afrest till Kuling. Röfwarhöfdingen anställde en grundlig undersökning. Stationen sköttes under sommaren af Aunos språklärare Pau, som försökte göra sitt bästa att försäkra det Auno war oskyldig. Men röfwarhöfdingen trodde det ej. Först när Pau wisade honom de förhållningsregler, som gifwits åt de kinesiska missionsarbetarna och där de uttryckligt förbjudas att blanda sig i politiska saker blef han öfwertygad. Med prygel fick den lögnaktiga meddelaren umgälla sin ondska. Mannen bad br Auno mycket, att han wille tala godt för honom, att honom ej skulle hända någonting wärre.

Auno anser att stationen ha-

de blifwit förstörd, om ej dessa papper funnits, som öfwertygade anföraren om hans oskuld. Han skulle sedermera måhända aldrig mera blifwit i tillfälle att arbeta i Yungshuen. Samma tid hade br. Auno känt sig särskildt manad att bedja för Yungshuen och med glädje ser han i sakens lyckliga utgång en frukt af bönhörelse.

Broder Auno längtar mycket, trots sin swaga hälsa, tillbaka till arbetet i Yungshuen. Läkaren har ej utryckligt förbjudit honom att åter upptaga arbetet. Den nämnde broderns tanke är, att Herrens tid nu är inne för bergstrakten, där äfwen Yungshuen är beläget. Därför brinner han af längtan att komma dit.

Seminariikurser.

I Tsingshi har detta år hållits seminariikurser. Till dem har emottagits endast fem elewer. Flera sökande hade nog anmält sig, men det har ansetts lända saken till gagn, att endast antaga sådana, som med hänsyn till deras tidigare skolbildning befinna sig ungefär på samma plan. Deltagarne ha alla genomgått Tsinglan skolan. Under wårterminen måste en likwäl relegeras på grund af sedlig förwillelse. Programmet upptager 8 timmar kinesiska och kinesisk historia i weckan, 8 timmar pedagogik och psykologi samt 12 timmar praktiska öfningar. Som lärare i de kinesiska ämnena har warit anställd en framstående kinesisk lärd. Broder Korhonen har haft underwisningen i pedagogik och psykologi om hand, och undertecknad har ledt de praktiska öfningarna. Meningen är att af de nämnda elewerna utbilda lärare för högre elementarläroverk.

Nuwarande förhållanden i Kina.

Efter presidenten Juanshi-kais död ha förhållandena i Kina småningom lugnat sig. På somliga orter ha under sommarens lopp wisserligen förekommit mindre strider, men rewolutionen lade sig dock så godt som genast. Kwarlefwor af de stridande skarorna, hwilka uppehållit sig som röfware, särskildt i bergsbygderna, ha utgjort en werklig landsplåga. Det har warit den naturliga följden, emedan röfwandet och ej någon politisk ståndpunkt warit drifkraften till det hela. Trafik och handel komma småningom igen i gång. Man kan åter resa, och lifwet börjar återta sitt förra utseende. Lefnadsomkostnaderna ha likwäl märkbart stigit.

K. A. S.

Afskedstal till utgående missionärer.

Ebr. 13: 20, 21.

De upplästa werserna utgöra så att säga: Kärlekens slutord till Ebreerna. Aposteln hade med innerliga förmaningar wändt deras blickar till den store och trogne öfwersteprästen, som med sitt eget blod ingått i helgedomen och wunnit en ewig förlossning. Han wet, att de äro på den rätta wägen, att Gud uti dem begynt sitt goda werk. Men han wet ock, att de ännu icke äro wid målet, de ha ännu icke fullbordat sin uppgift, utan behöfwa fullkomnas uti allt godt werk. Därför öfwerlämnar han dem nu, när han måste sluta sitt bref, i trogen bön uti Fridens Guds och den store Herdens, wår Herres Jesu Kristi wård.

Och så wilja wi ock göra i kwäll. Wåra kära wänner skola nu lämna oss, för att fara till det arbete Herren anförtrott dem. Men de blifwa icke ensamma och öfwergifna. Den bästa af alla wänner skall med sina genomborrade händer ledsaga och wälsigna dem, och Fadern öfwer alla fäder skall med sin rika frid bewara dem och uppfostra dem, och dag efter dag göra dem skickliga till den höga uppgift, som är dem förelagd.

Därför, wänner, Fridens Gud fullkomne eder i allt hwad godt är! I eder själfwa ären I swaga. I weten det själfwa så wäl. Men Herrens nåd fullbordas i de swaga. Han bringar med sin Helige Ande oss uti ett rätt förhållande till sig; han bringar på rätt allt, hwad ännu brister uti wår karaktär; Han böjer wår wilja i harmoni med sin egen goda och fullkomliga wilja, så att wi börja älska denna hans wilja. Och då kunna wi ock göra hans wilja. Gud kan och skall taga oss till redskap, anwändbara redskap för fullbordandet af sina fridsafsikter.

Älskade wänner! Är det icke så, att wi så ofta, ofta welat arbeta för Gud, göra hans wilja, men åter och åter funnit, huru wi kommit till korta, icke kunnat hwad wi welat? Men hwad wi icke kunna, det kan Fridens Gud. F. B. Meyer sade en gång om sig: Jag plägade säga om morgonen: Min Gud, jag ämnar göra det och det i dag, och jag önskar, att du hjälper mig. Men då sade Hudson Taylor en gång åt mig: Om jag hade en trädgårdsmästare, som tidigt på morgonen skulle komma och säga: Herr Taylor, jag skall göra det och det i dag och önskar att ni skall hjälpa mig, så skulle jag säga: Ni misstar Er; det är jag som bestämmer här, icke Ni. — Så är det. Wi kunna icke göra Guds wilja, men Gud will fullkomna Eder, så att I gören hans wilja. Han skall, då han får wara Herren, upplysa oss om sin wilja, gifwa oss willighet och förmåga, Han kan begagna oss till hwad helst han will. Gån ut i denna kraft, och Gud skall genom Eder utföra sitt werk.

Men det förnämsta Guds werk är hwad Han gör i oss. Andens frukter äro, icke de ting, som Gud utför genom oss, utan det, som han werkar i oss: kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Uti dessa frukter har Gud wälbehag. De äro återspeglingar af Kristi bild. Därför bedja wi i dag med aposteln: Fridens Gud — som gifwit Eder den store Herden, werke i Eder och oss hwad som är wälbehagligt inför honom, genom Jesus Kristus.

Wälbehagligt inför Gud, en söt wällukt blifwe edert lif, eder wandel och edert arbete för Herren. Han skall göra det, ty Honom tillhör äran i ewigheters ewighet. Amen.

M. T.

De till Afrika afresande missionärernas afskedshälsning.

(K. E.) Heikki Saari. Sulo Aarni. (K. E.)

Till wåra understödjare och wänner!

(K. E.)

Den närwarande tiden är full af allwar. I blod och tårar kämpar mänskligheten under bördan af Guds domar. I fall man ytligt betraktar tingen, wore man färdig att tro, att fridens ewangelium ej nu hade någon uppgift i wärlden. Wi wåga likwäl tro att just nu, midt under de stora pröfningarna, Gud i dom och nåd trolofwar med sig nya bekännare.

Herrens folk har äfwen nu fullt upp med arbete. De hwitnande fälten wänta på arbetare. För Finlands missionerande församling

ser det ut som om Herren öppnat dörrarna till det dem anförtrodda åkerfältet.

Han stängde dem för en tid hwad Ambolandet beträffar. Han gjorde det kanske med tanke, att när wåra egna utwägar blifwit stängda, wi så mycket mera skulle söka råd och hjälp hos honom. Endast med hans hjälp kunna wi styrka wåra bröder och endast han har det bröd, som mättar hans hjord.

Lilla Rakel, Aatu och Alma Järwinen. (K. C.)

Mänskligt att se ha wi framför oss en farlig wäg, men Herren kan bewara för farorna. Wi äro i Hans hand och ej anförtrodda åt ett blindt öde. — När det såg ut som om dörrarna öppnats till missionsfältet i Afrika, föreföll det oss, som om Guds wilja warit den, att wi skulle resa. Wi wilja tro att wi äro ledda af Honom och inne på Hans wiljas wäg och wi företaga denna färd i hopp att äfwen den må lända till Hans ära. Oss tillkommer ej att bestämma måttet för Guds nåd, men wi tro Hans wilja wara det bästa för oss, wåra egna och missionen, wår wäg i Herrens ärenden må gå genom lycka eller olycka, genom lif eller död. Om det blir det senare, frågen ej då wänner, misströstande: hwarför lät Herren det ske? Minnens hellre Frälsarens ord: „Hwad jag gör, wet du icke nu, men framledes skall du få weta det."

Ett bedja wi af Eder: bedjen missionens Herre att Han behåller oss i sin fostran. Om Han måste lämna oss, blir wårt arbete ej ett wälsignelsens utsäde, utan twärtom. Men får Frälsaren wara wårt allt i alla, bär det frukt till ewinnerligt lif, till Hans ära.

Det mänskliga arbetet är inför Herren likt trä, hö och strå. Hwad i missionsarbetet är af oss själfwa, det brinner när det pröfwas i eld. Hwad Herren Jesus däremot får göra i och genom oss, det är likt guld, silfwer och ädla stenar och förblifwer ewigt. Stor och underbart nådig är wår Gud. Han utför sitt arbete i wärlden genom swaga redskap, och under sin nåds ok luttrar Han oss och söker göra af oss kärl till heder för detta och det kommande lifwet.

Wi önska alla Herrens Jesu wänner en wälsignad jul och ett nåderikt nytt år.

Edra på resa till Afrika warande missionärer.

Hinder för resan till Afrika.

Wi nödgas meddela, att det är osäkert, huruwida wåra resande af de engelska myndigheterna erhålla tillåtelse att resa till Afrika.

Israels hemlighet.

3.

Men aposteln framhåller vidare, att dessa några, som nu omvända sig, utgöra förstlingar (v. 16), underpanter på framtidens långt rikare skörd. Israels historia såsom nation afslutades icke med dess förskingring. Detta lilla folk har underbart bevarats genom tiderna. Det har varit ett förbannadt folk, som blifvit öfverallt till förbannelse och ådragit sig nationernas hat. Det har blifvit förföljdt och marteradt på det grymmaste, och dess lidanden hafva varit namnlösa, men det har icke tillintetgjorts, det har icke fått uppgå i andra folk. Ehuru ett förbannadt folk är det tillika ett välsignadt folk. Dess antal stiger f. n. till 12 miljoner, dubbelt mer än under Salomos tider, och det utöfvar i världen ett inflytande, som icke står i någon proportion till dess antal. Hvarför har det skett sålunda? Icke i följd af naturliga lagar för ett folks tillväxt och bevarande, utan trots dessa lagar. Israel lefver såsom en illustration af Guds rättfärdiga dom öfver olydnad och otro. Men Israel har därjämte en utomordentlig uppgift ännu i Guds världsplan. Och för att denna uppgift skall kunna fullbordas, skall engång — såsom nu de enskilde — hela Israel varda frälst (v. 25). När detta sker, veta vi icke, men att det sker, är orubbligt fastslaget i uppenbarelsen. Och tydligt skall det ske i närmaste samband med Kristi andra tillkommelse. Först skall hedningarnas tid fullbordas, den tid då världens alla folk kallas till delaktighet af evangelium och försoningen. När hedningarna i fulltalig skara hafva kommit in (Rom. 11: 25), d. v. s. då evangeliet om riket blifvit predikadt i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk och därigenom en hednakristen kyrka samlats af alla folk, släkten och tungomål *), då kommer änden. (Matt. 24: 14). Allt skall då blifva upprättadt igen, vederkvickelsens tid kommer från Herren, världens pånyttfödelse (Ap. g. 3: 20 f.; Matt. 19: 28), och detta skall begynna med Israel. När Kristus, såsom skrifvet är i Jes. 11: 12, blifvit hednafolkens banér, skola Israels fördrifna och Judas förskingrade hämtas tillhopa från alla jordens fyra hörn. Herren skall, såsom han sagt (Hes. 37: 12 f.), öppna deras grafvar och låta dem komma till Israels land.

---

*) Med hedningars fullhet eller fulltalighet menas ingalunda, att alla, eller ens det stora flertalet hedningar skola hafva omvändt sig. Detta är förbehållet, såsom vi skola se, den messianska tiden.

Och han skall låta sin ande komma in i dem, så de åter blifva lefvande, och han skall låta dem bo i sitt land. Det skall dock bli en tid i trångmål, sådan som ännu aldrig öfvergått detta folk. Och då i denna sin yttersta nöd, då tvåtredjedelar af dem, som äro i landet, skola utrotas och förgås, och den återstående tredjedelen måste gå genom eld, såsom man luttrar silfver och pröfvar guld, skola de åkalla Herrens namn och han skall bönhöra dem. Han skall säga: »Detta är mitt folk», och det skall svara: »Herren är min Gud» (Sak. .3: 8, 9). Då skola de se upp till honom, som de hafva genomborrat, en djup syndasorg har gripit hela folket, och en öppen brunn upplåtes för detta till att aftvå sin synd och orenhet (Sak. 12: 10—13: 1). Såsom det första af alla folk skall Israel då blifva som en samlad enhet ett Herrens folk.

4.

Denna Israels återupprättelse är för oss hednakristna och för hela Guds rikes fulländning af utomordentlig betydelse.

Frälsningen är af Israel. Där åstadkoms försoningen och därifrån utgick försoningens ord till världen. På samma sätt skall frälsningsverket fullbordas genom Israel eller i samband med Israels återupprättelse. Kristenheten, samlad af allehanda folk — äfven af judar — kan icke nå sin fulländning eller lösa sina stora uppgifter i världsmissionen, den sociala frågan m. m., utan *hela* Israels deltagande. Det otrogna Israel utgör det svåraste hindret. Ehuru judarnas antal är jämförelsevis obetydligt, t. ex. i Tyskland endast 1 % af befolkningen, utöfva de ett ofantligt inflytande på landets ekonomiska och kulturella lif. Uti storindustrins förvaltningsråd äro enligt Sombart 24 % judar. Och så har det varit under alla tider. Hela den kapitalistiska utvecklingen, kreditsystemet, bank- och börsinrättningar samt den s. k. fria konkurensen är skapad af den judiska anden. Redan på 1600—1700-talet var handeln med lyxartiklar hufvudsakligen i deras händer. Mammonismen i kristenheten har hufvudsakligast sina rötter i judendomen. Äfven militarismen, trots att judarna i allmänhet icke aktivt tagit del i krigsöfningar, skyller sin utveckling hufvudsakligast judarna, hvilka i egenskap af leverantörer och bankirer gjort stående arméer möjliga.

Den judiska anden, otrons antikristliga ande, har äfven i öfrigt tryckt sin prägel på vår kulturutveckling. Vi veta, att de flesta af socialdemokratins ledare — begynnande med Marx och Lasalle — varit judar. Affallet äger nog rum i kristenheten, men

det har sitt mäktigaste stöd i den af judar ledda och af judisk ande präglade pressen, hvilken med sin ateistiska och materialistiska världsåskådning förgiftar den allmänna opinionen äfven här i norden. Mot denna antikristliga makt är kristenheten i sin nuvarande sammansättning icke stark nog för att kunna förnya den andliga luftkrets, uti hvilket folken lefva. Därför, trots alla mäktiga lösensord, sådana som: »Sveriges folk — ett Herrens folk», skola våra folkkyrkor vara vanmäktiga att förnya ens vårt eget folk, ännu mindre eröfra världen.

Kvarlefvan samlas, enskilda (några) frälsas såväl af folken som af Israel. Det är kännetecknet för kristenhetens n. v. tillstånd. Vi kunna icke nå målet utan Israel.

Därför är Israels återupprättelse och frälsning föremål äfven för våra, de hednakristnas, djupaste förhoppningar. Om redan deras förkastelse hade med sig världens försoning, hvad skall då deras upptagande hafva med sig, om icke lif ifrån de döda? (v. 15). Då Israel uppstår ur sin graf, då skall detta medföra lif åt hela den döda världen. Då skall kyrkan få erfara en sådan väckelsetid, som aldrig förr. Såsom ett enhetligt folk, ens till sinnes, skall Israel med hela sitt hjärtas brinnande glöd lägga allt vid Messias fötter, sina egodelar, sin kraft och sin begåfning. Därigenom skall den gamla, ljumma kristenheten uppväckas till samma ädla täflingskamp för mänsklighetens vinnande för Kristus. Då förverkligas i allas hjärtan den glödande semiten Johannes' stora tanke: »Vi hafva lärt känna den kärlek, som Gud har till oss och kommit till tro på den. Därigenom är kärleken fullkomnad i oss» (1 Joh. 4: 16 f.). »Hela jorden är uppfylld af Herrens kunskap, likasom hafsdjupet är fylldt af vattnet (Jes. 11: 9). »Den högstes helige hafva undfått riket och tagit det i besittning för evig tid» (Dan. 7: 18). »Under Israels ledning (Hackenschmidt, Saat auf Hoffnung, 1887, s. 201) skola de kristna folken i frid förenade med hvarandra, befrämja Guds rikes förverkligande, och då skall kristendomen blifva den världsbehärskande och världsförklarande makt, hvar den utvecklar alla sina blommor och alla sina välsignelser, tills den sista kampen utbryter och världshistorien når sitt slutmål.»

Den äldre brodern har kommit till fadershuset för att glädja sig öfver den yngre broderns hemkomst. Nu är Faderns och den yngre broderns glädje fullkommen. Lammets bröllopshögtid är kommen.

Med detta höga mål för ögonen skola vi arbeta. Vi skola göra det till vår upppift att åt Herren samla af hedningar och äfven af judar en helig brudförsamling, som skulle befinnas vara väntande och vakande, beredd att gå brudgummen till mötes. Den närmaste framtiden är icke ljus, men vi få arbeta i hoppet, vår uppgift är tydlig, Guds frälsningsplan uppenbarad. Och då skola vi icke nedslås däraf, att under denna tidsålder, under hedningarnas tid, jorden ännu icke blir omgestaltad till ett Kristi rike, där rättfärdighet och frid regera. Vårt arbete i nutiden är välsignadt, och vi arbeta därigenom äfven för en välsignad framtid.

Matti Tarkkanen.

Från världsmissionsfälten.

Judemissionen för närvarande.

(K. C.)

De engelska missionssällskapen ha under pågående krig mest inriktat sitt arbete på att bispringa judiska flyktingar. För detta ändamål ha de inrättat s. k. »tehus» och arbetslokaler, där judarna erhålla det nödvändigaste för kropp och själ. Det norska »Missionsblad för Israel» n:o 9 berättar om sådana i Homel, Minsk och Odessa.

Tehuset i sistnämnda stad beskrifves sålunda: »För närvarande samlas här dagligen omkring 500 judiska flyktingar. I det varma rummet tillgodogöra sig flyktingarna te och godt bröd, och då de gå, kunna de icke nog tacka för hvad de fått. De flesta äro från Polen och Lithauen. Alla ha de mistat hela sin egendom, antingen det var mycket eller litet. Men det är icke nog med, att de förlorat sin egendom. Ännu mer sörja de öfver släktingar, som kommit bort under flykten *). En moder har förlorat 4 barn, då de om natten flydde från sin by genom en mörk skog. Blott det femte fick hon behålla genom att det höll sig fast vid hennes kläder. Moderns sorg är obeskriflig.

Dagligen besöker oss en blind kvinna, ledd af sin 12-årige son. En dag kom ett fientligt aeroplan öfver den by, i hvilken hon bodde. Den stackars kvinnan försökte fly, men en bomb nedföll just framför henne och slungade henne omkull, så att hon förlorade synen genom blodstockning i hufvudet. Läkarena ha intet förmått göra därtill. Hon är ensam och hjälplös. Och detta slags elände se vi alla dagar. Det är så många som behöfva tröst och hjälp.»

»När vår hushållerska, fru P., har fått allt färdigt i köket, och

* Jfr.: »För Sions skull» sid. 13.

kött- och sockerportionerna fördelats, öppnas dörren kl. 9, och gästerna inträda i förrummet. Hvar och en af dem får en fribiljett, och de införas alla i nummerföljd i en bok med uppgift om hvarifrån de komma, om de ha några hjälpmedel eller arbete, samt deras nuvarande adress. När vi spörja om detta, öppna de sitt hjärta för oss och förtälja sin sorgliga historia, och vi bjuda till att trösta dem och visa dem till Israels Frälsare, Herren Jesus, som allena kan hjälpa och trösta.

När dessa enskildheter antecknats, gå de in i terummet, där de få 2 glas te (eller mera), fyra socker bitar och ett bröd. Två, som själfva äro flyktingar, hjälpa till med serveringen tillsammans med några unga assistenter, som komma i tur och ordning. Medan de dricka te'et samtala vi med dem. På detta sätt pågår det till kl. 12. Då ha vi paus, medan rummen städas och vädras.

Kl. 4 öppnas åter dörrarna, och vi fortsätta på samma sätt till kl. $^{1}/_{2}$ 9. Sedan alla gått, städas och skuras lokalen åter och beloppet för bröd, socker o. s. v. införes. Därefter gå vi hem.»

I Norge.

har man vid sidan af den gamla Israelsmissionen grundat en ny, »Palestinaföreningen», hvars mål är att så snart tiden det tillstädjer »grunda en menighet af troende judar på palestinensisk grund». Tillsvidare håller föreningen på att upprätta ett hem för judebarn samt insamla medel för att sedan genast kunna påbörja sitt egentliga arbete. Den ledes af en ung missionär Arne Jonsen samt en ung teolog Johannes Gulbranson.

I det hela taget ha de för judarna så hårda tiderna bragt växt i Sionismen, hvilken vunnit anhängare i tusental, äfven bland de bildade och rika judarna, som tidigare för det mesta hållit sig tillbaka. Tidens tecken gå allt mer i uppfyllelse! —

A. S—n.

Tre fältherrars dagorder.

(K. C.)

Tre engelska fältherrar, lord *Roberts*, lord *Grenfell* och lord *Methuen* hafva gifvit sina officerare en dagorder, som torde väcka särskildt de bildades uppmärksamhet.

Dessa män, hvilka själfva hafva tjänat sitt land och gjort sin regering många tjänster i flere länder och bland olika folkslag, påminna sina underlydande om huru nödvändigt det är att bland ett hedniskt folk iakttaga ett vördnadsfullt uppförande gentemot kristendomen, dess gudstjänst och dess söndagsfirande.

De förutsätta, att en engelsk officer i sitt hjärta högaktar sina förfäders religion och att det därför är för honom af vikt att

hedningarna af hans uppförande få en riktig uppfattning af kristendomen. I detta sammanhang påminna de sina officerare om missionsarbetet, som förkunnar hedningarna Kristi kärlek, Hans, hvilken de bekänna sig tjäna.

»Somliga äro motståndare till missionsarbetet utan att känna dess verkliga värde. Vi uppmana Eder att begagna hvarje tillfälle för att personligen inhämta kännedom om det arbete som utföres af missionärer. Det är ett sådant arbete för hednafolkens upphöjande som tjänstemännen ej förmå utföra. Det lönar mödan att lägga sig in i en sak sådan som denna, och vi äro öfvertygade om, att i fall Ni göra det, Ni aldrig därefter skola förringa eller döma missionärerna.»

Efter att hafva hänvisat till missionens segrar säga dessa ärans män, att många af de ädlaste naturer de i sitt lif påträffat hafva varit missionärer. Därför önska de att officerarena måtte stifta bekantskap med dylika män och deras arbete, hvilket såsom ett tungt odlingsarbete tager människors både andliga och lekamliga krafter i anspråk.

Till missionssyskonen.

Dyra missionssyskon!

Emedan den härliga sommaren flytt sin kos och wi med förnyade krafter, genom Guds oändliga nåd fått börja wårt samarbete för de olika grenarna i Jesu wingård, så wilja wi säkert, hwar för sig, wara ense om ett mål: arbeta mera helt än någonsin för missionen! Wi behöfwa ju ej widare än påminna oss om de sista nyheterna från wåra missionsfält i Kina och Afrika, för att af hela wårt hjärta ropa: Herre, om du kan så anwänd äfwen mig på ett hörn i Din wingård! — Må wåra millioner bedjande hednabröder och -systrar förmå oss till större flit och uppoffring för Jesu sista bud: hednafolkens ewangelisering. —

En liten, oansenlig gren i detta arbete är syföreningsarbetet. Arbeta för dem! Bed Gud om kärlek, tid och krafter samt medel därtill, om Du tycker det swårt och kanhända omöjligt i din situation. Låtom oss minnas: „flitigt bedt, är till hälften arbetadt." Herren känner din ställning, ditt hjärtas innersta längtan och kraf. —

Kanske någon moder med många små ej är i tillfälle att deltaga i syföreningen utom hemmet. Tillåt mig, kära wän, erinra om en dylik moder, som drifwen af Jesu kärlek bildade en syförening i hemmets tysta wrå med sina barn. Snart blef detta kunnigt för en granne, så för flere, och Herren wälsignade detta arbete så, att barnen, grannarna och hela nej-

den blefwo wälsignade, ja, äfwen hednawärlden, och andra fingo genom detta exempel nitälskan för samma sak. Gör så äfwen du! — — Men det finnes så många bland oss, som stå fåfänga på torget, eller ock arbeta blott för sin egen lilla wärld! O, dyra wänner! Tiden är så kort! Wi somna så lätt med de fåwitska jungfrurna! Må Jesu eld få brinna klar i wåra hjärtan och hem, och nå ända till de i mörker famlande, olyckliga, hungrande och törstande hednafolken. „Wi höra ren ljudet af Hans wagnshjul" säger Rutherford. Och Jesus säger själf: „Se, Jag kommer snart! Hwad swara wi?"

Eder i Herren förbundne

Hildur Järwinen.

Kärlek som wärmer.

Wi ha fått emottaga ett bref från en trettonårig flicka. Wärmd af Jesu kärlek har hon under en längre tid sparat sina små skärfwar för att därefter genom församlingens pastor insända dem till Missionssällskapet, att äfwen hon må få wara med om att sprida det goda budskapet om Jesus Kristus till hedningarna. Wi införa det här missionswännerna till uppmuntran.

„Jag är sjuk. Jag kan hwarken gå i söndagskolan eller i kyrkan. Men jag älskar Jesus, emedan han älskat mig först och lidit och dött för mig. Därigenom har han frälsat mig från den ewiga döden.

Jag sänder här mina små besparingar, dem jag länge samlat. Jag ber att Pastorn må sända penningarna till missionen, att det goda budskapet om Jesus äfwen genom mig må spridas bland hedningarna. Det är min önskan.

Skrifwet i sängen med darrande hand af en trettonårig flicka."

Tillkännagifwande.

Den sedwanliga höstbazaren äger rum i Missionshuset, Obserwatoriig. 16—18, d. 6—7 december. Wi uppmana wåra wänner att hålla detta tillfälle wäl i minnet.

Utkommen litteratur.

För Sions skull.

Judefrågan i bibelns ljus.

Finska Missionssällskapets förlag.

Det är längesedan jag läst en publikation på missionslitteraturens område, som i den grad väckt mitt intresse som ofvannämnda bok, skrifven af pastor Schalin. Med hela sin själ hängifven judemissionen har författaren med brinnande intresse omfattat sin uppgift. Där möter oss därför på dessa blad en brinnande kärlek till Israel, Guds mest älskade och välsignade folk, som lidit mycket, hoppats och stridit, och som, ehuru det bär bördan af den allsmäktiges dom, är det mest underbara och intressanta folk på jorden.

Om författaren hade lyckats lika bra hvad uppställningen som hvad skildringen af enskildheterna beträffar hade hans bok varit utan jämförelse. Ifrån det Israelitiska folkets tillstånd, som utgör en följd af Guds dom, samt de kristnas splittring, deras förföljelse af Israel, deras maklighet och judemissionen just nu, hade han kunnat höja sig till Guds planer med afseende å detta folks framtida uppgift, som ännu är detsamma sparad. Då hade Guds planer med afseende å detsamma bildat höjdpunkten och intrycket vuxit ju längre man kommit i boken.

Har författaren för öfrigt velat gifva ett ökadt intryck af judendomen genom att här och där inflika hebreiska — ja tillochmed grekiska ord? Kan han månne därmed hos ett barn af folket framkalla något slags stor och hemlighetsfull känsla? En from, gammal gumma fröjdade sig ju en gång storligen när hon i Luthers kyrkopostilla stafvade ihop »hazelihana»: Det föreföll henne rentaf som himmelsk musik. Men ett folkets barn torde knappast komma i extas när författaren skrifver: »hammiskirim et Jahve» och frågar: »tillhör du dem»? Det är ju ej alls sagdt, att han eller hon observerar, att de föregående orden utgöra en uttydning af satsen på det främmande språket.

Men frånsedt de anmärkningar, man kunde vilja göra, är boken skrifven med en omedelbarhet och entusiasm, som rycker läsaren med sig. Illustrationerna, hvaraf det finnes rikligt i boken, äro valda med god urskiljning och äro belysande samt vackra. De illustrationerna åtföljande förklaringarna äro ofta särdeles träffande. Bokens utstyrsel är på allt sätt tilltalande.

Vi önska att denna bok finge så stor spridning som möjligt. Det finnes väl knappast någon missionsvän, som ej ville stifta dess bekantskap. Den erbjuder honom

utan tvifvel mycket både nytt och fängslande. Särskildt rekommendera vi den för missionsstudiekretsar. Jag tror vi ej ha någon bok, som vore mera lämplig och intresseväckande utan att vara för vidlyftig, för en missionsstudiekrets, än just denna.

K. A. P.

Barnens Missionstidnings Julnummer,

som utdelas åt alla prenumeranter af Barnens Missionstidning, borde blifva spridd i mycket vidare kretsar. Den utkommer i medlet af november 16-sidig med omslag i 2 färger, vignetten tecknad af fru Ester Hjelt-Kajanus, och innehåller många uppsatser och berättelser af kända författare. Priset utgör 25 penni för 1 ex., men om minst 10 beställes på engång, är priset 20 p:ni för ex., och om minst 50 ex. beställes, är priset andast 18 p:ni ex.

Samlen snart så många prenumeranter I kunnen.

Finska Missionssällskapet.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidning för Finland för år 1917 anmäles härmed till prenumeration.

I 58 års tid har denna tidning för den finska kristenheten inskärpt Kristi missionsbud och framburit wittnesbörd om Guds rikes strider och segrar ibland de icke kristna folken. På samma gång som den följt med missionsarbetet i hela wärlden, har den isynnerhet welat wara en föreningslänk mellan missionärerna på wåra egna missionsfält och den missionerande församlingen i hemlandet.

Men kärlek och kraft till missionsarbete erhålles endast uti ett nära lifsförhållande till Kristus (Joh. 15: 5), och därför har Missionstidningen alltid sökt genom andliga betraktelser och uppbyggelseartiklar wisa wårt folk wägen till de ewiga källor, därifrån all nåd strömmar till fattiga och törstande. Häråt skall allt framgent egnas synnerlig omsorg.

Redaktionen handhafwes af pastor K. A. Paasio såsom answarig utgifware med biträde af missionssällskapets öfriga arbetare samt pastor B. Serenius. Baron K. A. Wrede kommer att regelbundet åtminstone hwarannan månad skrifwa en uppbyggelseartikel.

Prenumerationspriset hafwa wi beslutat bibehålla oförändradt, eller 2 mk. för hela årgången. Men emedan

kostnaderna för såwäl tryck som papper oerhördt stigit, äro wi twungna att inskränka sido-antalet till 16 för hwarje nummer.

På samma gång uppmana wi wåra läsare på det enträgnaste att tillika för sina barn prenumerera på Barnens Missionstidning, redigerad af fru Zelma Lindh. När båda prenumereras på samma gång, erhållas de för 2 mk. 75 p. Eljes utgör prenumerationspriset för Barnens Missionstidning ensamt 1 mark.

I Ryssland kostar Missionstidning för Finland 1 rubel, Barnens Missionstidning 50 kop., och båda tillsammans 1 rbl. 40 kop.

I Amerika är priset för Missionstidning 50 cent, för Barnens Missionstidning 30 cent, och prenumererade tillsammans 70 cent.

Rabatt gifwes åt prenumerationssamlare när hwarje exemplar expedieras hwart för sig 15 %, när alla få sändas uti ett korsband 20 %, och då för minst 50 mark prenumereras 25 %.

Till slut wåga wi wördsamt anhålla om att alla wåra läsare och missiosnwänner wille samla oss flera prenumeranter. Under många år hafwa wåra swenska tidningar medfört en betydande förlust, som med ringa ansträngning från wåra wänners sida kunde undwikas. Dessutom böra wi ihågkomma, att kärleken till missionsarbetet beror till stor del af den kännedom den kristna allmänheten har därom. Och bäst lära wi känna missionen, om wi uppmärksamt läsa wåra missionstidningar.

Finska Missionssällskapet.

Redovisning

öfver till Finska Missionssällskapet influtna medel.

Augusti månad 1916:

Kinesiska Barnhemsfonden:

Af sönd. skolbarn å Ingå prästgård g. kkh. **Kjäldström 4 mk.** — Fr. Hankasalmi 13: 25, fr. Lappträsk, Svenskby 9: 40, g. past. **Lindbohm 22: 65. — Summa: 26: 65.**

Fonden för Läkaremissionen:

Fr. finskspråkiga orter **52: 95.**

Ambomissionens skol- och litteraturfond:

Fr. finskspråkiga orter **32 mk.**

Fonden för Judemissionen:

C. J. F—g, Åbo, **5 mk.** — V. K:s spb. **11: 29.** — Fr. finskspråkiga orter **172: 20. — Summa: 188: 49.**

Fonden för ett missionshem på landet:

Fr. Kuopio tills ett blifvande hem för missionärsbarn: **84: 05.**

Inre missionens predikantfond:

Kollekter g. pred. **Nordin 181: 60.**

Fonden för ordnande af evangelisationsarbetet å fabriksplatser och i andra tätt bebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **1,063 mk.**

September månad 1916:

»**N. M. K. Y.**» och »**N. K. Y.**» till en missionärs underhåll i Kina **1,250 mk.** — Onämnd **5 mk.** — Onämnd **3 mk.** — Fr. Pargas: koll. i kyrkan 3: 86, vid sv. gudstj. 23: 85, 8: 20, 2 spb. 28: 65, koll. och gåfvor fr. andra orter 1,455: 25, g. miss. **Rautanen 1,519: 81.** — Onämnd, Sjundeå 5 mk., vid bib. förkl. i Förby 8: 25, g. kkh. **Bonsdorff 13: 25.** — Vaktm. **V. Mattsson,** H:fors, till. miss. Alhos underhåll **40 mk.** — Fröken Ida Östermans. testamente med afdrag af kostnader **1,037:50.** — Viborg **M. F. 343:25.** — Fru **E. Aspelin,** H:fors **100 mk.** — **Jussi Hoiva,** d:o **150 mk.** — Fr. Vörå: Jak. Vesterlund 10 mk., 3 spb. 7: 15, g. past. **Bengs 17: 15.** — Finby M. F. **100 mk.** Onämnd, tionde af en gammal skuld **200 mk.** — Fr. Kumlinge: hälften af koll. vid festen 12/9 20: 05, vid läsförh. 1: 10, g. kkh. **Manner 21: 15.** — Koll. i Kärppä by i Pernå g. past. **Stenfors 6 mk.** — Koll. vid Lempi Haapas begr. i Bromarf, g. kkh. **Nauklér 17 mk.** — Fr. Torneå g. past. **Airas 95 mk.** — Bagaren O. Sundell, Jeppo **15 mk.** — Koll. vid bib. förkl. i Pojo g. past. **Paunu 21: 20.** — Härkmeri by syfören. i Lappfjärd g. kkh. **Laurén 150 mk.** — Onämnd, Lumparland, **10 mk.** — **Åbo M. F. 956: 11.** — Esbo syf. g. prost. **Fontell 570 mk.** — **A. Punakivi,** Helsingfors, **30 mk.** — **Sofia Nieminen,** Helsingfors **10 mk.** — Fr. Gustafs: m. a. g. kkh. **Hohenthal 26 mk.** — Onämnd **50 mk.** — Onämnd, tionde **300 mk.** — Koll. fr. miss. kyrkan **44: 08.** — **C. R. o. Augusta Jankes** testamentsmedel **4,800 mk.** — Fr. finskspråkiga orter: **21,358: 40.** — **Summa: 33,355: 90.**

Fonden för Judemissionen:

Fr. Snappertuna 2 spb. g. miss. **Collan 11: 75.** — Viborg M. F. 1 spb. **2: 04.** — Enl. aflidna fröken Ida Lohmans förordnande **50 mk.** — Under Tammerfors poststämpel **50 mk.** — Koll. i miss. kyrkan under sept. månad **69: 88.** — **Summa: 183: 67.**

Kinesiska Skolfonden:

Behålln. af samkväm i Finska flickskolan i Helsingfors **71: 40.** — Fröken **Olga Lemberg,** Åbo **50 mk.** Fr. Diakonissanstalten i Helsingfors **32 mk.** — Koll. i Miss. kyrkan under september månad **106: 28.** — Fr. finskspråkiga orter **541: 10. Summa: 800: 78.**

Kinesiska Barnhemsfonden:

Fr. Torneå **115 mk.** —

Läkaremissionen:

Fr. Hirvensalmi **10 mk.** —

Donationer mot lifränta:

Fröken **Benedikta Stenius,** Kuopio, **3,000 mk.** —

Donationer med rätt att använda räntor:

Makarna Stenhagens gåfvomedel **4,718: 64.**

Till missionskyrkans underhåll:

Sv. Miss. Förb. musikgrupp **7: 60.** — Koll. i miss.kyrkan **55: 52.** — **Summa: 63: 12.**

Gåfvor in natura:

Fr. Kuhmois kläder. — Fr. Asikkala, för missionskolan, af skriftskolebarn 100 ltr. lingon. Tornio syf. 8 kapp. d:o. —

Fonden för evangeliseringsarbetets ordnande å fabriksplatser och i andra tättbebodda folkcentra:

Enskilda gåfvor **72: 25.**

Oktober månad:

Influtit vid miss. fest. i Öfvermark: koll. 38: 60, gen. servering 45 mk., g. **Erika Nordman 83: 60.** — Fr. Lumparland: influtit gen. barnens auktion 59: 70, koll. vid föredrag 27/8 61: 38, afdr. t. porto —:50, g. **Erika Lindström 120: 50.** Fr. Sund: koll. i Finby 2: 80, i Mångstekta 13: 05, hälften af koll. 13/7 26: 75, g. kkh. **Henriksson 42: 60.** — För skänkt litteratur försåld g. miss. **Collan 21: 25.** D:o g. miss. **Hänninen 22: 50.** — Onämnd, Kristinestad **20 mk.** — Koll. i Helsinge g. lekt. **Alander 50 mk.** — Helsingfors s. f. förs. M. F. **3,705: 76.** — Behålln. af serv. vid samkväm i Miss. huset 1/10 **30 mk.** — Professorskan **Leinberg,** Helsingfors **100 mk.** — **Karl Höglund,** Tenala **15 mk.** — Fr. Nurmijärvi: ur barnen Collans spb. **14: 04.** Tulluppsyningsmannen **J. F. Lindroos** fr. Brahestad testamente 8,000 mk., räntor 25: 55, **s:ma 8,025: 55.** — Skaftung syfören. i Sideby g. kkhskan **Stenfors 60 mk.** — Koll. i Bergö g. past. **Schalin 25 mk.** —

Forts.

Missionssällskapets expedition, Observatoriigatan N:o 18, är öppen alla hvardagar från kl. 9 f. m. till kl. 6 e. m. Telefon 11 87.

Redaktion: K. A. Paasio (ansvarig) och B. Serenius.

Helsingfors 1916, Finska Litteratursällskapets tryckeri.